

Nơi Nào Củi Gạo Không Vương Khói Bếp

Contents

Nơi Nào Củi Gạo Không Vương Khói Bếp	2
1. Chương 1: Chia Tay Vui Vẻ	2
2. Chương 2: Tình Nghĩa Chiến Hữu	4
3. Chương 3: Trận Chiến Con Gián	6
4. Chương 4: Gặp Lại Cổ Nhân	9
5. Chương 5: Sức Hấp Dẫn Khác Phái	11
6. Chương 6: Như Được Tái Sinh	13
7. Chương 7: Không Thể Quay Đầu	15
8. Chương 8: Phá Vỡ Cửa	17
9. Chương 9: Vợ Chồng Cái Nhau	21
10. Chương 10: Khoảng Cách Một Năm Ánh Sáng	26
11. Chương 11: Dã Thú Không Hôn Môi	28
12. Chương 12: Kẻ Tám Lạng Người Nửa Cân	30
13. Chương 13: Cân Bằng Hay Không Cân Bằng	32
14. Chương 14: Suy Bụng Ta Ra Bụng Người	36
15. Chương 15: Gặp Phải Trở Ngại	40
16. Chương 16: Bỏ Trốn Mất Dạng	43
17. Chương 17: Không Thể Thứ Tha	45
18. Chương 18: Quà Sinh Nhật	49
19. Chương 19: Lâu Đài Thủy Tinh	51
20. Chương 20: Lật Ngửa Ván Bài	53
21. Chương 21: Tai Họa – Mùi Bích Sóng Bên Vải Trái	56
22. Chương 22: Giữ Lấy Và Vứt Bỏ	59
23. Chương 23: Chân Tướng Rõ Ràng	62
24. Chương 24: Pháo Nổ	63
25. Chương 25: Hoàn Toàn Tin Tưởng	67
26. Chương 26: Một Trăm Vạn	69
27. Chương 27: Không Có Đường Tàn Nhẫn	71
28. Chương 28: Em Sẽ Không Khóc	73
29. Chương 29: Oan Gia Ngõ Hẹp	78
30. Chương 30: Cảm Ơn Cuộc Sống	80
31. Chương 31: Tình Thế Chuyển Âm	82
32. Chương 32: Đả Kích Lớn	84
33. Chương 33: Kẻ Ác Một Nửa	88
34. Chương 34: Phiên Phúc Chấm Dứt	89
35. Chương 35: Phấn Đấu – Tri Ân Không Cần Hồi Báo	91
36. Chương 36: Tổn Thương Tự Tôn	95
37. Chương 37: Hư Vinh Đàn Bà	98
38. Chương 38: Không Anh Thì Còn Ai	101
39. Chương 39: Kiên Định Chờ Đợi	103
40. Chương 40: Tiền Riêng	106
41. Chương 41: Quà Từ Tiền Riêng	108

42. Chương 42: Con Ơi Con	111
43. Chương 43: Bảo Bối Trên Trời	115
44. Chương 44: Kiêng Kỵ	119
45. Chương 45: Tình Ca Đường Phố (phần Đầu)	123
46. Chương 46: Tình Ca Đường Phố (phần Cuối)	127
47. Chương 47: Phiên Ngoại - Trần Dũng (1)	128
48. Chương 48: Phiên Ngoại - Trần Dũng (2)	133
49. Chương 49: Phiên Ngoại - Trần Dũng (3)	135
50. Chương 50: Ngoại Truyện - Nếu Hạnh Phúc Có Dáng Hình	138
51. Chương 51: Ngoại Truyện - Đi Du Lịch	140

Nơi Nào Củi Gạo Không Vương Khói Bếp

Giới thiệu

Xoay quanh cuộc nói chuyện giữa hai người. Tiếp bước cuộc nói chuyện đó để biết cuối cùng họ có đi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-cui-gao-khong-vuong-khoi-bep>

1. Chương 1: Chia Tay Vui Vẻ

Bắt đầu từ ngày hôm sau, tôi quyết định sống thật tốt mỗi ngày, ăn cơm thật no, làm việc thật nghiêm túc, tôi nghĩ : Không có anh ta trong cuộc sống, tôi vẫn có thể vui vẻ. Nhảy sang bàn điện thoại bên cạnh, nhấn số cộp cộp hô gọi bạn bè, cả đám đi dạo phố, tôi bề bộn nhiều việc mệt chết đi, bạn bè rất nhiều, huyên náo rầm trời, tôi không rảnh để buồn rầu.

Buổi tối, trong quán nhậu.

“Chia tay vui vẻ!”.

“Quan trọng là cuộc sống mới!”.

“Cụng ly!”.

“Cụng ly!”.

Nhắc ly rượu lên, cười to thoải mái, trong quán không khí nóng hừng hực, mấy bà cô huyên náo ồn ào không thềm giữ hình tượng.

Tự nhiên rượu vào lời sẽ ra, một bên nghe các bà nói nào là “Trời đất này nơi nào không có cỏ”, rồi là “Cóc ba chân thì khó tìm, chứ hai cái đùi đàn ông kín khắp phố” linh tinh đủ thứ, một bên tôi gật gù cái đầu, thỉnh thoảng lại mắng hai tiếng tỏ vẻ cùng chung mối thù. Nhưng trong lòng, lại âm thầm gợn sóng, suy bụng ta ra bụng người, lần trước tao khuyên tụi mày sao thì lần này tụi mày khuyên tao như vậy, y chang nhau!

Xã hội bây giờ hỗn loạn, bằng mặt mà không bằng lòng, kẻ thân sơ gì ân cần hỏi han khách khí nháy mắt đã thấy đầy một sọt, nhưng nào có ai thực quan tâm không? Không có, nửa điểm cũng không có, có người thất tình hả? Kìa chẳng qua chỉ là cạnh tranh hư vinh với nhau, đối thủ mất đi một cái, ha ha, thật là chuyện quá tốt còn gì!

“Ân Sinh, tội mày chỉ vì anh ta đi đến nơi khác mà chia tay?”.

Tôi gật đầu, cười mà không nói, rõ ràng tôi lấy cớ rất vụng về. Nhưng tôi biết nói thế nào : Ba năm, tình cảm vững chãi lâu dài, kẻ hầu bé nhỏ tôi đây đã không còn thỏa mãn được lý tưởng vĩ đại của anh ta nữa. Người phải hướng chỗ à đi, đường lên thành công cần có người dựng thang cho anh ta, thật rõ ràng người đó không phải là kẻ chỉ có hai bàn tay trắng như tôi, vì thế, dần dần bất hòa dần dần rời xa, hóa ra ngay từ đầu lời hứa ‘không có anh em không lấy chồng, không có em anh không cưới vợ’ dài đằng đẳng sông cạn đá mòn, bây giờ đều phải cúi đầu trước sự thật, ba năm là đủ.....

Ngửa đầu, hít sâu, nhất định là vì ăn hạt tiêu, cái mũi, sao mà cay quá.

“Mĩ Anh, bớt tranh cãi!”. Gừng càng già càng cay, thấy sắc mặt tôi không vui, Hỉ Hoa lập tức chạy lại, thò tay nheo kẻ xấu thích nhiều lời Mĩ Anh một cái, quay đầu cười nói với tôi. “Ân Sinh à, đã hiểu rõ cái loại đàn ông này thì không cần lưu luyến đâu, lại đây lại đây, uống rượu uống rượu, chờ mai chị mày sẽ giới thiệu ày một người tốt hơn”.

Người ta có ý tốt, tôi có thể nào lại không cảm kích, nhanh chóng nâng ly rượu lên, nghiêng răng nghiêng lợi. “Nói rất đúng, sau này dứt khoát với nhau rồi, còn chưa biết ai tốt hơn ai đâu”.

“Đúng vậy đúng vậy, bác sĩ thì sao, có gì giỏi chứ, Ân Sinh, sáng mai tội tao trang điểm xinh đẹp lộng lẫy ày đi dạo phố, lỡ may được một chàng đẹp trai trẻ tuổi độc thân tình mắt nhắm trúng, chuyện chung thân đại sự không những được giải quyết, còn làm cho tên Phi gì gì đó quay đầu nhìn tiếc dài con mắt ra”.

Mĩ Anh là người như vậy, siêu cấp vui vẻ, ngu ngốc một cách đáng yêu, biết rõ nó chỉ nói đùa cho vui, nhưng tôi nghe thấy cũng rất chân tình thoải mái.

“Nói vậy, nếu cưa thì phải cưa mấy anh độc thân trẻ tuổi giàu có kia, vừa vui vẻ vừa thực tế. Đúng rồi, mấy ông già 73 hoặc 84 tuổi góa vợ hoặc chồng của các bà giàu có cũng tốt nha”.

“Vì cái gì phải là 73, 84 tuổi?”.

“Dốt, không nghe nói qua sao : Thất thập tam, bát thập tứ, diêm vương dễ gọi đi. Người vừa chết, mọi thứ này nọ không phải đều là của mày hả, ha ha ha, money chảy ào ạt xuống”.

Bảy miệng tám lưỡi vừa nói vừa cười tới nở hoa. Tôi vui vẻ, lo lắng vừa rồi giống như chưa bao giờ tồn tại.

Đây chắc là tác dụng của bạn bè, khi vui, chia sẻ niềm vui, khi buồn, tô son trát phấn nỗi buồn. Dù không thể bớt khổ sở ngay lập tức, nhưng ít nhất có thể vui trở lại ngay.

“Tội mày coi kìa, anh chủ quán thực đẹp trai”. Ngừng cười, nhỏ Lệ Văn trắng trẻo chỉ vào mặt anh chàng đang đứng ngay cửa bếp, vẻ mặt hưng phấn. “Ảnh với tao là bạn học cùng trường, lần trước khi đến đây ăn cơm tội tao vừa mới làm quen, đừng coi thường tiệm của ảnh nhỏ nha, hương vị thơm ngon, giá cả rẻ, còn thêm ông chủ đẹp trai, ha ha, không đồng khách mới lạ. Tao nói cho tội mày biết, hôm nay là do tao đặt chỗ trước, nếu không giờ này đến ăn cơm, phải đứng chờ hết ba chục phút”. Hoa chân múa tay nửa ngày chưa đủ, Lệ Văn xúc động đột ngột đứng dậy, hướng phía người kia kêu. “Anh Dũng! Anh Dũng!”. (*bùm* nam chủ lên sàn :>)

Xa xa, một người đàn ông ngẩng đầu, mặc đồ đen tạp dề cũng đen, tóc ngắn sạch sẽ, hai con mắt trong như nước lờ lờ tỏa sáng.

Lúc ấy tôi cũng hơi cảm động, đúng là anh ta đẹp trai ghê.

“Lệ... Văn?”. Anh ta bước từng bước tới, động tác nhẹ nhàng, dáng người thon dài, rũ bỏ vẻ lạnh lùng trong mắt, nhanh chóng nhếch môi, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn. “Dẫn bạn tới ăn hả?”.

“Đúng vậy đúng vậy, tiệm anh bán đồ ăn ngon như thế này, mỗi lần có khách hàng em đều dẫn tới đây”.

“Ha ha, có em gái cổ vũ, làm anh thực cảm ơn em”. Quay đầu nói với phục vụ. “Cho bàn số 5 thêm bông bí xào trứng, hai phần kem nữa”. Bố trí xong, quay lại hướng bọn tôi mỉm cười. “Ngại quá, người làm không đủ, không làm phiền nữa, Lệ Văn, tụi em cứ ăn thoải mái nha, có gì cần cứ tìm anh”.

Khách khách khí nói xong, khách khách khí rời đi, nhưng đĩa bông bí giá sáu tệ và kem không đáng bao nhiêu lại làm Lệ Văn cảm động nhiệt huyết sôi trào, vì thế, giữa bữa ăn Lệ Văn cứ một phút lại nói “Nhìn xem, anh Dũng của chúng ta, thật là trượng nghĩa”, “Nhìn xem anh Dũng của chúng ta, thật là đẹp trai quá đi mà...”.

Chờ màn khen ngợi của nó chấm dứt, không chỉ tiệm ăn trông đẹp rạng rỡ hơn, mà ông chủ trẻ tuổi làm ăn phát đạt cũng thêm phần rực rỡ!

2. Chương 2: Tình Nghĩa Chiến Hữu

Sau lần đó, lâu rồi tụi tôi chưa tụ họp, theo thời gian trôi đi, việc nhỏ nhoi không đáng kể dần dần bị người ta lãng quên, cũng đúng thôi, bận rộn đi làm, bận rộn sinh tồn, không còn thời gian để lo lắng này nọ, rốt cuộc, mấy chuyện này cũng đâu mà ra làm cơm ăn được.

Cùng lúc đó, sự tồn tại của Lí Hải Phi ngày càng mờ nhạt, trong cuộc sống thực của tôi, anh giờ chỉ còn là một dấu vết, đánh dấu một đoạn thời gian trong đời. Ấn tượng về anh càng lúc càng nhạt nhòa, đầu tiên là chân, rồi tay, thân thể, gương mặt... Cuối cùng, cả người anh đều mơ hồ, lúc chìm lúc nổi trong trí nhớ tôi.

Vốn tôi thật cao hứng, đây chứng tỏ tôi đã quên được anh ta, cho đến một hôm tôi cầm gói rau chân vịt đứng trong siêu thị, tôi mới phát hiện, hóa ra tôi đã nhầm.

(*rau chân vịt = rau spinach, rau mà Popeye ăn đó =)))

Tôi không ăn rau chân vịt, nhưng Lí Hải Phi rất thích ăn rau chân vịt!

Nhớ rõ lúc đó tôi thường cười nhạo anh. “Người ta ăn rau xong liền biến thành anh hùng, sao không thấy anh ăn xong mạnh thêm chút nào vậy?”.

Anh liền cười, hỏi lại tôi. “Popeye còn thích hút thuốc nữa, em có cho anh hút giống anh ta được không?”.

Khi đó tôi đang buộc anh bỏ thuốc, tất nhiên không đồng ý.

Sao tôi biết được giờ này mình sẽ hối hận, hối hận không thể giữ lại mùi khói thuốc nhẹ nhàng của anh, một tháng đã qua đi, không còn gì lưu lại nữa.

Cứ như vậy, đẩy xe, cầm túi rau chân vịt, đứng trong siêu thị vô cùng náo nhiệt, tôi cảm thấy cô đơn.

Trước tình cảnh đó, tôi có đi xem mắt mấy lần, nhưng đều không thành công, sau tôi nản lòng, học người đời đã dạy không còn hứng thú gửi gắm vào mấy thứ tình cảm hoa rơi nước chảy nữa thì hãy dốc sức vào sự nghiệp, đăng kí một hơi vài chương trình học tập, ban ngày buổi tối không hề nhàn rỗi, cày như con lừa, tiết kiệm tiền cực độ, mỗi ngày đều sống thật phong phú.

Có đồng nghiệp hỏi tôi. “Ân Sinh, vì sao liều mạng vậy?”.

Tôi trả lời đường hoàng. “Sự nghiệp chưa ổn định, lấy gì lập gia đình”.

Tưởng tôi nói thật hả? Có mà lừa quỷ!

Ngày chủ nhật, mang theo sách vở, tôi đi tham gia huấn luyện nghiệp vụ đã đăng kí, phi thường hối hận ngày xưa không chịu học hành cho tốt, nên bằng cấp không cao, phải học lại từ đầu mọi thứ. Không biết có nhồi nhét được hết vào đầu không, chuyện này, tôi phụ thuộc hết vào ý trời, không có cách nào, học tới đâu hay tới đó.

Tôi cứ nghĩ mình tới sớm, nhưng vừa vào cửa đã phát hiện bên trong đông người tập nập, vất vả lắm mới lết được đến ghế ngồi, định nghỉ ngơi một chút, quay đầu nhìn anh chàng ngồi bên : Đồ đen quần đen, tóc ngắn sạch sẽ,...

“Anh Dũng, sao lại là anh?”.

Đại khái là vì tên của mấy anh chủ quán tôi chỉ biết mỗi anh này, tên anh ta lại ngắn gọn, dễ gọi, tôi bắt giác nhận ra hành động của mình thất lễ với người ta – tiêu rồi, anh ta có bực mình không? Có động chạm gì đến anh ta không?

“Em là...?”

“A? À, em là bạn của Lê Văn, lần trước có ăn cơm cùng Lê Văn ở quán của anh”. Aizz, lời dạo đầu của tôi sao lại giống Lê Văn quá vậy, chẳng lẽ tôi cũng mê trai như nó?

“Ồ... Nhớ rồi, nhớ rồi, trí nhớ của anh tệ quá. Ha ha ha, thực ngại”.

Anh ta cười rộ lên thật là đẹp, khoe mắt nhú lại mấy nếp nhăn khi cười, bộ dáng lấp lánh ánh mặt trời.

“Em cũng tới học hả, tốt tốt tốt, có chí khí, mấy cô bé bây giờ chú tâm học tập như em không nhiều lắm đâu”.

Xì, anh còn chưa nhìn coi râu trên mặt anh dài mấy mét, kêu ai cô bé vậy! Tôi không cho là đúng, lại không nên tỏ vẻ trước mặt người ta, phải giả bộ cười. “Hi hi, bình thường thôi anh, bình thường thôi”.

Cứ thế, tụi tôi coi như quen biết, không có việc gì thì giữ chỗ cho nhau, mượn cây bút ghi bài, phát triển tình cảm “chiến hữu”.

Qua nói chuyện, tôi biết anh tên Trần Dũng, 27 tuổi, chủ quán ăn, anh cũng biết tôi tên Niếp Ân Sinh, 25 tuổi, thủ quỹ một xí nghiệp nhỏ, nhìn thông tin cá nhân đi, thật đúng với lời tôi đã nói ngày đầu tiên : bình thường, quá bình thường.

Người làm ăn đúng là người làm ăn, bận rộn không thoát thân ra được, buổi học sáng Chủ nhật đã vào muộn ra sớm, thì miễn bàn tới đi trễ năm ba lần các buổi học khác. Sau khi tôi giúp anh giữ chỗ 3 lần, chép dùm bài 4 lần, anh nói sẽ đãi cơm trưa cho tôi vào Chủ nhật sau buổi học, nói cái này là tôi xuất lực anh cung cơm, có qua có lại.

Thật ra tôi rất muốn nói chẳng qua do tôi tiện thì làm thôi, nhưng kì quái, mỗi lần đối mặt với gương mặt tươi cười kia, tôi lại nín thình chẳng nói được gì. Vì sao lại như vậy, vì sao? Trăm câu hỏi không lời đáp.

“Nè, Ân Sinh, nhanh lên! Tan học, đi, đi ăn cơm”.

Có ai gõ bút lên đầu tôi, ngẩng lên, Trần Dũng đã đứng bên bàn chờ tôi.

“Tôi liền, tôi liền”.

Thu lại suy nghĩ ngổn ngang, tôi ôm mấy quyển sách lớn, vội vàng chạy ra khỏi cửa. Phải biết rằng giờ nghỉ chỉ kéo dài 40 phút, còn phải ăn cơm trưa, kì thật còn liều mạng hơn so với đánh giặc, không tốc chiến tốc thắng, trở về đừng mơ có chỗ ngồi.

Xe đỗ bên kia đường, lối đi nhỏ, anh rất lịch sự đỡ sau lưng tôi, tôi sửng sốt, chợt nhớ lại từ trước đến nay, Hải Phi chưa từng đỡ tôi như thế... Quán ăn của anh cách đó không xa, đi xe cỡ năm phút đồng hồ là đến, lúc xuống xe có một chiếc xe khác chạy lướt qua, suýt nữa va phải tôi, Trần Dũng vội vàng chắn cho tôi, người kia nghênh ngang rời đi.

“Không sao, không có chuyện gì, còn cách vài cm nữa mới đụng trúng, chị kia lái xe cũng tương đối cẩn thận”. Tôi cười trừ, ngẩng đầu lên thấy mặt anh xanh mét. Vì tôi? Giao tình chưa lâu, không thể nào là vì tôi được, chắc là vì... Nhìn theo tầm mắt của anh, chiếc xe màu bạc chạy trên đường càng lúc càng xa, chỉ mơ hồ thấy được khăn lụa của cô gái trên xe bị gió thổi, màu xanh phơ phất.

Thời gian sau đó Trần Dũng không nói gì, nhưng anh càng như vậy, tôi càng tò mò.

Tại sao anh Dũng? Cô gái kia và anh có quan hệ gì? Sự tò mò càng lúc càng lớn, nhưng cuối cùng định mở miệng hỏi thì lại ngập ngừng : tôi làm gì có tư cách hỏi anh, chỉ là “chiến hữu”, gặp mặt lúc đi học, thi xong rồi thì đường ai nấy đi, giữa dòng người biết ai là ai.

Nhìn tới hết giờ tan học, rốt cuộc buông tha, tôi nghĩ không hỏi thì tốt hơn, cõi đời này người nào mà không có bí mật.

Ngày thứ hai Trần Dũng không đi học, chỉ nhắn vài tin nhắn ngắn ngủn nói tôi không cần giữ chỗ cho anh. Không nghĩ nhiều, tôi đồng ý, tự ăn cơm một mình trong nhà ăn, thời gian từ 5 giờ đến 8 giờ tối là giờ hoàng kim để kiếm tiền, không dứt ra được cũng rất bình thường. Nhưng mà khi anh không xuất hiện trong suốt một tuần thì tôi bắt đầu lo lắng.

Gọi điện, điện thoại tắt máy, nhắn tin, không thấy nhắn lại, là “chiến hữu” ăn không ít cơm của anh ta, tôi quyết định phải đi thăm anh một chút. Còn chưa tới nơi, đã thấy cậu bồi bàn cũng là bà con xa của Trần Dũng và một cậu bồi bàn khác trong quán đang cầm khay nhôm sáng bóng đi ở phía trước, có lẽ vừa đưa thức ăn ở ngoài về.

Ăn ở đó vài lần, tôi đã quen mặt với hai người bọn họ, đang định đi lên chào hỏi thì cuộc nói chuyện của bọn họ bị gió nhẹ nhàng thổi tới.

“Cơm của chị Mi Mi đã đưa đi chưa?”

“Chưa, anh Dũng nói ảnh tự mang đi”.

“Anh Dũng thật là tốt với chị Mi Mi”.

“Đương nhiên, vào bệnh viện rồi, không thể để máu đổ vô ích được”.

“Aizz, chắc chắc, chị Mi Mi cũng ngoan độc ghê, rạch 20 vết, cắt cả mạch máu, chị ta đã làm là làm cho ra làm. Đúng rồi, vì sao chị ấy lại như thế?”.

“Còn không bởi hai người mới cãi lộn mấy ngày, chị ta đã thấy anh Dũng đỡ một cô gái khác xuống xe, hận chứ sao?”.

“Chị ấy nên đi chém cô gái kia chứ, sao lại quay đầu tự cắt tay mình là thế nào?”.

“Nói cậu dần cũng không ngoa, chuyện riêng của hai người bọn họ, đi chém người ngoài làm gì...”.

Hai cậu bồi bàn càng lúc càng đi xa hơn, nói chuyện cũng không nghe rõ nữa, tôi thì đứng ngây người tại chỗ, dở khóc dở cười. Thì ra anh ta không đi học là do bạn gái nằm viện. Chẳng qua là, sao tôi lại oan uổng trở thành người thứ ba chứ! Có lầm hay không! Nói vậy ngày đó chiếc xe kia cố tình tông về phía tôi, ý cảnh cáo đã rõ ràng vậy tôi không nhận ra, còn ngu ngốc không chịu nổi vào quán ăn cơm, đúng là không muốn sống nữa mà!

Sợ quá, tôi xoay thân nhanh chạy trở về. Đừng trách tôi tạm thời về phe địch phản bội tổ chức, chẳng qua do địch quá mạnh, tôi không dám động dao vào cạp mẹ, tôi chọc gì đến chịu không nổi hậu quả, xin lỗi đồng chí Trần Dũng, chiến hữu như anh, cô bé như tôi không dám chơi chung nữa đâu.

3. Chương 3: Trận Chiến Con Gián

Nhìn con bọ màu đen chậm rãi bò qua, tôi giơ cao dép, cả người run lên, hồi lâu, vẫn không dám đập xuống.

Đúng vậy, nhà tôi có gián, mà tôi, sợ nhất là gián. Từ nhỏ tôi đã vô cùng bội phục công nhân bảo vệ môi trường can đảm, quét đường mỗi ngày, gặp phải mèo chết, chó chết, chuột chết, gián chết, sao bọn họ có thể mặt không đổi sắc tìm không rớt ra mà hốt chúng đi? Lúc cây chổi tiếp xúc với mấy “thi thể” kia, cảm giác... Trời à, nghĩ thôi cũng thấy da đầu tê dại.

Trước đây đâu có gặp phải thứ phiền toái này. Biết bệnh của tôi, Lý Hải Phi trên căn bản sẽ không để cho loài vật này chường ra trước mắt tôi, cho dù tôi có bất hạnh nhìn thấy một con cũng sẽ lẫn mất đất, chịu trách nhiệm tổng chỉ huy...

“Hải Phi, có gián!”.

“Anh tới liền!”.

Bép!

“Ân Sinh, lấy dùm anh tờ giấy”.

Ba câu là giải quyết xong cuộc chiến, đơn giản, dễ dàng. Nhưng bây giờ, ai có thể bắt gián dùm tôi? Không thể làm gì khác hơn là nhẫn và nhịn, nhịn và nhẫn, vì quá khiếp đảm để mặc cho “tiểu cường” hoành hành nên tôi sống một giây mà tưởng đã một năm. Cho đến ngày tôi phát hiện ra con gián ở đầu giường, rốt cuộc núi lửa bộc phát, bà nó chứ, tôi không thể nhịn được nữa!

Ôm quyết tâm đập nổi chìm thuyền, tôi mua thuốc diệt gián nồng độ cực mạnh rẩy khắp toàn bộ phòng, đóng cửa khóa lại rồi rời đi, tuyên cáo khai hỏa trận chiến tiêu diệt gián sáng nay.

Nhưng vấn đề là, tôi có gan trở về thu thập cục diện ‘thây chất đầy đồng’ không? Aizz, tôi hãy tính, tôi tới hãy tính.

Khó lắm mới có được một ngày không phải đi học, tôi vốn nên về nhà sớm, nhưng vì tình huống “đặc thù” mà lang thang suốt ngoài đường, đột nhiên nhớ tới mình từng coi một cảnh trong phim ‘Cô gái ly hôn du tấu đầu đường’ thế này : có người hỏi cô ấy “Sao không về nhà?”, cô ấy đáp “Trong nhà đang đổ thuốc diệt chuột, không dám về”.

Tôi lắc đầu, thấp giọng cười khổ, thì ra tình tiết trong phim ngày xưa cũng sẽ xảy ra thật. Không biết làm gì, tôi cứ đi. Ánh trăng lơ mờ, thân hình lững thững, đôi mắt cô độc đảo quanh, mặc dù bóng dáng Lý Hải Phi đã mơ hồ, cuộc sống cùng anh cũng đã chấm dứt, nhưng kỉ niệm thì không thể quên hết : bên trái là chợ rau, anh từng đứng đây ép giá người bán hàng rong, mua cá sống để làm thịt không nói, còn lật lên chọn cả ruột cá, cuối cùng được người bán tặng cả một túi bao tử cá. Bên phải là cửa hàng, anh từng mua hoa sen thủy tinh ở đây để tặng tôi trong lễ tình nhân đầu tiên cả hai quen nhau.

Phía trước là tiểu khu, ban đêm trong đó thường có rất nhiều chó, mà anh thì sợ chó, nên thường đứng bên này mãi không dám vượt qua... Nhắm mắt lại than thở, tôi nhận ra một sự thật rõ ràng : thì ra nơi nào cũng có Lý Hải Phi. Lý Hải Phi, bây giờ anh đang làm gì? Học hành sớm khuya tới mệt, hay đang cùng ai đó cật bỏ tìm đèn ở cửa Tây? Người mới trong lòng anh có phát hiện ra không, đôi mắt anh là đẹp nhất, khi anh cười, còn có hai má lúm đồng tiền... Tay tôi siết chặt lại, buộc mình thôi suy nghĩ, gạt đi mấy giọt nước trên mặt, thầm mắng : thời tiết quỷ gì thế này, mấy giờ rồi mà lại có sương!

Không sai, là sương, nhất định là sương đọng lại trên mặt tôi.

“Ân Sinh!”.

Ai gọi tôi thế? Kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy tiểu phú kang* Trần Dũng đang ngoắc tôi. Tôi giật mình một cái, pho tượng đại thần này, né anh ta đã mấy ngày rồi, sao lại gặp phải ở đây?

(*tiểu phú kang = tiểu công tử nhà giàu có)

“Anh Dũng. Cái, cái chị kia, ra viện rồi à? Ha ha ha, không phải sao, em đã nói chị dâu tốt số...”. Nhìn coi, tôi đang nói gì thế này! Che miệng, tôi hối hận muốn đánh cái búp vào đùi mình.

“Làm sao em biết...”. Nhẫn lông mày, rõ ràng ánh mắt Trần Dũng vì tôi lỡ lời mà ảm đạm hẳn đi.

Nhìn anh ta khổ sở, tôi không đành lòng, muốn giải thích hai câu, đợi đến lúc lựa được từ thích hợp đã không biết đang muốn giải thích gì nữa.

Tôi nhìn anh ta, anh ta nhìn tôi, chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy, một đau lòng xấu hổ, một đứng ngồi không yên.

Pin! Pin! Pin! Rốt cuộc tiếng còi xe hơi đánh vỡ lúng túng, tôi vô cùng cảm tạ tài xế phía sau xuất hiện đúng lúc “tương trợ”, đằng hắng vài tiếng, tôi nghĩ nên nói tạm biệt rồi nhanh chuẩn đi.

“Anh Dũng, gặp lại sau, em đi...”.

“Thật xin lỗi!”.

“Hả?”. Câu xin lỗi đột ngột tới làm tôi không rõ, nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng tôi có chút chua xót : bạn gái mình như thế sao anh dễ chịu được, mỗi người đều có cái khổ riêng, Trần Dũng cũng là người đáng thương.

“Anh Dũng, anh đừng nói vậy”.

“Không có chuyện gì, không phải anh đang nói tới cái này, lên xe, anh đưa em về”.

Tránh ánh mắt của tôi, không muốn bàn thêm, Trần Dũng mở cửa xe, ý bảo tôi lên.

“Cái này...”.

Pin! Pin! Pin!! Pin! Pin! Pin!!

Vừa định khước từ, lại bị hồi còi phía sau dọa sợ hết hồn, không còn cách nào, tôi khom lưng ngồi vào xe. Biết rõ núi có hổ thì cứ về phe hổ núi là xong, tôi đây có tính là đang ngồi lên thuyền giặc không?

Trên đường không nói chuyện, tôi ngồi trên “thuyền giặc” nghĩ về “hổ núi”, ngay cả lúc nói cho Trần Dũng địa chỉ nhà mình cũng không để ý. Cho đến khi xe dừng trước cửa, tôi mới đột nhiên tỉnh lại : hồng bét, tôi quên mất hôm nay là trận chiến tiêu diệt gián, thôi hay rồi, về nhà rồi, tôi tôi tôi phải lên lầu!

“Ân Sinh, có chuyện gì sao?”. Thấy tôi thủy chung không muốn xuống xe, Trần Dũng quan tâm hỏi.

“Cái này, cái này....”.

“Đừng khách khí Ân Sinh, có chuyện gì cứ nói thẳng”.

“.....”.

“Không nói là anh đi đó”.

“Anh có thể giúp em dọn xác gián trong nhà được không!”.

Hồ hô, rốt cuộc cũng nói ra, thoải mái! Trên mặt nóng rát, tôi cúi đầu, không dám nhìn vào mặt Trần Dũng, cô gái trưởng thành hơn hai mươi tuổi mà để đám sâu bọ nhỏ bé hù dọa thành như vậy, hình tượng của tôi a, hoàn toàn bị phá hủy!

Ủ rũ với suy nghĩ không tốt trong đầu, tôi dường như nghe được tiếng bước chân và giọng ai đó cười lặng lẽ, cho đến khi Trần Dũng đứng ở cửa la lên. “Ân Sinh, em ở tầng mấy?”. Tôi mới phản ứng : Thượng đế hiển linh, Chúa ơi, đây đúng là Trời không tuyệt đường của con người mà!

Nửa giờ sau.

Tôi đứng ngăn người trong căn nhà “sặc mùi thuốc súng”, nhìn giường lớn bàn nhỏ yêu mến của tôi, tâm tình phức tạp : hoàn hảo hoàn hảo, đều còn nguyên, hoàn hảo hoàn hảo mình không phải đi dọn xác gián, không thì trước khi dọn xong tôi đã gọi phòng 120 dưới lầu dận nếu tôi ngất xỉu thì chạy lên cứu.

“Ân Sinh, tầng 1 từng là tiệm cơm phải không?”. Trần Dũng mở cửa sổ, nhìn xuống tầng 1 tối om, dường như anh đang suy nghĩ gì đó.

“Đúng vậy, lúc trước đó là tiệm cơm, hai tháng trước chủ tiệm chuyển qua nơi khác kinh doanh, phòng ốc không ai dùng nữa”. Kết thúc suy nghĩ lung tung, tôi pha trà, về mặt nịnh hót cười cười trả lời “đại ân nhân diệt gián” của tôi.

“Khó trách”.

“Cái gì?”. Tôi không hiểu.

“Nhà em có gián là vì tiệm cơm dưới tầng 1 ngừng kinh doanh, sâu bọ dưới đó không có nơi đi, kết quả chạy lên trên, nhà em trở thành nơi để chúng náo loạn”.

“Ừ?”. Đúng là nguy hiểm! Tôi giả bộ cười đồng tình, Trần Dũng hiển nhiên nhìn ra tôi không tin.

“Em không tin, 10 tiệm cơm thì 10 tiệm có gián, mỗi ngày nổi lửa rang thức ăn thì không thể tránh khỏi chúng, chẳng qua số lượng nhiều ít khác nhau, nhưng mà...”. Ngó ngó tôi, cười xấu xa. “Nếu có bảng xếp hạng những tiệm cơm có gián, thì phòng trọ nhà này cũng có thể chen vào vị thứ ba rồi, khẳng định nhận được bằng khen của sở Vệ sinh an toàn thực phẩm. Ân Sinh à, em không thường mua đồ ăn ở đây đó chứ?”.

Oe! Anh là người xấu, tự hỏi xem ở đây có mấy ai chưa từng tới quán anh ăn, còn vạch áo cho người xem lưng quán mình có gián, tôi ói!

4. Chương 4: Gặp Lại Cố Nhân

Có lẽ vì quá cảm kích hành động rút đao tương trợ lúc nguy nan của anh ta, hoặc do nghĩ nếu không làm trái với lương tâm không sợ quỷ gõ cửa nên ngày sau đó quan hệ giữa tôi và Trần Dũng trở về lại trạng thái ‘chiến hữu’, không, chính xác là còn tốt hơn cả trạng thái ‘chiến hữu’. Cũng không hiểu vì sao lại vậy, chẳng lẽ vì tội tôi đều đã chứng kiến tình cảnh quẫn bách của đối phương nên mở rộng cửa lòng nấu chảy tường băng? Nếu đơn giản như vậy thì thế giới đã sớm tràn ngập yêu thương, Bin Laden và Bush đã sớm ngồi ăn cơm cùng bàn.

Mặc kệ, coi như khách sáo cũng được, lịch sự cũng được, giao tình nhạt như nước ốc của tội tôi dần dần trở nên đậm vị một cách kì lạ, bây giờ tôi và Trần Dũng cứ như... cứ như thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau.

Một tuần mới, tôi sửa soạn đầy đủ, một tay cầm sữa chua, một tay ôm tập sách, đi về phía trạm xe bus, vừa đi vừa nghĩ đến chuyện báo cáo chưa viết xong, bài giảng về thuế qua rồi, còn phải chép bài bổ sung thay cho Trần Dũng. Nói thật đến giờ tôi vẫn không hiểu ông chủ nhỏ như Trần Dũng thì cần gì bằng cấp, nhớ có lần tôi hỏi anh như vậy, kết quả anh cười không đáp, chỉ hề hề đáp một câu. “Sao, nghiên cứu làm sao trốn thuế cho hiệu quả cũng không được à”.

Tôi nói không nên lời. Sau cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy : chịu khó đi học là chuyện tốt, ông chủ nhỏ muốn làm nên đại nghiệp là chàng trai đầy hứa hẹn trong thời đại mới, cho dù không khích lệ thì tôi cũng không nên nghi ngờ. Hơn nữa, sức mạnh tình yêu lớn vô cùng, có lẽ Trần Dũng vì bạn gái mới chịu khổ học tập, bạn gái thì chạy xe Mercedes-Benz mà bạn trai chỉ mở tiệm cơm nhỏ, chênh lệch không phải chỉ nửa lần hay một lần, nếu cứ theo logic này thì Trần Dũng quyết chí tự cường cũng là điều không khó giải thích.

Còn về cái chị Mi Mi kia, Trần Dũng từng muốn giải thích với tôi, nhưng bị tôi hời hợt ngó lơ : không kham nổi chuyện người khác, nghe thì nghe lướt, quên luôn càng tốt. Chứng sợ hãi “cọp mẹ” của tôi, từ lúc diệt gián xong không chữa mà khỏi, tôi cực kỳ kinh ngạc, phân tích tinh tế rồi cuộc tôi nhận ra sự mưu trí không ngờ của chính mình : tôi đoan chính, việc gì phải nhân nhượng một con nhỏ tùy hứng như thế. Tiểu cọp mẹ như cô dựa vào cái gì ngăn cản tôi kết giao chiến hữu? Trước kia chưa biết nội tình thì còn ngại, hiện tại chân tướng rõ ràng, tôi việc gì phải sợ cô ta? Hừ, bên gió đông bên sấm sét, thử xem ai sợ ai?

Qua ngã tư đường này là trạm xe, tôi vừa đứng không yên lòng chờ đèn đỏ, vừa cầm ống hút vào bình sữa chua, định uống thì đột nhiên thấy Lý Hải Phi : xa xa dưới tàng cây, gương mặt màu lúa mạch, cằm nhọn mìn, ánh sáng buổi sớm xuyên thấu qua phiến lá, nhuộm áo sơ mi của anh loang lổ bóng cây, cảnh này thật giống một bức tranh thủy mặc. Anh vẫn giữ thói quen như trước, không thích mặc áo T-shirt, thiên vị màu trắng, thật là, cũng không nghĩ tới không khí ô nhiễm nặng như vậy thì xài màu trắng rất bẩn... Đường như nghe được tôi lầm bầm, anh chợt ngẩng đầu, con ngươi màu đen biến hóa kịch liệt, sau đó, về mặt anh vui sướng, dừng lại trước vạch đường cho người đi bộ, nhìn tôi, đôi mắt tôi không ngừng tối lại.

Đèn đỏ vừa sáng, không ai nhúc nhích, hai chúng tôi cách nhau vạch đường, như hai đứa ngọc hoa mắt si mê nhìn nhau.

Chẳng biết từ lúc nào khoe mắt tôi ửng đỏ, chẳng biết từ lúc nào đầu mũi tôi cay cay, kiên cường là giả, không thèm chấp là giả, cho đến hiện tại tôi mới phát hiện, tôi rất nhớ anh. Bi ai không? Buồn cười không? Một Niếp Ân Sinh thản nhiên đối mặt với kết thúc thì ra cũng yếu ớt như ai. Chấp nhận buông tay ư? Chia tay, có quỷ tôi mới chấp nhận chia tay dễ dàng!

Hải Phi, trở về rồi sao lại không đến tìm em? Ở thành phố không có người thân thích này, anh nhớ thương cái gì? Nói cho em biết, ban đầu anh nói muốn chia tay với em là giả dối đúng không, ban đầu anh tuyệt tình là giả đúng không! Nói chuyện với em đi, chỉ cần một tiếng thăm hỏi, một câu ‘ăn cơm chưa’ đơn giản sẽ phá được cục diện bế tắc giữa hai chúng ta. Anh, vì sao không nói gì. Nhìn tôi, cười nhẹ nhàng, đôi mắt xinh đẹp của anh chảy ra đau thương nồng đậm. Mở miệng, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng nói không ra.

Một chiếc taxi lướt ngang, che đi tầm mắt tôi, chờ xe chạy qua, bóng dáng Lý Hải Phi đã biến mất.

Sau đó tôi ngây người rất lâu, cho đến khi cảm giác tê dại truyền lên từ lòng bàn chân, tôi mới dậm hai bàn chân cứng ngắc, vừa đi, vừa lặp lại trong đầu : anh ấy không nói gì, anh ấy không nói gì... Cuộc sống

với những nụ hôn nhẹ nồng nóng, cùng dắt tay nhau ăn chung một cây kem đã không còn tồn tại nữa, hôm nay tôi và anh chẳng qua là —— hai người xa lạ.

Tôi tới trường khi tiết học thứ nhất vừa kết thúc, Trần Dũng thấy tôi liền hô to gọi nhỏ. “Ai nha Ân Sinh, em vừa đi đâu đó?”.

Tôi vô lực đáp lại, chỉ cười cười trấn an anh, mệt mỏi ngồi phịch xuống bên cạnh.

Đi đâu? Hình như đi đến vài nơi tôi và Lý Hải Phi thường lui tới, ý thức tôi mơ hồ, tình tiết cụ thể ra sao, tôi không biết.

Buổi học ngày hôm đó tôi rối tinh rối mù, ăn cơm trưa vẫn giữ vẻ mặt hoảng hốt, mỗi lần đi tới ngã tư đường, tôi sẽ ngẩn người, nghĩ tới Lý Hải Phi có đột nhiên hiện ra trước mặt tôi như lúc sáng nữa không. Tôi có chút buồn bực sao di chứng chia tay lâu như vậy mới bộc phát, nhưng chợt hiểu ra : đó là vì tôi cần một ngôi nỏ, một thời điểm để giải thoát nỗi đau, từng chút từng chút thả ra.

Tôi khác thường như vậy Trần Dũng không thể nào không nhìn ra, nhưng anh là người tốt nên vẫn giữ ý im lặng, thật lòng mà nói tôi rất cảm tạ anh đã làm thế, vì nếu anh gặng hỏi tôi, tôi nghĩ chắc tôi điên mất.

Tan giờ học, Trần Dũng lơ đãng nhắc tới hôm nay anh có bữa tiệc, địa điểm gần chỗ tôi ở, bảo là thuận đường nên dứt khoát đưa tôi về nhà. Tôi mỉm cười đồng ý. Thừa lúc anh không lưu tâm, tôi cúi đầu, cảm thụ sự ấm áp trong lòng : hôm qua còn nói khuya hôm nay có hai cậu bồi bàn xin phép anh nghỉ sớm để về phụ quán, tiệc từng gì chứ, rõ ràng anh nhìn tôi có vẻ không ổn nên mới cố ý đưa tôi về một chuyến.

Người kinh doanh quán ăn đều tỉ mỉ giỏi về quan sát sắc mặt người ta như vậy sao? Mặc kệ thế nào, giờ phút này mọi chuyện anh làm đều muốn quan tâm tôi.

Đến bãi đậu xe phải đi qua ngã tư đó, tôi vẫn ngẩn người đứng trước ngã tư như hồi sáng, điểm khác biệt duy nhất chính là suy nghĩ của tôi không còn khốn khổ tự hỏi vì sao anh không nói lời nào nữa, hiện tại tôi nghĩ. “Ngu quá, núi không đến thì mây không qua sao, mở miệng trước thì mòn mất mấy phần mặt mũi!”.

Nhìn không rõ cứ tưởng đã vứt bỏ hết được mọi thứ sau lưng nhưng sự tỉnh táo tôi gắng giữ vững giờ không còn chút gì, lúc trước người ta cười lý do chia tay của tôi khiến tôi tủi nhục mà giả bộ cười theo, càng lúc càng cố lãnh đạm với nó. Thật ra, có rất nhiều tiểu tiết vụn vặt trong cuộc sống bắt đầu quay về : trời mưa cùng nhau che dù, trời nắng cùng nhau nằm quạt, cùng nhau đi hái đậu, cùng nhau bóc vỏ tỏi...

“Ân Sinh!”. Một tiếng hét, thân thể tôi bị kéo mạnh, đột nhiên hoàn hồn mới phát hiện, trong lúc vô tình, tôi đã bước xuống lòng đường cao tốc, Trần Dũng đi sau tôi đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt kinh hoàng.

“Em không muốn sống nữa à!”. Hung hăng mắng, Trần Dũng nổi giận dùng dùng nắm cánh tay tôi như chim ưng quặp gà con, điên cuồng lôi tôi về phía trước. Cánh tay cường tráng như thép siết chặt lấy vai tôi, cho đến lúc tôi đau quá rên lên “Đau.....” thì mới buông ra.

Anh đứng lại, mắng tôi té tát. “Em có biết mình vừa làm gì không, không phải đã dặn đứng chờ anh mua báo sao? Đền đồ còn bước qua, tưởng đây là phòng khách nhà em à, còn dám vượt qua rào chắn! Sao không nói gì, mới vừa rồi còn can đảm lắm mà, nói gì đi chứ! Hả!?”.

“Em...”. Anh hung hăng như vậy, tôi còn dám nói sao?

Tôi nhìn anh tội nghiệp, ầm ục muốn chết, sao lại phát hỏa lớn như vậy, tôi cũng chẳng biết vì sao mình lại bước xuống đường nữa nha, từ nhỏ đến lớn chưa có ai giáo huấn tôi thế, anh, sao anh lại! Nước mắt nín nhịn cả ngày cuối cùng không nhịn được nữa, một giọt, hai giọt, ba giọt rơi thành chuỗi xuống đất.

“Ân Sinh, em, khóc à?”. Thôi quở trách, giọng Trần Dũng không xác định. Đần, còn không phải anh mắng tôi đến khóc sao? Còn hỏi, hỏi cái gì!. “Em, em đừng khóc, vừa rồi anh nóng quá”.

Đối mặt với nước mắt của tôi, đại thần hung ác luống cuống chân tay, vội vàng vàng lục túi quần, nhưng nửa ngày sau chỉ vươn hai tay ra gạt nước mắt của tôi. “Đừng khóc, đừng khóc, Ân Sinh, anh không mang khăn tay”.

Anh vừa nói như thế, tôi ngược lại càng khóc lớn hơn, nghĩ cũng kỳ quái, sao trước mặt Lý Hải Phi tôi không rơi nữa giọt nước mắt nhưng bây giờ lại như vòi nước bị hư, muốn dừng cũng không dừng được. Tôi

khóc, tôi tất nhiên phải khóc, ai bảo Trần Dũng nhà anh giáo huấn tôi, ai bảo Lý Hải Phi bỏ tôi đi, ai bảo Trần Dũng nhà anh không chịu mang khăn tay theo, hu hu hu, tôi đúng là bị trời ngược mà, tôi muốn khóc hết sức...

“Em...”. Thấy khuyên giải vô vọng, Trần Dũng rút cuộc buông tha, than một tiếng, nhận mệnh mở rộng lồng ngực. “Đến đây đi Ân Sinh, cho em mượn áo lau nước mắt”.

Tình huống thế này, thời gian từng giây từng phút trôi qua, anh chàng vừa mắng tôi sa sả sớm im lặng, còn tôi thì chôn trong lòng anh, nước mắt giàn giụa.

Bàn tay to chậm rãi vỗ về lưng tôi, tiếng nói quanh quẩn quanh đỉnh đầu, nhẹ nhàng, mềm nhũn. “Ân Sinh, đừng khóc, vừa rồi anh nói nặng em, nhìn thấy em như mộng du đứng trước đầu ô tô, anh sợ quá, có biết hằng năm bao nhiêu người chết vì tai nạn xe cộ không? Ngay cả mẹ anh, cũng bị như thế đó”.

Mẹ anh? Gặp chuyện không may? Dùng sức tiêu hóa từng chữ, sau đó ghép lại một chỗ, tạo thành đáp án tôi muốn : mẹ của Trần Dũng bị tai nạn xe cộ, mà anh vì anh ủi tôi, ngay cả chuyện riêng tư đau lòng cũng kể!

Cảm động dâng lên như thủy triều, trong chốc lát đã đánh úp tôi. Dụi dụi, tôi ngẩng đầu lên trước ngực anh, mở ra đôi mắt thổ con, khịt khịt, rầu rĩ nói. “Anh Dũng, thật xin lỗi”.

Anh không trả lời, chỉ ôm đầu tôi về ngực mình lại, dịu dàng vuốt ve. Lồng ngực anh thực ấm áp, giọng anh thực ôn nhu, làm cho người ta không muốn rời đi, mơ mơ hồ hồ, hình như tôi nghe thấy anh đang nói gì đó.

“Ân Sinh, bất kể xảy ra chuyện gì mà...”.

Phần sau là gì?

Tiếng gió ồn quá, tiếng chim噪 quá, tôi, không nghe thấy.

5. Chương 5: Sức Hấp Dẫn Khác Phái

Tôi đã dựa vào ngực một người đàn ông khác mà khóc, anh có ánh mắt sáng ngời, tóc đen nhánh và một cô bạn gái thích tự hành hạ bản thân.

Áo của anh thật mềm mại, có mùi dầu thơm “Bích song”, mùi hương đó làm tôi nhớ tới mẹ. Tôi không phải cô gái tam trinh cứu liệ, nhưng cũng chẳng bao giờ nghĩ muốn tìm bình yên trên người bạn trai kẻ khác, tình huống xảy ra làm tôi không kịp xử trí đề phòng, sinh ra ách cảm.

Cho nên, tôi quyết định coi anh là anh trai của tôi, trong phạm vi đủ khả năng ỉnh một thân phận vô hại. Mặc dù, nhìn khuôn mặt anh tươi cười, trong lòng tôi sẽ thường xuyên nhớ tới câu nói trong một tiểu phẩm “Không nên nhận làm anh trai em gái, dễ xảy ra vấn đề”.

Nhưng tôi tin tưởng người có lòng dạ trong sạch tự khắc hành động cũng trong sạch, đối với người sẵn lòng tốt ỉnh, ai mà chẳng thích.

Nửa đêm ngoài cửa sổ tối tăm và yên tĩnh, tôi tỉnh lại từ cơn say, họng khô rát, nhức đầu, rồi giường tìm nước uống, mở một góc chăn, vô tình nhìn thoáng về phía sau, bị dọa tới cứng đờ ngẩn người : nơi đó, có cánh tay mở rộng của đàn ông, đường nét ưu mỹ, rắn chắc. Tôi run rẩy vén lên, thân thể của anh từ từ lộ ra, một thân thể cực kỳ hoàn hảo, chân tay thon dài, da thịt tinh trắng.

Anh ngủ thiếp đi, hô hấp vững vàng, vật khả nghi ngoan ngoãn nằm trong quần (*ặc ặc* chỗ này ta không thể nào hiểu nổi nữ chính đang nghĩ gì nữa), như một chú cừu ăn cỏ hiền lành.

Đặt mộng, tôi khụy xuống đất, trong lòng không ngừng than thở : thì ra cái màn anh trai em gái này, quả nhiên dễ có vấn đề.

Chuyện này làm sao phát sinh? Ngồi một chỗ, tôi nhớ lại nhớ lại.

“Ân Sinh, hôm nay tao trút giận thay mày”.

Đó là buổi trưa, giọng Mĩ Anh trong điện thoại có chút kỳ lạ, cao vút hưng phấn bất bình thường.

“Nói ày nghe Ân Sinh, hôm nay Lý Hải Phi tới tìm tao. Tên khốn đó bị tao quở trách một bữa, đều cẳng còn giả nhân giả nghĩa, đàn ông tính tình như thế không đáng mặt đàn ông! Tao còn nói với hắn ta : Ân Sinh của tụi tôi bây giờ tốt lắm, muốn uống có rượu muốn hát cứ hát, không đến nửa ngày thứ hai đã có chàng đẹp trai giàu có chủ động theo đuổi, hiện tại cả hai đang đi du lịch mật ngọt. Cứ như vậy, tao thỏ một tràng thêu dệt màu mè hoa lá một lúc, nhìn mặt hắn méo mó, ha ha ha, thoải mái ghê luôn!”.

“Có thật không? Ân Sinh em nói cho anh biết, nói cho anh biết!”.

Đó là giọng Lý Hải Phi khi nắm lấy vai tôi trong hành lang cúp điện tối qua, vẻ mặt bị đả thương nặng. Tôi trả lời thế nào thì không nhớ, chỉ nhớ anh cúi thấp đầu hung hăng hôn tôi, không ôn nhu chăm sóc, giống như con thú tuyên cáo chủ quyền, vội vàng, khẩn trương, hoảng sợ.

Cứ như vậy vài giây, tôi rất cao hứng, thậm chí còn có chút lâng lâng : Anh ấy hôn mình, anh ấy yêu mình, anh ấy không thể rời bỏ mình! Nhưng khi tôi đang nghĩ như vậy thì anh dồn tôi vào cửa, chỉ vào người tôi, hô hấp dồn dập, tức giận khó khăn nói. “Anh 28 rồi, có hiểu hay không, 28 rồi, Ân Sinh à Ân Sinh, sao em có thể cản chân anh như thế!”.... Hết thấy kết thúc!

Tôi ôm lấy đầu, rên rỉ ra tiếng, rượu đúng là độc dược xuyên thấu bao tử, đầu tôi đau muốn chết, cả người cũng đau nhức. Không khỏi âm thầm trách mắng, này đều do Trần Dũng! Anh ta cứ rót ly này đến ly khác, làm tôi phải uống hết ly này đến ly khác.

Là tôi tự đi tìm Trần Dũng!

Anh nói. “Không thoải mái? Anh cũng đang phiền, uống rượu với nhau đi”.

Anh nói. “Em biết Lâm Mi không, chính là cô gái tự rạch tay mình đó, hôm nay, anh gặp cô ấy”.

Anh nói. “Tin được không? Anh và Lâm Mi sớm nên chia tay, nhưng vẫn kéo dài tới hiện tại”.

Anh nói. “Lâm Mi nói anh hãy chờ cô ấy, chờ đến khi ông già ở Đài Loan bệnh chết, cô ấy sẽ mang theo một số tiền lớn trở lại bên cạnh anh”.

Anh giơ tay lên, móng tay bị đèn soi phát sáng lấp lánh. “Em nhìn đi, anh dùng bàn tay này đánh cô ấy, Ân Sinh, đó là lần đầu tiên anh đánh con gái, không nghĩ tới, lại là đánh cô ấy...”. Anh không khóc, bất động, xuất thần nhìn bàn tay mình, hàng lông mày rậm nhíu lại, mặt không chút biểu cảm.

Sau khi tôi tỉnh lại, trong lòng hiểu rất rõ một ý niệm : người đàn ông này, cả hai chúng tôi là đồng bệnh tương lân.

Thật, tôi không say, tôi nhớ tôi đã để ly rượu xuống, kéo tay anh áp lên má mình, nhẹ nhàng xoa dịu. “Anh Dũng, đừng khóc, đừng khóc...”. Sau đó, cả cánh tay vươn ra vây quanh tôi, ôm lấy đầu tôi tựa vào bờ vai anh, hơi thở anh phả vào cổ tôi, lông mi của tôi chạm vào cằm anh.

Sau đó nữa, anh ôm lấy tôi, tôi quấn chặt lấy anh, môi anh dán lên cái cổ trơn bóng của tôi, dao động, mút vào.

Tay tôi xoa lồng ngực rộng lớn của anh, thăm dò, xoa nắn. Là tôi cởi nút cài của anh, là tôi rút đi quần áo của anh, trên da anh cũng có mùi “Bích sống”.

Tôi ôm anh, ngất ngây trong khoái hoạt. Gương mặt lướt qua đầu vú anh, nho nhỏ cứng rắn, như 1/3 viên kẹo đường, nên tôi đưa lưỡi liếm, vị rất ngọt, cắn cắn, đổi lại cơ thể anh ngăn không được thở dốc không ngừng.

Anh gầm nhẹ, một đường ôm tôi tiến vào phòng ngủ, một đường cởi áo tôi, tới bên giường, môi của anh rất cuộc tiếp cận bộ ngực trần của tôi. Tay anh so với tay Lý Hải Phi thì thô ráp hơn, bàn tay đầy những vết chai mơn trớn thân thể tôi, từng tắc từng tắc tiến gần vào bắp đùi trắng nõn. Tôi cảm thấy nóng, cảm thấy ẩm ướt, tôi nhìn anh, đỏ mặt, mị nhãn như tơ. Lúc anh tiến vào, tôi rất đau, nội tạng dường như cũng bị xuyên thấu, đau đến tê liệt. Anh tựa hồ cũng không dễ dàng, vì mồ hôi của anh chảy xuống, rơi trên mặt tôi, tí tách, tí tách.

Trong một khắc, tôi nghe anh khẽ gọi. “Tiểu Mi...”.

Trong một khắc, tôi nghĩ : Hải Phi, em sẽ không làm chậm trễ anh nữa.....

“Ân Sinh”.

Ngẩng đầu, kết thúc hồi tưởng của tôi, anh tỉnh, ngồi trên giường, chân đơn trượt xuống ngang thắt lưng, nhìn như nam người mẫu trong quảng cáo nước hoa, “nam” sắc tỏa hương.

“Anh...”. Nói không được nữa, anh nhìn tôi, ánh mắt áy náy, bất an, cơ trên người mất thăng bằng căng ra, giống như tội phạm đang chờ tuyên án.

Không hiểu sao trong lòng tôi chợt cảm thấy cay đắng, tôi đi tới, ôm lấy anh. “Shhh... Đừng nói gì cả, đừng nói”.

Anh Dũng, có một số lời không cần phải nói.

Chúng ta chẳng qua là an ủi lẫn nhau, chúng ta chẳng qua là sưởi ấm lẫn nhau, khác phái thì hấp dẫn nhau, anh tình tôi nguyện trong trò chơi này. Chúng ta, chẳng qua là cùng đường thất ý*...

(*cùng đường thất ý – = cùng cảnh ngộ nên ngã về nhau)

Đoạn sau của đêm đó tôi ngủ rất ngon, khi tỉnh lại, sắc trời đã sáng choang. Bên cạnh không có ai, cái chăn xộc xệch và quần áo lộn xộn dưới sàn khơi gợi lại chuyện đã phát sinh đêm qua. Bốn phía rất yên tĩnh, tôi cảm thấy bị ngăn cách với tiếng xe cộ và người ở phía xa, rớt lại một mình bên dòng đời. Nằm một chỗ, cẩn thận suy ngẫm về sự khác biệt khi chuyển từ một cô gái sang một người phụ nữ, trên môi tôi vẫn còn lưu lại đau đớn mơ hồ nụ hôn của Lý Hải Phi, và dạt dào đặc ý với vô số dấu vết của Trần Dũng trên người.

Gập thắt lưng lại thành tư thế không chút trong sáng, tôi tà ác nghĩ : Niếp Ân Sinh, mày đúng là một đứa con gái hư hỏng.

“Ân Sinh, em dậy rồi”. Hương sữa đậu nành thơm lừng thoảng qua chóp mũi, tôi nhòm người dậy, Trần Dũng đứng ở rất xa cạnh cửa, hướng tôi cười xấu hổ.

Tôi cũng cười với anh, vui vẻ chào hỏi. “Hi, anh Dũng...”.

6. Chương 6: Như Được Tái Sinh

Sau đó, chúng tôi bỗng chìm vào im lặng, tiếng “anh Dũng*” của tôi làm anh sợ hãi, anh không dám nhìn tôi, vẻ mặt căng thẳng.

(*Chú thích : chị Ân Sinh gọi anh Dũng nguyên văn là Dũng ca ca = vai anh trai, sau khi ‘có gì’ với nhau rồi mà còn gọi = anh trai làm ảnh ngại)

Đúng là khéo quá hóa vụng! Tôi tiếc nuối nghĩ. Quần áo đã nhăn nhúm không thành hình, tôi chỉ mặc độc cái áo ngủ của anh đi rửa mặt. Đi ra ngoài, đồ ăn sáng đã dọn xong, có sữa đậu nành, cháo loãng, bánh quẩy và trứng gà hấp thơm ngào ngạt.

Anh hỏi. “Em muốn ăn gì?”.

“Một ly sữa đậu nành là được”.

“Vậy quá ít, một ly sữa đậu nành căn bản không...”.

Dường như cảm thấy mình đã nói quá nhiều, anh dừng lại không nói nữa, lông mày nhíu chặt, tự giận bản thân. Đúng là buồn cười, nhìn anh như cậu bé bị người ta gán cho cái tên mình không thích mà vênh miệng lên, khuôn mặt mất hứng.

Tôi không biết nói gì, đổi chủ đề. “Anh Dũng, nút áo rớt ra rồi”. Chỉ chỉ vào cổ áo mình đang mặc. “Có kim chỉ không? Lát nữa em khâu dùm anh”.

“Không cần”. Anh vẫn đang tức giận, nghiêng đầu sang chỗ khác, không để ý tới tôi.

“Anh mua sữa đậu nành ở đâu vậy? Uống rất ngon”.

“... Chỉ là tiệm nhỏ bình thường”.

“Trứng gà rất thơm, ở trên có rưới mỡ hành sao?”.

“Không biết”.

Thái độ thật ác liệt, tôi cũng bắt đầu hơi tức, ăn không trôi, dứt khoát đẩy chén, đứng dậy, rửa tay, về phòng thay quần áo.

“Em đi đây, đồ ngủ này để ở đâu?”. Biết anh ở phía sau nhưng tôi không muốn quay đầu lại. “Nút áo rớt ra vẫn nên may lại, nếu anh không làm, chị Mi Mi sẽ nghĩ...”.

Hơ! Anh ôm lấy tôi từ phía sau, hai tay vòng qua, bóp chặt lấy cánh tay tôi. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi”.

Mấy câu xin lỗi làm tôi mềm lòng, xoay người, nhìn thẳng vào mắt anh, lời của tôi bình tĩnh mà đau thương. “Anh Dũng, đừng làm tổn thương em”.

Chúng tôi dựa vào nhau rất gần, hơi thở anh có mùi sữa đậu nành, hơi thở tôi có mùi trứng gà hấp, hô hấp cả hai hòa vào làm một, biến thành điệu Waltz bữa sáng.

Thoáng cái, anh và tôi không cách nào nhịn được. Cục diện sau đó có chút hỗn loạn, hình như anh chồm tới hôn lên vành tai tôi, hình như tôi hôn lên cằm anh.

Tóm lại, quần áo vừa mặc vào đã bị cởi ra, chúng tôi mang theo mùi hương sữa đậu và trứng gà lên giường, tình lực dư thừa, lửa tình bốc ra bốn phía. Cuối cùng, anh chôn sâu trong thân thể tôi, lấp đầy bên trong tôi không một khe hở, thân thể ướt đầm từ từ nhích tới gần, cắn bả vai tôi.

“Áo ngủ đó không nên may nút, em không biết mình hờ vai rất khô gợt sao, quả thực, giống yêu tinh!”.

Tôi không biết hình dáng của yêu tinh là thế nào, tôi chỉ biết, lời của người đàn ông này hấp dẫn tôi cực độ. Theo từng ngôn từ anh nói, từng động tác của anh, tôi lại tan ra một lần nữa, lần thứ hai xuống khỏi cao trào, trần truồng thở hổn hển, tôi như vừa được tái sinh.

Đam mê và tham hoan quá sức, kết quả thể lực tiêu hao. Buổi tối, khi tắm vòi sen, cánh tay và bắp đùi tôi đau nhức, tôi hữu khí vô lực thừa nhận : xung động, đúng là ma quỷ.

Ra khỏi phòng tắm, tôi thấy anh đang nhìn ga trải giường xóc xếch đến ngẩn người, nghe thấy tiếng động anh quay đầu, hơi bất ngờ, mặc dù ánh mắt như đang chứa suy nghĩ gì đó, nhưng trên mặt lại hiện lên nụ cười. “Chúng ta ăn tiếp chứ?”.

Tôi bỗng nhiên lúng túng, sao giống như “đại chiến” cả ngày hôm nay chỉ có mình tôi mất sức vậy? Anh không mệt sao? Rực rỡ tỏa sáng đứng đó, vẫn như pho tượng tuần mỹ, trong khi tôi thì đau lưng, tay chân như nhũn ra, bèo nhèo hết miếng giẻ lau.

Ngồi xuống, tôi lặng lẽ đổi tư thế, cố gắng làm mình trông có vẻ lên tinh thần một chút, ngẩng đầu uốn ngực mạnh dạng. “Tùy anh, cái gì cũng được”.

“Được rồi, vậy thì cho em ăn món đặc biệt của quán anh”.

Anh bị bộ dáng của tôi làm bật cười, vẻ ngây ngốc vừa nãy bị quét sạch, đi tới ôm tôi vào trong ngực.

Điện thoại bàn reng lên, anh vui vẻ nhắc máy. “Alo, Lượng Lượng, đúng, anh Dũng đây, em đưa... Cái gì?”.

Điện thoại không cách âm, chất giọng sang sảng của Lượng Lượng tôi nghe được rõ ràng.

“Anh Dũng, không phải anh đi học ư, sao lại bắt điện thoại nhà? Chị Mi Mi chờ anh lâu lắm rồi đó, anh nhanh tới đó đi. Đúng rồi anh vừa mới nói đưa cái gì?”.

Giọng Lượng Lượng đột nhiên ngừng lại, từ trong điện thoại vang lên tiếng chào hỏi. “Chào quý khách, quý khách đi mấy người?”.

Rụp! Cậu bồi bàn vội vã tiếp khách cúp điện thoại.

Trong phòng, trầm mặc bao phủ, chỉ có tiếng gió, vù vù, ào ào, từng tiếng từng tiếng, ghim thẳng vào lòng người. Anh ngây người, tôi cũng vậy, giấc mộng đẹp đã bị cú điện thoại đánh vỡ, chúng tôi từ trên cao rớt xuống, hung hăng té xuống mặt đất lạnh như băng, ngẩng nhìn bốn phía, rốt cuộc bị ai nhận ra thì ra hết thấy, không hề có thật.

Không ai cử động, thật lâu, lâu đến nỗi tôi cảm giác thần kinh mình sắp căng đến không giữ được nữa, anh mới nhẹ nhàng buông. “Ân Sinh, anh phải ra ngoài một lúc, em ở nhà nhé? Chỉ một chút thôi”.

Trong mắt anh có gì, tôi nhìn không hiểu, cũng không muốn hiểu.

“Không sao”.

Tôi nghe thấy mình trả lời. Sau đó, khi anh đã đi khỏi, tôi bình tĩnh mặc quần áo, mở cửa, về nhà. Nếu vừa rồi tính là một cuộc đấu thì tôi đã thua thất bại thảm hại. Vậy thì còn mặt mũi gì ở lại đối mặt với người thắng?

Anh Dũng, gặp lại sau!

7. Chương 7: Không Thể Quay Đầu

Ngày thứ 2 đi làm dài đằng đặc, lẩn lộn cả ngày, cho đến khi về nhà tôi vẫn không thể yên lòng, kí ức về hôm qua quá sức xấu hổ, xấu hổ đến nỗi tôi cảm thấy bối rối, không muốn nhớ tới. Nhưng vẫn nhớ hằng ngày!

Trong đầu hiện lên tay anh, môi anh, ánh mắt anh, thân thể anh... Dấu hôn nóng rực không tan, tôi phải trùm khăn lụa, mặc quần dài, nhưng che được người khác chứ không giấu được chính mình. Thật xấu hổ, thì ra tôi là sắc nữ.

Tại tôi không phải người yêu, điểm này không có gì phải nghi ngờ, vậy tại sao, tôi vẫn nhớ anh, muốn có anh – người đàn ông tình 1 đêm chưa tan, nhớ tới nỗi trong lòng muốn bắt lửa? Một ngày cuồng hoan, cả đêm phóng túng, cả hai lợi dụng đối phương để sưởi ấm, nhưng không ngờ lợi dụng xong hơi ấm lại ăn vào xương cốt, thành ra nghiện mất!

Tôi tự trách, tôi đau lòng, tôi cảm thấy mình là người thứ 3 phá hoại hạnh phúc của người khác, mặc dù anh nói, họ đã chia tay.

Chia tay sao còn đi gặp cô ấy? Tôi điên tiết, nhưng kết cục... Không có kết cục nào. Buổi tối tôi không lên lớp, 1 phần vì Trần Dũng, 1 phần vì chính mình, tôi biết tôi đang trốn tránh nhưng khi cơn điên dịu xuống, lý trí trở lại, tôi không rõ ngoại trừ trốn tránh thì mình còn có thể làm thế nào.

Một mình về nhà, tắt điện thoại, ăn cơm trong yên lặng, xem TV, cảm thấy cuộc sống thế này cũng không tồi, bình thản, chân thật, an toàn, ổn định... Nghĩ tới đó, tôi cúi đầu, tự mắng chửi mình : ngày hôm qua, ngày hôm trước, ngày hôm kia sao không nghĩ như vậy? Không được quá tham lam!

Cộc, cộc, cộc!

Có người gõ cửa, tôi tưởng người thu phí vệ sinh hôm qua trở lại, không suy nghĩ nhiều, bò dậy đi mở cửa. Nhìn qua lỗ cửa, tay tôi cứng đờ không nhúc nhích được.

Là Lý Hải Phi, vẽ mặt tiêu tụy đứng ngoài cửa.

“Ân Sinh, em mở cửa ra”. Nghe được tiếng chân, anh ngẩng đầu, ánh mắt xám xịt có màu trở lại, cả người áp vào cửa, khóc rầm rút, nói thật nghiêm túc.

“Ngày đó... Là anh quá bốc đồng, thật xin lỗi, em nhìn đi, anh cũng đã xin lỗi rồi, mở cửa cho anh được không?”.

“Mở cửa đi?”.

“Ân Sinh?”.

... Không có trả lời.

Mặc cho Lý Hải Phi gõ cửa, từ đầu đến cuối tôi vẫn bất động đứng yên tại chỗ, chăm chú nhìn cánh cửa chống trộm đã rỉ sét : cánh cửa này 10 năm trước khi chủ nhà mới cho thuê rất đẹp đẽ, chỉ tiếc, năm tháng trôi qua, đẹp đẽ huy hoàng tất cả đã không còn nữa, vết sơn loang lổ, rỉ sét từ bên trong, chủ nhân dùng xong vứt bỏ nó, để mặc nó ở chỗ này kéo dài hơn tàn, già nua vô vọng.

Chùi mặt, không được lạc đề, tôi là đang suy nghĩ đến cửa, hay nghĩ đến mình?

“Ân Sinh, mỗi khi em tức giận luôn như vậy, không nói lời nào, không thêm để ý tới ai”.

“Ân Sinh, ngày mai anh đi rồi, trước khi đi anh chỉ muốn gặp em một chút”.

“Ân Sinh, anh, anh...”.

“Ân Sinh... Ân Sinh...”.

Tôi bịt tai không nghe tiếng gõ cửa, không nghe lời xin lỗi, tôi không muốn níu chân anh ta thì anh ta đừng đến trêu chọc tôi, việc duy nhất tôi phải làm bây giờ là nhìn cánh cửa chống trộm, còn thứ khác, tôi không nghe thấy, không nghe thấy gì cả.

Hải Phi, tôi không còn là tôi của ngày xưa nữa, mở cửa ra thì được gì, nói gì? Đã qua đường thì không còn cách nào quay đầu lại, phải biết rằng từ khi 2 chữ “cản chân” thoát ra khỏi miệng anh, mọi thứ giữa chúng ta đã chấm hết.

Không biết qua bao lâu, phía ngoài rốt cuộc khôi phục về im lặng, nhìn qua lỗ cửa lần nữa, trong hành lang trống rỗng không còn ai, Lý Hải Phi ra đi, không để lại vệt mây nào, không một chút gió nhẹ, thậm chí chút tro bụi cũng không.

Xoay người, cử động hai chân đã tê dại, tôi mang vẻ mặt không thay đổi vào phòng lại, tiếp tục ngồi xuống, tiếp tục xem TV, cứ như vậy mà sống. Một mình. Cũng rất tốt.

Đột nhiên thấy lạnh. Hơi lạnh dào dạt tỏa ra từ bên trong, tôi đắp thêm chăn, mặc thêm quần áo, tôi đang cần nhiều ánh sáng hơn, nhiều náo nhiệt hơn, không thể đợi được thêm khắc nào nữa. Mở tất cả đèn, bật mọi thiết bị điện lên, nhưng dù làm gì, tôi vẫn run lên vì lạnh.

Xoẹt! Cầu giao cũ kĩ không chịu nổi tải trọng quá lớn, đứt.

Ngồi trong căn phòng đen kịt, tôi buồn bực muốn hét lên thật to. Không có đèn pin, tôi lần theo ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động ra ngoài cửa. Tôi muốn đi ra ngoài, tôi phải đi ra ngoài, nếu còn ở trong căn phòng khiến người ta hít thở không thông đó, nhất định tôi sẽ nổi điên!

Vội vã xuống lầu, không để ý va phải 1 người đang lên lầu, tôi nói xin lỗi, đang định đi tiếp thì người đó túm lấy cánh tay tôi mà gọi. “Ân Sinh!”.

Thời gian phẳng phất dừng lại.

Chậm chạp ngừng đầu, chậm chạp nhìn, từ từ đưa tay chạm vào mặt anh, tôi tắt điện thoại bỏ vào trong túi.

Đưa tay, ôm lấy anh, nước mắt tôi ào ạt. “Anh Dũng, vì sao bây giờ anh mới tới!”.

Nhiệt độ từ từ trở lại, tựa vào bờ vai dày rộng của anh, tôi không còn lạnh nữa. Thì ra, lạnh chẳng qua là do người mà biến khác. Cúp điện, cả hai chúng tôi triền miên trong phòng vô cùng thoải mái. Kịch tình qua đi, anh dựa vào đầu giường hút thuốc, tôi tựa vào bên cạnh anh, cuộn tròn thân người, mềm nhũn như mèo, anh hút từng hơi ngất quăng, vuốt tóc tôi, cười nhàn nhạt.

“Anh đi gặp cô ấy, là để nói cho cô ấy biết, cả 2 không thể tiếp tục nữa”.

Đây là câu đầu tiên anh nói, gọn gàng dứt khoát, chữ nghĩa rõ ràng, nghe xong, lòng tôi sung sướng khoan khoái, hiểu lầm mất hết.

“Tắt di động, không đi học?! Có trời mới biết 1 ngày không gặp anh nhớ em nhiều đến đâu”.

Đây là câu thứ hai anh nói, bên tai tôi, hơi thở hỗn loạn ám muội, nghe xong mặt tôi đỏ tới mang tai, suy nghĩ 1 bụng đen tối.

Không được, không được, tình hình đã bốc lửa quá mức rồi, vùi đầu vào lòng ngực anh, tôi xấu hổ dụi dụi.

“Làm gì đấy, cẩn thận nóng”. Anh tắt thuốc, nhìn về phía tôi, sờ sờ tóc tôi giống như sờ vật cứng. “Ân Sinh em đúng là ác, có biết không, vừa trở lại không thấy em ở đó, anh muốn điên lên”.

“Ai bảo anh để em một mình suy nghĩ lung tung, sớm một chút tìm em thì chẳng phải đã không xảy ra chuyện gì”. Tâm trạng rất tốt, tôi đùa lại, ngón tay vươn ra trở vào ngực anh. “Trần Dũng anh tiểu nhân, một chút cảm tình giai cấp cũng không có, em đói mà cũng không cho ăn 1 bữa, em muốn báo thù”.

Anh cười, nắm tay tôi đặt lên khoe miệng gặm gặm, lấp lửng. “Không phải 1 bữa, chúng ta lăn lộn trên giường suốt, cả cơm trưa cũng chưa ăn”.

Ai nha anh đồ sắc lang! Tôi vùng vẫy muốn rút tay ra, nhưng anh bắt được không tha, lật mình đè lên, khôi phục sinh lực, lại ma sát lên lên cơ thể tôi. “Sao anh lại không muốn tìm em, nhưng em đang nổi nóng, không cho anh vào nhà thì làm sao bây giờ? Anh đường đường là đàn ông trưởng thành hơn 3 giờ sáng còn đứng ngoài cửa hát bài ”Van xin em mở cửa, nhìn anh thật đáng thương“, cho dù không dọa tới hàng xóm thì cũng khiến cây cối đổ gục mà chết”.

Cười híp mắt, anh tiến vào. Tôi hổn hển tiếp nhận. Trong lòng cũng không bình thản tự nhiên nữa, bên tai cứ lặp lại câu nói giỡn của Trần Dũng “Van xin em mở cửa, nhìn anh thật đáng thương”.

Hải Phi, anh đáng thương sao?

8. Chương 8: Phá Vỡ Cửa

Cứ như vậy, chúng tôi ở cùng một chỗ. Không biết là tốt hay không tốt, cuộc sống cứ bình thản như nước chảy, ý nghĩ trong lòng và hành động bên ngoài hoàn toàn tách biệt, mặc dù đặc thù quan hệ của hai chúng tôi biến từ đơn giản thành phức tạp, cứ chỉ lời nói khiến chúng tôi trông không khác gì người yêu, nhìn thấy anh tôi cũng rất vui sướng, nhưng nếu là bạn, bạn sẽ nhận ra ngay tôi và Trần Dũng không phải là người yêu, cho dù chúng tôi có thân mật 1 chỗ đi chăng nữa.

Thói quen không lừa người, giống như tôi có thói quen mua rau chân vịt trong siêu thị, còn anh thường nhớ lầm tôi tuổi Mùi thay vì tuổi Mã, chúng tôi vẫn chưa thể quên được. Vậy sao còn ở chung với nhau? Chỉ là phải như thế thôi.

Tôi không phải nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết tình cảm vì yêu mà chết đi sống lại, anh cũng không phải Dương Quá vì 1 hàng chữ khắc là có thể khổ sở chờ đợi người yêu 18 năm. Dấu vết của quá khứ còn đang sừng sững, nhưng thực tế là tàn khốc, dù vết thương trong lòng có bị khoét sâu hơn thì cũng chỉ có thể một mình tìm nơi liếm nó, tỉnh lại đi, làm người phải nhìn về phía trước. Nói chi tới lãng mạn, thực tế không cần phải yêu nhau mới có thể ở bên cạnh nhau, không yêu, thì không cần nói yêu.

Chúng tôi chỉ là 2 kẻ ích kỉ.

.

.

.

Hôm nay Trần Dũng đi công tác. Khi ở bên cạnh anh rồi tôi mới biết, làm ông chủ của 1 nhà hàng nhỏ không thể làm anh cam lòng, biết bao đã tâm nung nấu, giống lần này, vì tìm được 1 bếp trưởng tốt đồng ý nhận lương không cao, anh quyết định tấn công, chiếu theo lời anh nói thì chính là “Lưu Bị thủ 3 phía, thì anh phải thủ 5”. Vừa nói, vừa vung tay vung chân, lộ ra hàm răng trắng đều. “Để anh xem, hần ta có thể khó khăn hơn Gia Cát Lượng tới mức nào!”.

Lúc đó, giọng điệu anh rất nóng gắt, vẻ mặt sinh động nhìn như đại biểu lớp thanh niên đầy hứa hẹn trên film truyền hình dài tập, nên tôi nói giỡn trêu chọc anh là “chị hai Thời đại”*, anh không tức giận, đùa giỡn ngược lại. “Cũng hay, không gọi anh là bà nội A Tín* là đã giữ mặt mũi cho anh lắm rồi”.

(*2 nhân vật trong film truyền hình Trung Quốc)

Nhéch môi, tôi chột nhốt lại mà cười khẽ. Người đàn ông này, đúng là đáng yêu.

“Cười khúc khích cái gì đó, Ân Sinh, anh phải lên xe rồi”. Vỗ vỗ vai, gọi tỉnh tôi. Trần Dũng vừa xách hành lý, vừa vuốt nhẹ qua mặt tôi. “Một người cũng nhớ ăn cơm no nhé, gần đây ăn mặc quần áo nhớ chú ý thời tiết, anh mua đèn pin cầm tay để ở tủ đầu giường cho em rồi, cúp điện đừng hoảng hốt chạy ra ngoài, nhớ tìm nó...”. Nói liên miên cần nhần, nói cần nhần liên miên.

Anh Trần Dũng biến thành thím Trần Dũng, là tôi thì ngược lại, đi là đi thẳng, đi sớm về sớm gì cũng chẳng nói ra. “Anh, anh cũng chú ý thân thể”. Cố sức hồi lâu, tôi nghẹn bật ra 1 câu, buồn bực chính mình không biết cắn trúng lưỡi hay bị mèo ăn mất lưỡi, từ biệt tử tế vài câu thì có bao nhiêu khó khăn?

“Ân Sinh, trở về đi, anh nhất định sẽ nhớ đến em mỗi giờ mỗi khắc”. Anh nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt, những đường cong xếp nếp trên mặt khi anh cười nhợt nhạt, trong đôi mắt chứa đựng sự kiên trì nồng đậm, trong khoảng thời gian ngắn, anh chân thành thâm tình.

Tôi hoảng hốt, đầu óc bắt đầu không rõ ràng lắm, anh như vậy, thái độ như vậy... Câu nói gặp ở đâu đó ngỡ đã quên bỗng vang trong lòng : giả làm thật thì thật cũng giả, tình cảm không phải là trò chơi, thời gian lâu dần rồi, chúng ta còn có thể đảm bảo phân biệt chính xác được đâu là chân tình đâu là giả vờ sao?

Tôi... Phân biệt được không?

“Ha ha, bị anh dọa rồi hả? Thấy sao, có đủ tư cách diễn vai nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình chưa?”. Thấy tôi ngu ngơ, anh cười ha ha, giải tỏa nghi ngờ. “Mau cho anh cái ôm chia tay”.

Hất đầu, thắm máng bản thân tự mình đa tình, người ta nói giỡn, mà làm thật cái gì! Đi đến để cho anh ôm, dù mùi nước hoa “Bích sóng” bị không khí làm tản đi ít nhiều, vẫn thật thơm ngào ngạt.

“Sẽ nhớ em”. Anh nói khẽ bên tai tôi.

Thần trí mới vừa tỉnh lại bị lời này của anh thổi vào trạng thái mơ hồ lẫn nữa, trong lúc hồ đồ tôi đáp lại. “Không cho hái hoa dại, nghe chưa?”. Vừa nói ra ngay lập tức mặt đỏ như gấc : tôi đây là bị sao, cũng chẳng là gì của anh, nào có tư cách nói như vậy.

Nghe tôi nói xong, anh cười đắc chí vừa lòng, cũng không nhiều lời nữa, cầm túi xách đi về phía cửa xe, vừa đi vừa hát “Hoa dại ven đường, anh đừng nên hái nha, không hái không hái, không được hái”. Lại quay đầu cạnh cửa, hướng tôi nói. “Cho cũng không hái”. Rốt cuộc, anh cười 1 tràng, lên xe.

Quả nhiên, chúng tôi đã không phân ra được đâu là thật đâu là giả.

Tiến anh đi xong, trên đường trở về công ty, ánh nắng ấm áp sau giờ ngọ sáng rõ chiếu lên người, tâm tình tôi rất tốt. Trời màu lam, cây màu lục, trên đường đều là người thiện lương tốt tính, đầy đủ mọi thứ đều đẹp và viên mãn. Niếp Ân Sinh, mà cũng có người thương, có người sưởi ấm cho, có người sẽ nhớ tới mà. Ý nghĩ này làm người ta thật cao hứng. Khẽ cười, không tự chủ được tâm trạng “đưa anh ra khỏi ngõ nhỏ, còn có câu muốn nói”, tôi móc di động ra, định nhắn tin cho anh.

Nhắn gì đây? Chẳng lẽ nói : Anh Dũng, em cũng sẽ nhớ anh; Anh Dũng, một mình bên ngoài, nhớ chăm sóc bản thân; Anh Dũng, anh phải đi nhanh về nhanh; Anh Dũng, em đang đợi anh...

Giả mù sa mưa, thật là buồn nôn! Đứng ở rìa đường, tôi cố gắng nhắn tin, nghĩ tới lúc Trần Dũng đọc được nó, sẽ bị tôi làm cho cảm động.

Có ánh sáng chiếu vào mắt tôi, ngẩng đầu, nhìn thấy ở cửa hàng đối diện có treo 1 chiếc sơ mi trắng, ngón tay ấn phím dừng lại ngay lập tức, tâm trạng tốt như mưa tháng 6 dưới ánh mặt trời – bốc hơi nhanh không còn dấu vết. Sững sờ tại chỗ, chiếc áo trắng ở sân bay khi đó và chiếc áo trắng này thật giống nhau, tôi lẳng lặng nhìn, giống như bị nguyền.

Một hồi lâu, thu hồi điện thoại di động, cất bước tiếp tục đi về phía trước. Về phần nhắn tin, chữ nhiều như vậy, tôi lười như vậy, hay là... thôi không viết nữa.

Mới vừa về công ty liền nghe nói có người gọi đến tìm tôi, vội vàng gọi lại, người bắt điện thoại là bác Hai của tôi, còn chưa kịp hỏi ba mẹ tôi đi đâu, bác đã báo cho tôi 1 tin động trời : bà nội bệnh tình nguy kịch, mau trở về. Tôi cuống cuống, có cảm giác máu dồn về đỉnh đầu, vội vàng xin phép, mua vé máy bay lập tức về nhà.

Nhưng khi vào cửa, đã thấy hình bà đặt trên linh cữu.

Bà nội của tôi, bà nội mập mạp hiền lành của tôi, bị đóng trong cái khung đen ảm đạm, nhìn tôi cười. Túi du lịch rớt xuống đất, tôi đi tới, ôm chầm lấy hình bà, mặt áp sát vào mặt kính lạnh như băng, tôi cắn chặt môi, khóc không thành tiếng.

.

.

.

Thời gian sau đó bận rộn đến cực điểm, cho đến lúc đứng ở sảnh cáo biệt, chuẩn bị đưa xác vào hỏa táng, tôi vẫn không tin đây là thật : bà nội tôi không có chết, bà chỉ nằm 1 chỗ, da mềm mại, mặt mũi hiền từ, bà chẳng qua là đang ngủ thôi, chỉ cần để bà nghỉ ngơi thật tốt, một lúc sau sẽ tỉnh lại.

Nhưng mà, bọn họ muốn thiêu hủy bà, bà rõ ràng đâu có chết, tại sao có thể đưa bà vào cái lò nóng hổi đó, để hơi lửa ăn lần toàn thân bà chứ!

Tôi tức giận, liều mạng chạy tới ngăn cản, lại bị người nhà giữ lại, người cha từ trước đến giờ vẫn kiên cường của tôi vừa khóc nức nở vừa mắng. “Ấn Sinh à, bà nội con đã đi rồi, bình tĩnh lại, bà đã đi rồi!”.

Bà nội đi? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, bà nội, bà mau tới đây, bọn họ dám khi dễ cháu gái bà thương nhất, bà mau tới dạy dỗ bọn họ!

Tôi điên rồi, ghen ngào gào lên. “Bà nội! Bà nội!”.

Nhưng mà, đáp lại tôi, trừ tiếng khóc, chỉ có 2 bàn tay trắng.

Bà nội không tới. Bà không bao giờ tới nữa... Sẽ không bao giờ bà hấp bánh bao trắng như tuyết thơm nức mũi đưa đến trường học cho tôi ăn, sẽ không bao giờ bà chuẩn bị nước mật ong trứng gà chờ tôi sau giờ tan học, rồi nói “Nước mật ong trứng gà uống bổ lắm cháu à”, buộc tôi uống sạch...

Hai vai rũ xuống, trong lòng tôi như có ai cầm chùy đập vào, phịch 1 tiếng.

Tôi hiểu. Bà nội tôi – người nhìn tôi lớn lên, người đối xử tốt với tôi nhất – bà nội, thật sự đã chết.

Trong hỗn loạn chịu đựng đến lúc kết thúc, trong hỗn loạn kiên trì về đến nhà, theo thói quen đi vào phòng bà nội chào hỏi, nhưng đẩy cửa ra lại phát hiện : phòng bà đã là căn phòng không ánh đèn. Ngần ngợ đi ra, tìm có thay quần áo xuống lầu, tôi chạy như muốn trốn khỏi căn phòng.

Hay là phía ngoài tốt hơn, có ánh sáng, có âm áp, có tiếng người, có... Tôi dụi mắt. Trần Dũng? Người đang hỏi đường ở góc kia, thế nào lại là anh?

“Anh Dũng? Thật... Là anh ư?”. Không thể tin được, tôi lăm bầm tự hỏi. Chạy vội vàng về nhà, quên mất mang đồ sạc pin, điện thoại di động đã sớm tắt nguồn, làm sao anh biết được, lại làm sao chạy đến đây tìm tôi được?

Dường như nghe thấy tiếng tôi hỏi, anh ngẩng đầu, ánh mắt chạm ánh mắt, nhất thời vui mừng vô hạn, nhưng chỉ la lên. “Ấn Sinh, cuối cùng cũng tìm được em”.

Tạm dừng, về mặt anh trở nên phức tạp, thẳng tắp đi tới, nhìn thẳng cánh tay buộc dải lụa đen của tôi. “Liên lạc với em không được, thật vất vả mới thông qua Lệ Văn tìm được công ty em, biết được nhà em xảy ra chuyện, Ấn Sinh, em...”. Ngập ngừng, có chút chỉ trích than nhẹ. “Em nên nói cho anh biết”.

Anh trầm lặng làm tôi cảm động, lòng tôi chua xót, nước mắt trào ra ào ạt, thật muốn lập tức nhào tới, gục đầu vào vai anh như người chết tìm được khúc củi khô, mượn cánh tay anh trì hoãn vết thương của tôi.

Nhưng ban ngày ban mặt, hàng xóm láng giềng đều ở đó, thứ duy nhất tôi làm được cũng chỉ là kéo cổ tay anh, cúi đầu, đè nén khóc. “Anh Dũng, bà nội em mất rồi”.

Chân tình cũng được, giả vờ cũng được, nếu tôi khóc, chỉ có ở bên cạnh người đàn ông tên Trần Dũng này mới có thể khóc 1 cách bình thường.

Cám ơn trời, anh đã tới. Dàn xếp xong xuôi đã là buổi tối, ăn cơm xong, tôi theo Trần Dũng trở về quán trọ. Dọc đường im lặng, thấm lạnh dưới bóng đêm, bóng cả 2 bị ánh đèn đường rọi nghiêng ngả dưới đất, giống như 2 con ốc sên đeo vỏ trên lưng, chậm chạp, nhích từng bước từng bước.

“Ân Sinh, ngày mai anh muốn nấu cho ba mẹ em ăn, để bọn họ nếm thử tài nấu nướng của anh”. Nắm tay tôi, Trần Dũng câu được câu không tán gẫu, hận không thể cách xa vạ dậm đề tài bi thương kia, ranh giới mỏng manh rất dễ bị xé rách.

“Bọn họ thích ăn gì? Ừm... Người lớn tuổi hẳn là thích ăn đồ ăn nhẹ 1 chút, mềm 1 chút. Vậy nấu canh đậu hũ, cá mè hấp, cần tây bách hợp, gà hầm nấm, đúng rồi, chợ hải sản ở đây nằm chỗ nào, anh muốn đi mua 1 ít...”.

Ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn anh liệt kê các món, trong lòng tôi có tư vị khó nói.

Anh Dũng, không nên tốt với em như vậy! Em sẽ bị mê hoặc, không biết phải làm sao để giữ cho trò chơi này cân bằng, sợ sẽ té xuống vỡ đầu lần nữa, máu chảy thành sông. Trái tim đột nhiên quặn lại, rút tay ra, thoát khỏi bàn tay anh, tôi sợ, tôi thật sự sợ.

“Không cần, cũng không nghĩ nổi trong tình huống này làm sao bọn họ có khẩu vị mà ăn”.

Mất thăng bằng, tôi ngắt lời anh, từ chối không sót thứ gì, nhưng nói xong tôi lại lập tức hối hận : tôi tại sao, người ta có lòng tốt muốn an ủi đã quý, bằng hữu bình thường càng không nên trách móc như thế, huống hồ, người này lại là Trần Dũng.

“Anh Dũng, em, em...”.

“Là anh không đúng, không biết chọn thời điểm”. Anh không để ý, thay tôi xóa đi sự bối rối.

“Ngồi bên này đi”. Một lần nữa nắm tay tôi, ngồi xuống ghế đá, nhìn bóng cây trong công viên lắc lư vì gió thổi, tạo thành những tiếng xào xạc.

“Rất đau lòng phải không?”. Đề tài cấm kỵ rốt cuộc bị nhắc tới, đề cập về chuyện đó còn nhanh hơn tránh né.

“Không biết, chẳng qua cảm thấy trong lòng trống rỗng, giống như, giống như có cơn gió lớn thổi qua vòm cầu, trống trải đến dọa người”. So sánh chẳng ra sao, vừa nói, vừa mơ hồ đau đớn. Nhưng nếu cứ giấu và bị giày vò hằng ngày càng khó chịu, không bằng nói ra.

“Biết không, tên của em, là bà nội đặt. Nghe nói năm đó mẹ sinh non, thiếu chút nữa em không sống được, nhưng rất cuộc vẫn bình an, bà nội là tín đồ Cơ đốc giáo nên đặt cho em cái tên ‘Ân Sinh’, ý muốn nói ‘Đứa trẻ được Chúa ban cho’”.

“Anh Dũng, anh nói thử xem thiên đường có tồn tại không?”. Ngồi thẳng, tôi bắt lấy chéo áo anh. “Sau khi chết, mọi người có phải đứng trước mặt Đấng tối à chịu phán xét, người tốt được thiên sứ mang đến thiên đường không? Nói thật, em chưa bao giờ tin vào mấy chuyện thần thánh, nhưng ở khoảnh khắc đó, em hy vọng thiên đường có thật”.

Đưa tay quàng qua vai tôi, anh không nói gì. Im lặng một hồi lâu, cuối cùng mở miệng tâm sự.

“Bên cạnh căn nhà cũ của anh cũng có công viên, mỗi ngày cơm nước xong, mẹ sẽ cho anh đi dạo một chút, nói là học hành cả ngày mệt mỏi rồi, cần thay đổi không khí”.

“Mỗi lần đi, mẹ anh đều đưa cho anh 1 ít đậu hoặc bắp này nọ để cho mấy cặp ngỗng trắng trong công viên ăn, mẹ anh rất lương thiện, bà cảm thấy cuộc sống của chúng cực khổ quá, muốn cho bọn chúng thêm ít thức ăn”.

Chậm rãi, anh kể về lúc mình còn nhỏ. Trần Dũng đang cười – không phải nụ cười chuyên nghiệp của ông chủ nhà hàng tôi vẫn thấy – mà là nụ cười từ đáy lòng anh, ấm áp như gió xuân.

“Ba anh mất sớm, trong nhà toàn dựa vào 1 mình mẹ anh chống đỡ, bà là kế toán, cả ngày cũng bề bộn nhiều việc. Bất quá cho dù bận rộn, mẹ chưa ngày nào quên nhắc anh đi tản bộ, sau đó đưa túi chứa thức ăn nhỏ nhỏ cho anh. Khi đó anh không hiểu, những con vật không biết nói, không biết cảm kích, mẹ đối

tốt với chúng như vậy có ích lợi gì? Nhưng mẹ đã dặn nên dù không hiểu anh vẫn đi, cho những con thú được du khách cho ăn đến béo mượt kia ăn”.

“Anh nhớ rất rõ, chuyện phát sinh trước lúc anh thi tốt nghiệp trung học 1 tuần, tính tình đang ở thời kỳ dậy thì, người lại mệt mỏi, quả thực lúc nào cũng nóng nảy, vốn đã không định đi cho ngỗng ăn nữa rồi, nhưng nhìn vẻ mặt mẹ sống chết túm anh theo bà đi công viên, anh miễn cưỡng đi, anh xách túi thức ăn dùm bà, trong lòng anh vẫn hiểu bà muốn anh thả lỏng”.

Dừng 1 chút, giọng anh bỗng trầm xuống, Trần Dũng trong dòng hồi tưởng bỗng siết chặt nắm tay, ánh mắt nhìn về xa xăm hun hút biến khác đi.

“Anh xách túi đi phía trước, lòng hậm hực không thích, mẹ anh đi theo phía sau, bà không ngừng kéo anh, anh lại không ngừng hất tay bà ra. Cúi đầu sang đường, 1 lòng nghĩ đi nhanh về nhanh, qua loa cho xong chuyện. Bỗng nhiên anh nghe mẹ hét lên : Dũng, con! Không kịp phản ứng, anh đã bị đẩy ra thật xa, tâm trí chưa tỉnh đã thấy mẹ nằm dưới chiếc xe tải, máu từ đó chảy ra ngoài ồ ạt”.

Nhắm mắt lại, tay khẽ buông, anh không nói, tôi không động, lòng chúng tôi cùng bị cào xé mạnh mẽ, tan nát, không chút lưu tình.

“Bà nằm viện nửa năm, cuối cùng qua đời”.

“Tòa xử 2 năm sau đó, tài xế gây chuyện bồi thường 15 vạn, dùng hết còn dư 6 vạn. Anh không còn tâm tư đi học, bán nhà xong, anh dùng số tiền đó và khoản dư kia bắt đầu làm ăn”.

“Ân Sinh em biết không”. Anh nhìn về phía tôi, ánh mắt tràn đầy kiên định. “Chờ anh kiếm đủ tiền, anh sẽ mua 1 nông trường ngắm cảnh, nuôi 500 con ngỗng trắng trước, sau đó sẽ nuôi 1000 con”.

Ôm lấy anh, nước mắt chảy dài trên 2 gò má, sự thống khổ của tôi so với của anh chẳng thấm vào đâu, người có tư cách oán trách ông trời, người khổ sở nhất căn bản không phải là tôi, mà là anh.

Tôi cũng chìm vào giấc mơ của anh, nhắm mắt lại, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Đến lúc đó trong vườn sẽ xây 1 giáo đường nho nhỏ, anh Dũng, nhất định anh đoán không ra đâu, em hát rất nhiều thánh ca, ngay cả sách làm thánh lễ em cũng đọc được”.

Lòng ngực của anh phập phồng nhẹ nhẹ, tôi không rõ là do anh cười hay thở dài, liên tiếp hít mấy hơi, ngữ điệu trở lại nhẹ nhàng. “Đúng, chúng ta nhất định phải vui vẻ, để bọn họ ở trên trời không phải lo lắng, cứ như vậy đi, có tiền mua đất, anh nuôi ngỗng em xây giáo đường”.

Tôi cười, tương lai phác họa thật đẹp, làm tôi nghĩ đến cặp thiên tiên trên trời Ngưu Lang và Chức Nữ. Cười một lát dừng lại, kéo thân thể tôi dựa vào bả vai anh, đang muốn tìm đề tài để nói, lại nghe giọng anh nhẹ nhàng.

“Ân Sinh, chúng ta kết hôn đi?”.

Thanh âm nhiều trên đỉnh đầu, không vang dội cũng rất rõ ràng, tốc độ chậm chậm, từng chút từng chút thấm vào trong lòng.

Đèn đường vẫn mờ nhạt như trước, nhìn thật kỹ, có rất nhiều con thiêu thân nhỏ đang khiêu vũ dưới ánh đèn đó, nóng đến tan ra cũng không hối hận, giống như người ta thường nói thiêu thân trời sinh có mệnh chết cháy.

Giữ tư thế không thay đổi, tôi vùi đầu vào cổ anh, nghe thấy mình trả lời.

“Dạ”.

9. Chương 9: Vợ Chồng Cãi Nhau

“Anh Dũng, sao lại là anh?”.

Tôi xoay người, thấy 1 cô gái mở to mắt nhìn chăm chăm tôi. Ngón tay trắng trẻo chỉ vào tôi vội vàng hạ xuống, dường như biết mình thất lễ, cô ấy cúi đầu, khi ngẩng lên, đã làm mặt nghiêm trang cười. “Em là bạn của Lê Văn”.

Lê Văn là ai? Mỗi ngày nhà hàng nghênh đón cả mấy trăm lượt khách, nhớ từng người rất khó, trong đầu mơ hồ hiện lên gương mặt 1 cô gái, nhưng thật sự không rõ lắm, không thêm cố nữa, tôi tìm bậc thang leo xuống*, cười ha ha vài tiếng, giả vờ quen biết luôn. Khách hàng là Thượng đế, mà Thượng đế tiềm năng này tất nhiên tôi không thể đắc tội. Tôi là thương nhân giao hoạt mà.

(*tự gỡ rối)

Ngày đó tâm tình không tốt, Lâm Mi không biết lái từ đâu ra chiếc xe Mercedes Benz chạy đến khoe khoang với tôi, giải thích là đi mượn, tôi không tin, cô ấy vừa lấy được giấy phép lái xe mới 3 tháng, có người tùy tiện đem loại xe “sát thủ đường trường” này cho 1 đứa ngốc mượn ư? Kết quả vừa nói ra, cô ấy đỏ mắt, vùng vằng bỏ đi, trước khi đi còn quay đầu, mắng tôi 1 tiếng. “Không biết thưởng thức!”.

Tôi không cãi lại, lạnh lùng đứng 1 chỗ hút thuốc, ngắm bóng dáng Lâm Mi. Cô ấy đúng là 1 mỹ nhân hiếm có, ngay cả bóng dáng cũng xinh đẹp như vậy, giống ngôi sao thần tượng, càng ngày càng không giống bạn gái của tôi. Xoay người, Tiểu Kiếm và Tường Tân chỉ xấu hổ nhìn tôi cười. “Anh Dũng, chị dâu có tính cách thật mạnh mẽ”.

Mặt tôi đông đá, nhưng không thể hiện ra, đây là chỗ làm ăn, phải giữ khí chất của 1 ông chủ. Tôi chỉ có thể cười gượng. “Để mọi người chê cười rồi, 3 ngày không mắng là lại giận chứ, chờ anh về nhất định phải dạy bảo cô ấy 1 hồi!”.

Dạy bảo ai? Người ta vì công việc đã sớm dọn ra ngoài ở, dạy chỗ nào được!

.
. .
.

“Anh Dũng?”. Có người gọi tôi, mới giật mình phát hiện ra bản thân đang thất thần, nhanh chóng tỉnh lại, quay đầu tìm kiếm, hóa ra là cô gái tên Niếp Ân Sinh.

“Anh có mang dư bút không?”.

“À, để anh tìm thử”. Cúi đầu tìm bút, kết quả : tôi không mang dư. Nghĩ nghĩ, đem bút của mình đưa cho cô ấy. “Em lấy viết đi”.

Cô ấy không chịu nhận, tôi kiên trì, vốn ngồi thất thần hơn nửa buổi học, nghe cũng không có hiệu quả, không bằng cho người chăm chú học mượn bút ghi bài, cây bút còn hữu dụng hơn.

Cuối cùng, cô ấy cũng cầm, còn tôi thiện lương giúp người, 1 cây bút mở ra 1 mối quan hệ mới, từ đó về sau nhà đầu kia chăm sóc tôi khắp mọi nơi, giữ dùm ghế ngồi, chép bài hộ, mượn sách tham khảo,... Tới sau này, ngược lại tôi bắt đầu thấy ngượng.

Cho nên tôi quyết định mời cô ấy đi ăn cơm trưa. Thật lâu về sau tôi còn nghĩ, nếu ngày đó tôi không mời cô ấy đi ăn cơm sẽ thế nào? Sợ là chúng tôi cũng như những bạn học bình thường : học thì đến học, có duyên thì chạm mặt, chạm mặt thì chào qua loa, bình thường chẳng hỏi han nhau làm gì.

Nhưng mà nhưng mà, thời gian không thể quay ngược trở lại, cảm tạ ông trời đã khiến tôi có 1 lựa chọn thực sáng suốt, mà chính tôi lúc ấy cũng không biết.

Ân Sinh là 1 cô gái kỳ lạ. Bình thường luôn có vẻ thanh thản, tựa hồ lãnh đạm với mọi thứ, nhưng đôi lúc những tử kính trong cửa hàng quần áo, những quán xá ven đường, thậm chí 1 bó rau chân vịt cũng có thể khiến cô thất thần hơn nửa ngày, hỏi cô cô cũng không nói, ánh mắt mờ sương mù nhìn tôi, dường như đang ngắm cảnh núi sông xa xôi đâu đó. Bởi vậy, thử vài lần sau, tôi không hỏi lại, cuộc sống vốn đâu dễ dàng, mỗi người đều có chuyện cũ, như tuyết rơi trước cửa, có nhiều chuyện, quần không được, cũng không có cách nào quần.

Vừa mở nhà hàng vừa lo thi cử quả thật mệt, nhưng tôi phải kiên trì. Ngày xưa mẹ vẫn rất hâm mộ kế toán viên cao cấp, nói bọn họ là thành phần tri thức thuần lương được trả lương cao, nếu bà đậu được, mức sống của gia đình mình nhất định sẽ cao hơn rất nhiều, đừng nói thi đại học, cho dù tôi có muốn xuất ngoại du học bà cũng kham nổi.

Chỉ tiếc, không đợi cuộc thi đến, người đã đi xa.

Nay nhaoáng 1 cái đã vài năm trôi qua, tuy nói bằng cấp bây giờ đã không còn sơn son thiếp vàng như xưa, tôi vẫn muốn thi đậu, lý do rất đơn giản : tôi phải hoàn thành giấc mơ của mẹ.

Khi đó tôi thật sự bận đến sứt đầu mẻ trán, 1 bên thì bếp trưởng yêu cầu tăng lương, bên kia thì quan hệ của tôi và Lâm Mi sắp sửa tới điểm đóng băng, không hề thấy nhớ, gặp mặt là cãi nhau, chúng tôi biến thành oan gia, thành 2 kẻ thù truyền kiếp, nhưng niệm tình cảm thành ra tiến thoái lưỡng nan, tiến cũng không tiến tới được, mà bỏ cũng không bỏ được. Không phải không nghĩ tới việc chia tay, mà mỗi khi nghĩ tới, lại nhớ về những kỷ niệm 3 năm, 5 năm về trước, cùng trải qua biết bao chuyện : lần đầu tiên đánh nhau là vì cô ấy – cô gái nhỏ bị đám lưu manh khi dễ, giầy dựa cầu cứu trong ngõ nhỏ; lần đầu tiên của tôi cũng là với cô ấy – cô gái yêu kiều có đôi mắt long lanh như lúc nào cũng lưu lệ, quen được hầu hạ; lần đầu tiên uống rượu cũng là vì cô ấy – chỉ vì tôi không mua nổi hàng hiệu Prada, chỉ đủ tiền mua cho cô ấy quần áo thoải mái vài trăm tệ...

Tuy rằng cãi nhau, tuy rằng tổn thương, nhưng cô gái cười với tôi, khóc cũng với tôi, vẫn là cô gái của đời tôi.

.
. .

Một hôm uống quá chén, Tường Tân đập vai tôi. “Anh Dũng à anh Dũng, anh đúng là con người quá chân thật, rất nghĩa khí, rất niệm tình, người ta đều đã muốn...”. Chưa nói xong, rầm 1 tiếng, ghế gãy, nó đã nằm đơ dưới sàn nhà không động đậy.

Tiểu Kiếm đá ghế, ngẩng đầu nhìn tôi cười lấp liếm. “Tiểu tử này say rồi, anh Dũng, em đưa nó về nhà”.

Lúc ấy tôi không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy người uống say thì không nên so đo với nó chuyện gì, ghế hư cũng hư rồi, chỉ đáng giá vài đồng, cùng lắm ngày mai mua cái mới.

.
. .

Cũng không ngờ, chính bởi vì đi mua ghế, tôi mới hiểu được hết hàm nghĩa trong câu Tường Tân nói : ở cửa khách sạn, Lâm Mi ôm chặt cứng ông già, hôn nồng hôn nhiệt khắp mặt ông ta!

Nói không nên lời tôi có cảm giác gì, đứng tại chỗ, tay cầm ghế, đột nhiên nhớ tới nam nhân vật chính trong phim truyền hình vì vợ đi ngoại tình mà đội cái nón xanh lên đầu, màu xanh bóng bẩy.

Tôi bắt giắc sờ tay lên đầu, nhìn vào gương thật kĩ, hình như, cũng có 1 cái nón xanh.

Gió thổi qua, tóc tôi bay lên, nhẹ nhàng tự tại.

Cái nón đã rơi.

“Anh Dũng, phép chia này anh làm sai rồi, nếu so qua bên đây, đẳng thức 2 bên làm sao bằng nhau được?”. Cô giáo nhỏ Ân Sinh cau mày, chỉ trở vào bài tập của tôi. Ánh sáng mặt trời rọi xuống mặt cô ấy, tỏa sáng như dát vàng, giống ngôi sao điện ảnh trang điểm phấn kim tuyến lấp lánh.

Đáng tiếc, cô giáo giỏi không gặp được học sinh ngoan, cô ấy cứ giảng khí thế ngất trời, còn tôi được phụ đạo lại không nghe được chữ nào, hồn chườn ra 800 dặm ngoài kia, tâm trí chỉ nghĩ về Lâm Mi nhẩn tâm, Lâm Mi đáng giận, Lâm Mi vô ơn bạc nghĩa...

Chất độc “thất tình” rồi cuộc phát tác, tôi bị bệnh, bệnh mơ mơ màng màng, bệnh thất hôn bát tổ. Nhưng mà bệnh là bệnh trong lòng. Tuy nói đàn ông khóc không phải là tội, nhưng tôi còn nhà hàng, còn vài chú nhân viên chờ được trả lương, sự thật xã hội tàn khốc, tôi không có thời gian chữa thương, không rảnh buồn bực, không rảnh than thở, không rảnh thương tâm nhỏ nước mắt. Đàn ông, phải ra dáng đàn ông.

Mọi việc đều có 2 mặt tốt – xấu, gieo hạt tình cảm, tình đi là thất bại, tình đến là lúc mùa vụ thu hoạch.

Trong khoảng thời gian này, ở bên Ân Sinh cực kỳ vui vẻ, tôi đưa cô ấy đi ăn cơm, giúp cô ấy đuổi gián, cô ấy khóc trong lòng tôi, nước mắt thấm vào ngực tôi, vì cô ấy bị Lâm Mi uy hiếp, tôi thấy thẹn trong lòng, thật muốn bồi thường cho cô ấy, người con gái luôn luôn lặng im, tôi coi cô ấy là em gái, là bạn bè, là... không rõ. Dù sao không muốn cô ấy bị đói, bị lạnh, bị khi dễ, khổ sở, hết thấy đều không được.

Tối hôm qua họp mặt bạn bè, tôi dẫn Ân Sinh theo, cô ấy không chịu, đứng 1 mình ở trạm chờ xe bus, biển quảng cáo phía sau vẽ 1 mặt cổ xanh, 1 vúng sữa nhỏ, cô lẩn vào bức họa, áo xám cô đơn đứng tựa vào tường, trông như 1 chú mèo đi lạc.

Tâm bỗng nhói đau, đột nhiên nhớ tới cô ấy chưa từng đề cập đến chuyện tình cảm của mình với tôi, 25 tuổi, không phải nên là 1 bông hoa dưới trăng, hưởng thụ thời gian đẹp dễ nhất đời sao? Em gái Ân Sinh à, cũng nên tìm đối tượng thôi. Thế nên, sống chết gì tôi cũng phải túm cô ấy đi, tôi nghĩ trong bữa ăn sẽ có vài chàng trai tham gia, mượn cơ hội này giới thiệu đối tượng cho cô ấy. Không ngờ lúc tới bữa tiệc rồi, tôi liền thay đổi suy nghĩ: Mấy tên tiểu tử tuổi này, không ổn trọng, thiếu khí chất, hóa ra đám bạn tôi quen biết thực nhiều năm, thế nhưng tất cả đều là 1 đám đầu trâu mặt ngựa, bọt văng lênh bênh, nói cũng lạ, trước kia sao mình không phát hiện ra?

Bọn họ xứng với em gái Trần Dũng này ư? Không xứng, tuyệt đối không xứng! Sau khi bữa ăn kết thúc, Tiểu Kiếm về mặt thần bí hỏi tôi. “Anh Dũng, sao ai mời rượu Ân Sinh anh cũng không cho?”.

Tôi lười trả lời, còn vì cái gì nữa, cái tên ngớ ngẩn này, sao trước đây tôi không nhận ra là nó ngốc đến thế kia chứ? Cô gái đơn thuần tốt tính như thế, tuyệt đối sẽ không uống rượu, tôi không chần thây cô ấy thì ai chần. Còn ẩn ý khác trong câu đó, tôi đắn lăm, nghe không ra.

“Anh Dũng, anh Dũng?”. Bàn tay trắng trẻo bé nhỏ lay lay vai tôi, Ân Sinh về mặt bắt đắc dĩ nghiêng đầu nhìn tôi. “Ai da cái anh này, lại thất thần”.

Bị phát hiện! Nhức đầu, tôi ngượng ngừng cười. “Lần sau sẽ chú tâm, lần sau sẽ chú tâm”.

“Thật lần sau chú tâm?”.

“Nhất định, nhất định”.

Thái độ thành khẩn nhận sai, đương nhiên đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, cô ấy gật đầu, mắt mở to, như đóa đình hương đương nở. “Được rồi, thử tin anh 1 lần”. Vừa lòng đứng lên, chậm rãi thu dọn sách vở. “Đi thôi, bữa học sau em giữ chỗ dùm anh”. Đi 2 bước lại quay đầu, lấy trong túi ra 1 cái hộp nhỏ. “Đây là thuốc giải rượu, rượu uống ít được thì anh cố uống ít thôi, nếu không được thì nhớ ăn lót dạ trước, tốt xấu gì cũng có thứ bỏ vào bụng”. Ngừng một chút, tiếp tục nói. “Bạn em ượn sách tham khảo, nói là tỷ lệ trúng đề cao lắm, sáng mai em photo cho anh 1 bộ, anh Dũng nhớ nhất định phải làm đó”.

Nói hết lời, cô đẩy cửa, nhẹ nhàng rời đi. Còn tôi, cầm hộp thuốc, miệng cứng ngắt, đứng tại chỗ, bộ dạng có thể nói là: như cái chày gỗ. Ngoài mẹ tôi ra, cho tới bây giờ chưa có ai mua thuốc cho tôi, chưa từng có!

Ngày hôm sau trong lòng thủy chung có cảm giác hưng phấn, rảnh rồi thì đọc sách, còn chăm chỉ làm bài tập, thật sự chăm chỉ, giống như quay trở về làm cậu học sinh ngây ngô, toàn tâm toàn ý học hành, mong có thể gặp lại cô giáo xinh đẹp vậy. Chờ mãi mới đến lúc đi, nắm chìa khóa xe, tôi vừa ngẫm nga hát khê vừa bước ra ngoài, nghe thấy 2 cậu bồi bàn phía sau xì xầm nói chuyện.

“Anh Dũng tâm trạng tốt lắm, ngâm nga bài gì ấy nhỉ?”.

“Để tui nghĩ coi, đúng rồi, là ‘Tôi có ước hẹn với mùa xuân’”.

Khóe miệng bắt giắc nhoeo cao, mấy cái thằng nhóc này, nói gì đâu không à!

Đẩy cửa xuống đường, cách quán ăn vài ba bước, tôi nhìn thấy Lâm Mi mắt đỏ hồng đứng đó, vết sẹo cũ như chân rết bỗng sống dậy, phập phồng, lúc nhúc ghê người. Ào! Như bị ai tạt chậu nước đá vào người, trời đất đang tiết tháng 4 trong giấy lát biến thành đêm đông giá lạnh, tôi tỉnh lại từ giấc mơ ngọt ngào, mạnh mẽ nhận ra thì ra cảm giác đã kích vì bị phản bội và buồn bã thất tình trong tôi chưa hề tiêu tan.

Lâm Mi tới là muốn quay về, nhưng tôi không thể đáp ứng cô ta, cuối cùng cô ta khóc lóc rời đi, tôi nghĩ, lần này cô sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc đời tôi. Bàn tay hơi đau, tôi giơ lên xem, đỏ rực và nóng rát, ngay cả vân tay cũng đỏ, giống hệt dấu vết đã in trên mặt Lâm Mi, không phải màu sắc bình thường mà da nên có. Tôi đánh cô ấy, trong cơn tức giận tột độ tôi đã đánh cô gái mình yêu nhiều năm, luôn nghĩ sẽ kết hôn, nắm tay nhau đến già!

Tôi, khổ sở quá. Nhớ lần trước cô ấy đến, vừa khóc, vừa cười với tôi. “Anh Dũng, anh từng vì cứu em mà bị thương, có phải nếu em cũng bị thương vì anh thì anh mới tin em thật lòng không?”. Nói xong, cô găm dao xuống, máu văng khắp nơi, Lâm Mi cố chấp, cách làm cũng tự cho là đúng, nhưng cô ấy không biết, máu tươi và tình cảm không thể sánh ngang nhau, cũng như tình yêu của tôi dành cho cô ấy và tình yêu của cô ấy dành cho tôi cũng không giống nhau, cái cô ấy cần tôi không thể cho, còn cái tôi muốn cô ấy khinh thường không cần.

Tôi tâm niệm mở quán ăn sinh sống, dù không có được tên tuổi lớn cũng thỏa mãn rồi, không cần cô ta lấy sắc lừa tiền, làm người ta khinh thường, cho dù cô ta có lấy máu ra thể trên danh nghĩa tình yêu cũng thể cả thôi. Chúng ta không phải đạo tặc sống mái với nhau trên phim ảnh.

Nhưng mà, sao tôi lại có thể kéo cả Ân Sinh liên lụy vào chuyện này? Không có thời gian suy nghĩ vấn đề đó. Cơ thể trong lòng mềm mại thơm tho, làm người ta ý loạn tình mê, trong không gian sực nức mùi rượu, tôi hôn lên gương mặt cô ấy, lên ngực cô ấy, mơ mơ màng màng nghĩ : uống không giỏi cái gì, thì ra là chân nhân bất lộ tướng. Xem, cô ấy tỉnh thể kia cơ mà, tôi cũng không có say đâu! Tôi biết hiện tại mình chuẩn bị làm gì. Tiểu Mi, đừng cô cô cứ đi. Xa cô rồi, tôi vẫn có thể hạnh phúc như cũ, rất thoải mái, rất... vui vẻ.

Chân khóa ở thắt lưng tôi, cánh tay vòng ôm lấy tấm lưng tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng diễm lệ, Ân Sinh thì thảo trong vô thức, nhận không nổi nữa, thẳng lưng, vừa mới chiếm đất công thành, sự mềm mại chặt chẽ vây quanh làm tôi rên rỉ thành tiếng, ý thức tan rã, thú tính trỗi dậy, tôi muốn nhanh hơn, tôi muốn chiếm lấy. Động tác từ chậm chuyển nhanh, thân thể xinh xắn đó làm tôi điên cuồng, nhân cái gì, quả cái gì, thiên trường địa cửu cái gì, dịu dàng thấm thiết lãng mạn là kẻ ngốc nói mê, ngay lúc này chỉ có 2 con thú bị thương liếm miệng vết thương cho nhau. Thời điểm cao trào, trước mắt tôi là 1 mảnh trắng sáng, tôi nhìn gương mặt tinh xảo của Lâm Mi dần dần đi xa, như ánh sáng của màn ảnh TV, chậm rãi, chậm rãi biến mất không còn dấu vết. Hoảng hốt, tôi vấy tay với cô. “Tiểu Mi, tạm biệt”.

.

.

.

Tôi tỉnh lại, Ân Sinh vẫn còn đang ngủ, thân mình trắng trẻo trần trụi cuộn tròn trong tư thế bào thai. Trên mặt cô ấy vẫn mang theo 1 tia dấu vết sau khi lên đỉnh, tôi muốn chạm vào gương mặt ấy, nhưng cuối cùng vẫn không làm, xoay người xuống giường, đi mua đồ ăn sáng.

Không phải tôi muốn chạy trốn, chỉ là, không biết đối mặt với cô ấy như thế nào.

Khi tôi trở về vẫn rón ra rón rén, không ngờ cô ấy đã dậy, rất tỉnh táo và dường như cũng rất cao hứng ngồi trên ghế, cánh tay chống thân, chân mỏng vắt ngang người, ánh mắt sáng long lanh nhìn tôi, gọi. “Anh Dũng à”.

Đầu tôi bùm 1 tiếng nổ tung, tiếng gọi đó như có ma chú, lời toàn bộ ác cảm bỏ nhào xuống đầu tôi, tôi không còn là “anh Dũng” đơn thuần của cô ấy nữa, quan hệ của chúng tôi từ nay về sau từ anh em hóa tình nhân! Trần Dũng, mày đã làm cái gì! Nhìn tấm drap giường dính máu, đầu choáng váng, tình huống này

không thể mượn có là rượu say khó kiểm soát, tôi nhớ rõ từng chi tiết, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ vẫn cố ý lãng tránh bỏ qua vấn đề, rốt cuộc trốn không được : Mối quan hệ mới này, xử lý làm sao?

Nhớ lần đầu tiên cùng với Lâm Mi, lúc rời giường, nàng ôm lấy tôi làm nũng. “Anh Dũng à, em đã là người của anh”. Lúc ấy tôi cũng rất tự hào, rất có ý thức trách nhiệm, cảm thấy mình là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, từ nay về sau có người thân cần chăm sóc. Nhưng hiện tại, đối mặt với cô gái trên giường, cái đầu lộn xộn của tôi ngoại trừ áy náy ra thì cũng chỉ là áy náy. Chăm sóc cô ấy là đương nhiên, nhưng mà cô ấy ngoài nhận sự chăm sóc của tôi, còn phải nhận cả tình cảm ngay cả tôi còn không để ý sao?

Ân Sinh, em có hận tôi không?

Nhìn cô ấy ra khỏi phòng tắm, dựa vào tủ, chân trần không dép, ngọt ngào như kẹo, áo ngủ của tôi ôm lấy đường cong của cô ấy, cặp đùi hấp dẫn lúc ẩn lúc hiện sau làn vải, cổ áo mở rộng, lệch một bên vai, lộ xương quai xanh tinh xảo... Hực! Nhiệt khí dưới bụng xông lên, thằng “em trai” rục rịch, tôi vội xoay người, xấu hổ che giấu, chết tiệt, còn dám có phản ứng!

Ngồi ăn cơm, không nói được 1 lời, tôi biết nói cái gì? Tôi là đồ quỷ háo sắc, không có quyền lên tiếng. Loại thái độ này chắc ai cũng phải bực mình. Cô ấy đẩy chén, trở về phòng im lặng sửa soạn, tôi đi theo sau, trong lòng rõ như gương : đều là tôi sai, đều là tôi sai... Vụng trộm hươ tay, vẽ thân thể của cô ấy trong không khí, đẹp như thế, tinh tế như thế.

Một ý tưởng đen tối không hề báo trước nhoi lên : Cô gái này, cô gái như yêu tinh này, có thể hay không, có thể là của tôi không? Ý nghĩ một khi đã lóe lên trong đầu, giống như cỏ dại gặp đất tốt, một bên tôi tự hổ thẹn cho lòng tham của bản thân, một bên vui mừng khôn xiết vì viễn cảnh tốt đẹp mà ý tưởng này mang lại. Cái lý do khôn nặn gọi là tình một đêm thì không cần chịu trách nhiệm, với cô gái tốt như Ân Sinh, tôi tuyệt đối không muốn sử dụng nó. Đã vậy thì nam chưa hôn nữ chưa gả, ai nói em gái không thể biến thành người yêu? Đối với cô gái dù có thể nào tôi cũng phải có trách nhiệm, mặc kệ cảm giác phức tạp, thứ duy nhất tôi có thể làm là học cách yêu cô ấy. Không hề suy nghĩ, tôi bước lên ôm lấy thân hình bé nhỏ, xin lỗi liên tục. “Xin lỗi em”.

Xin lỗi em, hãy để anh bồi thường cho em nhé.

Xin lỗi em, hãy để anh che chở cho em nhé.

Xin lỗi em, hãy để anh được yêu em nhé.

Lòng tĩnh lặng xuống, giữa cơn khoái cảm khiến người ta mê muội, tôi cẩn thận phân chia rõ ranh giới. Không hôn lên môi cô ấy, vì tôi từng dùng nụ hôn cuồng dại nhất hôn 1 cô gái khác, chứng tỏ động tác tình cảm điên cuồng đó không phù hợp với Ân Sinh đơn thuần tốt đẹp của tôi, đối với cô ấy, tôi muốn trân trọng mở từng chút một.

Dính sát vào đường cong mềm mại, dục vọng như rồng lửa gào thét, giữa nhiệt liệt đam mê, tôi âm thầm hạ quyết tâm : không yêu còn có tính*, không tính còn có tình. Ân Sinh cô gái tốt của anh, từ nay về sau em và anh sẽ ở bên nhau.

Cuộc sống như chuyến tàu bạn không thể khống chế, chở bạn về phía trước. Nhiều năm qua đi, sân ga vắng xa vời như đường chân trời, phiêu đảng đủ, cô đơn đủ, cô gái trong ngực tôi, là bến đỗ cuối cùng.

10. Chương 10: Khoảng Cách Một Năm Ánh Sáng

« Ân Sinh, anh ra nhà hàng một chút, sẽ về ngay ». Đẩy cửa ra hộ tôi, Trần Dũng mặc quần áo chú rể đứng ngoài phòng nói vọng vào. Theo động tác, cái thắt lưng đỏ lộ ra dưới bộ tây phục, màu đỏ hỉ chói mắt, chói với màu tối của bộ quần áo, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi.

Là ai quy định trong tiệc cưới phải thắt thắt lưng đỏ ? Tư thái như người mẫu mà trang phục thì như diễn viên phim kịch truyền hình hạng trung, đáng tiếc, lại là một ca người đẹp mà quần áo xấu điển hình. Có chút thờ dãi gật đầu với Trần Dũng, khóe miệng nhô một xú tượng trưng. « Đi đi, lái xe liên tục và quay phim, mọi người đều bận cả ngày rồi, chiều đãi nhóm bạn cũng là bình thường ».

Đường như thấy kì lạ vì sao tôi lại miễn cưỡng cười như thế, anh vươn tay ra, vuốt mặt tôi. « Ai da, sao cười mà như đang khóc vậy ? ».

Thấy tôi không lên tiếng, anh hiểu ra, nói. « Cũng đúng ». Trở tay vỗ vỗ gáy. « Lễ cưới trong bảy giờ, cười nói gần bốn giờ, mặt Phật Di Lặc còn muốn rút gân nữa là. Một sắp chết rồi phải không, em nghỉ ngơi, anh tranh thủ đi nhanh về nhanh ». Anh dặn dò tôi, trong mắt tràn đầy vẻ dịu dàng, đi chưa tới hai bước lại nhớ ra gì đó, quay lại, khẽ thở dài vì tôi nhỏ nhẹ. « Bà xã, đừng quên nghiên cứu một chút thứ đặt ở tủ đầu giường ».

Cố ý dừng lại, rất hài lòng nhìn vẻ mặt ngỡ ngàng của tôi, chớp chớp nheo nheo con mắt. « Siêu mỏng tron, mùi chuối, còn có hạt li ti »*.

*Đừng có hỏi bạn Haran đây là thứ gì, bạn còn chưa đủ tuổi biết về nó đâu --

« Mùi, mùi chuối ? ». Nhất thời không hiểu ra, tôi ngốc nghếch hỏi lại, kết quả ai đó dở khóc dở cười thở dài. « Sớm biết vậy nên mặc kệ mấy thứ kiêng kỵ ở chung trước khi kết hôn gì gì đó, anh mới vừa ‘nhịn’ mấy ngày theo truyền thống Trung Hoa mà vợ đã biến ngốc rồi. Ân Sinh, em thật không hiểu ? ».

Ánh mắt chu du toàn thân tôi, nheo mắt ám muội, lời nói cố ý úp mở. « Chờ nha, tối nay sẽ rõ ».

Cuối cùng cũng hiểu anh đang nói cái gì, mặt tôi đỏ bừng, người này một bụng đầy tư tưởng đen tối, đại lưu manh !

Không để ý tới anh, đóng cửa khóa lại, nghe tiếng bước chân và tiếng cười sang sảng nhỏ dần, mới cúi đầu cởi giày, chân thấp chân cao vào nhà.

Thật là mệt đến độ bước cũng không nổi, thay quần áo xong mắt tôi díp lại, nhưng nhìn căn phòng lộn xộn sau thủ tục trêu chọc cô dâu chú rể, khẽ cắn răng, cầm lấy cây lau nhà. Lập gia đình rồi không giống ở nhà, có một số việc không cần ai nói, tự chính mình cũng giục mình đi làm. Ban đầu nghe mẹ nói câu này tôi không hề phục. « Không ai ép làm, việc gì phải làm chứ ? ». Nhưng bây giờ nhìn lại, đúng là hoàn toàn chính xác, nhà mình, giường mình, không có tiền thuê người giúp việc, chẳng lẽ cứ để dơ dáy bẩn thỉu không dọn ?

Vừa thành hôn, suy nghĩ quả nhiên cũng thay đổi. Ngâm nga bài « Hôm nay em muốn gả cho anh », hì hục lau chùi, tâm tình rất tốt. Tận tay mở TV, lại là Đinh Tuấn Huy thi đấu, dừng tay nhìn chăm chú, cảm thấy đồng chí Tiểu Đinh càng nhìn càng đẹp trai, sao lúc đầu lại cho là cái mặt anh ta nhìn hồng hồng bết bết, thật là không có mắt.

« Tiểu ca ca dẫn em đi bắt con lươn, đại ca ca có dẫn chúng ta đi bắt lươn được không... ».

Nhạc thiếu nhi ề ề vang lên, bỗng sột một giây mới nhớ ra đây là nhạc chuông điện thoại tôi cài theo tên Trần Dũng, không khỏi buồn cười, nhớ năm đó tôi cài nhạc chuông cho Lý Hải Phi, không phải « Chết cũng muốn yêu » thì cũng là « Yêu chàng một vạn năm », kết quả sao, cách cái chết một khoảng dài thòng cũng không còn yêu nữa, đừng nói chỉ một vạn năm. Thà cùng đại ca ca cháo loãng rau dưa, bắt được con lươn nhỏ cũng mang về nhà, thành người một nhà. Lắc đầu, vứt bỏ mớ bong bóng ra khỏi, không nên phân tích quan hệ biện chứng làm cái gì, nhấn nút nghe.

« Ông xã ? ».

« A, vợ à ». Câu « ông xã » của tôi cứ như thuốc kích thích, giọng Trần Dũng trong điện thoại trở nên gấp gáp. « Vợ à, anh đang về nhà đây, có muốn ăn chút gì không ? Anh tiện đường mua về ».

« Thôi không cần đâu, phiền quá hà ».

« Khách khí với anh ! Phục vụ phu nhân nhà mình, có cái gì phiền ? ».

« Ừm... Vậy dâu tây đi ».

Nói thật cái tôi muốn nhất bây giờ là canh tương Hàn Quốc, nhưng đêm tân hôn người không lãng mạn cũng chăm chút không khí, nếu trong khung cảnh tràn ngập hoa hồng tôi không dẫn dắt được thì bét ra cũng không hôn Trần Dũng với một cái miệng toàn mùi tương. Đúng rồi, cho tới giờ Trần Dũng chưa từng

hôn tôi, nếu đoán không sai thì anh đang đợi tôi hôm nay. Nghĩ đến đó, lo lắng bổ sung thêm một câu. « Mua dâu tươi đi, đúng, cái loại nhỏ nhỏ mà thơm đó anh ».

Gác điện thoại, dọn nhà xong, ôm quần áo sạch vọt vào phòng vệ sinh tắm tấp, sữa tắm, sữa dưỡng thể gì gì, tôi bồi xúc như điên, cho đến khi cảm giác da thịt mình mềm mại, sắc mặt tươi tắn, cả người thơm ngào ngát mới dừng lại, trở về phòng ngủ, mặc bộ áo ngủ bằng lụa tơ tằm đã chuẩn bị sẵn, vụng trộm lấy cái thứ thơm « mùi chuối » kia ra nghiên cứu nửa ngày, cố gắng tạo dáng sao cho hấp dẫn, một chút mới mẻ, một chút hồi hộp, tôi lặng lẽ chờ đợi đêm động phòng hoa chúc sắp tới.

Nhưng mà...

Sáu giờ, anh chưa về. Chắc còn đang trên đường. Không vội.

Bảy giờ, anh không trở lại. Không mua được dâu sao ? Tên gốc này, vậy thì đừng mua, dù sao tôi vẫn có kẹo cao su.

Tám giờ, anh vẫn chưa về. Kẹt xe ? Hỏng xe ? Hay là... Điện thoại máy bạn, không có nửa điểm tin tức, tôi sốt ruột, đứng lên ngồi xuống, cả phòng loạn chuyển. Anh đâu ? Y phục chú rể vẫn nằm đây ? Bộ quần áo phơi trước sân thượng, rõ ràng không cần nữa, nhưng không bỏ được ý định muốn nhìn một chút. Không đến nỗi thảm như chờ chồng thành hôn Vọng phu, cùng lắm thì cũng chỉ bị cảm mạo.

Vậy mà anh thật sự ở dưới lầu ! Tựa trước cửa xe, cau mày, hút thuốc lá, nghe điện thoại. Cái hộp nhỏ đặt trên nắp động cơ, tôi biết đó là hộp dâu, dâu tươi. Đứng im bất động, hy vọng anh có thể tâm linh tương thông phát hiện ra tôi, nhưng tôi vui quá hóa rồ, chúng tôi đâu phải đôi chim uyên ương, làm sao trong lòng người này nghĩ gì người kia liền hiểu được. Cú điện thoại này chắc chắn rất quan trọng, rất quan trọng !

Người đi đường càng lúc càng thưa thớt, chung quanh an tĩnh, chiếc xe nhỏ nhỏ nhìn như hòn đảo đơn độc giữa biển khơi, chỗ một người khách giày giụa cầu sống sót, giữ bí mật cho hần, che chở hần khỏi gió mưa, giúp đỡ hần, cho hần dựa vào.

Thời gian trôi qua rất lâu, cho đến khi tôi cảm giác mình sắp biến thành pho tượng thì cuối cùng anh cũng nói chuyện điện thoại xong, nhưng anh không lên nhà, cứ đứng ở đó, tiếp tục cau mày, tiếp tục hút thuốc lá, thỉnh thoảng ung dung giơ tay lên, móng tay giống như ngày đó, bị ánh đèn rọi, lóe sáng lóe sáng.

Anh Dũng, anh không biết, không chỉ mình chiếc xe có thể ở bên anh, em cũng có thể vậy. Dù là ở ghế đá trước đây, hay ở sân thượng bây giờ, tôi Niếp Ân Sinh, muốn được gần người cùng chồng tôi. Đêm khuya, gió lớn, bầu trời không một vì sao, âm trầm, lạnh lẽo như băng. Đồ ngủ tơ tằm chỉ được cái đẹp, cho dù khoác thêm áo tôi vẫn thấy lạnh, sợi vải mới cọ vào da, cứng và ngứa.

Đèn đường mờ ảo, ánh sáng bé nhỏ tan vào bóng đêm, từng mảng tối tăm bất động, bóng tối quá nồng, quá sâu, như thứ mực dày cộm nặng nề, chậm rãi chảy ra ngoài, từng tắc từng tắc thấm vào trong lòng. Tôi nhìn dưới lầu, anh rất xa xôi, giữa chúng tôi, là khoảng cách một năm ánh sáng.

11. Chương 11: Dã Thú Không Hôn Môi

Cuối cùng anh cũng trở lại, toàn thân nồng nặc mùi thuốc lá đứng ở cửa thay giày, cúi đầu, nói với tôi. « Xe hỏng giữa đường, vừa mới sửa xong ».

Không nhìn thấy ánh mắt của anh, tôi nói chuyện với cái ót đen thùi, nghe thấy giọng của mình bình bình lạng lạng. « Không sao, tắm rửa đi rồi ngủ ».

Chất vấn anh ? Vạch trần anh ? Không. Tân hôn ngày đầu tiên, tôi phải duy trì cục diện đoàn kết an định, dù ọi thứ đều là giả dối. Nghe thấy tôi nói vậy, dường như anh thở phào nhẹ nhõm, xoay người cởi quần áo đi tắm, lê từng bước từng bước, hành động và vẻ mặt mặt mỗi thấy rõ.

Anh Dũng ngủ điệu nhẹ nhàng lúc chiều không còn thấy bóng dáng đâu nữa, chúng tôi lặng im, hệt như con trai, đóng chặt cái vỏ của mình.

Điện thoại của anh đặt trên bàn, ngón thứ đồ điện nhỏ nhỏ ấy, tôi cảm thấy sức hút vô cùng khổng lồ. Điều tra số điện thoại di động ? Giống như trong phim, tra nhật ký cuộc gọi, gọi lại, lật được mặt con yêu tình

phía sau bức màn, đánh tàn bạo, khóc lóc van xin, trả đũa, uy hiếp hay lợi dụng ? Vươn tay ra, rút cuộc vẫn để xuống, tâm niệm bốn chữ châm ngôn. « Yên ổn đoàn kết, yên ổn đoàn kết ».

Quên đi, mắt không thấy coi như không có.

Đêm đó, chúng tôi hành hạ nhau trên giường, tắt đèn rồi quần lấy nhau, anh quên mất cái thứ vị chuối kia, tôi quên khoe thành quả của đồng sữa tắm và nước hoa, anh cứ việc gạt tôi, tôi cứ việc oán anh, tôi cắn lên ngực anh, như kẻ ăn thịt người Hannibal*, anh hôn cổ tôi, như quỷ hút máu Dracula.

*Kẻ ăn thịt người Hannibal Lecter trong bộ phim Hannibal (2001) do Anthony Hopkins thủ vai.

« Ân Sinh, Ân Sinh... ». Ôm chặt tôi, anh gọi trong vô thức, không ngừng khàn giọng rên rỉ, nhưng vẫn mặc tôi cắn, chảy máu cũng không la đau.

Có chút mềm lòng, cảm thấy cũng không dễ dàng gì với anh, ai xảy ra chuyện chẳng cần thời gian suy nghĩ, thật ra thì tôi với anh bên tám lạng người nửa cân, một người tâm phiêu ngoài Tam Sơn, một người hồn bay tới núi Ngũ Nhạc, khi tụ lại một nơi rồi, tâm tính tôi một chút ích kỷ thích ăn dầm chua.

Càng nghĩ càng khó chịu, giống như có dao cứa qua tim, đau nhói, nhất thời nhین xuống, dứt khoát nhắm mắt lại, vợ chồng son quan hệ cũng tốt, sấn qua, cố gắng hôn môi anh, nhưng anh quay đầu né tránh, một mực đi xuống phía dưới.

Túm được tóc anh, dục vọng vội vàng tiêu tan, cơn giận dữ trong lòng ngược lại bốc hỏa dữ dội, có nén cũng nén không được. Tại sao không hôn tôi ?

Cho dù quên ăn kẹo cao su, tôi cũng đánh răng rồi, dù không có hương thơm xộc vào mũi, cũng không phải hôi, cứ né tránh, tình hình này làm tôi xấu hổ không tưởng được ! Điên tiết, một cước đạp anh ra, nơi đó quẹt qua đùi tôi, nhiệt độ nóng hổi.

« Ân Sinh, em làm gì vậy ! ». Anh chất vấn, thở hổn hển. Tôi xoay người, không thèm để ý tới anh. Đi đi, đi tìm người nào đó đi ! Yên ổn đoàn kết cái gì, anh thích gây sự thì tôi yên ổn làm sao, đoàn kết thế nào !

Ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường đi tắm, trong lúc cao trào mồ hôi là chất dẫn lửa, nhưng hiện tại, chẳng qua làm người ta cảm giác dính nhớp nháp không thoải mái.

« Để làm gì ! ». Bàn tay to chụp tới, núm lấy mặt tôi, bàn tay trơn kéo tôi vào khóa trong ngực, nhìn tôi chằm chằm.

Trông mắt anh sâu và đen, lấp lánh trong bóng đêm như kim cương, từng giọt mồ hôi trên mặt cũng lấp lánh, vô cùng gợi cảm.

Anh nhìn tôi, cau mày, hé miệng. « Em đang bực ».

Tôi nói. « Không dám, không dám ».

« Thật ».

« Thôi, buông ra, em muốn đi đánh răng ».

Anh không buông tay, đầu ngón tay cứng rắn nắm lấy cằm tôi. « Ân Sinh, anh... ». Ngập ngừng, tôi có thể cảm giác được lồng ngực anh phập phồng, hít vào, thở ra thật sâu. « Hôm nay anh gạt em, xe không có hư, suốt ban này anh vẫn đứng dưới lầu ». Tim đột nhiên nhảy dựng, trời ơi đất hỡi, anh ấy muốn rời, anh ấy muốn công bằng với tôi rồi !

« Em nhớ đầu bếp trong nhà hàng chứ ? Không sai, là lão Lưu, vừa rồi ông ấy gọi điện cho anh, nói là chịu bán công thức món thịt xiên hun khói, ra giá sáu vạn ».

« Cờ kè mặc cả hồi lâu, cuối cùng chấp nhận giá bốn vạn, dù vẫn hơi đắt, nhưng món đó đặc sắc, không nên tiếc ».

« Không dám nói cho em biết, sợ em bệnh nghề nghiệp kể toán nguyên tắc cẩn thận lại mắng anh ».

« Anh biết, anh biết, hiện tại tại mình không có tiền dành dụm, nhưng để người ta có được công thức đó, anh không cam lòng ».

« Cho nên không lên nhà, ngồi dưới lầu suy nghĩ làm sao bây giờ. Nhưng hành động đó của anh hôm nay là không đúng lúc ».

Tiếng nói rơi xuống đất, lực tay trì hoãn, anh nhếch miệng cúi đầu, hôn lên má tôi. « Ân Sinh, xin lỗi em ». Chất giọng đàn ông trầm trầm, dịu dàng, không có sơ hở, trong phòng tối om, tôi không nhìn rõ ánh mắt của anh, không hiểu anh nghĩ gì.

Cho dù bên trong có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng nhìn mặt anh, rốt cuộc không nói ra được. Cứ như vậy ư ? Đơn giản như vậy ư ?

Quên đi, quên đi, đàn ông chịu xuống nước làm hòa mà không nhận, đó mới gọi là ngu ngốc. Mơ mơ màng màng đưa tay, vượt qua lông mày anh, chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ là cảm thấy hàng lông mày đó thật là đáng yêu.

Đây cũng không thể trách tôi nha, ai bảo anh ấy đẹp trai mê hoặc người khác. Thấy tôi xuôi xuôi, da mặt anh dần ra, bắt đầu buông lỏng cười, thỉnh thoảng nắm lấy đầu ngón tay của tôi bỏ vào miệng mút, lẩm bẩm vô nghĩa. « Vợ à, niệm tình mặt mày anh cũng thật thà, làm đại nhân đừng chấp tiểu nhân, rộng rãi được không ». Leo lên người, tay chân dần dần lộn xộn. « Cho anh nửa cái thang rút lui đi Ân Sinh à, chỉ có em là nữ như vậy thôi, anh nhất định phải, nhất định phải... ».

Nói chưa xong, đầu anh bập rợn trước ngực tôi. Môi hôn mê đắm, cái lưỡi hòa tan hồn phách, vẽ loạn khắp nơi, thật sự làm cho người ta thần mê tính loạn.

Bắt đầu thở dốc khó khăn, cơ thể tê dại trướng và ngứa, vất vả giữ vững chút lý trí, nâng đầu anh lên, tôi nói. « Hôn em đi ».

Thoáng cái, toàn bộ động tác ngừng lại, anh sững sốt, nghe tôi nói như vậy giống như nghe được nhiệm vụ bất khả thi. Thật lâu mới cổ nhích tới gần, đôi môi mỏng lạnh ịn lên môi tôi, hơi hột như chuồn chuồn lướt nước, đồng thời thẳng lưng, ngang nhiên tiến vào, không lưu cho tôi một giây suy nghĩ.

« A ! ». Tiếng hét là của tôi. Không liên quan đến kích tình, không liên quan đến khoái cảm. Thân thể thì nóng nhưng tâm lạnh thấu. Có tiếng thở dài từ con tim bị thương rướm máu : anh ấy không hôn tôi, không hề hôn tôi...

Dùng cả tay chân, đẩy anh, chỉ một ngón tay. « Phía sau, phía sau ».

Anh không nói lời nào, xoay người, tiếp tục tiến công. Trong bóng tối, trên giường, tiếng thân thể va chạm kinh thiên động địa, giữa bốn vách tường, tôi cảm thấy hai chúng tôi như những con dã thú.

Đúng, là dã thú. Dã thú không hôn môi, dã thú không yêu nhau, dã thú quan hệ được gọi là : giao phối !

12. Chương 12: Kẻ Tám Lạng Người Nửa Cân

Khi tỉnh lại anh còn đang ngủ, chân mày nhíu chặt, miệng khẽ nhếch, hơi thở khò khè chui ra ngoài, giống như những tiếng than thở bị ngăn cản, buồn nặng nề.

Nhìn thấy anh, cảm giác khó nói rõ trong lòng hết như một chiếc khí cầu bơm căng hơi bỗng chốc bị ghim vào, nháy mắt vỡ tan, công sức tụt về con số không, thứ còn sót lại chỉ là tấm vải xẹp lép. Nhớ khi còn bé hát đồng dao, một đám trẻ vừa nhảy vừa hát : Con cóc con cóc giận, giận đến mười lăm tháng tám, mười lăm tháng tám giết heo, giận quá con cóc bật khóc...

Người ta giết heo, con cóc tức giận cái gì ? Vấn đề này tới tận lúc lớn tôi vẫn nghĩ không ra, bài đồng dao khắc sâu trong trí nhớ, cứ nhớ mãi ‘con cóc giận, con cóc bật khóc’. Con cóc à con cóc, mà nói xem mà chọc phải ai đây ?

Nằm suy nghĩ miên man một hồi, càng lúc càng thấy đói bụng mới nhớ ra từ hôm qua tới hôm nay tôi chỉ mới ăn vài thứ linh tinh, qua hôm nay muốn đói hoa mắt bất tỉnh, bụng lộn rột hát vang ‘bài ca vườn không nhà trống’. Thật là, người còn chưa tỉnh thì nói chuyện yêu đương nổi gì, nên đi nấu cho anh chút súp, ít ra còn lấp đầy dạ dày.

Khỏa thân xuống giường, tìm đồ ăn. Mở cái hộp xốp bị bỏ quên trên bàn hôm qua, bên trong nguyên một hộp dâu đầy ắp đã hư hết nửa.

Lãng phí quá, thứ này tốn tiền lắm nha, nhanh tìm cái rổ bỏ chúng ra ngoài, nhìn trái dâu đỏ tươi mướt xanh mướt đỏ mà đau lòng, nếu ngày hôm qua ăn thì đã không có chuyện gì rồi.

Sự kiện đó ngay lập tức hiện lên trong óc, lờn vờn mãi không tan, thoáng nghĩ một chút, tôi dứt khoát ném cả hộp và dâu vào thùng rác.

Dù có bảo quản tốt đi nữa, biến chất chính là biến chất, quả chưa hư cũng đã nhiễm nấm mốc, sớm muộn cũng phải ném đi.

« Ân Sinh ? ». Bị tiếng gọi phía sau làm giật mình, quay đầu nhìn, Trần Dũng còn chưa tỉnh hẳn đứng đàng kia ngáp. « Dậy sớm làm gì ? ».

Anh nhắm tịt mắt, khoa trương đuổi người biên độ lớn đến bất hợp lý. Hành động này khiến tôi không thoải mái, giống như diễn viên truyền hình, nhìn thế nào cũng biết là giả. Quay người đi vào phòng bếp, nam chính diễn quá tẻ, người xem muốn ra về.

« Đói, em định đi nấu ít mì ».

« Đói bụng sao ? Thôi em cứ nằm thêm tí nữa đi, để anh làm ».

« Không cần, để tự em làm ».

« Để đó đi, anh làm cho ».

« Không cần mà ».

« Để anh ».

« Anh phiền quá đi, em đã nói không cần rồi ! ».

Tiếng rống cực lớn, anh sững sốt vài giây, lo sợ, nghi hoặc, bất an, thống khổ, áy náy... nhiều vẻ mặt hiếm thấy hiện lên, rồi lặng lẽ biến mất, giống như thuyền lướt qua mặt nước. Anh đây là... Chưa kịp phân tích xong, anh đã đến gần ôm lấy tôi, đôi môi ghé bên tai tôi. « Nếu không, hai chúng ta đừng ăn nữa, bà xã, đến đây, đến đây ».

Nửa người dưới áp sát đột nhiên cần cần, cảm giác rõ ràng dục vọng đàn ông lúc sáng sớm bộc phát cứng như sắt.

Nửa sao ! Đùa à, cả đêm « yêu thú đô thị » còn chưa đủ sao, ban ngày còn muốn hát tiếp « sói đội lột cừu » ?

Trần Dũng anh quên rồi sao, mặt trời lên thì chúng ta từ thú trở lại thành người như cũ, hơn nữa, là loại người giả dối ngụy trang, ra vẻ đạo mạo nhất trong đám người.

Kẻ ngốc, muốn khóa laptop, muốn dời đi sự chú ý của bản thân nhưng lại dùng sai phương pháp !

Nhiều loại cảm xúc đột ngột xông tới, trong lòng tràn ngập xót xa, dùng sức đẩy anh ra, cúi đầu trở về phòng ngủ. « Nói lung tung gì đó, em sắp chết đói rồi, nhanh nấu cơm đi ».

Nghe anh trả lời thật hưng phấn. « Thưa bà xã đại nhân, tuân lệnh ! ».

Tôi muốn khóc. Bữa ăn đầu tiên sau tân hôn : mì gói. Bao nhiêu lãng mạn mơ ước trước kia toàn bộ vô ích, nằm ườn ra ghế sofa xoa xoa cái bụng căng lên vì quá no, cười khổ, không cần bàn tiệc với ánh nến, thì ra một khi người ta đói thì ăn cái gì cũng thấy ngon. Anh không để tôi làm việc, giành rửa chén, một mình lui cui trong bếp, ngân nga nho nhỏ vui mừng tự đắc.

Coi như anh thông minh, biết thua thiệt tôi nên đang cố gắng đền bù, không yêu vậy thì chiều chuộng tôi đi, chiều chuộng đến vô pháp vô thiên, chiều chuộng đến thiên hôn địa ám. « Sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi ». Là ai đang nói ? Hơi ngờ ngàng, chợt nhận ra, người vừa lầm bầm là chính tôi. Nếu trong hai chúng tôi không ai có tình yêu, vậy cứ lùi một bước tiến hai bước cũng được.

Tôi đứng dậy, vung tay vung chân cho dân gân cốt, nhìn bầu trời trong xanh đầy mây tâm trạng khá hơn một chút, buồn bã oán giận từ từ chuyển thành chấp nhận thực tế, phải, là « chấp nhận thực tế ».

« Bà xã ». Trần Dũng rửa chén xong cầm xấp phong bao lì xì và danh phục quà tặng cười với tôi. « Kiểm tiền thôi ! ».

A, còn có chuyện cực kỳ sung sướng là đây mà ! Ngày hôm qua sao tôi không nhớ ra nhỉ ? Nhanh nhanh, một người mở phong bì, một người ghi chép lại : Trương Tiểu Kiếm tám trăm, Quý Tường Tân tám trăm, Quách Cương hai trăm, Triệu Tân Bằng năm trăm, Hoàng Minh một ngàn... Kiểm xong nhà trai, tổng cộng ba vạn. Wow, phát tài rồi ! Nhìn ánh mắt tham tiền của tôi tỏa sáng, Trần Dũng cười đến xóc cả hông. « Ai không biết nhìn em còn tưởng là thuộc thành phần nghèo khổ đó, sao, chưa từng thấy nhiều tiền như vậy hả ? Ân Sinh à, nhìn vậy thôi, tiền này không phải cho không đâu, là tiền vay lãi tức thấp, sớm muộn cũng phải trả lại ».

Đạo lý đó tôi hiểu, nhưng mà nhìn một đồng tiền, còn không phải tiền lương cực khổ làm việc mà có, ai không thấy sung sướng ?

Bữa môi, tôi duy trì tư thế thanh cao, làm bộ chẳng thèm ngó tới. « Ai cần ! Coi như nhân duyên anh tốt, kiểm tiếp đi, lát nữa anh cũng giống em à, nhà gái bảo đảm còn nhiều hơn nhà trai ». Cầm xấp tiền cột chặt, vừa nói vừa bỏ vào trong túi. « Lát nữa cầm thiết bị trong tiệm kiểm tra thử, không chừng có mấy xấp tiền giả trong này, loại ra khỏi có lẽ cũng hơn hai vạn ».

Anh không phản bác, chớp chớp mắt nhìn tôi cổ quái. « Nào, kiểm kê bên nhà gái, anh cũng không có giống ai đó đâu nha, nhà gái với nhà trai còn không phải đều là của chúng ta, tiền càng nhiều anh càng vui ». Nheo mắt cười, mở phong bao, đọc lớn tiếng. « Nhớ kỹ nha, Lý Hải Phi, ba ngàn... ».

Đầu bút đâm mạnh vào ngón tay, tôi khê kêu thành tiếng, đau quá, đau tới nước mắt lưng tròng.

13. Chương 13: Cân Bằng Hay Không Cân Bằng

” Chúng ta là những đứa trẻ ngoan, những đứa trẻ ngây thơ lương thiện, tin tưởng tình yêu, cho nên vĩnh viễn yêu... ”.

Ánh mặt trời sau hai giờ trưa đã tắt bớt, nhẹ nhàng ảm áp. Ngày thứ hai sau khi kết hôn, chú rể đi nhà hàng lo chuyện làm ăn, còn cô dâu vẫn đang trong thời gian nghỉ kết hôn không có chuyện gì làm, học thì không vô, đọc sách không vào, dứt khoát không thêm, lười biếng nằm lăn qua lộn lại trên giường nghe nhạc. Gọt quả táo làm đồ ăn vặt, vừa gặm vừa cười.

Một màn bị thương hôm qua thỉnh thoảng hiện lên, cứ như diễn kịch, nhưng vì xảy ra trên thân mình nên tôi không thể không tin.

” Tay bắn, đừng quệt lung tung ! ”. Người cao giọng kêu to là Trần Dũng, tuy vẻ mặt có hơi thái quá, nhưng giọng điệu ân cần dù là giả hay thật cũng khiến người ta thoải mái.

” Đau, đau ! ”. Người cau mày cắn răng xuyết xoa là tôi, giấu giếm những suy nghĩ trong óc, ánh mắt tôi phối hợp với động tác hù anh sợ hãi cuống lên. Cứ như vậy, tôi chảy máu, anh đổ mồ hôi, bên la hét đau muốn chết, đau như đứt ruột, bên quỳnh quáng vừa bôi thuốc tím vừa đổ rượu Vân Nam làm thuốc. Tiền cũng không đếm nữa, đặt ngổn ngang tán loạn trên giường, Trần Dũng chạy tới chạy lui, làm như tôi là bệnh nhân hấp hối mà anh là bác sĩ chẩn trị chính. Thái độ như vậy dù vết sẹo cũ của tôi rỉ ra vài tia máu, nhưng sự ân cần của chồng như morphine thượng hạng, tiêm một mũi là hiệu quả, không còn thấy đau đớn.

Hải Phi, thật xin lỗi, hành động của anh, tôi không thể nào đáp lại được, anh – là muốn chúc phúc cho tôi ? Hay muốn chứng minh điều gì ? Thứ đã chết thì không vấn hồi được đâu, sớm biết kết quả như hôm nay, vì sao ban đầu lại tuyệt tình như thế. Ba ngàn là cái gì, cùng lắm thì anh đưa thiệp cưới mời chúng tôi, tôi cũng sẽ đáp lễ y như vậy, dùng tiền của Trần Dũng mừng anh luôn sáu ngàn !

Thật sự, nhìn anh hoảng hốt chạy qua chạy lại như phồng nước sôi dưới chân, tâm tư tôi lúc ấy bỗng yên tĩnh trở lại, mọi kinh ngạc tan hết, cảm xúc trong lòng trở nên kỳ lạ. Có chút chua xót, có chút đắc ý, có chút vì chồng mình vô cùng che chở mình mà kiêu ngạo, cho dù là sự cân bằng đắp vá thì nó vẫn cân bằng,

không muốn để ba ngàn đồng tiền của Lý Hải Phi thương tổn tình cảm giữa tôi và Trần Dũng, lại một lần nữa trở về trạng thái kẻ tám lạng người nửa cân, anh có tình nhân trong mộng của anh, tôi có hoàng tử bạch mã của tôi, có những giây phút riêng mình núp ở nơi nào đó xoa dịu vết thương, rồi lại giấu kỹ tâm tình trong lòng, ngẩng đầu bắt tay nhau, chúng là còn phải nương tựa cùng tiến về phía trước.

Yêu nhau say đắm cũng là vợ chồng, tương kính như tân cũng là vợ chồng, không có thứ tình yêu sâu sắc như môi gắn với răng, lúc ban đầu, dựa vào cảm giác áy náy của người đàn ông đàn ông Trần Dũng, tôi đã nhận được hàng vạn hàng ngàn sự thương yêu cưng chiều. Đủ, vậy là đủ. Yêu mến lẫn nhau, áy náy lẫn nhau, vô cùng cân bằng !

” Bà xã bà xã anh yêu em, cầu cho Phật tổ bảo hộ em... ”.

Vừa nghe ca khúc này vang lên tôi liền cau mày, bao nhiêu suy nghĩ bay sạch sẽ, sớm biết tôi ghét bài này Trần Dũng còn lưu vào máy, cái gì Phật tổ, cái gì bảo hộ chứ, tôi có tin đâu.

Nuốt miếng táo cuối cùng xuống bụng, tôi tắt điện thoại, rời giường, xuống đất đi rửa tay, nhìn xung quanh một chút, bốn giờ mười lăm, Trần Dũng nói hôm nay sẽ về nhà ăn cơm, hiện tại chuẩn bị là vừa vặn thời gian.

Buổi sáng đi chợ dạo, trứng gà cải trắng nhồi chặt tủ lạnh, tuy Trần Dũng lúc nào cũng nói nhà hàng nhập thực phẩm so với mua lẻ ngoài chợ rẻ hơn, để anh mang về nhà nhưng đã kết hôn rồi mà không đi chợ, không vào bếp là không thể chấp nhận được. Tôi là vợ hiền điển hình, mới không cho người khác lấy cớ chê cười.

Rửa rau, xắt thức ăn, tiếng dao đập vào thớt từng hồi, lúc trước sống với Lý Hải Phi cũng vậy, anh nấu ngon hơn tôi, tôi xắt thức ăn nhanh hơn anh, dứt khoát phân công hợp tác, đồng tâm hiệp lực làm ra đồ ăn ngon mỗi ngày...

Dao hạ xuống thớt vang ‘cạch’, dừng lại thẩn thờ, một hồi lâu, tôi bĩu môi, tiếp tục xắt. Một chiều xưa như trái đất, nghĩ anh ta làm gì ? Anh ta mừng nhiều tiền vì tiền anh ta không có nơi xài, viết vào lời đề tặng ‘chúc mọi sự thuận theo tính toán’ mà không phải ‘trăm năm hảo hợp’ là vì anh ta không có học văn hóa cho đàn ông, anh ta không phải cố ý nhìn, anh ta không phải còn chất chứa phiền muộn, anh ta... Sớm thôi sẽ không quay lại, vì sao tôi vừa có Trần Dũng anh ta lại đeo bám ? Không muốn, không muốn, kiên quyết không muốn, Niếp Ân Sinh không bao giờ cần Lý Hải Phi nữa, một câu nói, một chữ cũng không muốn !

Bật bếp đun nóng dầu, chuẩn bị làm món cà chiên, nhưng trút tất cả vào chảo cùng một lúc mới phát hiện cà còn ướt, tôi chưa lau khô mà đã ném vào chảo dầu nóng.

Kết quả còn thế nào tránh khỏi thâm thối. Cà ướt tiếp xúc với dầu nổ lớn, hai cánh tay tôi dính đầy dầu nóng, vết phỏng sưng thành bọng nước trong veo. Đây còn đau hơn ghim bút vào đầu ngón tay. Phản ứng đầu tiên đương nhiên là tắt lửa, chạy nhanh đến vòi nước xả nước lạnh, nhưng điện thoại đột nhiên vang lên, từng tiếng reng reng phiền chết người, không làm sao được, đành phải vờn hai cánh tay đau nhức run run nhắc máy, mở miệng, tâm tình dĩ nhiên không tốt nổi.

” Là ai ! ”.

” Em... Bà xã ? “. Giọng Trần Dũng hơi run sợ, dường như không dám xác nhận, lại hỏi lại lần nữa. ” Bà xã ? ”.

” Em đây, có việc ư ? ”.

” Sao giống như em vừa ăn thuốc súng xong vậy, Ân Sinh à, giọng em giận dữ quá ”.

” Ừm ? “. Hơi giật mình, đúng là giọng điệu mình không tốt lắm, lo sửa lại. ” À, không có chuyện gì, không có chuyện gì ”.

” Thật không có chuyện gì ? ”.

” Thật mà, em đang nấu cơm đây ”. Không hiểu sao tôi không nói rằng mình bị phỏng, thậm chí bài xích ý định này như bản năng.

” Không có chuyện gì là tốt rồi “. Anh bị tôi gạt, nhẹ nhàng thả ra. ” Bà xã em cứ ăn cơm trước đi, vừa nhận đặt hàng cơm hộp, hơn sáu mươi phần, bận không qua nổi, chút nữa anh sẽ về ”.

Không về ? Cũng tốt, tôi đang chật vật muốn chết, anh có thể không phát hiện ra sao. Trong lòng nghĩ gì, hành động tương ứng. Nói ba xạo đáp ứng xong, tôi loay hoay gác điện thoại, vội đi tắm.

Ai da, thật là đau chết người. Xối nước một lúc thấy đỡ hơn, không có tâm tư ăn cơm, vừa may Trần Dũng cũng không về, tôi tiếp tục lên giường ngủ. Mơ màng không nghe thấy tiếng cửa mở, kết quả chờ tôi xoay người, khuôn mặt tuần tú của Trần Dũng đã áp sát.

” Ủa ? Không phải anh... ”.

Câu kể tiếp bị anh cắt đứt, bỏ túi xách xuống đất, anh mỉm cười. ” Biết ngay anh mà không về thế nào một mình em cũng sẽ ăn gì đó đối phó, là mì gói hay gặm bánh bao ? Nào, mau dậy đi, nhìn xem anh mang gì ngon về cho em nè ”.

” Ồ “. Người vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, ngây ngốc ngồi dậy, đưa tay đón hộp thức ăn, hai cánh tay vẫn đang treo giữa không trung thì bị một tiếng động ngăn lại. Chồng tôi ấy, anh ngó chừng tôi, vẻ mặt nghiêm nghị. ” Ân Sinh, đây là chuyện gì xảy ra ? ”.

” Không có chuyện gì, vừa rồi nấu cơm em không cẩn thận bị dầu bắn trúng ”.

Anh nghiên cứu vết thương của tôi lần nữa, ngẩng đầu, trong mắt như có lửa cháy. ” Bị thành thế này cũng không nói cho anh biết ! ”.

Giọng anh hơi run rẩy, nhìn tôi giận dữ, răng nghiến kêu ken két, không nói nên lời, nín nhịn hồi lâu cuối cùng thả ra một tiếng thở dài, mở cửa, bỏ đi không thấy bóng dáng. Xong xong rồi, đồng chí Trần Dũng bị tôi làm giận đến mức bỏ nhà ra ngoài. Đi ra ngoài tìm, không thấy ai. Ôm chút hy vọng anh chưa ra khỏi nhà, chạy ra trước nhìn, ban công quen thuộc không có tia sáng nào.

Chân trước chân sau ra cửa, làm sao tôi đuổi kịp anh đây ? Trần Dũng khi không phát uy thì giống như mèo Hello Kitty, nhìn khù khờ là vậy, ai ngờ khi người ta thật muốn tức giận, trừng trừng con mắt, tôi lập tức hóa thành tôm nhỏ chân nhũn ngã sấp trên mặt đất.

Cả người vô lực, trong lòng lo lắng, đặt mông ngồi trên bậc thang lên lầu, nhìn chiếc xe hơi nhỏ bên cạnh mà sợ run : ngày hôm qua người ta cũng đã lo lắng lắm rồi, tự mình đã nói không muốn phong thủy đảo lộn, vậy mà chỉ qua một buổi tối tôi lại tiếp tục gây rối. Đúng là tự gây nghiệt quả nhiên không thể sống.

Mờ mịt ngu ngơ, ôm cánh tay run rẩy, phát hiện không có anh ở bên, đêm thật sự rất lạnh. Đó là một hiện tượng kỳ quái, rõ ràng không tin tưởng anh, nhưng khi anh ra đi lại rất nhớ, trên đời này còn có người nào kỳ quái hơn tôi nữa không. Tại sao anh giận, tại sao anh bỏ đi, tôi sai lầm rồi sao ? Hay anh sai ? Đường như anh tức giận là chuyện tốt, dường như anh bỏ đi là đương nhiên, dường như đáp án ai đúng ai sai đã rõ ràng, nhưng nếu phải xin lỗi thì tôi không biết vì sao phải xin lỗi. Nhớ thời đi học tôi có một cái tật, mỗi khi đến kỳ thi lúc nào tôi cũng bỏ qua không làm phần nhỏ, tập trung làm phần lớn, kết quả phần nhỏ không làm, phần lớn thì làm sai, thi xong rồi, cầm bài thi về nhà, cha răn tôi : nên kỹ thì không kỹ, nên sơ thì không sơ, không trù tính trước, khó làm nên chuyện ! Từ đó đến nay đã tốt nghiệp nhiều năm, lăn lộn giữa xã hội, bận rộn đi làm, còn tưởng rằng thói quen này đã sớm sửa lại, nhưng bây giờ nhận ra đúng là bản tính khó thay đổi.

Không còn hơi sức lắc đầu, tôi cười khổ.

“Em?”. Có người đứng trước mặt tôi, bóng dáng to lớn che hết ánh đèn, đen thùi như một pho tượng. “Sao lại ngồi đây?”.

Anh Dũng? Hô một tiếng đứng bật dậy, đúng là anh ấy! Tôi túm chặt lấy tay áo anh không buông, muốn nói rất nhiều, nhưng ra khỏi miệng chỉ có 4 chữ đơn giản. “Anh về rồi à”.

Cảm động không, cảm động đi, em mặc ít thế này ngồi dưới lầu chờ anh về, ông xã Trần Dũng anh cũng đừng tức giận nữa nhé.

“Ừ”. Lấy lòng vô dụng, vị đại gia này mắt cũng chưa buồn nháy một cái, nhưng anh không bỏ mặc tôi. “Đi”. Thanh âm lạnh như băng, thô lỗ bắt lấy cánh tay tôi, tuy nhiên vẫn chú ý tránh vết thương ra, dẫn tôi từng bước từng bước về nhà.

“Đưa tay ra”. Việc đầu tiên sau khi về nhà : trị thương.

Tôi biết điều đưa tay ra, nhìn anh móc tuýp thuốc mỡ trong túi áo, chẳng nói lời nào bôi thuốc cho tôi. Động tác không thể nhẹ hơn, sắc mặt không thể thối hơn. Tôi cắn cắn môi, định tìm bậc thang inh leo xuống, bắt đầu nhe răng nịnh hót, lần la bắt chuyện.

“Anh, anh mới đi mua thuốc hả?”.

“.....”.

“Đi tiệm nào vậy, sao em không tìm thấy?”.

“.....”.

“Cái kia, cơm hộp đã xong chưa?”.

“.....”.

“Ồ ừm, anh ăn cơm chưa?”.

“.....”.

Tôi nói đủ thứ nhưng anh không đáp lại, Trần Dũng đang hết sức chăm chú vào tuýp thuốc mỡ, cẩn thận chấm lên vết thương, miệng thối nhẹ nhẹ, nếu như thái độ không thối như thế thì cực giống một người vợ đảm.

Tôi hơi bực bội, cố kìm nén ngẩng đầu nhìn khắp phòng, nếu muốn chiến tranh lạnh vậy thì làm ơn chiến tranh lạnh ra hồn một chút, này không mẶn không nhạt, là cái gì? Chưa kịp nói cho anh là tôi bị thương là sai, nhưng đây có nặng đâu, bao nhiêu nghi kị mà tâm hồn nhạy cảm của tôi phải chịu thì sao, tôi có thiện ý muốn dàn hòa rồi còn bướng bỉnh gì chứ! Rút tay hất anh ra, xuống giường đi uống nước.

“Em muốn làm gì?”. Tay còn chưa chạm tới ly nước, tôi đã bị chặn ngang ôm lấy, cái người không chịu lên tiếng kia rốt cuộc cũng nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, thanh âm khô khốc.

“Uống nước, sao, không được hả?”. Giấy dựa, dùng sức giấy dựa, con tôm mềm có tôn nghiêm của con tôm mềm, dù thua tôi cũng muốn thua trí chứ không thua sức. “Buông tay, buông tay ra!”.

“Đừng giấy!”. Cánh tay sắt giữ chặt lấy eo tôi, dứt khoát ấn tôi ngồi vững trên đùi anh, tay còn lại đưa ly nước lên miệng tôi. “Uống... uống!”.

“Hơ?”. Đầu trì não trở, trong nháy mắt tôi không nghe hiểu lời anh nói. Người không để tôi uống nước là anh, người đưa nước cho tôi cũng là anh, trong nước bị hạ độc à?

Không ai động đây. Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, con người đen bóng như ngọc, phát sáng lấp lánh, nhưng đục không thấy đáy, làm người khác không nhìn rõ bên trong.

Một lúc sau, anh mới đặt ly nước xuống, từ từ nói. “Tay em bị thương, cầm đồ không tiện”. Thì ra là vậy, thì ra là thế, Niếp Ân Sinh, xem vừa rồi mà mới nghĩ gì, đúng là bụng dạ tiểu nhân!

Nhất thời tôi xấu hổ không thôi, ngược mặt lên cao, dường như Trần Dũng phát hiện điều đó nhưng không lên tiếng, chỉ ôm tôi càng chặt hơn, áp lưng tôi lên ngực anh. “Chuyện gì cũng gạt anh, khổ sở hay tổn thương cũng không nói cho anh, Ân Sinh à, em còn coi anh là chồng em không?”.

Anh nói chuyện bên tai tôi, hơi thở nóng hổi phả lên cổ. Giọng nói ai oán mỗi một mang theo chút khổ sở giống như bùa chú, điểm hết huyết toàn thân tôi, trong một khoảnh khắc, tôi ngừng mọi giấy dựa. Chồng, ông xã, làm sao tôi quên được mối ràng buộc giữa cả hai. Trần Dũng, anh ấy là chồng tôi.

Tâm như bơ gặp lửa, từng chút từng chút một tan ra.

Thấy tôi không lộn xộn nữa, anh cầm tuýp thuốc tiếp tục bôi, chậm chậm nhẹ nhàng nói. “Em tưởng em là kim cương sắt vô địch chắc, không biết đau sao? Còn ngủ say sưa, anh nói em chứ em là không tim không

phối hay thích bị hành hạ, tâm sao có thể thô thành như vậy, cũng thật phục em, phỏng thành như vậy còn ngu được!”. Lời quở trách thêm dạy dỗ nhưng dịu dàng triền miên, khẽ khàng tinh tế như cách anh chạm nhẹ vào vết thương, không đau chút nào, chỉ có hạnh phúc ảm áp.

“Ân Sinh, lần sau xảy ra chuyện, nhất định phải nói với anh, bị thương thành như thế sao không nghĩ anh sẽ đau lòng đến bao nhiêu”.

“Vốn nghĩ mắng em một trận, nhưng nhìn tay em toàn là bọc nước, còn vẻ mặt vô tội, anh lại không biết nên đánh mông em hay nên kéo vào trong ngực ôm. Cho nên chỉ có thể ra ngoài mua thuốc, bình phục tâm trạng, nhưng trở lại nhìn em ngồi ở cửa, tội nghiệp như đứa trẻ bị vứt bỏ”.

Nâng cằm tôi lên, ngón tay anh dính dầu thoa khắp da tôi, dịu dàng chà xát. “Ân Sinh, nha đầu không để người ta bốt lo, em nói anh phải làm gì với em bây giờ?”.

Nếu ánh mắt có thể say lòng người, tôi đã say ngất một trăm lần, nếu lời nói có thể say lòng người, tôi chắc chắn say không kém một ngàn lần. Gánh nặng trong lòng lặng lẽ gác xuống, không nói gì, chui vào lồng ngực anh. “Ông xã, thật xin lỗi”.

Anh cười hài lòng, bàn tay vuốt dọc theo mái tóc tôi. “Biết mình sai sao? Phải vậy chứ, bé ngoan nhà chúng ta sao có thể học mấy thứ lộn xộn ngoài đường được. Phụ nữ độc lập gì gì đó trước khi kết hôn anh không quản, nhưng sau khi kết hôn thì chuyện của em chính là chuyện của anh, không vui, không thoải mái, hết thầy nói ra, nhớ kỹ, vợ chồng là muốn cả đời, đừng nói phân ưu giải nạn, dù là trời có sập xuống cũng có anh thay em chống đỡ”. Bỗng nhiên cảm giác thấy anh vén tóc tôi lên. “Ai da hồng bết, dầu thuốc dính lên tóc em kìa, chờ anh đi lấy nước, gội đầu cho em”.

Trần Dũng đứng lên, tôi lại không muốn để anh đi, kéo kéo chéo áo của anh. “Ông xã, chúng ta đừng bao giờ... ăm ỉ nữa nhé”.

Nghe lời này, anh đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy mừng rỡ, hồi lâu, cười lên sáng lãng, từng chữ từng chữ chậm rãi nói. “Được, chúng ta không cãi nhau”.

... Tôi không đáp, bởi vì đang cười, anh cũng không đáp, cũng vì đang cười, bên trong gian phòng dán chữ hỉ đỏ tươi, hai người chúng tôi đều đang cười.

Cân bằng? Không cân bằng? Đã gả cho người chồng như thế này, ai còn quản chuyện đó, đã không còn là vấn đề nữa, nó đã quá hạn và bị vô hiệu hóa rồi.

14. Chương 14: Suy Bụng Ta Ra Bụng Người

“Ân Sinh, tan tầm thôi”.

“Xong ngay đây, xong ngay đây”. Ghi xong con số cuối cùng trong bản báo cáo, tay nắm túi xách, tôi vừa xoa bóp cái cổ đau nhức vừa cao hứng : rốt cuộc cũng xong trong tám giờ, không cần tăng ca, quá giỏi!

Kết hôn tròn một tháng, cuộc sống trở lại nhịp thường ngày, cạnh tranh như cũ, áp lực như cũ, dăm ba hôm lại tăng ca một lần, rồi rảnh thì đi học, không quá bận rộn cũng không quá thư nhàn. Việc duy nhất đáng vui mừng là quan hệ giữa tôi và Trần Dũng, từ hoài nghi và tranh chấp chuyển thành tin tưởng và quý trọng, hiện tại hai người chúng tôi không tính là cử án tề mi* nhưng ít ra cũng vui vẻ hòa thuận, hai cái đầu cổ chấp ăm ỉ suốt từng đó thời gian cuối cùng cũng đổi tính, hiểu ra rằng hạnh phúc giống như cát nắm trong lòng bàn tay, càng nắm chặt lại càng tuột khỏi, cứ thả lỏng và nâng niu nó thôi.

*Cử án tề mi : vợ chồng kính trọng lẫn nhau.

Đi theo dòng người tan tầm ra ngoài, vừa ra cửa tôi đã thấy người đứng cạnh xe hơi nhỏ – chồng tôi, Trần Dũng.

Xe trắng, áo đen, gió thổi vạt áo bay bay. Dưới trời chiều, nhìn anh tuấn mỹ như thần. Thật là, không có chuyện gì thì đẹp trai như vậy làm chi! Hấp dẫn ánh mắt, ảnh hưởng giao thông, có hại!

“Aiz, sao lại đứng bất động ở đó, Ân Sinh, anh ấy ở kia kìa”. Đồng nghiệp bên cạnh cười huých vai tôi, lúc này tôi mới kịp nhận ra mình đã hoa mắt si mê được một lúc, tôi cười ngượng ngùng, tạm biệt họ, xoay

người đi về phía trước, nghe phía sau lúi rúi : “Ân Sinh thật là có phúc”, “Xem chồng người ta kìa, lỗ đen nhà mình sợ còn chưa biết công ty mình nằm hướng nào nữa...”.

Khóe miệng tôi cong lên, hự vinh trong lòng được thỏa mãn. Cười híp mắt nhìn người đàn ông trước mặt, vui vẻ chào hỏi. “Sao hôm nay lại rảnh rồi tới đón em?”.

“Không có chuyện gì thì không được đi đón vợ sao?”. Anh hỏi ngược lại, mở cửa xe cho tôi. “Đi, anh mời ăn cơm”.

“Hả?”. Mặt tôi nhăn nhúm, cái Trần Dũng gọi là “ăn cơm” thì hết tám trên mười lần là thử món mới ở nhà hàng của anh, dù ăn ngon thật nhưng sớm phiền rồi.

“Em, em muốn về nhà làm sườn heo ăn”.

“Không bằng tiệc anh đãi đâu, muốn ăn sườn heo ngày mai anh dặn đầu bếp nấu làm cơm trưa cho em, bà xã, hôm nay chúng ta đi ăn tiệc lớn đó nha”.

Tôi rất buồn bực với câu trả lời của anh, mấy ngày hôm trước phía đối diện vừa mở một nhà hàng khác cạnh tranh với nhà hàng của chúng tôi về cả kiến trúc và mùi vị thức ăn, hiện tại hai bên đang cạnh tranh ‘anh bán giá thấp, tôi bán còn thấp hơn’ không phân thắng bại. Ý tôi muốn nói là, anh làm sao còn có tâm tình đưa tôi ra ngoài ăn tiệc?

“Hay thôi đi, không nên xài tiền bậy bạ”.

Đền đồ, dừng xe, anh vỗ vỗ tay tôi trấn an. “Số tiền này không tính là gì, chẳng lẽ chỉ ăn một bữa mà sống không nổi mấy ngày sau sao?”. Anh nghiêng mặt nhìn tôi, nhoẻn miệng cười. “Bà xã yên tâm đi, chồng em còn có sóng gió nào chưa thấy đâu, cái vụ cạnh tranh kia chỉ vài ngày nữa là có thể giải quyết, anh là người rất có thực lực đó nhé”.

Hừ hừ hai tiếng không tỏ thái độ, tôi nghĩ thầm : ăn thì cứ ăn đi, nếu anh đã cam đoan mà tôi còn cố chấp từ chối là không thức thời, chồng mời ăn cơm, cũng không thể không nể mặt.

Không ngờ là đi ăn cơm Tây. Đi ra ngoài đã là tám giờ. Bữa tối theo phong cách nước Nga, bánh mì bơ và soup đỏ lưng lửng ngang bụng, rượu cũng không tệ, anh một ly em một ly uống không ít, kết quả không lái xe được, chỉ có thể cuộc bộ về nhà.

Bóng đêm như nước, gió nhẹ se lạnh, vác nửa cái bụng còn trống bước chậm trên đường, nhớ trước kia tôi từng xem một bộ phim thế này : một cặp nam nữ yêu nhau, chàng trai mời cô gái đi ăn hải sản, một cặp khác đã kết hôn nhìn thấy cảnh đó, anh chồng quay sang cô vợ thâm tình chân thành nói. “Bà xã, chúng ta về nhà ăn mì đi”. Ha ha, ăn mì thì sao, chắc bụng.

“Bà xã, em còn muốn ăn mì nữa ư?”. Thấy Trần Dũng đi bên cạnh kinh ngạc nhìn, tôi mới nhận ra mình vừa nói ra thành tiếng suy nghĩ vẩn vơ đó.

Tôi vội vàng đánh trống lảng. “Không có, không có, em nói là ăn mì đào”.

*Mì (diện điều) và mì đào có âm tương tự nhau.

Anh không tin lắm, lắc lắc đầu. “Sao anh nghe giống muốn ăn mì”.

Chết tôi! Nhìn xung quanh xem có gì đánh lạc hướng nữa, thấy phía trước là quảng trường, tôi kéo Trần Dũng chạy về phía đó. “Ông xã, chúng ta đi ngắm đài phun nước đi”. Tốn hết bốn trăm mà ăn chưa no, để anh biết được chắc chắn sẽ buồn bực lắm!

Đài phun nước kết hợp cả âm nhạc, bài hát “Sông Đa-nuýp xanh”, cột nước phun cao rồi hạ xuống, ánh sáng rực rỡ như hoa.

Ngày xưa, mỗi lần ăn cơm xong, Lý Hải Phi thường kéo tôi đi ngắm đài phun nước ở quảng trường cổ. Lúc đầu cảm thấy ánh trăng chiều người, tiếng nước róc rách rất tình thơ ý họa, đến lúc chia tay mới nhận ra : anh ta đưa tôi tới đó mới không phải vì không khí lãng mạn, mà thứ nhất – tiết kiệm chi phí, thứ hai – cảnh đẹp, chẳng cần hoa cũng chẳng cần quả.

“Em có biết đài phun nước ước nguyện ở Rome không? Chờ có đủ tiền, anh nhất định sẽ dẫn em đi dạo ở đó”.

Tôi nghiêng đầu ngắm Trần Dũng, anh đang nhìn nước bắn lên đến xuất thần, sắc mặt nghiêm túc trình trọng, lòng tôi cảm động không thôi. Lý Hải Phi, anh hãy nhìn người ta đi, nhìn anh ấy đi!

“Không cần, Trung Quốc còn chưa đi hết cần gì ra nước ngoài, anh chỉ cần dẫn em đi du lịch ở thành phố nào lớn lớn một chút là được”. Nhìn ánh mắt anh, tôi bổ sung thêm một câu. “Đừng đi Thiết Lĩnh* đó nha”.

*Thành phố Thiết Lĩnh thuộc tỉnh Liêu Ninh (trông khá là tồi tàn...)

Anh bật cười. “Em muốn đi anh còn chưa cho nữa là”. Quàng tay qua vai tôi. “Ân Sinh, em muốn đi nhất là chỗ nào?”.

Vấn đề này tôi chưa từng nghĩ tới, cân nhắc hồi lâu, tôi đáp. “Nhân giả nhạc sơn, trí giả nhạc thủy, em muốn đi chỗ nào có núi có biển ấy”.

“Yêu cầu này coi bộ khó, anh nghĩ coi, ừm..., Bồng Lai, Phổ Đà, Vịnh Hạ Long ở Việt Nam, thế nào, chọn một nơi đi?”.

“...Bồng Lai được đó, cách chúng ta không quá xa, tương đối tiết kiệm tiền”. Nếu như đang yêu đương thì nhất định tôi sẽ chọn nơi xa nhất, đắt nhất. Nhưng chúng tôi đã kết hôn, thưởng hoa dưới nguyệt không bằng thực tế củi gạo dầu muối, cuộc sống cần được tính toán tỉ mỉ, cần có giai đoạn phấn đấu, một phần tiền chúng tôi phải chi tiêu cho cả hai.

“Em nghĩ xong chưa?”.

“Tất nhiên xong rồi, Bồng Lai được lắm đó anh”. Anh chỉ thuận miệng hỏi vậy, tôi cũng không thấy kì lạ, cho đến khi phát hiện anh im lặng khác thường tôi mới phát hiện có gì đó không đúng.

“Ông xã?”.

Trần Dũng ngẩng đầu, anh mỉm cười, ánh mắt sủng nịch, vô cùng dịu dàng nắm tay tôi thật chặt, ôm cả người tôi vào lòng. “Ân Sinh, anh hứa với em, chỉ cần em muốn đi, dù là Rome, Việt Nam, Bồng Lai hay Phổ Đà, một ngày nào đó chắc chắn anh sẽ dẫn em đi”.

Đồng ý rồi sao? Còn thề nữa! Sớm biết như thế tôi sẽ đòi đi Nam Cực, đi leo núi băng, còn không phải vừa có núi vừa có biển đó ư?

“Anh Dũng, chị dâu?”.

Có người gọi chúng tôi, quay đầu nhìn, Tiểu Kiềm đang cầm túi xách nữ đứng phía sau.

“Hi hi, anh Dũng, kết hôn rồi mà còn lãng mạn vậy à?”.

Mặt Trần Dũng đỏ lên, thái độ có chút mất tự nhiên. “Tiểu tử thói nói gì thế, hôm nay sinh nhật chị dâu em, anh dẫn cô ấy đi ăn cơm”.

Sinh nhật tôi? Trần Dũng tổ chức sinh nhật cho tôi mà ngay chính tôi cũng đã quên mất?! Câu nói kế tiếp tôi không nghe thấy nữa, tôi đứng đó, hai mắt đỏ hồng. Đồ ngốc, biết tôi chắc chắn sẽ không làm sinh nhật vì tiết kiệm tiền nên từ đầu đến cuối giấu tôi! Quá đủ yêu chiều vợ!

“Chị dâu, chị coi anh Dũng cưng chị thiệt đó”.

“Chị dâu?”.

Trần Dũng huých huých tay tôi, lúc này tôi mới nhận ra Tiểu Kiềm đang nói chuyện với mình, vội vàng đáp. “Hi hi, bình thường thôi mà, Tiểu Kiềm, em và Tinh Tinh đi dạo phố?”.

Tinh Tinh là bạn gái Tiểu Kiềm, học thức không bao nhiêu nhưng vô cùng xinh đẹp, đôi mắt như mắt mèo chỉ cần nhìn một cái là không biết câu mắt bao nhiêu hồn phách. Chúng tôi có ăn cơm với nhau vài lần, tất cả đều là người quen.

“Không phải, bọn em, chia tay rồi”. Tiểu Kiềm nói, vẻ mặt bình thản, chỉ có trong ánh mắt lộ ra tâm tình ngược lại.

“Chia tay? Tiểu tử này, Tinh Tinh như vậy còn chê xấu sao?”

“Không phải chê xấu, mà là ngại cô ấy quá đẹp”. Xách túi, Tiểu Kiềm nhếch miệng tự giễu, còn khó coi hơn khóc. “Em chỉ là phận làm công ăn lương, cô ấy đẹp như thế, nuôi không nổi”. Cậu ấy không nói thêm, chúng tôi không phản đối, Trần Dũng lặng im đứng hồi lâu, cuối cùng đặt tay lên vai Tiểu Kiềm, vỗ vỗ.

“Anh Dũng yên tâm, em không sao”. Tiểu Kiềm cười. “Aiz, người ta gọi em rồi”.

Có một cô gái trẻ ngoác cậu ấy, rất xa không trông rõ mặt, Tiểu Kiềm khôi phục bộ dạng vui vẻ lúc ban đầu, quay đầu giải thích. “Dì hai nhà em giới thiệu, cô giáo dạy trung học, diện mạo bình thường, gia đình tầm trung, hai đứa coi như môn đăng hộ đối, bây giờ vẫn ổn định. Thôi, không nói nữa, anh Dũng, chị dâu, lần sau gặp lại tán gẫu tiếp nhé”.

Cậu ấy cáo từ, xách túi đi xa. Nhìn bóng lưng Tiểu Kiềm, cảm giác cánh tay vòng qua vai tôi hơi nói lỏng, anh nói. “Trễ rồi, chúng ta về nhà thôi”. Giọng anh cứng ngắt, mờ nhạt như rau dưa bị héo, không còn co dãn, không còn sức sống.

Tôi nghĩ mình hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tiểu Kiềm chết tiệt nói lung tung, tôi cũng chết tiệt hỏi lung tung! Không khí đang đẹp bị phá hư, vất vả lắm mới được một lần cảm động, ai ngờ lại biến thành thế này! Tôi không cam lòng đi về nhà, càng nghĩ càng bức bối, tôi thấy thương Trần Dũng bị đả kích, thấy thương cho tâm sự của Tiểu Kiềm nhưng ai thương nỗi sâu của tôi? Quá đẹp, nuôi không được, đây là cái lý gì! Ngược lại, chẳng lẽ nói phụ nữ có chồng là tôi chẳng đẹp cũng chẳng quyến rũ mới có thể khiến ông chủ Trần yên tâm 100%? Thật sự chàm tự ái! Len lén đưa tay sờ lên mặt, lảng mịn mềm mại, nhìn qua tủ kính ven đường, bộ dáng con gái nhà lành đoan trang khả ái, thanh tú sạch sẽ, kém ai chứ?

“Anh Dũng, em... có đẹp không?”. Bức bối, tôi quyết định hỏi cho ra lẽ, muốn chém muốn giết muốn róc thịt cho thống khoái, cứ dè dặt cất từng lát từng lát đúng là ngứa ngáy. Chẳng qua, dũng khí chỉ bùng bùng lúc đó thôi, hỏi xong tôi lập tức hối hận, lỡ câu trả lời của anh không phải câu tôi muốn nghe thì tính sao đây?

“Đẹp lắm”. Đáp án tiêu chuẩn của mấy ông chồng, không ngọt không nhạt. Sách nói, vấn đề này khi hỏi ông nào trả lời càng nhanh thì càng không thật lòng. Tôi bấm tính thời gian từ lúc hỏi đến lúc trả lời chỉ cách nhau có ba giây, tôi nên hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng?

“Em hỏi nghiêm túc đó, trả lời thành thật”.

“Anh nói rồi, rất đẹp!”.

“Trả lời cho có!”.

Tôi gấp gấp kéo chéo áo anh, anh đang bước nhanh bị buộc dừng lại, nhìn tôi, vẻ mặt anh khó hiểu. “Bà xã em bị sao...”. Mặt đối mặt, tay tôi đặt lên lồng ngực anh, theo dõi ánh mắt anh, hy vọng tìm thấy tâm của anh đâu đó. “Anh Dũng, anh nói đi, em, có đẹp không?”.

Tôi thừa nhận mình hơi thần kinh, thừa nhận mình nhạy cảm quá đáng, mặc kệ người khác nghĩ gì, giờ này khắc này, vấn đề đó rất quan trọng với tôi.

Nhìn tôi, ánh mắt anh cố gắng tìm hiểu, một hồi lâu anh giơ tay lên, nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay tôi. “Ân Sinh, em đang lo lắng điều gì?”.

Một câu trúng ngay vấn đề, đủ sắc bén! Lo lắng gì sao? Tôi, tôi có thể lo lắng gì? Mọi người đều có quá khứ, tôi không định đòi hỏi ở Trần Dũng tình yêu thì lo lắng cái gì?

Tôi ngỡ ngàng, không cần nghe đáp án, trực tiếp xoay người bỏ chạy, anh giữ tôi lại, cái này không nghe không được.

“Còn trốn? Anh nói em không phải con nít, muốn hỏi gì cứ hỏi thoải mái, anh nói cho em biết là được”. Anh giữ chặt không cho tôi trốn. Nhưng mà, anh như vậy, tôi còn có thể hỏi ư?

Cúi đầu cứng đờ như cột gỗ, tôi thấy mình ngu xuẩn không tưởng được.

Một lúc sau, tôi nghe anh cười bất đắc dĩ, thở dài, kéo tôi ngồi lên băng ghế vỉa hè. “Được, em không nói, anh nói. Còn nhớ lúc chúng ta mới quen ở trường luyện thi không, em ngược mắt nhìn anh cười, dịu dàng ít nói như đoá đinh hương, dù cách xa vẫn có thể ngửi được mùi hoa nhàn nhạt tỏa ra từ trên người em, rất thơm”.

Làm gì có chứ, mùi thơm đó rõ ràng là mùi nước hoa “Bích sóng” của anh, nhẹ nhàng khoan khoái như ánh mặt trời.

“Tôi đó vừa nghe xong bài hát Ngõ mưa*, anh liền nghĩ cô gái giống hoa đinh hương trước mặt anh, hương vị không chút vẩn đục”.

*Bài hát Ngõ mưa - phổ nhạc từ một bài thơ cũ viết trong một con ngõ nhỏ vào mưa phùn tháng 3 của Vũ Hán.

Anh là đang nói bài thơ Ngõ mưa ư, từ lúc nào biến thành bài hát? Rảnh rồi muốn tìm nghe một chút.

“Nếu như anh nói, giả sử chúng ta quen biết ba năm trước anh sẽ không có bất kì quan hệ nào với em, em có giận không?”.

Lời nói này đã dự đoán trước người ta sẽ giận, tôi nghe xong đương nhiên càng giận.

“Nhưng mà đó thật sự là trạng thái của anh. Lúc tuổi còn trẻ không hiểu chuyện cảm thấy trong các loài hoa, mẫu đơn là đẹp nhất, đến khi từng trải rồi mới phát hiện đúng như sách nói ‘Mẫu đơn tuy đẹp nhưng không thơm’, một khi hoa héo tàn rồi chẳng để lại gì, vẫn là đinh hương tốt, đẹp dịu dịu êm êm, không phải đập ngay vào mắt nhìn, nhưng mùi thơm lại quần quít tâm can”. Anh nâng cằm tôi lên, mặt anh cách mặt tôi rất gần. “Vừa rồi nghe Tiểu Kiếm nói, anh nhớ lại lúc trước ngốc nghếch, càng nghĩ càng giận mình, cảm thấy sống uống phí hơn hai mươi năm, đạo lý dễ hiểu như thế mà khi ấy không nghĩ ra, sắc đẹp, sắc đẹp, cái gì gọi là đẹp, cái gì gọi là sắc, thật ra chỉ là vẻ ngoài, ánh sáng ảm áp bên trong tâm hồn mỗi người mới gọi là đẹp”.

Thanh âm trầm xuống, nghẹn ngào, ánh mắt dao động xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở môi tôi, bất động. Ngón tay thô ráp mơn trớn cánh môi, mang theo hưng phấn không hiểu được. “Ân Sinh của anh, là thơm nhất, là đẹp nhất”. Anh thì thào, hơi thở phả lên mặt tôi, ánh mắt giao nhau, hô hấp dung hòa, theo khuôn mặt càng lúc càng áp sát, tim đập càng lúc càng nhanh hơn...

“Đến bên, xin chú ý, đến bên, xin chú ý”.

Tiếng vang nơi xa thức tỉnh hai người đang chìm trong mộng, lập tức buông ra, Trần Dũng xoay người, thở hổn hển. Cái xe chết tiệt nhà ai không biết, lộn xộn!

Đứng lên đi về phía trước, đi chưa được mấy bước anh lại quay đầu nắm lấy tay tôi. “Khụ khụ khụ, đi, bà xã, chúng ta về nhà, về nhà”.

“Trần Quan Công” mặt đỏ không nhìn thẳng vào tôi, nói lắp lệt như cậu học sinh. Xấu hổ ư? Trần Dũng hai mươi lăm tuổi cũng đỏ mặt xấu hổ như khi mười tám? Dễ thương quá đi mất!

“Này, anh gấp cái gì”.

Vẫn không chịu nhìn tôi, gãi gãi đầu, anh ngập ngừng. “Cái, cái, cái nhà hàng cơm Tây tệ hại, một chút cũng không no bụng, bà xã, chúng ta về nhà nấu mì ăn đi”.

Mặc dù tôi cũng có ý định tương tự, nhưng bạn cứ tin đi, anh ấy đòi ăn mì tuyệt đối là lấy cớ.

Niếp Ân Sinh, mày có nghe anh ấy nói gì không? Mày là người thơm nhất, xinh đẹp nhất! Cho dù không hôn thì thế nào, vừa bắt đầu đã thành công một nửa, còn nhiều thời gian mà, nói không chừng... Ha ha ha, không lâu nữa đâu.

15. Chương 15: Gặp Phải Trở Ngại

Liên tiếp nửa tháng, tâm tình tôi chưa bao giờ tốt hơn, trời xanh nước biển, mùi cơm chín hòa với mùi đồ ăn xào nấu thơm ngon, tình hình thị trường chứng khoán cao thấp biến động bấy lâu rốt cuộc cũng có số

đương tăng trưởng. Không nghĩ tới tôi đây vô tâm trồng liễu nhưng liễu vẫn xanh. Tiếc nuôi duy nhất là việc học, bà nội qua đời, tự mình kết hôn, liên tục xảy ra chuyện làm trễ nãi không ít thời gian học tập, hiện tại ngày thi sắp tới nhưng càng ngày tôi càng không theo kịp, mắt thấy học phí chuẩn bị tan như bong bóng xà phòng, tôi gấp đến độ cả người như ngồi đống lửa. Tình huống của Trần Dũng càng hồng hót, nguyên nhân quá rõ : đi muộn về sớm, kiến thức cốt lõi kém hơn tôi, nghe giảng bài ít hơn tôi, kiểm tra thử trên lớp chấm chéo, tôi mười câu đúng được năm, anh mười câu đúng mỗi một.

Có trận anh còn cuống quýt hơn cả tôi, bất chấp việc kinh doanh gánh trên lưng, mở to mắt chịu đựng cơn buồn ngủ học suốt đêm làm học sinh lười như tôi không thể không bội phục. Nhưng từ lúc chúng tôi đi thăm mộ mẹ anh xong, quái nhân kia không lo âu nữa, sách cũng không đọc nữa, thái độ quẹo 180 độ đâm đầu cạnh tranh với nhà hàng đối diện, không để ý tới chuyện bên ngoài.

Theo như lời anh nói chính là : năm nay đại sự đã định, kì thi sang năm hẵng nói. Ai đời lại dễ dàng bỏ qua như thế ! Tôi học đến nỗi đầu óc choáng váng, thật sự không còn tinh lực dạy đời anh là không biết tiến bộ, đành phải tự dặn mình nhất định thi đậu xong sau đó sẽ cẩn thận lên một lớp tư tưởng chính trị cho anh. Bất quá đối với việc học của tôi anh vẫn rất ủng hộ, hành động cụ thể là ôm hết toàn bộ công việc nhà, liên tục nấu thức ăn dinh dưỡng, nhất thời làm tôi nhớ tới lúc ôn thi tốt nghiệp cấp ba, ăn học, ngủ học, đi học, tắm học, giống như cuộc sống chỉ còn mỗi việc học. Không hiểu làm cách nào mình qua được thời gian đó, cuộc sống phi nhân tính như vậy mới mấy ngày đã muốn nổi điên, khi đó lại có thể cần cù một năm, lợi hại thiệt là lợi hại.

Ngày thứ ba, trời đầy mây đen, thẳng đến tối, bầu trời bị đè nén suốt cả ngày rồi cuộc cũng mở cổng, mưa ùng ùng rơi xuống

Tôi tan học lúc mưa rơi đã nhỏ dần, một mình thả bộ, bước về nhà trong không khí sau cơn mưa khoan khoái nhẹ nhàng, nhìn đèn đường mờ mờ tỏa sáng dưới màn hơi nước, nghe tiếng bánh xe lướt đi trên mặt đường ướt nước lạt xạt kêu, bộ não bị mấy con số tra tấn dần dần thanh tĩnh, thân thể mệt mỏi cả ngày chậm chạp thả lỏng, cả người thư giãn hẳn.

Biển hiệu cửa hàng ven đường được nước mưa gột rửa lóe sáng, tôi suy nghĩ một chút, hay là quẹo vào đi, tắt chân của Trần Dũng dùng hết, anh bận rộn không nhớ mua thêm, thùng lỗ rồi vẫn mang đại, mua thêm cho anh vài đôi vậy, dù sao cũng tiện đường.

.

.

.

Thật hận chính mình, nếu như tôi không vào đó, nếu như tôi không chạm phải mặt lão Lưu đầu bếp, nếu như tôi không cố gắng tìm kiếm chân tướng, vậy thì cuộc sống bớt đi bao nhiêu là khúc cua quanh co? Tương lai sẽ khác biệt bao nhiêu?

Nhưng mà, không có cái gì là ‘nếu như’. Tôi đi vào, mười phút sau ra ngoài, mang theo tất, kem đánh răng và bàn chải, đứng ở đằng kia, suy nghĩ những lời đầu bếp Lưu vừa nói.

“Công thức đó dù có dùng hay không thì cũng là bảo bối, nói cho cậu biết, công thức tôi mua hết bốn năm vạn, tính giá một vạn là nửa bán nửa tặng, chỉ cần nửa năm sẽ lập tức hồi vốn”.

Một vạn? Chẳng phải Trần Dũng cầm tới bốn vạn mua nó sao? Ngày thứ năm sau khi kết hôn, hai chúng tôi cùng đi rút tiền, rõ ràng bốn cọc, trên biên lai còn nguyên con dấu đỏ của ngân hàng. Chẳng lẽ, anh gạt tôi? Cái người đã nói dù trời có sập xuống cũng sẽ chống cho tôi gạt tôi?

Không biết tôi đứng cứng đờ bao lâu, cho đến khi bình phục cảm giác mới cần môi, bước về nhà.

“Ân Sinh, Ân Sinh!”. Có người gọi, thanh âm quá quen thuộc, không cần quay đầu lại tôi cũng biết là ai. Tôi xoay người nhìn ven đường, quả nhiên, chồng tôi ngồi trong Tiểu Bạch*, vẻ mặt trung hậu, chính trực, ngoắc tôi.

*Xe hơi nhỏ của cặp này.

Trong lòng rất loạn, không biết nên dùng thái độ nào, cúi đầu lên xe ngồi xong, tôi không nói một lời.

“Anh đến trường thì mọi người đã tan hết, không có cách nào, chỉ có thể chạy về, may mắn đụng phải em luôn, sao bà xã, cảm động không?”.

Bàn tay đưa ra phủi những hạt nước dính lên người tôi, đầu ngón tay ẩm áp, vẫn vậy.

“Em xem em học đến mù đầu rồi, nhìn anh làm gì, còn nhìn anh sẽ ăn hết em vào bụng!”.

Ngón tay dài khê động, trở trở đầu mũi tôi, giọng nói sủng nịch, vẫn vậy.

“Lần sau sẽ không nghe em nữa, mưa to dù không có xe anh vẫn sẽ đi đón em, huống chi xe có đây, nhớ đó, sau này chỉ cần trời mưa cứ đứng ở trường chờ anh, đừng chạy lung tung”. Anh vừa khởi động xe vừa nói, bờ vai mạnh mẽ, vẫn vậy.

Nhìn anh, không tin anh, người đàn ông như thế, sẽ nói dối tôi ư? Không đâu, vận mệnh chỉ mới vừa khởi sắc, tôi không muốn trách móc anh nặng nề, quan hệ của chúng tôi dựa trên trụ cột hôn nhân, dù không kiên cố cũng không tới nỗi quá yếu ớt bị một cơn gió giật sập.

Tựa lưng vào ghế, tôi quyết tâm được một nửa, bất kể vì hôn nhân của chúng tôi hay vì chính tôi, chỉ có lựa chọn duy nhất là tin tưởng anh. Nhưng mà, thật có thể tin tưởng sao? Sự thật quá rõ, có xây dựng trong lòng thế nào cũng vô ích.

Về tới nhà, tôi bắt đầu thần hồn nát thần tính, nhìn thấy vấn đề trong mọi chuyện nhỏ nhất, người đàn ông trước mặt không còn là chồng tôi nữa, Trần Dũng nhanh chóng biến thành đặc vụ kẻ thù. Anh nói chuyện là ngôn ngữ mang hai ý nghĩa, anh uống nước là hành tung quỷ bí, anh đọc sách là có ý đồ bất lương... Được rồi, được rồi, tôi không vị tha, tôi nông cạn, tôi thừa nhận, lòng nghi ngờ khổng lồ chưa từng có, sinh ra một con quỷ khủng khiếp.

“Bà xã, hôm nay không ôn tập nữa sao?”. Trần Dũng rửa mặt xong ngồi xuống cạnh tôi đang nằm lý trên giường xem TV.

Còn nói nữa! Nếu không phải vì anh thì mắc mớ gì tôi mất hứng học tập chứ!

“Nhức đầu, định đi ngủ sớm một chút”. Tôi giữ vẻ thiên hạ thái bình, nghĩ một đằng nói một nẻo, thả lỏng tư thế, thả lỏng hành động. Không chỉ mình Trần Dũng giống đặc vụ, chúng tôi cùng rơi vào vô gian đạo của xui xẻo.

“Em mệt lắm à, ngồi dậy, anh massage cho em”.

Bàn tay dày đặc vết chai sạn xoa ấn da đầu cho tôi như một đầu bếp bánh ngọt, không mạnh cũng không yếu, rất thoải mái.

Không biết sao, tôi đột nhiên muốn khóc, ông trời bất công, nhân duyên như vậy sao cứ gặp phải chuyện không may ?

“Bà xã, ngày mai đưa sổ tiết kiệm cho anh”.

Sợ điều gì là gặp ngay điều đó, ngay thời khắc nhạy cảm đàm luận trúng đề tài nhạy cảm, lừa dối, tôi cảm giác tóc mình sắp dựng ngược lên, giọng run run hỏi. “Có chuyện gì?”.

“Mấy tháng trước chị Kim đi nước ngoài, tiền thuê cửa hàng anh vẫn chưa đưa, giờ chị ấy về rồi, anh ngại không muốn bị người ta nhắc nhở, định mang nửa năm tiền nhà bổ sung luôn, mình làm vậy duy trì quan hệ hảo hữu, sau này cũng dễ dàng làm ăn”.

Chị cho thuê nhà đúng là mới từ nước ngoài trở về, lý do này coi như hợp lý, tôi không làm sao được, chỉ có thể tỏ vẻ ủng hộ.

“Cần bao nhiêu tiền?”.

“Bảy vạn”.

“Nhiều như vậy ư?”.

“Nha đầu ngốc, vị trí này, diện tích này, một năm mười bốn vạn là quá rẻ rồi, không tin em cứ đi hỏi xem, thuê mặt tiền mở cửa hàng làm gì có chuyện dưới mười lăm vạn”.

Đã nói đến mức này, tôi còn hỏi nữa chính là không hiểu chuyện, đành gật đầu giả bộ đồng ý, mặc dù nghĩ thế nào cũng thấy có quỷ : không phải tôi chưa từng mượn phòng ốc, quy tắc thanh toán nửa năm so với cả năm sẽ đắt hơn ai mà chẳng biết, ông chủ Trần lại càng rõ ràng, anh không cần nhắc tới chuyện lỗ lãi sao?

“Ông xã, mấy ngày nay tiêu xài quá lớn, chúng ta không gửi định kỳ, trong ngân hàng chỉ còn mười hai vạn, anh cần nhắc một chút đi”.

Ngần ngừ, anh trầm mặc, rớt cuộc mở miệng, thanh âm hơi gấp gáp. “Anh biết rồi, yên tâm, nhà hàng cứ theo đà này thì mấy hôm nữa chồng em sẽ kiếm tiền trở lại”.

“Nếu cạnh tranh với nhà hàng đối diện lợi hại như vậy, công thức bí truyền lúc trước anh mua sao không dùng? Công thức hết bốn vạn, giữ lại làm gì?”. Lời này dĩ nhiên mang dụng ý khác, mặc dù không lạnh không nóng nhưng tôi nghĩ tôi có tư cách nhìn anh phản ứng.

Một giây, anh không động đậy. Hai giây, vẫn không động đậy. Ba giây...

“Aizz bà xã, dầu em toàn dầu hết ra tay anh luôn này, không được không được, mau gọi đầu đi, gọi xong rồi massage tiếp”.

Anh đứng dậy, đi phòng vệ sinh rửa tay, tôi ngồi trên giường, tâm lạnh hết nửa. Con quỷ nghi ngờ đã biến thành con quỷ thật, nó đang trốn trong phòng, nhe nanh cười dữ tợn.

16. Chương 16: Bỏ Trốn Mất Dạng

Tôi quyết định điều tra, tuy rằng cảm giác triển khai phản chiến với người thân cận nhất với mình thật không vui vẻ. Tôi có thể tha thứ việc Trần Dũng có tình cảm với người khác rất dễ dàng, nhưng không thể chấp nhận việc anh phản bội tôi trong cuộc sống chung. “Phản bội” chính là con quỷ giấu mặt, anh làm chúng tôi đồng sản dị mộng, tâm thần không yên.

Mà không yêu nhau thì lấy gì phản bội? Vì cái gì nỗi sợ hãi đó như giò bọ đục ruỗng, cuốn lấy tôi, nhìn chòng chọc vào tôi, dù có cố gắng cũng không tránh khỏi.

Không nghĩ ra, cũng không rảnh mà nghĩ. Tôi chỉ biết bản thân mình hiện giờ cứ thấp thỏm lo âu.

Gạc cánh tay vắt ngang hông mình ra, tôi rời giường, nhìn gương mặt người đàn ông dưới ánh mặt trời còn mờ mịt chưa tỏ, thật ôn hòa vô hại. Bỗng nhiên tôi thấy uế oải, thấy mình thất bại thảm hại, đàn ông tốt đàn ông xấu, Niếp Ân Sinh tôi chẳng giữ được ai! Số cô độc? Mệnh đào hoa? Ai biết đây.

Rửa mặt qua loa, cầm một miếng bánh mì rời nhà, nghe Trần Dũng gọi sau lưng. “Bà xã, cầm bịch sữa theo đi!”. Tôi khoát tay, chạy xuống lầu, tôi sợ cao thủ diễn trò đó, sợ chống đỡ không nổi.

Tâm tình tôi giống thời tiết hôm nay : âm u chuẩn bị mưa to. Đi làm đưa đẩy cho xong chuyện, không yên lòng ngăn người, chưa tới ba mươi phút sau liền chuồn ra ngoài gọi điện thoại, lui ở góc tường, tìm dây số chị chủ cho thuê nhà hôm qua tôi trộm được từ điện thoại của Trần Dũng, lần nữa nửa ngày, quyết định nhấn gọi. Cái này thật sự là tức nước vỡ bờ, không có đường lui.

Đường dây thông, hàn huyền dăm câu, chị chủ nhà cười rất vui vẻ, chị ấy không biết đằng sau tiếng cười sang sảng của tôi cất giấu không biết bao nhiêu chua xót.

Cuối cùng, cơ hội tới, tôi dùng giọng điệu ngọt ngào nhất hỏi. “Chị Kim, chị xem thử lúc nào có thời gian, em kêu Trần Dũng mang sáu tháng tiền nhà còn thiếu qua cho chị”. Không phát hiện lòng bàn tay nắm chặt đã ướt sũng mồ hôi.

“Tiền thuê nhà? Không phải đã mang qua rồi sao? Dũng không nói với em à? Bọn chị toàn thanh toán cả năm thôi...”.

Ầm một tiếng sấm đánh xuống, mưa to xối xả tuôn rơi, tôi cô đơn đứng nép vào góc tường, toàn bộ ướt đầm. Sự tình sau đó loạn một đoàn, tôi không biết làm cách nào mình cúp được điện thoại, không biết làm thế nào mình đi đến nhà hàng của Trần Dũng, tránh ở sau gốc cây, nhìn về biển hiệu quen thuộc phía xa xa, tôi đứng như người mộng du.

Vừa chạy đến ngân hàng chứng thực, kết quả phát hiện bảy vạn kia anh không mang đi, ngược lại còn nhiều ra thêm ba vạn, hẳn là số tiền lúc trước dùng để mua công thức còn dư, như vậy, mười vạn nhân dân tệ, anh muốn dùng làm gì? Tôi nghĩ không ra, đáp án ẩn trong lòng làm tôi sợ hãi, liệu mạng cự tuyệt nó, không muốn thừa nhận.

“Lượng Lượng, anh đi ra ngoài một chút, có việc thì gọi di động cho anh”. Người đẩy cửa ra chính là ai? Vẫn quần áo đen tạp dề đen, vẫn khí khái bức người như thế. Tôi mơ mơ màng màng bám theo, tuy ham muốn biết được sự thật rất lớn nhưng phải theo dõi, tôi ước gì mình có thể chạy qua đó vỗ vỗ bờ vai anh, hỏi một câu. “Ông xã, anh muốn đi đâu?”.

Mưa vừa mới ngừng, mặt đường trơn trượt, chân dậm xuống, nước bùn bắn lên, tôi vẫn thường buồn bực vì sao anh đi đường không bao giờ bị bùn văng trúng, còn tôi mỗi lần đi mưa y như rằng ống quần bê bết bùn. Người đàn ông bước đi sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái đó rốt cuộc có phương pháp bí mật gì?

Đi và đi, đường dài như không có điểm cuối, bóng dáng anh xuyên qua đám đông, xuyên qua biển xe cộ, bờ vai dày rộng hiên ngang đó trở thành mục tiêu của tôi. Thậm chí tôi nghĩ cứ đi mãi thế này, anh ở trước, tôi phía sau, đi suốt cả đời còn tốt hơn đối mặt với kết quả.

Nhưng, anh dừng lại, đứng ở bãi cỏ phía xa kia, chiếc xe màu bạc sáng bóng chói mắt. Có một cô gái đẩy cửa xe bước ra, giữa đầu tháo kính râm xuống, đôi mắt to quyến rũ, cười với anh.

Quả nhiên là Lâm Mi! Tôi bịt miệng, ngăn lại hàng lệ sắp rơi xuống, tôi thấy Trần Dũng đưa tay, trong tay anh là cuốn sổ tiết kiệm nho nhỏ màu hồng.

Sổ tiết kiệm, mở tài khoản là Trần Dũng, mật mã là sinh nhật tôi. Ai có thể ngờ sinh nhật tôi lại trở thành con đường chu cấp tiền bạc cho tình nhân cũ của chồng tôi chứ! Thì ra là thế, thì ra là thế! Tôi xoay người thật mạnh, lảo đảo tránh ra, dụi hai con mắt chuẩn bị đầm nước, tôi ra lệnh cho chính mình: Không được khóc! Khóc cái gì, khóc vì anh khó dứt tình xưa, hay khóc vì sự ngộ nhận của tôi? Chỉ là người bầu bạn sưởi ấm nhau, tan thì tìm người khác, đó là bình thường. Trần Dũng, người đàn ông ngay cả hôn cũng không hôn tôi, tôi dựa vào cái gì để ý anh ta? Đúng, tôi không cần, một chút cũng không cần!

Trở lại công ty là đã gần giữa trưa, tôi ngồi xuống bàn ngăn ngờ, thẳng đến khi cảm giác đồng nghiệp nào cũng dùng ánh mắt quái dị xem xét tôi, mới phát hiện ra toàn thân mình xơ xác rồi tỉnh rồi mù. Quần áo bẩn thỉu, tóc rối, son môi lem luốc, mascara cũng chảy... Ngẫm lại thật sự là hổ thẹn, để ột người không thương cũng không yêu mình khiến mình ra nông nổi như vậy, Niếp Ân Sinh, mày không có chút tiền đồ nào!

Cúi đầu tìm khăn mặt, nhanh tu bổ diện mạo xinh xắn trở lại. Hôn nhân thất bại, người còn muốn sống thì không thể trưng bộ mặt nữ quý ra để người khác chê cười được, tôi hiểu, điều mấu chốt là mình phải đứng thẳng, không thể gục ngã!

“Tiểu Niếp!”. Trưởng phòng tài vụ đứng ở cửa hỏi thăm, nhìn thấy tôi vội vàng sưng sốt, ngoắc liên tục. “Trời ơi con nhỏ này, em trở lại rồi à, nhanh lên, tổng giám đốc Tống tìm em”.

Đầu óc choáng váng để mặc trưởng phòng kéo tôi lên văn phòng quản lý, nghe được một tin cực tốt: Kế toán viên của công ty con nghỉ sinh con, bên kia không đủ nhân lực, muốn phái tôi đến đó làm thế ba tháng. Sau đó, còn có tin gì lớn hơn tin này nữa? Tổng giám đốc nói. “Tiểu Niếp à, em là người trẻ tuổi nhất bộ phận tài chính của chúng ta, nếu trách nhiệm này quá lớn thì tôi sẽ phân cho người khác lớn tuổi hơn...”.

Tôi ngăn anh ta lại, gật đầu thật dứt khoát. “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, em đi!”.

Cánh cửa này đóng lại, có cánh cửa khác mở ra, thượng đế quả nhiên công bằng!

Cứ như thế, tôi trốn chạy, về nhà dọn dẹp một chút, mua vé máy bay trong ngày, lúc sắp làm thủ tục lên, tổng giám đốc xuất thân quân nhân vỗ vai tôi. “Trẻ là phải vậy, phát huy tinh thần hăng hái, Tiểu Niếp cố gắng nhé, sau này nhất định tiến xa!”.

Tôi chỉ có thể cúi đầu cười khổ. Ngồi trên máy bay, nắm điện thoại do dự mãi, cuối cùng, vẫn nhấn gọi dây số quen thuộc kia, khi giọng anh vang lên, lòng tôi, như bị ai đó giày vò.

“Anh Dũng, công ty phải em đi công tác”. Kỳ lạ vì sao ngữ khí của mình có thể bình tĩnh như thế, như hồ nước lặng, không một gợn sóng.

“Gi? Đi công tác? Bà xã, sao nói đi là đi liền vậy? Em đi đâu? Đi bao lâu? Hành lý có chuẩn bị đầy đủ chưa? Sao không nói anh đi tiễn? Trên người có mang đủ tiền không?”. Một loạt câu hỏi như pháo nổ phát ra từ miệng người đàn ông vừa phản bội tôi, từng chữ từng chữ hoang đường.

“Không có việc gì, đều đã chuẩn bị tốt, anh, anh không cần lo lắng”. Lòng tôi đau quả thực sắp chết, câu không thành, từ ngữ vô nghĩa, chẳng để ý đến đầu bên kia lo lắng la lên. “Bà xã, Ân Sinh...”. Tôi ngập ngừng gạt bỏ. “Em tắt máy đây, hết pin”.

Nếu không thể ngã bài với nhau, vậy thì chạy trốn, chạy trốn đến chín tầng trời, chạy trốn tha hương nơi đất khách quê người, có lẽ ở vùng đất xa xôi đó, tế bào não của tôi có thể phát triển dài ra, để cho tôi biết cách chữa thương là gì.

17. Chương 17: Không Thể Thứ Tha

Trời tháng tám nắng gắt như lửa. Hai giờ chiều, chống cự đứng chờ ở trạm xe bus, nhìn thái dương độc ác, tôi khóc không ra nước mắt. Trách sao không ai chấp nhận tôi đây, mùa hè ở thành phố này đúng là cái lò lửa, lò nướng, lòng hấp cũng không đủ hình dung.

Quá nóng! Nóng đến nỗi một người phương Bắc tại miền Nam như tôi không thể thích ứng với thời tiết này. Vốn vẹn nửa tháng, bị cảm nắng một lần, đau bao tử hai lần, cảm nắng thì đến tận bây giờ vẫn chưa khỏi, mỗi ngày lê thân hình càng lúc càng gầy gò đến công ty làm việc, công việc bàn giấy, đồng sự thì toàn nói “tiếng chim”, nghe cứ như cầm điếu, thân thể đã bị giày vò rồi mà tinh thần còn bị tra tấn. Có doanh trại huấn luyện giảm béo nào quý sứ như vậy không?

Đêm qua tôi nằm mơ, mơ thấy Trần Dũng cầm lòng hấp bánh bao, hết cái này đến cái khác, trong phòng ngập đầy hơi nước hết như phòng xông hơi. Tôi nóng quá không chịu nổi, kéo tay anh đau khổ cầu xin. “Anh Dũng, em ăn rau trộn được không, nóng quá, đừng hấp bánh bao nữa nhé?”.

Anh không nhìn tôi, vừa chậm rãi tiếp tục hấp bánh, vừa nói. “Được thôi, chờ anh đưa bánh bao cho Lâm Mi đã, rồi sẽ trộn rau”. Nói xong vươn tay vỗ vỗ đầu tôi, như vuốt ve con chó nhỏ.

Tôi lập tức tỉnh lại, xoay người ngồi dậy, phát hiện trong phòng oi bức sắp làm người ta phát điên, đứng dậy kiểm tra, hóa ra là cúp điện, điều hòa không chạy nữa. Không còn cách nào, tôi lại nằm xuống, sờ lên mặt, mặt đầy mồ hôi, còn có, nước mắt.

Sau đó tôi bắt đầu mất ngủ, nằm trong căn phòng chật chội nóng nực, cảm giác từng giọt mồ hôi chảy ra từ những lỗ chân lông mang theo một niềm vui thích trống rỗng. Như một người tự sát, đau thật đau, nhưng chưa thể chết được, chỉ có thể lặng thầm chờ đợi, chờ đợi kết thúc, chờ đợi bóng tối vô tận ập xuống. Tương tự tôi và Trần Dũng, dây dưa không dứt khoát.

Đến phương Nam được hai tuần, suốt hai tuần, lúc nào tôi cũng nghĩ đến cuộc hôn nhân của mình, hy vọng tìm được cách giải quyết hoàn mỹ, nhưng kết quả chỉ có thất vọng, tôi không nghĩ ra được cách nào giải quyết vẹn toàn đôi bên, tôi ngu ngốc không thể nghĩ ra được! Mỗi ngày anh đều gọi điện báo cáo, mỗi ngày tôi đều muốn ngã bài với anh, nhưng khi vừa nghe thanh âm quen thuộc đó, nghe được anh gọi “Ân Sinh, hôm nay thế nào?”, tất cả đều nghẹn ở cổ họng, không nói được một lời. Cuối cùng tất cả cảm xúc hóa thành những tiếng ề ề.

Anh hỏi tôi. “Ăn cơm chưa?”.

Trả lời anh. “Ăn rồi”.

Anh hỏi tiếp. “Trời có nóng lắm không?”.

Tôi chỉ nói. “Không nóng, không nóng”.

Hỏi nữa. “Có mệt không?”.

Đáp. “Không sao cả”.

Đáp án tiêu chuẩn, vẽ mặt tiêu chuẩn, tôi cũng không biết mình đã nói gì. Quên đi, cứ bước một bước nhìn một bước cũng được.

Thở dài, chấm dứt chuỗi suy nghĩ rối loạn, tôi ôm một đồng báo cáo, tiếp tục chờ xe. Nhưng mười lăm phút sau vẫn không thấy bóng dáng nó đâu, người bị phơi nắng tới đầu choáng váng não sưng phồng, tôi thấy mình hít thở càng lúc càng khó khăn hơn, mồ hôi đổ càng lúc càng nhiều, rõ ràng là dấu hiệu bị cảm nắng, tôi không muốn bị té xỉu bên đường thì chỉ có cách thay đổi lộ trình, thất tha thất thểu đi về phía bệnh viện gần đó.

Lại cảm nắng lần nữa, tôi phá vỡ kỉ lục Guinness chưa? Lấy số thứ tự, mắt đã nổ đom đóm, đứng trong đại sảnh bệnh viện đông người lộn xộn, mùi thuốc sát trùng, mùi thuốc bắc rồi cả mùi mồ hôi trộn lẫn vào không khí máy lạnh, chẳng hề có nửa điểm sung sướng, cảm giác nhóp nhép ghê tởm, lết từng bước đến phòng khám bệnh, tòa nhà này là ai thiết kế vậy, phòng khám bệnh thì nằm trên lầu hai, có đầu óc không thể, người bệnh không thể đi lên được như tôi thì phải làm sao?

Trong lòng có điểm bực bội, tôi hi hục muốn nhanh lên lầu khám bệnh, chân cũng không còn sức, tiếng gió sượt qua tai càng lúc càng mơ hồ, lơ mơ nhìn thấy bóng người mặc blouse trắng đi qua, tôi biết mình sắp không chịu được nữa, túm lấy áo người đó, thều thào. “Bác sĩ!”. Trời đất lộn ngược đánh ngã tôi. Bạn xem bạn xem, quả nhiên tôi lại bị cảm nắng!...

.
. .

“Ân Sinh, Ân Sinh!”.

Cổ gồng mở mắt, bóng người hoảng hốt nhòe trước mặt tôi, vóc dáng cao, tóc đen...

“Ông xâ!”. Tôi xúc động hô lên, hoàn hồn rồi, con người lại ảm đạm, anh ta không có khả năng là Trần Dũng.

“Tĩnh rồi”. Một đôi bàn tay to vươn sang, giúp tôi điều chỉnh tốc độ truyền nước biển, anh ta nói chuyện ôn hòa, giọng nói đó quen thuộc vạn phần, rồi lại trở nên xa lạ làm sao.

Là ai? Mang theo nghi vấn, tôi lại giương mắt, hoàn toàn ngẩn người, trong lòng lặp đi lặp lại câu : sống mà không thể buông tha thì cũng không thể thoát khỏi.

Tôi từng muốn có một ngày mặc gấm vóc lụa là đứng khoe trước cửa nhà anh ta, cũng từng muốn mỗi người một núi vịnh viễn không thấy mặt nữa, nhưng vận mệnh thay đổi thất thường không theo ý ai, nó lựa thời điểm khổ sở nhất của cuộc đời để chúng tôi gặp lại nhau!

Đúng vậy, không thể may mắn thoát khỏi.

Lý Hải Phi mặc áo blouse trắng, đeo ống nghe, Lý Hải Phi đoan chính nghiêm chỉnh như đoá sen trắng, đứng ở nơi đó, thản nhiên mỉm cười với tôi.

Tình huống sau đó trở nên khó xử, đối mặt với bạn trai cũ, tay chân tôi không biết nên đặt ở đâu, lúc đó chia tay còn thề son sắt sau này gặp lại vẫn sẽ làm bạn, giờ mới biết đó chỉ là ý tưởng viễn vông, cơ bản không thể thực hiện. Cùng nhau trải qua biết bao chuyện, đánh quá mắng quá, đã ôm đã hôn, làm sao có thể làm bạn được nữa?

“Ân Sinh, sao em lại ở đây, đi công tác ư?”. Không bối rối như tôi, Lý Hải Phi rất thông dong, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi khi nói chuyện, con người nâu đậm không một gợn sóng. Anh ta bình tĩnh được đến mức đó sao?

“Điều tạm thôi, công ty con thiếu người, điều em đến đây ba tháng”. Tôi cố gắng điều chỉnh chính mình, dùng ngữ khí dừng dừng nhất nói chuyện phiếm, người ta đã xem mình là bạn thì mình không thể cứ đặt nặng chuyện cũ năm xưa mà nhăn nhó khó coi. Cho dù trong lòng đã chia sông cách núi thì trên mặt vẫn phải giả thân mặt khắng khít. Đây là xã hội.

“Sống không quen?”. Anh ta hỏi, thói quen nheo mắt trái, Trần Dũng cũng có tật xấu này, chẳng qua đổi thành bên phải.

“Phải, ở đây nóng quá”. Tôi thành thật trả lời, bác sĩ trước mặt, không tất yếu nói dối.

“Vừa kiểm tra cho em xong, ngoại trừ cảm nắng còn có thiếu chất dinh dưỡng, sao vậy, công ty em ngược đãi nhân viên à”.

“Nào có, không thể trách công ty được, đều do gạo ở đây hạt thô, rau thì...”. Cuối câu tự động teo nhỏ, tôi tự mắng mình trong lòng không biết bao lần, chẳng phải muốn chứng minh mình là thành phần trí thức khôn khéo sao, còn khai bữa cơm mình ăn gì? Tôi ngượng ngùng nhếch miệng, cật lực che giấu. “Khụ khụ khụ, cái kia, thật ra, thật ra là em đang giảm béo”.

Anh ta không hé răng, chỉ là trong mắt ý cười nồng hậu, dềnh hắng giọng, chuyển đề tài. “Còn nữa, hôm nay em làm anh giật mình đấy, làm bác sĩ lâu như vậy rồi mà đây là lần đầu bị bệnh nhân nắm áo không tha, đã vậy còn ngắt xỉu, chẳng ai xa lạ lại là em, em thử nói xem hôm nay anh có không ngừng ngạc nhiên không?”.

Tôi không nói gì, càng xấu hổ hơn, lúc ấy tình huống gấp gáp, ai ngờ người bị tôi níu lại là anh ta, đúng là một, trùng ai không trùng lại trùng anh ta chứ.

Lòng hơi bức bối, nhưng không tiện làm anh ta mất mặt, tôi đành nén giận đáp. “Vậy anh đi mua vé số đi, gặp may đó”.

“Sao?”. Anh ta sững sốt, cười to sảng khoái, vươn tay ra định vuốt đầu tôi, khựng lại, rút cuộc cho tay vào túi áo, khom người ngồi xuống giường bệnh, tùm tùm nhìn tôi. “Ân Sinh vẫn vậy nhỉ, không thay đổi chút nào”.

Nhìn thấy mặt anh, tôi có chút hoảng hốt, gương mặt trước đây ngấm không biết bao nhiêu lần làm người ta có cảm giác xuyên không về quá khứ, Hải Phi anh nói sai rồi, vẫn vậy gì chứ, tang thương nhiều lắm, cảm khái nhiều lắm, cho dù bộ da này không thay đổi thì tâm cũng đã sớm trở nên tóc bạc da mồi... Chìm đắm trong suy nghĩ, nhất thời tôi không biết nói gì, căn phòng vừa rồi còn vang tiếng cười nay yên lặng đến ngột thở.

“Truyền xong rồi”. Cuối cùng vẫn là Lý Hải Phi phá vỡ im lặng, tiến tới, rút kim tiêm ra dùm tôi, dặn dò. “Cứ nằm ở phòng phục hồi nhé, anh đi lấy thuốc cho em”.

“Không cần đâu, phiền anh lắm, để em tự đi là được”. Nói xong câu khách sáo, tôi ngồi xuống tìm giày, một lòng muốn cấp tốc rời đi, loại không khí quái dị này, càng đi nhanh càng tốt.

“Em...”. Cước bộ anh ta ngừng lại, bóng dáng cao ngất kia có chút trầm xuống, giống như cành liễu bị tuyết đọng, uể oải. Anh không quay đầu, một lúc sau mở miệng, tiếng nói phiêu phiêu. “Với anh mà em còn khách khí cái gì”. Rồi cất bước đi ra ngoài.

.

.

.

Thẳng đến lúc cài dây an toàn, tôi còn đang nghĩ làm thế nào mình nghe lời anh ta, nằm liên nằm, chờ là chờ, cuối cùng còn vì lời nài nỉ mà nhận lời mời đi ăn cơm với Lý Hải Phi. Một bóng dáng, một câu nói có uy lực lớn đến thế sao?

“Đang nghĩ gì vậy?”.

“À? Không, đang nghĩ xe của anh không tòi chút nào”. Tìm cớ che đậy cảm xúc chân thật, đánh giá xung quanh, tìm xem có việc gì để mình làm.

“Nó hơi nhỏ, anh đang chuẩn bị đổi qua Camry”. Anh đáp bằng quơ, nhưng khóe mắt giấu không được vẻ đắc ý.

Đột nhiên tôi buồn cười, đàn ông ai cũng vậy, Trần Dũng đổi xe phân cao thấp với Lâm Mi, Lý Hải Phi đổi xe phân cao thấp với cái gọi là thành công, mỗi ngày đổi một chiếc thì thế nào? Chỉ là một cái xác kim loại lạnh lẽo, không thể bưng trà rót nước, không thể rửa chân đấm lưng, cho dù ngồi trong chiếc xe dát vàng hay ngồi lưng lừa thì xét đến cùng vẫn chỉ là một thân một mình, vẫn cô độc. Anh Dũng có mọi thứ thuận lợi, anh cô độc sao? Hải Phi mưu cầu sự nghiệp nơi đất khách, anh có cô độc không? Mặc kệ người khác có ra sao, giữa bầu trời miền Nam nóng rát, bên trong một chiếc xe sang trọng, tôi càng cô độc.

“Ân Sinh, di động em reng kìa”.

Nghe thấy nhắc nhở, tôi theo bản năng mở điện thoại ra, ấn nghe rồi mới phát hiện ở đầu bên kia là Trần Dũng.

“Bà xã”.

Đột ngột bịt chặt ống nghe, tôi cẩn thận liếc nhìn Lý Hải Phi, xoay người áp giọng. “Có việc?”.

“... Đang họp à? Sao nói nhỏ vậy?”. Chê giọng tôi nhỏ? Làm gì có? Rõ ràng tôi... Giật mình nhận ra hành động của mình chính là rón ra rón rén! Không phải trộm, chột dạ cái gì? Tôi ngồi thẳng lưng, đằng hắng giọng. “Không có, cổ họng em không thoải mái”.

“Bị đau họng à?”. Tâm lý biến đổi rồi rầm anh không biết được, chỉ tập trung chú ý vào lời tôi nói, thanh âm trở nên khẩn cấp. “Chắc là bị cảm nắng rồi, anh xem dự báo thời tiết chỗ em tới 38 độ, chắc chắn, có còn cho người sống không đây. Ân Sinh à, anh nấu canh đậu xanh cho em nhé? Trời nóng như vậy, nhất định thích uống canh đậu xanh, anh không ở đó, một mình em chắc bận lắm, anh còn chưa bày em cách nấu...”.

“Thím Trần” lải nhải liên tục, tôi lại không muốn nghe, tim đập bình bịch như bị bàn tay ai đó xoa nắn, vuốt ve, chờ đến lúc cảm thấy thoải mái nhất, phiêu phiêu nhất thì đột ngột bóp chặt lại, biến trái tim đang đập từng hồi đó thành đồng thệ nát rướm máu.

Tôi cắn môi, dùng phần đau đốn đó làm mình tỉnh lại, ngắt lời anh. “Em biết rồi, anh Dũng, gần đây làm ăn có tốt không?”.

Đổi đề tài đi, cứ nói tiếp tôi sẽ nổi điên.

“Rất tốt, em yên tâm”.

“Tiền thuê nhà đóng chưa?”. Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại nói ra câu đó, nói xong trong lòng sáng khoái hơn một chút, cung cấp tài liệu tự ngược cho anh đấy, để xem anh xử lý thế nào.

Nói thật tôi không hiểu vì sao mình làm như vậy, cho đến thật lâu về sau tôi mới hiểu, hành động đó đơn giản chỉ vì muốn ở anh một câu xin lỗi, để tình cảm của tôi có thể lạnh lặn trở lại. Còn chưa tha thứ? Phải, không thể bỏ qua.

“Anh...”. Anh tạm dừng, sau đó trả lời, từng chữ như mắc kẹt trong kẽ răng, gian nan vụn vặt. “Đóng rồi, là hôm em đi”.

Đúng vậy, anh đã đóng, chẳng qua chị Kim chủ nhà đổi thành cô em Lâm Mi.

“Anh còn định mời chị ấy đi ăn một bữa, tiếc là em không có ở đây”.

Để tôi và Lâm Mi cùng ăn chung một bàn?!

“Nếu không đi công tác thì em...”.

“Alo, alo, anh nói gì, em không nghe rõ, alo...”. Lấy cớ mất tín hiệu, tôi gác điện thoại, rất giả tạo, giả tạo đến nỗi ngọn lửa vị tha trong lòng tôi càng thêm mỏng manh, chỉ sợ một trận gió nữa thôi nó sẽ hoàn toàn tàn lụi. Đáng giận nhất chính là tôi không có chút tiền đồ nào không muốn nó tắt!

Lưng dựa vào ghế sau, nhất thời im lặng không nói gì, cũng không biết vì sao tôi chợt nhớ tới giấc mơ đêm qua, hận đến nghiến răng nghiến lợi : bánh bao của Lâm Mi quan trọng đến vậy sao? Vậy vì sao cô ta không bỏ xuống toàn bộ kiềng dè, đoạt cho được đầu bếp cá nhân đó về phía mình đi, vì sao còn muốn trêu chọc vào tôi?

“Ân Sinh, xuống xe đi, tới nơi rồi”.

Tôi còn đang điên tiết thì xe đã ngừng lại, ngẩng đầu nhìn, cách đó không xa có biển hiệu sơn vàng bắt mắt.

“Nếu ăn không quen cơm miền Nam thì hôm nay anh mời em đi ăn bánh bao, tiệm này bán bánh bao thịt cua...”.

Chưa thềm xuống xe, tôi trực tiếp xoay người xua tay với Lý Hải Phi. “Đi, đổi nơi khác, tìm nhà hàng phương Bắc nào đó, em muốn ăn rau trộn, phải là rau trộn!”.

18. Chương 18: Quà Sinh Nhật

Tôi ở đất khách gặp lại bạn cũ, người ấy tên gọi Lý Hải Phi. Tôi không định chạm mặt anh ta thường xuyên, nhưng không làm cách nào khác được, giữa thành phố cô tịch này tôi chỉ biết mỗi anh. Có thể nghe giọng nói của người phương Bắc cảm giác thật là tốt. Có thể ăn đồ ăn quê mình, cảm giác cũng thật tốt. Có thể tán gẫu về những chuyện trong quá khứ, cảm giác cũng tốt. Tôi hiểu được cách bổ khuyết nỗi hư không đó là mối nguy hại, thậm chí tôi còn biết Lý Hải Phi đã có bạn gái xứng đôi với anh ta, nhưng làm vui lòng người khác mệt mỏi quá, tịch mịch thì nhiều, sướng vui lại ít, chút niềm vui này với tôi mà nói là thứ tiêu khiển duy nhất, không thể bỏ được.

Cho nên tôi thử thuyết phục chính mình, chấp nhận làm bạn với người yêu cũ, cố gắng đứng ở lập trường bình thường đối đãi với người xa lạ mà mình đã từng hận từng yêu từng quen thuộc nhất. Chỉ có như vậy mới là tốt nhất cho cả tôi và Lý Hải Phi. Tôi nghĩ mình làm không tệ lắm, có thể cười không chút tâm cơ, cũng có thể tỏ ra không băn khoăn gì, cũng có thể phân tích cho anh ta như một người trong cuộc, giải khúc chiết trong mối quan hệ giữa anh ta và bạn gái.

Nhưng, vì sao mỗi đêm khuya tôi vẫn bưng tỉnh, vì sao vẫn nghĩ đến Trần Dũng, còn có cảm giác mình đã trả thù được anh?

Tâm tư đen tối, thật sự là xấu xa!

Hôm nay là sinh nhật Lý Hải Phi, một tuần trước chúng tôi đã quyết định tôi sẽ ăn mừng sinh nhật với anh ta, ban đầu tôi không đồng ý, nhưng không đỡ được nụ cười chua xót và câu nói : “An Kỳ có việc, cô ấy nói anh mười một giờ đến bar đón cô ấy”.

Sinh nhật bạn trai cũng không buồn để ý, đúng là tiểu thư nhà giàu có khác, quả nhiên không giống người bình thường! Bất quá, Hải Phi tuy rằng anh đáng thương đấy nhưng cũng do chính anh tự tìm khổ thôi.

Tôi tan tầm sớm, tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ về ký túc xá, rửa sạch hai tay tự làm mì Đông Bắc thủ công, đây là món Lý Hải Phi từng thích nhất, lúc trước không ai làm được, chỉ có thể đến nhà hàng ăn cho đỡ thèm, nhưng sau khi chia tay tôi lại học được 10/10. Lấy nó làm mì mừng thọ vậy.

Nào bột, cán bột, cắt mì, luộc mì, xào rau, nấu nước dùng. Vừa tắt nồi cũng là lúc điện thoại reng, tôi nhanh tay bỏ mì còn đang nóng vào hộp giữ ấm, mặc quần áo xuống lầu, ngồi vào xe anh ta, câu đầu tiên nói chính là. “Mau mau mau, sinh nhật vui vẻ, nhân lúc còn nóng ăn đi”.

“Đây là cái gì?”. Anh tháo dây an toàn, nhìn chằm chằm hộp giữ ấm đầy ắp trong tay tôi.

“Ai da, đừng hỏi nhiều”. Tôi mở nắp, vội vàng dúm vào tay anh. “Đợi lát nữa nó nở ra đấy”.

“Mì thủ công à?”. Anh ta cầm lấy, mắt liếc xuống hộp rồi nhìn thẳng vào mắt tôi. “Em làm?”.

“Đúng rồi, vì sinh nhật anh mà em mua nồi, mua bột về nhà, nấu mì, còn không biết ngại mượn bếp của đồng nghiệp mà nấu đấy”. Tôi nói, xuyên qua làn khói, nhìn mặt anh ta có chút ngẩn ngơ. “Ký túc xá nhỏ, anh chịu khó ăn ở đây đi, tuyệt đối là của ít lòng nhiều, sao Lý Hải Phi, em siêu đúng không?”. Không trả lời, anh ôm khư khư hộp giữ ấm, ngón tay thon dài trắng trẻo niết lấy, tựa như nó là một món đồ chơi.

“Chắc là...”. Không thấy anh nói gì, tôi hơi lưỡng lự, tự giấu mình, trong lòng âm thầm hiểu chút quà mọn này thì đáng giá mấy đồng. Tôi giương mắt nhìn anh ta, xuyên qua hơi mì nóng hổi bốc lên, hình như mắt anh ướt nước. “... Chắc là... Quà này chẳng đáng gì”.

“À?”. Anh giống như vừa tỉnh ngủ, vẻ mặt bí hiểm. “Không có đâu, quà này tuyệt lắm, thật đấy, món quà sinh nhật tuyệt nhất anh từng nhận”. Nói xong, vươn tay nới lỏng cravat, vừa tháo vừa hỏi. “Em có mang đũa không?”.

Tôi đưa đũa sang, còn có điểm không chắc lắm. “Anh thích thật à?”.

Ăn một ngụm mì, anh ta ngẩng đầu cười với tôi, nụ cười như nắng ấm giữa trời đông tháng mười một. “Đương nhiên là thích, Ân Sinh, anh rất thích!”.

Bữa tối hôm đó rất vui, một cửa hàng đồ nướng sạch sẽ, chúng tôi ăn rất nhiều thịt bò thịt dê, uống rất nhiều bia, từ bỏ áo mũ chỉnh tề, gỡ mặt nạ giả tạo, cười vui sướng với nhau... Đã bao lâu tôi chưa gặp Lý Hải Phi rồi nhỉ? Ba năm thời gian, anh từ một chàng trai nông nổi dần trưởng thành thành người đàn ông lý trí bình tĩnh, đã tâm bưng bưng, thậm chí tôi còn hoài nghi cảm giác vui vẻ hết ga như thời trẻ tuổi ngày thơ này là mình tôi ảo giác, Lý Hải Phi tao nhã thông dong thâm trầm, có thể nào lại cười từ đáy tâm hồn mình cơ chứ? Hôm nay thật sự là phá vỡ tiền lệ.

“Phá vỡ tiền lệ gì?”. Anh ta đang lái xe, không nghe rõ tôi lắm lắm, thuận miệng hỏi lại.

Tôi giật mình, giả bộ tếu táo. “Ha ha, em đang nghĩ số thịt chúng ta ăn chắc phá vỡ tiền lệ của quán đó rồi cũng nên”.

Vì sao tôi không nói thật? Thời gian không thể quay ngược về quá khứ, chúng tôi cũng không còn là chúng tôi của trước đây, tôi của bây giờ không có tư cách nói thật, anh ta của bây giờ càng không có tư cách nghe lời nói thật.

Về đến ký túc xá đã là chín giờ, cách giờ anh hẹn bạn gái hai tiếng, thời gian ấy biết làm gì? Lập tức tôi hơi khó nghĩ.

“Ân Sinh, em không mời anh lên phòng ngồi sao?”. Chỉ chỉ trên lầu, anh cười tao nhã.

“Cái này, cái này...”. Tôi không muốn cho anh ta lên, không biết tại sao, chỉ là cảm thấy tôi không nên cho anh ta đi lên, vấn đề này giống như hai quốc gia chưa từng thiết lập quan hệ ngoại giao, biên giới không thể khóa, cũng không biết phải khóa thế nào.

“... Được rồi”. Anh vẫn cười, nhưng tia sáng trong mắt đã tắt, biến thành màu u ám mịt mù. “Tạm biệt, sớm nghỉ ngơi đi nhé”.

“Đi đi, em không phiền anh nữa, hẹn hò vui vẻ”. Tôi thở dài nhẹ nhõm, vô cùng cảm tạ Lý Hải Phi hiểu ý, nói khách sáo vài câu liền xoay người đi lên lầu, trong giây lát bỗng bị ai đó kéo cổ tay, nắm chặt, không động đậy được.

“Ân Sinh!”. Anh ta gọi tôi, tiếng gọi trầm thấp, lộ ra đau đớn.

Tim tôi đập sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, theo bản năng định hô lên “Lý Hải Phi, anh muốn làm gì?”, nhưng không muốn làm anh ta mất mặt, chỉ có thể nói. “Hải Phi anh uống nhiều rồi, không thoải mái chỗ nào?”. Suy nghĩ hỗn loạn như người sắp chết đuối tới nơi, tuy rằng choáng váng cũng không dám kêu to, sợ vừa lên tiếng sẽ thở ra toàn bộ dưỡng khí còn sót lại.

Trầm mặc giằng co, tôi nhìn anh, thẳng đến khi cảm giác khuôn mặt ướt át, nước nhỏ giọt trên cánh tay mới biết mình đang khóc.

“Ân Sinh, anh...”. Nước mắt làm anh ta hoảng sợ, ánh mắt cứng đờ nhìn thẳng vào tôi, vẻ mặt muốn nói lại thôi, một lúc sau buông tay, từng ngón từng ngón tay, từng chút từng chút một, cứ như anh ta đang dùng toàn bộ phần tự chủ cả đời mình khổng chế bản thân buông tay, buông tay cho bảo bối anh ta vĩnh viễn không thể cầu trở về.

Chưa nói gì thêm, Lý Hải Phi cứ thế rời đi, chiếc xe Camry đen lướt đi trong bóng đêm của miền Nam oi bức, nháy mắt đã tan biến. Tiểu khu ban này còn có tiếng người tiếng xe bỗng lặng như tờ, tôi đứng trong không gian một mình, ngẩn người nhìn chằm chằm cổ tay.

Anh ta điên rồi, hay tôi điên, màn vừa rồi thật đã xảy ra sao?

“Ân Sinh?”.

“Ân Sinh!”.

Tiếng gọi vang bên cạnh liên tục vài lần, tôi mới trì độn ngẩng đầu, chậm rãi mở to hai mắt, nhìn người đàn ông mang ba lô đi ra từ sau cánh cửa bên hàng hiên, lập tức tôi ngậy ra như phổng.

Là Trần Dũng!

19. Chương 19: Lâu Đài Thủy Tinh

“Ân Sinh”. Từng bước một, Trần Dũng đến gần tôi, khuôn mặt xồm xoàm râu ria chưa cạo, cười không được tự nhiên. “Em về rồi”.

“Dạ, đúng vậy”. Thấy anh cười, tôi cũng cười, hoàn toàn mở miệng theo bản năng, chính mình cũng không biết mình đang nói cái gì.

“Di động gọi không được, chỉ có thể ngồi chờ em ở đây, ai ngờ ngủ quên, còn nằm mơ thấy mình trúng số độc đắc, mua máy bay riêng đưa em đi du sơn ngoạn thủy”. Anh đã đến rất gần, gần đến nỗi tôi có thể ngửi được mùi nước hoa “Bích sống” hòa trộn với mùi khói thuốc và mùi mồ hôi tạo thành mùi hương đặc trưng tên là Trần Dũng. “Chưa bay tới nơi anh đã tỉnh lại, vừa vận thấy em đứng ngoài hiên, mặc quần áo trắng, thật là... thật là xinh đẹp”.

Tôi ngạc nhiên, đây chẳng phải là... Thuốc an thần đưa đến bên miệng, có ý gì đây?

Bàn tay to xoa hai má tôi, trong khoảng cách gần trong gang tấc nhưng giọng anh nói xa xôi tận chân trời. “Hai tháng không gặp, Ân Sinh, anh, anh muốn...”. Câu nói kế tiếp bị ngắt, Trần Dũng xoay người thật nhanh, nôn mửa kịch liệt.

“Anh Dũng, anh Dũng!”. Bị anh dọa, tôi vội vàng giang tay đỡ anh, phát hiện thân thể chạm tới nóng như lửa đốt. “Anh làm sao vậy? Anh Dũng, đừng làm em sợ, anh, anh làm sao?”.

Nghe tôi hoảng loạn, anh ngẩng đầu, gương mặt xanh xao nặn ra nụ cười miễn cưỡng, vỗ vỗ lưng tôi. “Không sao, chắc anh ăn phải đồ gì thiu, dạ dày hơi khó chịu”. Đứng thẳng dậy, bóng dáng cao lớn khổng lồ chế không được, có điểm loạn xạ. “Ân Sinh, anh lên nhà ngồi được không?”.

Lời này nghe quen tai, tôi lại không rảnh nghĩ sâu xa, nắm lấy túi xách của anh, chống đỡ thân thể anh. “Chúng ta đi bệnh viện”.

“Không cần”. Anh bất động, ánh mắt nhìn tôi buống bình, bàn tay nóng như bàn ủi bắt lấy tay tôi, giống như túm được cành cây nơi hẻm núi. “Ân Sinh, anh chỉ muốn lên nhà ngồi thôi”.

“Rồi rồi rồi, khám bệnh xong anh muốn diễn tuồng hát xướng gì trên đó cũng được, nhưng mà anh Dũng, bây giờ chúng ta phải đi bệnh viện”.

Tôi xô một tràng đáp ứng, vừa nói vừa đỡ anh đi ra ngoài, không ngờ anh đổi tính, vô cùng phối hợp. Vẫn cầm lấy tay tôi, Trần Dũng nhẹ nhàng nói. “Thật mà, cho anh vào phòng đi”.

“Đương nhiên, chẳng lẽ anh muốn ở khách sạn?”.

Anh không trả lời, chỉ có cánh tay là nhũn xuống, thân thể tựa hoàn toàn vào vai tôi, sức nặng lộ ra sự tin tưởng. Trong gió như có tiếng ai đó mơ hồ thở dài thỏa mãn. “Thật tốt quá...”.

Là ai nói? Tình huống hỗn loạn, tôi không biết.

Ba ngày sau, Trần Dũng lành bệnh, bệnh tình như ăn mòn mất một tầng da thịt trên thân thể anh, nhìn gương mặt chồng vàng vọt mà vẫn vui vẻ nằm trên giường, tôi đương nhiên đau lòng. Cảm thấy chính mình thật không chút tiền đồ, đầy bụng tổn thương và âm ức nhưng nhìn anh lại nói không ra, ngược lại thấy người ta lên cơn nóng sốt thì lập tức như kiến bò trên chảo nóng, điên điên chạy tới chạy lui không ngưng nghỉ. Đúng là kiếp trước tôi thiếu nợ anh! Tôi oán hận nghĩ, thế không bao giờ thèm quan tâm anh nữa, nhưng vừa thế thốt xong, quay người lại thì nên làm như thế nào lại làm như thế ấy. Chăm sóc người bệnh cũng nghiệm sao? Buồn bực!

Không tự mâu thuẫn như tôi, Trần Dũng có vẻ trầm mặc rất nhiều, uống thuốc xong liền nằm yên trên giường, không nói lời nào, không than khổ, chỉ im lặng, im lặng không hề giống anh. Tôi cho rằng do bệnh, thân thể yếu đuối làm cho tâm hồn cũng yếu đuối theo, giống như Trần Dũng bây giờ, rảnh rỗi luôn thích nín thở tay tôi không chịu buông, hành động dị thường của anh, tất cả đều do rối loạn tiêu hóa mà ra. Nhất định là như thế.

“Em về rồi”. Mang theo đồ ăn, mở cửa, chào hỏi người bệnh trong nhà. “Hôm nay cảm giác sao rồi?”

“Rất tốt”. Anh chui từ phòng vệ sinh ra. “Ổng nước bị rỉ, đây nè”. Cầm kéo trong tay chỉ chỉ. “Thiếu lực, nhà có kìm không em?”. Sắc mặt anh vẫn thực tiêu tụy, bàn tay cầm kéo lộ rõ xương tay, ánh trời chiều xuyên qua khung cửa sổ chiếu lên làn da hết như chiếu lên cây lờm chờm cành.

Mới vài ngày mà đã gầy thành như thế! Trái tim tôi không chế không được đau nhói, nghĩ muốn thờ ơ lại không thể ngăn cản bước chân, tự động mở miệng, đoạt lấy cây kéo, hung hăng mắng anh. “Rỉ cũng mặc kệ, mau quay về giường nằm đi!”.

Tôi không rõ lời này vì sao biến thành thuốc, cây héo hơn lập tức sống lại, khôi phục vẻ xanh tốt ban đầu, hết như nước thần trong truyền thuyết, chỉ cần một giọt lập tức biến bộ xương khô trở thành người sống.

Nắm chặt lấy tôi, anh cười rộ lên, ánh mắt đen láy lấp lánh ánh sao. “Bà xã, em thật tốt”.

Phê bình tương đương khen ngợi, người này có tật xấu đó!

Không nhìn tôi kháng cự, Trần Dũng cạo cằm lên đỉnh đầu tôi, anh nói chuyện, từng chữ từng chữ động lòng người. “Đi xa mấy chục ngày, điện thoại cũng vô ích, mỗi ngày nhìn ảnh cười nhớ vợ, nếu không đến thăm, anh sợ chính mình sớm muộn gì cũng sẽ sinh bệnh thần kinh”.

Cánh tay gia tăng lực, ôm càng chặt, anh tiếp tục nỉ non bên tai tôi, tình chân thật, ý khẩn thiết. “Ân Sinh em biết không, em mà giận, khuôn mặt phồng, miệng cong lên trông y đúc bánh bao ở đây, nhỏ nhỏ tròn tròn, thật sự là đáng yêu”.

Ngôn từ của anh quá mức hấp dẫn, tôi chống đỡ không được, trong khoảng thời gian ngắn trở mắt, cả người dập dềnh trong biển sâu khôn cùng, sóng cuộn vỗ về bồng bềnh thoải mái. Nhưng mà... Bánh bao?!

Roẹt! Biển rộng khô cạn, trọng lực trở về, hai chữ “bánh bao” biến thành đá ngằm đập vào hông tôi, cảnh trong giấc mơ lúc trước lại hiện ra rõ ràng, đúng rồi, sao tôi có thể quên mất bánh bao của Lâm Mi chứ! Ý nồng tình thâm lập tức thành âm hiểm giả dối, không khí ảm áp tụt xuống dưới 0 độ, tôi đẩy anh ra, cúi đầu đi, cắn môi không nói lời nào.

Nói thế nào đây? Chẳng lẽ hỏi anh : Anh Dũng, lúc này anh lại muốn lấy thứ gì trong nhà cho ai nữa? Quên đi, cùng vi quý, anh là người bệnh, tôi nhận!

Thời gian kế tiếp buồn hơn, anh ngoan ngoãn quay về nằm trên giường, tôi xắn tay áo nấu cơm, phong cảnh kiêu diễm vừa rồi tan thành mây khói, chúng tôi tự lui về lâu đài thủy tinh của mình, ngẫu nhiên nói chuyện phiếm như hai người ở cách nhau cả ngọn núi.

“Đói chưa?”.

“Chưa”.

“Hai món ăn đủ không, thiếu em lại đi mua thêm?”.

“Không cần không cần, ăn không hết đâu”.

Đối thoại thiếu muối ngắt quãng thẳng đến khi đồ ăn dọn ra bàn, nội dung nói chuyện có cải thiện cũng không hơn gì ban nãy.

“Ký túc xá này chỉ một mình em ở?”.

“Người ở cùng kết hôn, trước khi anh tới ba ngày đã chuyển ra ngoài”.

“À, là vậy sao”.

“Ngày mai cuối tuần, nếu cảm thấy khỏe hơn, em dẫn anh ra ngoài đi dạo, tận tình làm thổ địa”.

“Được, cảm ơn”.

Đồng thời dừng lại, đồng thời ngẩng đầu, dường như cả hai chúng tôi đều cảm thấy cuộc đối thoại này quỷ dị thái quá. Anh nhìn tôi, trong ánh mắt không thể không nhận ra có gì đó rất lạ, một lúc sau cười rộ lên, khoe miệng nhếch lên cao. “Thổ địa gì chứ, rõ ràng không đến một tháng nữa sẽ trở về, em nha, chỉ là khách qua đường thôi”.

“Này...”.

Lời anh nói thật sự làm tôi nghĩ đến một chuyện, gác đĩa, đằng hắng giọng, nói vào việc chính. “Hôm nay tổng giám đốc Triệu ở công ty con gọi em tới”.

“A, ông ấy nói gì, có phải cho em quay về tổng bộ trước hạn, chuẩn bị giao tiếp công tác?”.

“Ông ấy nói em làm rất tốt”.

Tay gấp rau ngừng lại, đôi đũa đang gấp miếng cà chua xào trứng tôi nẫu run rẩy. “Còn gì nữa?”.

“Nếu em có thể ở lại, ông ấy sẽ thăng chức cho em, nên...”.

Cạch!

Chiếc đĩa rơi trên mặt đất, Trần Dũng cúi xuống nhặt lên, nhưng lâu thật lâu không ngẩng đầu dậy.

20. Chương 20: Lật Ngửa Ván Bài

Tiếng ồ ồ của điều hòa cũ kỹ quá lớn đánh thức tôi, không ngủ lại được, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, tôi với tay lấy đồng hồ, vừa đúng mười hai giờ. Nhắm mắt lại suy nghĩ : vừa rồi mấy lần nhỉ? Aiz, ba giờ nữa tỉnh nồng cháy, thậm chí không nhớ nổi chi tiết cụ thể.

Tôi đứng dậy xuống giường, thắt lưng đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, trần trụi đứng trên mặt đất tròng mắt giận dữ với cái giường ván gỗ : miền Nam đất lạnh cái gì, nơi phỉ nhiêu tươi tốt như vậy sao không chịu trải giường êm êm một chút? Xoa thắt lưng, tôi âm thầm lắc đầu, nghĩ bụng tính mình đúng là trẻ con. Biết rõ giận cá chém thớt là thêm tội nhưng cứ nhìn gương mặt cầu xin vô tội của Trần Dũng là tôi lại ăn không tiêu cục tức. Ai nói tình xa là tình đẹp, ai nói tiểu biệt thắng tân hôn, củi khô lâu ngày gặp phải lửa nóng cũng đốt khói mù mịt đó thôi.

Trời thì nóng như đổ lửa, thân thể lại phản bội tình cảm, mặc dù cố gắng cách xa nhưng vẫn cứ dính vào cùng nhau. Đủ tư thế, đủ địa điểm, chúng tôi là người đàn ông và người đàn bà cuối cùng trên thế giới, quên đi tương lai, sống chết quấn lấy nhau, chôn tuyệt vọng và oán hận dưới đáy lòng.

Sao không thể ngồi xuống và chỉ nói chuyện với nhau chứ? Chẳng lẽ chúng tôi còn không hiểu tình dục vừa phải có lợi cho thể xác và tinh thần còn đẩy nó đi quá giới hạn tất có tác dụng phụ ư. Ân Sinh và Trần Dũng cùng quay cuồng, thực sự là đáng xấu hổ!

Tôi quay đầu, nhìn người đàn ông ngủ say trên giường, hàng mi rậm phủ xuống hốc mắt thâm quầng, nhất định mấy ngày nay anh còn mệt mỏi hơn tôi, bao nhiêu việc truy đuổi sau lưng, cạn kiệt thể lực là kết quả đương nhiên. Anh cần tắm rửa toàn tập!

Anh xoay người, cánh tay dài tìm kiếm, nắm chặt lấy góc chăn của tôi, miệng lầm nhảm nói mớ. “Đừng, đừng, đừng...”. Những từ còn lại bị nuốt mất, tạm ngừng một chút, tiếng ngáy lại đều đặn vang lên.

Đừng cái gì? Đừng đi, đừng hỏi hay đừng nóng giận? Hay đừng can thiệp vào? Tôi đứng đó đoán mò, nhưng không thể đoán ra đáp án.

Từ lúc biết tôi có ý định ở lại nơi này, Trần Dũng trở nên quái dị, ban đầu là im lặng cực đoan, sau đó cầu xin đủ mọi cách, bây giờ lại mãnh liệt quá mức, chỉ qua thời gian vài ngày, chồng tôi đã cho tôi trải nghiệm ba loại nhân sinh khác nhau, khiến tôi hoa mắt mà lòng trĩu nặng.

Rất nhiều lần, tôi lơ đãng ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình, trong đó có đau thương, có áy náy, có phẫn nộ, tràn đầy muốn nói lại thôi, đây là sao? Trong tiềm thức, tôi cự tuyệt đọc hiểu chúng. Lúc đầu tôi giả bộ thái bình, cứ ăn cứ ngủ, nghe anh nói “Ân Sinh, chúng ta cùng trở về được không?” thì cười

ha ha đánh trống lảng, giả bộ làm kẻ khờ, nhưng từ từ ánh mắt anh càng lúc càng mạnh mẽ, tôi không thể giả bộ được nữa. Tôi muốn nói hết, dù tốt hay xấu thì xin cứ cho tôi một kết quả. Nhưng sự thật cuối cùng đang được che phủ bởi một lớp vải, nó lạnh lẽo và tàn khốc, tôi không biết mình có thể thừa nhận nó hay không. Cho nên tôi trốn tránh, mặc cho tình thế phát triển, mặc cho Trần Dũng áy náy đến phát điên, tôi không nói gì, bất động đứng một bên, lạnh lùng xa cách, kéo dài hơi tàn.

Ngày nào cũng thế này mãi thì không được, hết nóng lại lạnh, tôi cảm thấy mình sắp bị tâm thần phân liệt rồi, may là ngày mai mọi thứ sẽ chấm dứt, không thể bỏ nhà hàng mà đi quá lâu, Trần Dũng đã đi một tuần, đến lúc phải trở về. Không hề có ý đuổi người, nhưng nói thật, Trần Dũng đi làm thể xác và tinh thần của tôi thả lỏng, rốt cuộc anh cũng đi rồi!

Buổi tối nay hẳn là buổi tối cuối cùng của chúng tôi. Dã tính không kìm nén, điên cuồng hết mức.

Tôi thở dài, chấm dứt những ý nghĩ lộn xộn, xoa bóp thắt lưng, chuẩn bị uống nước rồi đi ngủ, nhưng vừa buông cái ly đã bị tiếng động đột ngột vang lên làm phiền.

Ring ring ring... Tuy rằng để chế độ rung nhưng tiếng vẫn to, trề thế này rồi, ai gọi? Nhón chân đi qua, tôi cầm lên nhìn vào màn hình, cắn môi, là Lý Hải Phi! Một tuần không thấy động tĩnh, lựa lúc đêm hôm khuya khoắt gọi tới, anh ta muốn gì đây? Tôi trốn vào toilet, đóng cửa rồi ẩn nghe, không biết nên nói cái gì, chỉ đơn giản giữ mình bình tĩnh, chờ anh ta nói chuyện.

“Ân Sinh, em đang ở đâu? Anh muốn nói chuyện với em, thật ra anh, anh...”. Ngữ khí cô đơn ngập ngừng, có lẽ anh ta đang lựa chọn từ để nói, nhưng dường như đang do dự không dứt. Rốt cuộc, đầu bên kia phát ra tiếng than nhẹ, thay đổi hoàn toàn, biến thành giọng khách sáo. “Gần đây vội quá, chưa gọi điện cho em được, mấy ngày nay em sao?”.

“Chuyện hôm đó, xin lỗi em”. Anh ta thành khẩn giải thích, thêm vào một câu. “Lúc ấy uống nhiều quá, ngại ghê, Ân Sinh em đừng giận”.

Lý Hải Phi có thể xin lỗi, tôi nên vui mới đúng, nhưng chỉ bề ngoài mà thôi, trong lòng tôi cuộn cuộn chua xót, đầu đau, lòng đau, cả người đều đau. Thật sự muốn cúp điện thoại ngay lập tức, bất quá đó không phải cách, lễ nghĩa cơ bản trong xã hội không cho phép tôi làm điều đó, trong tình huống này, tôi phải ‘lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau’. Có khó chịu cũng phải nói.

Tôi hít sâu, khước miệng nhếch lên, dùng giọng điệu tình quái trả lời anh ta. “Ai da ngài thì có chỗ nào không đúng chứ, không có việc gì, ngày đó em cũng uống say lắm, làm sao về ký túc xá cũng không biết, đúng rồi, nếu có chỗ nào thất lễ thì Hải Phi anh bỏ qua nhé”.

Sau đó còn nói thêm mấy câu khách khí vô nghĩa mới gác điện thoại, tôi ngồi trên bồn cầu một mình ngẩn người.

Đêm đã khuya còn gọi điện thoại tới, Lý Hải Phi, anh muốn làm gì? Chỉ một hạt giống mọc mãi không thành cây mà đáng giá để anh khẩn trương muốn cắt đứt nó như vậy sao? Chẳng biết vì cái gì, tôi thấy cực kỳ tức giận, sao tôi phải hao tâm tổn trí vì một cuộc điện thoại kì quái cơ chứ?

Lắc đầu đứng dậy, không nghĩ nữa, ngủ!

Tôi đẩy cửa đi ra, ngẩng đầu, giật mình chết khiếp, Trần Dũng đang trần như nhộng đứng ngoài cửa toilet, mặt không chút thay đổi, tay nắm chặt thành nắm đấm. Trời đất thiên địa, hù chết người ta!

“Khụ khụ khụ, anh, anh tỉnh rồi”. Tôi không biết nói gì cho phải, xấu hổ cười gượng, chỉ muốn chạy trốn au lẹ. “Anh chờ đi vệ sinh? Ừm, em đi xong rồi, anh đi đi”.

Lách thân qua, không xong, tôi bị Trần Dũng bắt, ép chặt vào vách tường không cho đi. “Ai ai, anh làm sao...”. Anh không cho tôi nói hết, cúi đầu cắn một phát lên cổ tôi thật hung tợn.

Đau! Máu cả người tôi dồn lên não, tôi nghĩ Trần Dũng điên rồi, người cắn cổ tôi không còn là ông chủ Trần của nhà hàng, mà là ma sói trong đêm trăng, là ác quỷ ăn thịt người.

“Anh, anh!”. Không kịp kêu to, Trần Dũng nâng chân của tôi lên, tức giận kiên quyết ấn thứ đó vào, không chừa nửa con đường sống.

A! Tôi đau muốn khóc, nơi đó còn chưa đủ ướt, không hề chuẩn bị, anh tiến vào như một thứ vũ khí giết người.

Một lần, hai lần, ba lần... Tường gạch sau lưng lạnh như băng, người đàn ông đang ép chặt tôi vào mình thì nóng hổi, tôi bám vào cánh tay của Trần Dũng, khóc không thành tiếng.

“Của tôi, của tôi, là của tôi!”. Anh rít gào, nhắm mắt lại xâm nhập liên tục, điên cuồng như dã thú, đầu của anh cúi xuống, có vẻ muốn hôn lên vành tai tôi, nhưng khi chạm vào hai má tôi ướt đầm thì dừng lại, ánh mắt hoảng hốt mở ra, nhìn chằm chằm hai hàng lệ. “Ân Sinh, anh...”.

Nước mắt khiến anh bình tĩnh, tuy rằng dục vọng chưa tan, nhưng không thể tiếp tục, anh chậm rãi rút lui, nhẹ nhàng ôm tôi thật chặt, tim đập vẫn còn thình thịch như vũ bão, Trần Dũng vùi đầu vào tóc tôi, im lặng.

Một lúc sau, anh rầu rĩ nói. “Anh xin lỗi, anh xin lỗi”. Lời này, có vẻ muộn rồi. Tôi còn đang đau đớn, ngay cả óc suy nghĩ cũng tê dại, không thể trả lời câu xin lỗi của anh, tay cũng vô lực, chỉ có nước mắt là chảy ra liên tục, từng giọt từng giọt.

“Sao lại khóc?”. Đỡ lấy mặt tôi, chùi đi nước mắt, con quỷ vừa khôi phục hình người lập tức dịu dàng vô cùng. “Em đừng khóc, đừng khóc, anh chỉ là, chỉ là...”.

Xuyên qua tấm màn nước lờ mờ, tôi nhìn mặt anh, trong óc mơ màng suy nghĩ : thì ra Trần Dũng khi ảo não thì thế này đây, mày nhú, mắt sụp, chẳng đẹp chút nào. Gian nan nhắc tay, tôi muốn chạm vào miệng anh, hy vọng nó cong lên như mọi khi, để người chồng đẹp trai của tôi trở lại.

“Ân Sinh!”. Tay tôi bị bắt lấy, hai cánh tay to lớn ôm chầm tôi vào trong ngực, Trần Dũng run rẩy vội nói. “Ân Sinh, về đi, chúng ta về nhà được không, từ nay về sau chúng ta không cần gì nữa, sống thật kiên định, anh, anh nhất định đối xử tốt nhất với em, cái gì cũng nghe em, được không?”.

Sau đó anh nói gì thêm thì tôi nhớ không rõ lắm, tôi mệt mỏi, mệt đến không thể giữ lâu hơn được, trút hết sức lực. Thân thể và tinh thần song song mệt mỏi, khiến người ta khốn đốn cực độ. Hình ảnh cuối cùng tôi thấy được là đôi mắt anh, chui vào lòng anh, tôi nói nhỏ. “Anh Dũng, em mệt quá, em muốn ngủ”.

Sau đó, mọi thứ đều tĩnh lặng, thần Ngủ giáng lâm.

.

.

.

Ngày hôm sau ngủ dậy muộn, tôi trợn mắt nhìn kim đồng hồ, chỉ cách giờ tàu chạy có một tiếng, cuống quýt lên thì làm gì còn có tâm tư đi quản chuyện ân oán gút mắc, hai người lật đật thu dọn hành lý không kịp thở, tung cửa chạy đi.

Chạy hết tốc lực đến nhà ga, bên trong đã bắt đầu kiểm vé, tôi tính không đi tiễn, anh cứ nhất quyết bắt tôi mua vé sân ga, cùng nhau đi vào, còn bày đặt ‘đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên’. Xì, cũng không phải Tây Du Ký, đưa Phật cái gì, Tây Thiên cái gì!

Xong xuôi mọi thứ, chúng tôi không còn bao nhiêu thời gian sót lại, một người bên trong toa, một người đứng ngoài cách nhau tấm kính thủy tinh, nói không được, cười cũng không xong.

Cứ đứng như thế thật sự khó chịu, tôi nghĩ rằng dù gì cũng đã dàn xếp xong, tôi có ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, vẫy tay ra hiệu cho Trần Dũng, ý bảo tôi đi trước. Nhưng anh mặc kệ, đứng lên đập cửa sổ, nhấn gọi di động. Thật sự gần ngay gang tấc còn gọi di động làm chi?!

Tôi không dừng được, phải ấn nghe, vừa áp vào tai đã nghe giọng Trần Dũng truyền tới. “Không được, bà xã, em phải cho anh một câu trả lời chắc chắn, nếu không một mình anh không yên tâm được”.

“Gi?”.

“Tối qua anh nói với em rồi, em... Em sẽ trở về phải không?”.

“Cái này... Để em suy nghĩ kỹ đã”. Vẫn câu trả lời có lệ, không chút thành ý.

“Ân Sinh!”. Anh quát, trừng mắt giận dữ nhìn tôi qua ô kính cửa, thái độ hiển nhiên không hề hài lòng. Nhìn Trần Dũng như thế tôi cũng bực lắm, mắc mớ gì cứ phải bắt tôi về, người ta đã trốn được anh đến đây rồi, xem anh trừng ai?

“Làm chi, không phải đã nói cho anh là được thăng chức sao, lúc nào cũng về về về, thất nghiệp cho anh nuôi!”.

“Em!”. Anh bị tôi trách móc, nhất thời nói không nên lời, bàn tay đặt trên kính hết nắm lại mở, cuối cùng siết lại thật chặt. “Ân Sinh, em không quay về, là vì anh ta chứ gì”. Ngữ khí xót xa, giống như tiếng âm truyền từ địa phủ.

“Cái gì?”. Tim đột nhiên nhảy lên, trán đổ mồ hôi, tôi bắt đầu khẩn trương.

“Em không quay về là vì người đàn ông lái chiếc Camry đó, anh ta chính là Lý Hải Phi phải không? Lúc chúng ta kết hôn, phong bì lớn nhất là của anh ta, hôm anh đến, người lôi kéo em ở trước tòa nhà cũng là anh ta, nửa đêm gọi cho em, khiến em ngỡ người bất động là anh ta, có phải không?”. Dừng lại, anh lạnh lùng hỏi. “Ân Sinh, em nói dối anh, định nói dối đến khi nào?”.

Ầm! Cơn mưa đá rầm rập đổ xuống, ném thẳng những viên đá to tướng vào tôi, không kịp đề phòng, tôi rét lạnh thấu xương, lạnh đến nội thương.

Thì ra, từ lúc kết hôn, anh đã có nghi ngờ, thì ra, anh biết toàn bộ!

Tôi nắm điện thoại như nắm quả bom hẹn giờ, lắng nghe giọng nói tàn khốc của Trần Dũng phát ra, cảm giác chính mình bị ép vào đường cùng, không thể lùi được nữa. Mấy ngày nay giả ngây giả ngô, hết trốn lại trốn, cuối cùng vẫn không thoát được. Được rồi, tôi đã kiệt sức, nếu phải lật ngửa ván bài, thì cả hai chúng tôi hãy cùng lật đi!

Nhẹ nhàng, tôi cũng nói. “Anh Dũng, anh nói em sao không coi lại mình, anh có trong sạch không?”.

“Em đã gọi điện cho chị Kim. Trước đó nữa, em còn gặp ông Lưu bếp trưởng”.

“Anh Dũng, chuyện của anh, em đều biết, thậm chí còn thấy tận mắt anh đưa sổ tiết kiệm cho Lâm Mi, trong đó có ít nhất mười vạn”.

“Lâm Mi quả nhiên xinh đẹp, ngay cả lúc anh khen em, thật ra em cũng không thể nào so sánh với cô ấy, anh và cô ấy, cả hai rất xứng đôi”.

“Chỉ là, anh không nên dối gạt em, anh yêu cô ấy, muốn cô ấy, cả hai muốn ở bên nhau sao cũng được, nhưng đáng ra anh không nên dối gạt em”.

“Lúc trước em thật khờ dại, tính trốn đi nơi khác để ít nhất ở mặt ngoài chúng ta vẫn là vợ chồng, ít nhất trong lòng lẫn nhau vẫn có khái niệm ‘mong chờ’. Nhưng nhìn hiện tại, đó mới là sai lầm của em, lẽ ra em phải chấm dứt khi mọi thứ vẫn còn đang đẹp đẽ, lẽ ra phải buông tay”.

“Về phần Lý Hải Phi, mặc kệ anh có tin hay không, em và anh ta không có gì với nhau cả, bắt quá chuyện đó bây giờ không còn quan trọng nữa, vì nếu hôn nhân đã tan vỡ thì giải thích cũng dư thừa...”. Tôi ghen, thân thể đau đớn vô cùng, giống như ruột gan đều bị bóp nát, từng hơi thở rời khỏi miệng mang theo mùi máu tanh.

Xa xa, còi tàu réo gọi, đoàn tàu nặng nề chậm rãi lăn bánh, phát ra tiếng xình xịch đều đặn. Đứng ở sân ga, nhìn Trần Dũng dần dần đi xa, mạnh mẽ mở to mắt không cho rơi lệ, tôi mở miệng, bình tĩnh nói vào điện thoại.

“Anh Dũng, chúng ta ly hôn đi”.

21. Chương 21: Tai Họa – Mùi Bích Sóng Bên Vai Trái

Máy giặt rung âm âm, cái xác già cỗi rít gào chuyển động, cuối cùng sau mấy cơn hắt xì hắt xì liên tục thì cũng dừng lại, như bà già vừa chạy marathon năm ngàn mét, dù đã đến đích cũng mệt không đứng nổi.

“Vắt đồ thôi mà làm như máy bay cất cánh”. Người đó tựa vào khung cửa, nhú mồm nhìn cái máy giặt của tôi. “Đổi nó đi, coi chừng có ngày nó phát nổ”.

Tôi cười cười, không phản bác, lấy quần áo đã vắt xong ra. “Ký túc xá mà có máy giặt xài là tốt rồi, còn ăn mày đòi xôi gấc? Đừng nhìn nó cũ mà khinh, tuyệt đối chất lượng đấy, ‘ba mươi năm vẫn còn chạy tốt’ ”.

Anh cũng cười, đưa tay đón lấy thau đồ, cùng đi lên sân thượng phơi. “Em cũng không thể cứ ở đây mãi được, muốn định cư thì thuê căn hộ khác sẽ tốt hơn”.

Tôi giặt mình, vùi đầu phơi đồ, làm như không nghe thấy, phơi xong thau này chuẩn bị thau khác, lúc lấy quần áo sạch ra, tay tôi treo giữa không trung, bất động. Chiếc túi màu xanh nhạt, phía trước in hai chữ màu hồng : Bích Sóng.

Yêu đến nghiện, thói quen đáng sợ này vì sao không thay đổi được? Tôi thu tay lại, cúi xuống nhìn vào lồng giặt đơ như khúc gỗ. Nửa tháng trước, xe lửa mang Trần Dũng ra đi, suốt nửa tháng tôi cố gắng điều chỉnh tâm tính từng giây phút một, sự đau khổ ngày đầu đã biến thành chết lặng như hôm nay, quá dài, mười lăm ngày như mười lăm thế kỷ. Dần dần tôi cũng khá hơn, không khóc, không giận, không kích động, bình thường ăn uống, bình thường đi làm, rảnh rỗi thì tìm đồng nghiệp học ngôn ngữ địa phương, nhân thì đi dạo phố, mua quần áo đẹp, đi bar, đi ‘chơi chơi’. Đời mà, đời chỉ có thể thôi, dù bạn có muốn chết hay sống phóng túng thì Trái Đất vẫn quay. Bạn có khóc mù mắt thì chỉ có chính bạn chịu thiệt, cây ngay không sợ chết đứng, bạn cứ sống vui vẻ vào, sống vô tâm không buồn rầu, ngược lại còn hạnh phúc hơn.

Tôi nghĩ như thế và thấy cuộc sống tốt hơn nhiều.

Một ngày nọ, Lý Hải Phi mang lò vi sóng và bột mì tới tìm tôi, nhìn tôi cười khổ. “Ân Sinh, anh muốn ăn mì”.

Tôi cười, nheo mắt gật đầu với anh ta. “Được, lên lầu ăn cơm”.

Thừa dịp tôi trống trải mà tấn công ư? Không có khả năng. Chỉ cần dã tâm của anh vẫn bị che giấu thì tôi chẳng sợ anh đâu, vin vào tình đồng hương mà gặp gỡ, vừa có người để tán chuyện vừa thỏa mãn được sự ghen tuông của mình : Không phải nghi ngờ tôi sao? Cứ nghi ngờ đi, tự nhiên mà nghi ngờ!

Cứ thế tôi sống không tòi, có việc làm, có bạn bè, người thân khỏe mạnh, tiền lương cũng nhiều, chẳng lo sắp ly hôn, hết thấy vẫn như cũ.

Nhưng vì sao mỗi lần nửa đêm tỉnh dậy, tôi lại thấy mình ôm gối Trần Dũng đã nằm mà khóc? Vì sao tôi mở điện thoại suốt 24 giờ, mang hai cục pin dự phòng theo, lúc nào cũng sợ máy tắt nguồn? Trước lúc kết hôn, mẹ từng dặn dò tôi. “Ân Sinh à, vào nhà người ta thì dễ, ra mới khó, nếu con thích nó thật thì quyết tâm mà sống với nhau cho tốt”.

Giờ đây lời đó đã trở thành sự thật, mẹ nói rất đúng, đi ra khỏi cửa nhà Trần Dũng thực vạn phần khó khăn. Nửa tháng anh không gọi, tôi không biết anh đang đợi điều gì, vội vàng phân chia tài sản? Hay đang bị Lâm Mi xinh đẹp kia quyến rũ trên giường rồi? Nghĩ đến đó, có lẽ phải nói chuyện cho rõ ràng một lần, dù không thay đổi được kết quả còn hơn là chờ đợi vô vọng.

Tôi tìm số của anh, nhấn gọi rồi áp vào tai. Không ai bắt máy.

Rốt cuộc cũng buông tay, chẳng sớm thì muộn, dù sao chúng tôi cứ giằng co thế này, Trần Dũng không vội thì Lâm Mi cũng sốt ruột. Cô nàng Lâm Mi yêu anh Dũng nhiều lắm nhỉ, cô ta không thể để anh phạm phải tội trùng hôn đâu.

Mắt tôi chìm dần vào hư không, thở gấp, cảm giác lòng chua miệng xót, đầu choáng váng, thật sự chịu không nổi sự ghen tuông của chính mình.

“Ân Sinh?”. Tôi mở to mắt, Lý Hải Phi đang cầm thau đứng ở cửa, nghiên cứu tầm mắt của tôi, một lúc sau thở dài. “Đừng như vậy”.

Giờ đây, tôi bình thường mà, đừng cái gì? Tôi có chút chật vật, bực bội phản bác lại anh ta, anh ta không giận, bỏ thau lên mặt đất, lách qua tôi, bỏ bột giặt vào rồi khởi động máy, khi tất cả đã xong xuôi, tiếng nói chuyện của anh như tiếng gió rất khẽ nhẹ nhàng xen lẫn vào tiếng máy móc ồn ào. “Ân Sinh, em như vậy làm người ta nhìn thấy đau lòng”.

Lời này như vốc nước hắt thẳng vào tôi, cả người khó chịu lắm nhưng không thể tránh, chỉ có thể để mặc cho cảm giác xót xa đốt cháy tâm can, từng chút từng chút một thiêu hủy mình. Tôi nhồm miêng gượng gạo, môi nhếch qua nhếch lại mãi mới nặn ra được một nụ cười, vừa nói như một cái máy vừa tự an ủi bản thân : Không sao, không sao, cười dù sao cũng tốt hơn khóc!

“Hải Phi anh nói gì em nghe không hiểu. Đúng rồi, có mua hành không? Muốn ăn bánh rán mỡ hành sao không nói sớm, lần trước bột mì anh mang tới còn dư, chỉ thiếu mỡ hành”.

“Hành?”. Thái độ của tôi làm anh ta sững sốt, cảm xúc hiện lên trên mặt khôn kể, ngập ngừng than nhẹ, vẫn vội đáp lại. “Mua mua, ăn bánh rán mỡ hành sao có thể quên mua hành chứ? Đáng tiếc không có hành tây, chỉ còn hành lá, ngay ở cửa đó thấy không, cái bịch nhựa màu trắng đó”.

Tôi bước qua, nhắc cái túi trên mặt đất lên, thôi thì làm vậy, phân cho anh nhiệm vụ lật hành, tôi đi rửa tay rồi cùng làm bánh. Trong lúc làm, chẳng ai nói gì. Vậy cũng tốt, vốn chỉ gặp nhau vì nể tình đồng hương và hoài niệm món ăn quê nhà, ngoại trừ ăn cơm ra thì không nên làm chuyện vô nghĩa khác.

“Em đó, chưa bao giờ chịu lật hành, bảo sẽ bị dính mùi lên tay, sao không thương tiếc tay người khác cũng hôi mùi hành”. Khẩu khí oán giận, nhưng bàn tay chuyên cầm dao mổ đó lại không ngừng lật, anh cười ha ha mở chuyện, hoàn toàn vui vẻ tự đắc. Giống như chúng tôi đã quay lại rất nhiều năm về trước, hai người yêu nhau gặp gỡ, bận rộn nấu ăn, bầu không khí ngọt ngào, mùi thơm bay khắp gian bếp thúc đẩy con người ta mau tay hơn, cho dù ngẫu nhiên trêu ghẹo, thỉnh thoảng chen vào một câu chuyện phiếm, tâm vẫn là im lặng.

“Anh chưa từng nghe qua sao, thực nữ phải tránh xa phòng bếp, tay thì bay đầy mùi hành, đại ca nói em phải làm sao giả bộ tiểu thư đoan trang chứ”.

Cảnh giác giải trừ, anh thả lỏng, tôi cũng thả lỏng, nhàn nhàn hay nói giỡn, chỉ cần đổi đề tài thì tôi cũng sẽ pha trò.

“Gì chứ, bộ tiểu thư không phải là người, không ăn không ngủ không đi vệ sinh à?”. Anh ta cười, hươ hành về phía tôi. “Cũng chỉ có mình anh bỏ qua tật xấu đó của em thôi, đổi người khác thử coi, nha đầu em sẽ bị người ta cảm rằm đến mệt, đời này không có cách nào khác...”.

Ý thức được điều gì, gương mặt trắng sữa đó đột nhiên tắt nụ cười, tiếng huyền não im bật, ánh mắt anh ta nhìn về phía tôi sớm đã không còn đặt ở bàn tay nhào bột nữa, nó tiến lên trên, ánh mắt nghi hoặc lo sợ, sau đó cả hai chúng tôi cùng xấu hổ. Chuyện cũ là mìn ngầm, ai dẫm lên thì chết trước. Lý Hải Phi, ai bảo anh vượt qua ranh giới.

Không ai nói gì nữa, căn phòng nhỏ xíu chỉ còn lại trầm mặc. Thời gian vài giây trôi qua, mắt thấy đồng hành màu xanh đậm hết đảo qua lại đảo lại, mỡ hành thơm ngon sắp bị biến thành bùn hành, tôi không đành lòng, nghĩ có lẽ anh ta cũng không phải cố ý đâu, đang định há miệng đánh vỡ cục diện ngưng đọng thì lại bị người ta giành trước. Lý Hải Phi rút cuộc cũng nói, ngữ khí kiên quyết, trong nhiệt liệt có phần nghiêm túc. “Ăn Sinh, anh...”.

“Em, em đi coi thử còn dầu nành không, không có dầu thì còn làm gì được nữa”. Bản năng sợ hãi trỗi dậy, tôi chỉ muốn trốn mà thôi.

“Ăn Sinh!”. Thấy tôi trốn tránh, anh bắt đầu kích động, ném hành đi, anh chạy về phía tôi, áo sơ mi trắng phản quang sáng rõ như có nắng xuân, ánh mắt anh không được bình thường.

“Hải Phi, dầu, dầu, dầu không đủ, em đi...”.

Muốn chạy ư, không được, anh ta ôm cổ tôi, vùi đầu vào gáy tôi, thở dốc. “Ăn Sinh! Ăn Sinh à! Em nghe anh nói đi, em ly hôn, anh chia tay với An Kỳ, chúng ta sẽ sống như trước đây, ở bên nhau, ở bên nhau được không em?”.

Vai trái của anh dựa vào sẽ thoải mái hơn vai phải, trong rất nhiều thứ yêu thích của cuộc sống, tôi thích nhất là được tựa vào vai trái của anh, đếm nhịp tim anh đập : một nhịp, anh yêu em, hai nhịp, anh yêu em, ba nhịp, anh yêu em... Sau đó, vùi vào lồng ngực anh, cười thỏa mãn.

Nhưng bây giờ, phần tình cảm đó đã bị tôi đóng băng, bị tôi quên lãng, bị tôi khóa sâu vào đáy tâm hồn, còn anh? Vẫn ôm, tim vẫn đập, chỉ khác là tôi sẽ không cười nữa.

Đôi môi kề bên má, suy nghĩ ngưng lại, ngón tay vẫn nồng mùi hành xoa lên mặt tôi, gương mặt có chút sạm màu. Tôi mơ hồ ngửi được mùi nước hoa Channel, tôi không nói nó không thơm, chỉ là nó không hợp với anh, không thể so sánh với mùi Bích Sóng.

Bích Sóng? Bích Sóng! Cái tên này là chốt, cùng với nụ cười híp mắt của ai đó, vừa mở nút bao hình ảnh liền ào ạt tuôn trào, chưa đến hai giây từng mảnh ký ức đã gào thét vỡ òa : Trần Dũng cười tươi, Trần Dũng nhăn mặt, Trần Dũng ôm tôi vào lòng, mặc cho nước mắt tôi nhòe ướt áo anh, Trần Dũng dịu dàng bôi thuốc cho tôi, miệng thổi nhẹ nhẹ lên vết thương...

Đủ! Quá đủ! Tôi mở to mắt, cả thế giới này là Trần Dũng!

“Tôi muốn bay xa, bay đến phương trời miền nhiệt đới...”.

Tiếng chuông điện thoại mới đổ vang lên thổi tan màn sương mù, tôi nhân cơ hội giãy tay người kia ra, sửa lại tóc tai, ngón tay chỉ lên bàn. “Điện thoại, điện thoại”.

Tôi cúi đầu, tránh mọi tiếp xúc bằng mắt có thể, ấn nghe. “Alo?”.

“Chị dâu, là em”.

“Ai?”.

Hơn ba tháng không ai gọi tôi như thế, giờ đột ngột nghe có chút không quen.

“Em, Tiểu Kiếm”.

Sao lại là cậu ta, tiểu tử này làm sao biết số di động của tôi?

“Chị dâu, em tìm chị suốt mấy hôm nay, chị mau về đi, anh Dũng xảy ra chuyện rồi!”.

“Cái gì!”.

22. Chương 22: Giữ Lấy Và Vứt Bỏ

“Anh Dũng gây tai nạn giao thông trên đường từ ga về nhà, xe anh ấy đâm vào một chiếc Charade Đà Lạt, chị yên tâm, anh ấy không sao cả, nhưng lái xe bên kia bị thương, xuất huyết trong, hôm nay đã mổ lần hai, cậu bồi bàn ngồi cùng xe với anh ấy, là cậu nhóc Lượng Lượng, bị vỡ lá lách, cầm cự đến hôm qua vẫn phải cắt bỏ, vừa mới tỉnh lại”.

... Trời nắng bỗng có sét đánh xuống, đầu tôi ong ong, muốn hỏi hiện tại Trần Dũng thế nào nhưng mở miệng vẫn nói lời ghen tuông được. “Lâm Mi đâu? Cô ấy không ở đó sao?”. Nói xong lại hối hận, tốt xấu gì cũng còn danh phận vợ chồng, trong cơn khốn đốn không lo lắng cho an nguy của người ta mà còn cố tình gây sự, đúng là vô tình bạc nghĩa.

Mặt tôi nóng lên, ngược ngùng, hy vọng có thể phân bua một phần, nhưng khi định giải thích thì mới nhận ra ghen tị oán hận có nói thế nào cũng chỉ là ghen tị oán hận thôi.

“Gì? Liên quan gì đến cô ta?”. Không biết tôi khó xử, Tiểu Kiếm vội vã ngắt lời, phản bác. “Cô ả thiếu đạo đức đó, tổng tiền anh Dũng còn làm được, nếu anh ấy không ngại thì đã lôi cô ta ra tòa, hận cô ta còn không hết sao có thể liên lạc với cô ta được, hơn nữa cô ta khôn lanh lắm, thấy có chuyện không may là chạy còn nhanh hơn thỏ, em nói thật với chị, con người cô ta...”. Tiểu Kiếm đột ngột dừng lại, nhận ra mình hở miệng, hùng hống hổ hổ biến thành sợ hãi. “Chị dâu, anh Dũng chưa kể cho chị nghe sao?... Chị dâu à?”.

Tôi không trả lời, thậm chí không thể thốt ra tiếng, từng chùm pháo nổ bùng nổ bên tai biến tôi thành đứa câm điếc, kinh ngạc cầm điện thoại, cho đến tận khi cúp máy, tôi vẫn trợn tròn mắt, trừng trừng nhìn mọi thứ, nhìn đến khi nào vạn vật hóa hư không thì thôi.

“Ân Sinh!”. Anh ta lay vai tôi. “Xảy ra chuyện gì?”.

Đúng vậy, xảy ra chuyện gì? Một câu hỏi, đầu óc bắt đầu rung chuyển : Trần Dũng nợ tiền, Trần Dũng đâm xe, Trần Dũng gặp tai nạn, Trần Dũng không ở cùng Lâm Mi, chuyện gì đã xảy ra đây?

Lòng tôi bốc lửa, từng chút từng chút một cháy lan khắp mọi thứ. Chờ bình tĩnh lại, tôi đẩy người trước mặt ra, nghiêng ngả lao đảo đến tủ quần áo, nhét mọi thứ vào vali, nhưng lại bị anh ta ngăn cản.

“Ân Sinh, em đừng làm anh sợ”.

Tôi ngẩng đầu, gạt tay anh ra, ánh mắt đỏ hồng. “Hải Phi, em, em phải quay về”.

“Sao?”. Anh ta đóng vali lại, không cho tôi động đậy. “Sao lại thế này, em từ từ kể anh nghe”.

Tôi đưa tay ôm mặt, nuốt nước bọt, giọng run rẩy. “Anh ấy gây tai nạn giao thông, chết người rồi”.

“Chết rồi ư?”.

“Đang trong phòng mổ”.

“Bệnh viện nào?”.

“Bệnh viện số năm”.

Buông tay, anh không ngăn nữa, không nói gì rút điện thoại ra ngoài sân phời đồ gọi, khi quay vào, mặt anh đanh lại như sắt thép. “Anh ta có mua bảo hiểm tai nạn xe cộ không?”.

“Không, chỉ mua bảo hiểm đi lại thôi, trước lúc về nhà anh ấy còn nói chưa đóng đủ, về sẽ đóng cho xong”.

“Hiểu rồi”. Câu trả lời của tôi giúp anh ta hạ quyết tâm, chỉ đáp lại có thể, Lý Hải Phi nhìn mặt trực tiếp ném vali của tôi vào tủ. “Ân Sinh, em không được về”.

“Cái gì?”. Tôi không hiểu, vì sao tôi không được về?

“Anh có bạn làm việc ở bệnh viện số năm, vừa hỏi sơ qua, người bị đâm trúng 45 tuổi, xuất huyết màng não, đã lâm vào hôn mê sâu, đang cắm máy thở, không có dấu hiệu tỉnh dậy, ngày hôm qua có hai chỗ tiếp tục chảy máu, phải mổ lần hai, nhưng vì mất quá nhiều máu nên khả năng thành công không cao”.

Một đồng thuật ngữ ngành y làm tôi lúng búng, chỉ có sáu chữ cuối là rõ nghĩa : khả năng thành công không cao. Vậy chẳng phải là... Tôi lắc đầu, không muốn nghĩ đến đó, tôi lại xoay người lôi vali ra, nó ở phía sau, hận chính mình sao không có tay dài hơn.

“Ân Sinh!”. Anh ta lại tiếp tục ngăn cản, anh nhìn tôi, ánh mắt vô cùng nghiêm túc. “Em quên em đã nhận công tác chính thức ở đây sao, vừa nhận công tác đã bỏ đi là không được”.

Vì công việc ư? Cái có đó gượng ép quá đấy, nhưng tôi không lòng dạ nào nghĩ lại, lách qua anh, tiếp tục thu dọn hành lý, vừa làm vừa nói. “Không tốt cũng phải nghỉ, Hải Phi anh đừng lôi kéo em nữa, em phải về, phải về ngay”.

“Không được!”. Cuối cùng anh ta cũng nổi nóng, đoạt lấy vali ném ra xa, rống lên. “Em nghe lời đi, đừng giả bộ ngớ ngẩn!”.

Tôi chưa từng thấy Lý Hải Phi tức giận như vậy, vốn đã sứt ruột còn thêm phần sợ hãi, nước mắt bắt đầu không khống chế được ào ào tuôn ra. Thấy tôi khóc, anh ta thở dài bỏ cuộc, vò tóc, Lý Hải Phi ấn tôi ngồi xuống giường, thanh âm dịu đi. “Vừa rồi anh hoảng quá, đừng khóc, đến đây, lau nước mắt đi”. Khăn tay bịt kín tầm mắt, lau xong nước mắt cho tôi, anh ta ôm lấy tôi trầm tư một hồi lâu, chậm rãi mở miệng, thành khẩn. “Ân Sinh à, ngày trước em thường hỏi anh vì sao ba năm không chạm vào em? Đồ ngốc, sao không suy nghĩ gì cả, đương nhiên là vì em. Khi đó chúng ta nghèo, cho dù yêu em say đắm cũng không thể tỏ ra, chỉ muốn bảo vệ em thật tốt, chính là không biết phải làm thế nào, cho đến một ngày anh nghe đồng nghiệp bàn luận với nhau : một cô công nhân bị thai ngoài tử cung, khi đưa tới đã hấp hối rồi, mới 20 tuổi thôi, bạn trai cô ấy đứng ngoài cửa khóc tới té xỉu, thật ra nếu bọn họ đến sớm hơn một chút đã không có việc gì, nhưng do không có tiền nên cuối cùng đành chấp nhận cái chết. Lúc ấy anh nghĩ, anh hiểu được mình nên làm gì, bảo vệ em nghĩa là không thể chạm vào em, trừ phi công thành danh toại, nếu không sẽ không chạm vào, có khó chịu cũng không thể chạm vào”.

Tôi nhúc nhích người, muốn tránh khỏi, chuyện tám trăm năm trước nghe không thấy thoải mái lắm, giống như cơn mưa bỗng đổ xuống từ bầu trời, nó xuất hiện là một sự sai lầm.

“Đừng trừng anh, anh nói chỉ muốn tốt cho em thôi, bảo bối anh vất vả bảo vệ không thể chịu tội, lúc trước anh nghèo khổ, rất nhiều thứ anh đành bó tay bất lực, nhìn em kết hôn, nhìn em nắm tay người khác, cũng chỉ có thể cắn răng nuốt xuống, để cho tên khốn đó chiếm hết mọi thứ, giờ đây em sống không hạnh phúc, em không thấy rõ tình thế, anh ở đây, anh sẽ chăm sóc em, không thể không giúp em!”.

“Biết hôn mê sâu là cái gì không, biết xuất huyết màng não là cái gì không? Nói cho em biết, cho dù có phẫu thuật thành công, 90% cũng sẽ sống đời sống thực vật, nếu như thế thì em phải làm sao?”.

“Anh là bác sĩ, tai nạn như vậy anh thấy rất nhiều rồi, người bị đâm thì thống khổ, còn người đâm phải anh ta thì sao, nói cho em biết, sự thống khổ của họ không hề ít hơn người bị đâm bao nhiêu đâu”.

“Bảo hiểm chỉ chi trả sáu vạn, bản thân các người thì phải bồi thường bao nhiêu tiền, còn phải hầu tòa vài năm, chạy chọt cảnh đội pháp viện? Nếu người kia chết, ngược lại bồi thường ít hơn, nhưng nếu anh ta không chết thì phí chăm sóc, phí chữa bệnh, phí tàn tật, phí bồi thường cho gia đình người đó, Ân Sinh à, là cái hố không đáy!”.

“Thế giới này không có tiền là không được, nợ quàng vào thân không thể chỉ nói mà cho qua được, quyền thế ngấp trời, giàu có kinh người thì không sao, chứ chỉ là dân đen làm sao có nhiều tiền đến vậy? Anh không muốn đề cập tới thôi, báo chí đăng bao nhiêu bài về những vụ án như vậy rồi, nhiều gia đình tan tác cũng vì thế, nhiều công ty đóng cửa cũng vì thế, tan cửa nát nhà, vợ chồng con cái ly tán, Ân Sinh em tỉnh lại đi, Trần Dũng xong rồi, anh ta gây chuyện lớn rồi!”.

“Em ngàn lần vạn lần không được quay về, dù sao cũng đã chia tay, đừng lo lắng cho anh ta nữa, cứ ở lại đây, không bao lâu sẽ xong thủ tục ly hôn, tai họa lần này sẽ không dính dáng gì đến em”.

Anh ta tạm dừng, tay ôm chặt thắt lưng tôi, ấn đầu tôi tựa vào bờ vai anh ta. “Ân Sinh, mấy tháng nay anh cứ suy nghĩ mãi vì sao anh muốn ở bên An Kỳ, là vì tiền, vì quyền, vì muốn chắc chắn ở thành phố này sao? Vậy hiện tại đã có tất cả thì còn vì cái gì đây? Sinh nhật anh ngày đó, sau khi chia tay em, An Kỳ kéo anh đi ăn sushi ở khách sạn sang trọng, mỗi món giá tới 1200 tệ, cả bàn đầy món ăn mỹ vị tinh xảo, em có biết lúc đó anh nhớ đến gì không? Là mì thủ công! Toàn bộ đầu óc đều nghĩ về mì thủ công nằm trong cái hộp giữ ấm em đưa! Lúc ấy thiếu chút nữa anh nhỏ nước mắt, thật sự hối hận lắm, người anh yêu, sao có thể dâng cho người khác!”.

“Ngày đó em nói cho anh biết Trần Dũng phụ em, nói thật nghe được tin tức đó, anh lập tức quyết định chia tay với An Kỳ, đây là cơ hội ông trời cho anh, nếu bỏ qua sẽ không có thuốc nào cứu được anh nữa. Huống chi hiện tại anh ta gây ra chuyện, em yêu cầu ly hôn là hoàn toàn hợp lý, không ai có thể ngăn cản. Ân Sinh, em nghe anh đi, mau chóng hoàn tất thủ tục ly hôn với anh ta, ở lại đây, ở lại bên anh, anh sẽ yêu thương em, chăm sóc em cả đời!”.

Nói dài dòng suốt một ngày rốt cuộc cũng xong. Xoay người mặt đối mặt, anh ta nắm tay tôi kê lên môi, hôn nhẹ, ánh mắt nóng bỏng nhìn tôi giống như chờ mong, giống như van nài. Vậy mà tôi không cách nào mở miệng được, cứ dờ dẩn như vậy nhìn anh ta. Dung mạo đoan chính đó từng chút từng chút một trở nên mờ ảo, đóa sen trắng tinh khiết dần hóa thành cây hòe dữ dằn nơi thâm sơn. Người này vẫn là Lý Hải Phi tôi từng quen thuộc, từng hiểu rõ, từng yêu sao? Anh ta coi An Kỳ là gì, là hình nhân sao? Hay nấc thang tiến lên danh vọng? Anh ta coi Trần Dũng là gì? Con chuột ngoài bãi rác ư? Hay chó rơi xuống nước? Ích kỷ! Tuy rằng luôn mồm nói là vì tôi.

Thực xin lỗi Lý Hải Phi, xin anh cứ giữ hết mọi thành công về mình đi! Trần Dũng là chồng tôi, cho dù tình cảm giữa chúng tôi gặp trắc trở, nhưng ở thời điểm như thế này, tôi Niếp Ân Sinh vẫn không có cách nào buông tay ra đi.

Tôi bỗng cảm thấy trống trải, cảm thấy mệt mỏi, bất chợt nhận ra người đàn ông này đã cách tôi quá xa, cho dù vai vẫn kề vai, tay vẫn chạm tay, tim không còn đập chung nhịp nữa, giữa chúng tôi đã là khoảng không chẳng thể vượt qua nổi.

Tôi thở dài thật nặng nề, gạt bỏ cánh tay, đi đến mở cửa, xoay người nói với Lý Hải Phi, nhoen miệng cười nhạt. “Trê rồi, Hải Phi, An Kỳ còn đang chờ anh”.

23. Chương 23: Chân Tướng Rõ Ràng

Sáng hôm sau tôi vội vã đến bệnh viện, giữa chuyến đi gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại nhưng chẳng ai bắt máy, cho đến lúc vào sân bay tôi vẫn gắng gọi thêm cuộc nữa mà vẫn vô ích, mọi liên lạc đều tiến vào hố đen, Trần Dũng ở nơi xa xôi chẳng có chút tin tức nào. Tôi lo lắng quá gọi cho Tiểu Kiếm nhưng nghĩ lại thấy khó có thể mở lời, quan niệm từ xưa thâm căn cố đế : việc xấu trong nhà không nên vạch áo cho người xem lưng. Chuyện vợ chồng âm ỉ tốt hơn đừng để người khác biết. Nhưng mà đều sắp phải ly hôn tới nơi, còn phân biệt người trong người ngoài ư? Tôi không muốn cố chấp vấn đề này nữa, càng nghĩ càng sợ hơn.

Vì thế tôi quyết định chạy thẳng đến bệnh viện thăm Lượng Lượng, làm cách nào nữa bây giờ, tìm không thấy ông chồng phạm tội thì chỉ có thể đi thăm người bị thương trước, chuyện khác để sau hãy tính.

Bước đi trên ngã tư quen thuộc, tháng mười một ở miền Bắc lạnh và khô, tôi đi đến bệnh viện mà trong lòng hỗn loạn, không biết chuyện gì đang chờ mình phía trước.

Thật sự thống khổ! Đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn Lượng Lượng hoạt bát đang nằm bẹp trên giường, mắt khép hờ, thỉnh thoảng nhăn mặt đau đớn, rên rỉ vài tiếng, hít thở nặng nề. Tự nhiên lòng tôi quặn thắt, nhanh chóng buông giở trái cây xuống, đỏ mắt hỏi cậu ấy. “Lượng Lượng, em sao rồi? Khó chịu ở đâu, nói cho chị dâu nghe”.

Nghe được giọng tôi, cậu ấy mở mắt ra, vẻ mặt khổ sở đóng băng vài giây, sau đó nắm chặt lấy góc áo tôi mà khóc. “Chị dâu, em đau quá”.

Thấy cậu ấy như thế, nước mắt tôi cũng ầng ậng muốn trào ra, tôi cắn răng chịu đựng, lấy khăn tay lau nước mắt cho cậu ấy. “Đừng khóc, Lượng Lượng kiên cường lắm, đừng khóc nữa”.

“Chị dâu, chị đi gặp anh Dũng mau lên, anh ấy gặp chuyện rồi, gặp chuyện không may rồi!”. Mũi cậu đỏ lên, hít hít nước mũi. “Bữa đó em lái xe anh ấy ra ga đón, giao chìa khóa cho anh rồi, anh nói muốn đi lấy đồ cho nhà hàng, lập tức sẽ trở lại ngay. Em hỏi anh ấy sao lại gấp gáp vậy, anh không nói, chỉ lập đi lập lại một câu : Lượng Lượng, anh Dũng làm sai một chuyện, phải nhanh chóng đưa chị dâu em về”.

“Trên đường về nhà hàng, sắc mặt anh Dũng rất xấu, xe chạy nhanh lắm, hình như anh ấy rất vội, em ngồi lo lắng suông chứ không biết giúp gì, thấy chiếc xe phía sau tiến lên, tốc độ cũng rất nhanh, đang định khuyên anh ấy chạy chậm một chút, ngờ đâu em chưa kịp nói, rầm một cái, thân mình văng về trước, choáng váng không biết mình đập trúng cái gì, cảm giác đầu ong ong, sau đó chẳng biết gì nữa”.

Dừng lại, cậu bồi bàn bé nhỏ đau đến nổi mặt trắng bệch, đáng thương nhìn tôi, tiếp tục khóc. “Chị dâu, bọn họ nói đã cắt bỏ lá lách của em rồi, em, em sẽ không chết chứ?”.

“Không đâu, Lượng Lượng đừng nghĩ nhiều, đương nhiên không thể rồi”. Tôi đứng bên giường, hai mắt trống rỗng, chỉ có thể hời hợt an ủi Lượng Lượng, không phải tôi vô cảm, mà cả đầu tôi chỉ nghĩ về những lời cậu ấy vừa nói : Trần Dũng nói anh làm sai, anh nói anh phải đón tôi về, anh sốt ruột, anh đâm xe, anh...

Lời nói đó là tảng đá ném vào đáy hồ, tạo sóng mạnh mẽ. Lòng tôi như có lũ cuốn, nó cuốn phăng cả tôi, tôi kiệt sức ngã quỵ lên giường, nhìn chằm chằm Lượng Lượng, thều thào. “Anh ấy vì chị, là vì chị!”.

Đúng vậy, toàn bộ tai nạn này chính là vì tôi! Một bước. Hai bước. Ba bước... Tôi hoảng hốt lao ra khỏi phòng bệnh, hoảng hốt chạy xuống lầu, bệnh viện chật chội trở nên trống rỗng, ra khỏi chỗ của Lượng Lượng, tôi biến thành bóng ma lúc ẩn lúc hiện, từng bước từng bước đi đến phòng chăm sóc đặc biệt. Cậu Lượng Lượng nói vẫn còn vang vọng bên tai, như chiếc máy quay đĩa bị hỏng cứ giật đến giật đi mỗi một đoạn nhạc.

“Trong khoảng thời gian này mình anh Dũng bận bịu, tụi em định gọi điện cho chị thì anh không đồng ý, còn dặn bạn bè thân hữu không ai được nói cho chị biết, bảo là chị có về cũng chẳng giúp gì được. Cuối cùng vẫn là em lén gọi cho anh Tiểu Kiếm, kêu anh mau tìm chị về. Chị dâu, em như vậy có tính là nhiều chuyện không? Chị không biết anh Dũng bây giờ trông thế nào đâu, chị chẳng cần làm gì cả, chỉ đứng bên cạnh anh ấy thôi còn làm anh có thêm động lực nhiều hơn cả đám tụi em cộng lại”.

Thật vậy chẳng, thật là như vậy chẳng? Vậy vì sao không đến tìm tôi, thậm chí không nghe điện thoại? Sợ liên lụy đến tôi nên mới xa cách tôi? Hay vẫn vì khúc mắc lúc trước, cảm thấy tôi sẽ chế giễu anh? Hơn nữa, Lâm Mi đâu? Sao Tiểu Kiềm lại nói Trần Dũng hận cô ta thấu xương?

Nghi vấn càng lúc càng nhiều, những gì tôi biết được chỉ là phần nổi của tảng băng trôi, nghĩ không ra, nghĩ đến đau đầu cũng không ra, cần rằng, tôi dừng lại bấm điện thoại, để ý mặt mũi cái quý gì nữa, vứt bỏ tất cả cố kỵ, Niếp Ân Sinh tôi hôm nay nhất định phải tra ra cho rõ.

Nửa giờ sau.

Đứng trong hành lang bệnh viện, nhớ lại cuộc nói chuyện vừa nãy với Tiểu Kiềm, đáp án làm tôi hoàn toàn bất ngờ, tất cả chỉ vì một tờ giấy ghi nợ Trần Dũng từng viết khi còn trẻ, nó ghi anh thiếu Lâm Mi mười vạn?! Xoa xoa trán, tôi không biết nên khóc hay nên cười, ông chủ Trần khôn khéo là thế mà lại làm ra thứ chuyện ngu xuẩn này, cho dù khi còn trẻ hết sức lông bông đi chẳng nữa, nhưng hiện tại lẫn lộn ngoài xã hội bao năm mà vẫn tái phạm? Ngay cả Tiểu Kiềm cũng chẳng thêm nói đỡ cho anh, lặp đi lặp lại “Chuyện này anh Dũng sai bét be rồi”. Cậu ta còn nể mặt đấy, là tôi thì tôi mắng thẳng : ngốc tới già! Sao không đi tìm luật sư? Có tra luật hợp đồng chưa? Ra tòa thì ra tòa, chẳng nợ nần gì sắt, muốn kiện thì kệ xác cô ta kiện! Lâm Mi tổng tiền ư? Coi mình là ai vậy, ông chủ nhỏ xíu nhà thì nghèo, bày đặt làm người giàu! Thật sự là bị anh làm cho tức chết mà!

Tôi bực bội giơ chân đá một phát vào không khí, tưởng tượng ra khuôn mặt anh bị đập trúng, anh Dũng đồ đầu đất, đáng bị đòn, thật sự đáng bị đòn!

Người không ở bên, thành ra trút giận chỉ có thể trút vào không khí, đá không tới người, tôi phần nộ dặm chân, mất sơn ướt. Tên ngốc đó vì sao lại thế chứ, đoán không đúng hết mười phần nhưng tám chín phần thì tôi đã chắc chắn, giống như Tiểu Kiềm đã nhận định. “Chị dâu, anh Dũng là sợ chị tức giận, sợ chị nóng ruột nóng gan, nhà hàng xoay vòng vốn nhanh, dù phải lấy tường Đông đập tường Tây thì chỉ trong một năm là bù xong lỗ, ai ngờ bị chị phát hiện, vở diễn này chẳng còn cách nào khác là phải hạ màn”.

Ngẫm lại giọng điệu của Tiểu Kiềm, tôi phì cười, càng lúc càng cười lớn hơn, cuối cùng úp mặt vào vách tường, chẳng thèm nhìn ánh mắt của người xung quanh, mặc kệ hai má đầm lệ, tôi cười thật to. Trần Dũng và tôi chẳng qua lấy nhau để sống chung thôi, anh coi trọng tôi như vậy làm gì! Nếu coi trọng tôi, vì sao không tin tôi!

Bao nhiêu chuyện oanh oanh liệt liệt, trước đó có bao giờ anh nghĩ sự cố chấp và thiện ý của anh lại dẫn đến một hồi bi kịch không?

Tôi không biết lòng mình cảm thấy sao nữa, dường như nó vượt quá sức chịu đựng của bản thân tôi, hết tỉnh táo rồi lại mê man. Là hận, hay là giận, hay bị tổn thương, lửa giận bùng lên không thể dập tắt, từ lúc hiểu ra mọi thứ, nó nhanh chóng lan ra, nó gào thét, nó bành trướng.

Thời gian trôi qua lâu thật lâu, Ân Sinh phát điên rồi cuộc cũng bình thường trở lại, chỉnh sửa nhan sắc, vuốt vuốt tóc, đi về phía phòng chăm sóc đặc biệt.

Ngừng cười, lau khô nước mắt, gót giày của người phụ nữ đã kết hôn dẫm nát mặt đất, vang lên những tiếng cộp cộp.

24. Chương 24: Pháo Nổ

Khi tôi về đến nhà thì đã hơn bốn giờ chiều, hành lang tĩnh mịch, tiếng bước chân như vang vọng giữa mênh mông, tiết tấu đều đặn gõ cộp cộp cộp từng tiếng như nhịp trống đánh lo sợ trong lòng tôi. Đây tính là gì? Sự hồi hộp khi cuối cùng cũng trở về nhà ư? Cảm giác đó tôi không thể gọi tên, nhưng nó càng lúc càng dâng cao hơn. Chiếc chìa khóa vô dụng suốt ba tháng cuối cùng cũng được dùng, cắm vào ổ, bất chợt quên mất phải quay sang trái hay sang phải để mở, tôi loay hoay một lúc rồi cuộc cũng mở được cửa, ngay lập tức, hơi thở của căn phòng xộc thẳng vào mũi. Tôi đặt túi xách xuống sàn, nhắm chặt hai mắt, hít vào thật mạnh, mùi hương của Nhà, thật làm hốc mắt người ta cay lắm.

“Tiểu Kiềm, chẳng phải đưa biên lai cho em rồi sao? Yên tâm, anh không sao cả. Mấy chậu hoa thì vài bữa nữa tưới lại cũng được”.

Giọng nam mệt mỏi vang lên sau sofa, tôi mở mắt ra, tìm không thấy bóng người, chỉ có làn khói lượn lờ quanh quần bay lên, cổ tay áo sơ mi vắt lên chiếc ghế da.

Tôi cấp tốc cởi giày, chậm rãi lại gần, nhìn đỉnh đầu anh nhấp nhô sau lưng sofa, tâm tình trở nên vô cùng phức tạp, tôi lẳng lặng mở lời.

“Anh Dũng, phòng ấm quá”.

Không hiểu vì sao tôi có thể nói chuyện bình thản đến vậy, lại càng không hiểu mọi lời trách móc hung hăng mình chuẩn bị đã biến đi đâu, tôi chỉ biết hiện tại tôi rất rất muốn, rất muốn ôm lấy bóng dáng suy sụp đó, ôm lấy người đàn ông muốn làm tôi thay đổi ý định, muốn đặt đầu anh dựa vào vai tôi, thật nhẹ nhàng hỏi anh mọi thứ. Anh Dũng, vì sao không tin em, vì sao?

Cổ họng khô cháy, tôi muốn khóc, mà chẳng có nước mắt.

“Tiểu Kiếm, sao em...”. Câu nói kế tiếp bị gián đoạn, anh dờ dẫm nhìn vào không trung, rồi quay đầu lại, trợn mắt kinh ngạc nhìn thẳng vào tôi.

Tàn thuốc rơi xuống gạt tàn, vỡ vụn.

“Ấn Sinh, Ấn Sinh, thật là...”. Trần Dũng vươn tay, ánh mắt mê man, lời anh nói tắt dần ở khóe môi, chúng tôi cùng chìm vào im lặng, tình cảm nào đó vô tình cuộn trào mãnh liệt, những khoảnh khắc trong quá khứ tràn ra khắp căn phòng như một thứ rượu nguyên chất thơm ngào ngạt.

“Có người nói cho em biết hết mọi thứ, cho nên, em đã trở về”. Tôi bất động, kiên nhẫn chờ ngón tay ấm áp của anh chạm vào má mình, trong lòng loạn một đoàn, còn có chút chờ mong : Anh muốn nói gì? Anh sẽ nói gì? Người đàn ông lừa tôi, luôn luôn chịu thiệt về mình này sẽ làm gì đây? Tôi chờ anh in một đáp án. Nhưng mà, một giây. Hai giây. Ba giây... Chẳng có gì xảy ra, cứ như thế, tôi nhìn ngón tay anh sắp tiến tới gần lại thu về, nhìn ánh mắt anh từ hoảng hốt phai nhạt thành bình tĩnh, không thêm bận tâm.

“Cô còn về làm gì?”.

Thong thả, là anh đang nói chuyện, giọng nói thô ráp ép buộc, hung ác, lạnh lẽo. Anh xoay mặt đi, đưa tấm lưng rộng về phía tôi.

“Vì thủ tục ly hôn sao? Niep Ấn Sinh, cô phải gấp gáp đến vậy à?”.

Anh đứng lên, áo quần nhăn nhúm như ruột mèo. Anh luồn tay vào túi tìm thuốc lá, nghiêng đầu úp bàn tay rồi loẹt xoẹt bật lửa.

Lời này thực khó nghe, nhưng tôi không có thời gian tức giận, tôi sững sờ tại chỗ, hình ảnh vừa đập vào mắt tôi là anh sao? Là Trần Dũng hăng hái tiêu sái đó sao? Sắc mặt tái nhợt, râu ria xồm xoàm, môi khô nứt, tóc dài chấm cổ, rõ ràng rất lâu rồi chưa chăm chút gì cho nó, đáy mắt thâm sâu và thâm đen, trông mắt đầy là tia máu... Trời ơi, chồng tôi, sao lại biến thành thế này! Móng tay cắm sâu vào thịt, ngay cả tim tôi cũng muốn nứt vỡ! Tôi điên mất, thân thể không nghe lời, tự động hành động, muốn ngay lập tức ào tới bên anh, càng muốn nói với anh dịu dàng và nhỏ nhẹ “Anh à, anh đừng khổ sở nữa”.

Đừng khổ sở, anh còn có em; đừng khổ sở, trời có sập xuống chúng ta sẽ cùng nhau gánh!

Ánh mắt tôi nhìn anh nóng bỏng, hy vọng tôi có thể có vực anh dậy, trong lòng tôi kêu gào trăm ngàn lần : anh Dũng, nhìn em đi, đừng dữ dằn như thế, đừng hung ác như thế, đừng lạnh lùng như thế, nhìn em đi, nhìn em đi mà! Nhưng mà, thật lâu sau đó, người đối diện vẫn không có phản ứng, anh chỉ không ngừng nhăn trán, một nếp lại một nếp, một lần lại một lần.

Xoẹt xoẹt xoẹt! Tay anh hơi run, thuốc lá mãi không bắt lửa, anh tức tối rửa nó, ném bật lửa sang một bên, Trần Dũng cuối cùng cũng chịu nhìn tôi, con người tĩnh mịch như một khối băng. “Tôi chẳng cần ai thương hại cả, đơn ly hôn thôi chứ gì, không thành vấn đề, tôi ký, ký ngay hôm nay, ký sớm bớt lo sớm!”.

Răng nanh nghiền ken kết, mấy câu ngu ngốc này ác liệt thật đấy, tôi hết nắm chặt đầm tay lại buông lỏng, vẫn áp chế xuống, quên đi, coi như vì anh đã phạm phải tội lớn sẵn rồi, tôi để mặt mũi cho anh đấy. Tôi không để ý tới anh, cởi áo khoác, rửa tay, vừa đi lại trong phòng tìm kiếm vừa nói. “Hệ thống sưởi hơi rất tốt, bất quá cửa sổ bẩn lắm, mười tháng qua anh có lau không vậy?”.

“Mấy thứ trong phòng cô xem cái gì thuận mắt thì lấy hết đi”.

Được, ném đá vào tôi ư, không sao hết, tiếp tục giả lơ. “Chung cư có đến thu tiền đốt rác hàng tháng không? Nhờ giao đầy đủ, nộp chậm là bị phạt tiền đó”.

“Căn hộ là vay để mua, nhất thời không sang tên được, bắt quá tôi có thể viết giấy cho cô, đi công chứng cũng được, bao phí cho cô luôn đấy”.

Bao phí chó má cái gì chứ, cho tôi thì anh ở đâu? Cục đá thứ hai, tôi vẫn lơ.

“Nước uống hết rồi sao không gọi thêm, đã nói với anh là mua phiếu nước nhiều một chút, một lần mười phiếu tiện nghi không nói lại còn có ưu đãi”.

“Xe đâm hỏng rồi, cảnh sát cũng đang giữ nó, kiểm tra đo lường xong mới lấy về được, nếu cô muốn...”.

Đủ, quá đủ, cái kiểu nghe gà nói vịt này thật sự không có ý nghĩa, ba cục đá cứng đã ném về phía mình, tôi không muốn nhận cục thứ tư. Tôi phải ra đòn sát thủ mới được.

“Anh, anh, có đói bụng không? Em nấu cho anh tô mì nhé?”. Tôi nhớ đây là câu thoại lợi hại nhất trong bộ phim, chỉ cần nữ diễn viên nói ra câu này thì dù nam diễn viên có dữ dằn mấy cũng lập tức xiu xuống ngay. Xem đi xem lại bộ phim kia, vẫn luôn cảm thấy cô nàng nhân vật chính giả bộ đáng yêu, có lần tôi hỏi Trần Dũng, anh cũng đồng ý với tôi, còn nói cho tôi học một ít thủ đoạn cao siêu của các bà vợ. Lúc đó tôi chỉ nghĩ vui đùa thể thôi, ai ngờ vui đùa ngày xưa lại có ngày trở thành thần chú!

Lòng tôi bắt đầu xót xa, lắc đầu, muốn quên đi, không nghĩ nữa, thuần thực bắt đầu làm việc, xắn tay áo, vén tóc, tư thái hệt như trên phim, tôi sẽ cố gắng, hy vọng chiêu này linh nghiệm.

“Cô...”. Có vẻ anh bị hấp dẫn, lại dường như mất kiên nhẫn, mặt nhăn thành một đống, nghiêng chặt quai hàm, nhắm mắt hít thật sâu, khi anh mở mắt ra, Trần Dũng bắt lấy vai tôi dẫn thật mạnh, đẩy tôi ra ngoài. “Cút! Tôi miếu nhỏ lụp xụp không chứa nổi Đại Bồ Tát cô đâu, đi mà tìm người tình ”Camry” của cô đi! Ngày mai tám rưỡi, gặp trước cục dân chính, không cần gấp gáp, mọi phí tổn cô cứ yên tâm, tôi bỏ!”.

Nghe anh nói thật khiến người ta tức sùi bọt mép, quá phẫn, anh quá phẫn lắm! Tôi chịu không nổi, cơn tức cổ nén rốt cuộc nhịn không được, giãy tay anh ra, tôi như thanh pháo đã đốt dây cháy, nổ tung toàn bộ! Vừa xoay khắp phòng vừa trốn tránh anh, tôi nắm cái chén sứ hiệu Mark trên bàn, ngấm nghĩ lại buông ra, quay đầu nhìn thấy đệm dựa trên sofa lập tức chộp lấy, đánh vào mặt anh liên tục.

“Chết tiệt, chết tiệt, Trần Dũng, anh là đồ chết tiệt!”.

Tay tôi đánh tới đau, đầu ngón tay bấu chặt vào tấm đệm, từng chút từng chút dồn sức vào thân anh. Ấn nhấn suốt bấy lâu tìm được đường ra, phần nộ, ầm ứ, không cam lòng, thống khổ... Tất cả chôn sâu dưới đáy tâm hồn ngày qua ngày tích tụ lại hóa thành cuồng phong đập tường mà ra, nó quay cuồng, nó rít gào, dưới sự cho phép của tôi, nó biến thành con thú dữ vùng đi tàn sát.

Dối lừa tôi, làm tôi đau khổ, yêu tôi! Tránh ư, dăm tránh, anh có tư cách gì né tránh? Sao đứng im rồi, hiên ngang lắm phải không? Coi mình là dũng sĩ trung kiên lắm liệt, mặc người chém giết, thà chết chứ không chịu khuất phục? Càng nhìn anh tôi càng chán ghét, đánh cho chừa! Tôi muốn đánh cho tên ngốc không biết tốt xấu, luôn tự mình là đúng này tỉnh lại!

Mắt tôi nhòe nước, mũi cũng nghẹt nước, tức đến cả người run lên bần bật, tôi vừa đánh vừa đá vừa kêu la, đến tận khi tay mỏi, giọng khàn, ngã xuống đệm dựa sofa, bị người ta áp sát ôm vào ngực mà vẫn cứ lặp đi lặp lại. “Anh là đồ chết tiệt, chết tiệt...”.

Giữ chặt lấy cánh tay lộn xộn của tôi, thân thể anh cũng lạnh run, anh không buông tay, dù tôi tránh thế nào anh cũng không buông tay, mặc tôi khóc, mặc tôi mắng, mặc tôi chùi nước mắt nước mũi lên áo anh, cọ lên mặt anh, anh chỉ bướng bỉnh không buông tay.

Một lúc lâu sau, tiếng khóc của tôi đã nhỏ dần biến thành thút thít, Trần Dũng cuối cùng cũng mở miệng, anh vẫn ôm tôi, vùi đầu vào gáy tôi, thở dài thườn thượt. “Ân Sinh, anh là muốn tốt cho em!”.

Thanh âm thống khổ như tiếng sói cô độc rên rỉ giữa đêm trắng. Bàn tay to lớn của anh vuốt ve lưng tôi, thật nhẹ nhàng như sợ làm vỡ một tác phẩm pha lê. Anh đang nghĩ gì thế? Tôi không thấy được khuôn

mặt anh, chỉ có hơi thở nóng rực phà lên cổ nhột nhột.

“Đều do anh sai, anh Dũng không tốt, anh là đồ chết tiệt, nghỉ một chút rồi lại đánh anh tiếp nhé, chỉ cần em vui thì muốn đánh sao cũng được, Ân Sinh ngoan, anh không giận đâu, không giận đâu”. Vòng ôm lắc lư nhẹ, tôi như đang nằm trên cái vông ấm áp, lơ đãng nghe tiếng ừ an đầy sủng nịch, anh đang dỗ tôi như dỗ một đứa trẻ, chậm chậm, mềm mại, ngọt ngào. Thái độ vậy thật không biết phải nói sao, không mắng, không khóc nháo, không phản bác, biết mình sai rồi sao? Anh đó, nhận lỗi sớm một chút thì tốt rồi.

“Nhưng Ân Sinh à, lúc này em nhất định phải nghe lời anh, chúng ta, vẫn phải ly hôn thôi”.

Cái vông bất chợt đứt dây, cả người hạ cánh xuống nền đất. Tôi kết luận quá sớm, cứ nghĩ đã tới bước giải thích, ai ngờ quanh đi quẩn lại lại quay về vị trí ban đầu! Máu nóng vừa dịu bớt lại sôi lên, tôi chắc chắn sẽ bị con lừa cứng đầu này làm tức chết, trời ơi là trời, làm biết bao nhiêu thứ mà ông già chậm lụt này vẫn chưa chịu hiểu! Tiếp tục gạt nhau sao! Tiếng thút thít chưa ngừng, thân thể vừa đánh đấm đá người khác chưa kịp hồi sức, tôi chỉ biết há hốc miệng, cảm giác rằng nanh đang nhọn lên, không chút suy nghĩ, cúi đầu cắn ngay một phát vào vai anh, đồ ngốc, cắn chết anh đi!

Ngậm vãi áo vào miệng có vị chua chua, đây là thứ áo hạng xoàng hè rồi tôi mua cho anh, giá gốc 480, giảm 150, thật ra ban đầu tôi định mua một chiếc áo hàng hiệu giá tám ngàn nguyên kìa, giảm còn ba ngàn đã là vô cùng tiện nghi, vậy mà anh không chịu, bảo tiết kiệm được thì tiết kiệm, đàn ông con trai quần áo không quan trọng lắm.

Kết quả chúng tôi vì thế mà cãi nhau to, cầm đồng quần áo tôi không vừa lòng về nhà, oán giận anh nhà quê chắc bấp. Anh không phản bác, lẳng lặng nhìn tôi cười, về nhà rồi anh mới lấy ra trong túi xách món đồ trang sức Swarovski* tôi thèm nhỏ dãi đã lâu mà anh lên mua...

(*Đá quý của hãng Swarovski rất có tiếng, mọi người có thể Google “Swarovski” để biết thêm)

Tim tôi rỉ máu, đau đến chết đi, không nhớ lại nữa, tôi khép mắt, cắn chặt môi, giọt lệ chảy xuống gò má, thấm vào lớp vải, một màu hồng loang ra. Chẳng biết qua bao lâu, anh cứ đứng im bất động để mặc tôi cắn, cuối cùng vẫn là tôi mỗi miệng không duy trì được, nhả ra, nghỉ một chút, bắt đầu chậm rãi nói chuyện. “Anh, biết, cái gì là tốt với em?”. Tôi hy vọng khi nói giọng có vẻ bình tĩnh và nghiêm túc, nhưng há miệng lại nghẹn ngào tiếng được tiếng mất. Tôi hít thật sâu, nuốt một ngụm nước bọt bôi trơn cổ họng đau rát, cố gắng nói cho dễ hiểu nhất. “Anh Dũng, lúc anh làm chuyện này, anh có từng suy nghĩ đến cảm giác của em không?”.

“Anh...”.

Tôi cười nhạt, anh không trả lời được tôi chẳng lấy làm lạ, lùi ra khỏi hai cánh tay đã sắp biến thành đá, rồi vòng ôm của anh, tôi đứng thẳng người, nhìn vào mắt anh. “Anh Dũng, cái tôi đàn ông của anh lớn thật đấy”. Đầu ngón tay di lên trên, luồn vào mái tóc đen, ôm lấy đầu anh, tôi nói những lời mình vẫn hằng muốn nói. “Vì sao không tin em, chúng ta là vợ chồng mà”.

Nhắc tới hai chữ vợ chồng, sống mũi tôi lại cay, hai chữ thần thánh này sao chúng tôi có thể quên được kia chứ, chúng tôi đã phải đi cục dân chính, mua giấy đỏ, đóng dấu, pháp luật quốc gia quy định đời này chúng tôi phải ở bên nhau, bất luận tai nạn, sinh lão bệnh tử đều phải ở bên nhau, đó là vợ chồng!

“Xảy ra chuyện, gạt em, làm cho em phải tự đi hỏi người ta mới hiểu ra chân tướng, chuyện Lâm Mi tổng tiền anh không nói, tai nạn xe lớn như vậy cũng không nói cho em biết, anh Dũng, một mình anh phải chịu đựng bao nhiêu tâm sự, anh, có mệt hay không?”.

“Có câu nói ‘vợ chồng vốn là chim cùng rừng’, đúng rồi, về sau thì không hay lắm, ‘đại nạn đến đều phải tự thân bay’, nhưng cái gì là đại nạn? Chiến tranh? Bệnh dịch? Thiên tai? Nếu gặp phải những thứ đó em vẫn sẽ lo cho anh, chưa kể hiện tại đã mắc phải cái nào trong số đó đâu, anh bảo em bay đi nơi nào bây giờ!”.

Nước mắt lại đọng đầy hai hốc mắt, rơi xuống hai gò má, rơi cả vào tóc anh, như viên pha lê đen lấp lánh ánh sáng. “Anh Dũng, anh nói em biết đi, em phải làm sao anh mới tin chúng ta là vợ chồng?”.

“Ân Sinh!”. Tiếng gọi rầu rĩ vang lên nơi lồng ngực tôi, Trần Dũng dang tay ôm tôi, gọi tên tôi đầy đau đớn rồi chẳng nói gì nữa, cảm giác nóng và ẩm ướt dần dần rõ xâm nhập vào da, tôi biết, người đàn ông của tôi,

anh đang khóc.

Tôi chậm rãi vuốt ve tóc anh. “Thật ra anh là người rất xấu, cổ chấp, hành động theo cảm tính, chẳng những ngốc mà còn khờ, lúc nào cũng thích cãi nhãi, biết không, em luôn lên gọi anh là ‘thím Trần’ ”.

“Anh, anh không xứng với em”. Anh không ngẩng đầu, vừa lẩm bẩm vừa cọ cọ vào lòng tôi như đứa trẻ lên ba, miệng nói không xứng nhưng tay lại tăng thêm lực ôm càng chặt hơn.

“Nhưng anh làm đồ ăn rất thơm, còn bí mật tổ chức sinh nhật cho em, chăm chỉ chịu khó, cổ vũ em duy trì việc học, đúng rồi, còn mua trang sức Swarovski cho em, đến bây giờ đồng nghiệp của em cũng chưa có ai dám chi một số tiền lớn như vậy để mua thứ người yêu mình thích mà mắt không thèm chớp mua ngay lập tức”.

“Đây đều là việc nhỏ, là chuyện đương nhiên anh phải làm, sao em không kể tới việc anh làm em bực bội, bỏ đi nơi khác, bỏ luôn cả kỳ thi em vất vả ôn tập bấy lâu”.

“Nhắc tới là em lại bực thêm, già mà như con nít, anh à anh ơi, thì ra anh là tên ngốc, nếu nói cho em biết liền lúc đó, cùng lắm thì hai ta đưa cô ta ra tòa luôn, để pháp luật xét xử”.

“Anh, anh sợ...”.

“Sợ em tức điên lên, sợ em mắng anh chứ gì? Sao không biết sợ nếu sự việc bại lộ, em cầm cây cán bột đuổi giết anh?”.

“Cái đó không gọi là đuổi giết, hoàn toàn là do anh nguyện ý. Cán bột nhà chúng ta nhỏ lắm, anh mua sẵn một cây mới rất to, giấu trong ngăn tủ phòng bếp ấy”.

“Anh...”.

Lần này tới lượt tôi á khẩu, đàn ông đều là những cậu bé không lớn, coi anh làm đủ trò gì đấy! Tôi vò đầu chịu thua, tha thứ cho anh đi, ai bảo chồng tôi chỉ là đứa trẻ mới học lớp hai.

Bầu trời tối đen, ánh trăng chiếu vào cửa sổ, đổ bóng sáng xuống đất, rục rờ vô cùng.

25. Chương 25: Hoàn Toàn Tin Tưởng

Tối hôm đó giữa chúng tôi không mãnh liệt như tôi vẫn tưởng tượng, ngược lại có chút vụn vặt thậm chí bình thản : ăn mì gói xong, anh đi tắm, tôi ủ quần áo, khi anh tắm ra thì tôi bảo anh nằm xuống đùi mình, lấy bông dọn dẹp hai cái lỗ tai hơn ba tháng không ai quan.

Đây là thói quen của chúng tôi từ lúc kết hôn đến giờ, là lạc thú của cuộc sống vợ chồng riêng tư, tôi không biết Trần Dũng nghĩ thế nào chứ mỗi khi tôi đưa bông vào vệ sinh tai cho anh, lòng tôi rất vui, giống như mở một cái gối hơi, nhìn nó từ xẹp lép dần dần phồng lên, rất có cảm giác thành tựu. Thật sự, này so với việc quan hệ chăn gối còn gần bó với nhau hơn, một người giao lỗ tai cho người kia không giống như giao cơ thể mình cho bác sĩ mổ xẻ nó, để người kia vệ sinh những thứ bẩn bên trong tai thì phải tin tưởng giao cho họ lấy ra một phần cơ thể mình. Lòng tin hoàn toàn cũng đến thế mà thôi.

Tôi đương nhiên thấy vui, người đời nói quả không sai : bình an là phúc, bình thản là thật, nghi kỵ phòng bị, lòng dạ tâm cơ để làm gì khi cuối cùng bản thân cũng bị tổn thương, bao nhiêu năm qua đi, cuối đời cũng chỉ còn lại hai ông bà già ngoáy tai cho nhau, cam tâm tình nguyện để người kia thấy mặt yếu đuối không đề phòng của mình.

Tôi và Trần Dũng, dù là tai hay là tim, xét cho cùng cũng đã hợp làm một khối.

Ngóay tai xong, tắm rửa sạch sẽ xong, chúng tôi lên giường, tâm sự thay cho ái ân, cái loại “đơn thuần trò chuyện” này nếu xảy ra với một đôi nam nữ thanh niên thì quả là kỳ tích, tay nắm tay, đầu áp bên đầu, chúng tôi chỉ thủ thủ tâm tình với nhau. Nói về chuyện tòa án, về bệnh tình của Lượng Lượng, thương thế của nạn nhân, tương lai sẽ xuất hiện tình huống gì, dù tất cả không hề lạc quan, nhưng cả hai đều vui, trời có sập xuống cũng không thể khiến niềm vui đó mất đi, giống như người bộ hành đã đi rất lâu rất lâu mới tìm được chỗ nghỉ, còn ai cân nhắc đến việc chỗ nghỉ đó có bẩn hay không, phong cảnh xung quanh có đẹp hay không, đặt mông ngồi xuống mới là quan trọng nhất. Ý nghĩ này bắt đầu quái dị rồi, lúc nên khổ sở

thở dài than khóc chúng ta còn cười thế nào được đây? Khi tôi hỏi Trần Dũng, đáp án của anh còn trùu tượng hơn tôi. “Hồng quân công nông Trung Quốc vất vả lắm mới đến được Thiểm Bắc, trời đầy mây đen bị gió thổi tan, đương nhiên hơn hở rồi. Nói thật với em, nếu không sợ ồn ào quấy nhiễu nhân dân thì anh còn muốn ra ban công rống đoạn ‘hoa loa kèn cùng hoa đan đỏ’ đấy”.

Cách nói có khác, nhưng ý thì tương tự, tôi nghĩ bụng : quả nhiên không phải người một nhà thì không vào cùng một nhà. Mặc kệ sau này phải trường kỳ kháng chiến ra sao, giờ phút này cứ vui vẻ là được!

Kết quả, trò chuyện mãi tôi mơ màng chìm vào giấc ngủ, tựa mình tỉnh giấc, cảm giác có gì đó đang chạm vào mặt mình, nhẹ nhàng như lông tơ, cùng với tiếng nói trầm thấp. “Chúa à, cảm ơn người rất nhiều...”.

Ai nói gì đấy? Từ nhỏ đến lớn người luôn miệng gọi Chúa ơi Chúa à chỉ có bà nội tôi thôi, bà nội, bà nội... Tôi đang ngủ say, trở mình, gọi mở trong vô thức. “Bà nội, bà nội, ôm cháu”. Rồi lại chìm vào giấc mộng.

Sáng hôm sau chúng tôi có “hoạt động” một chút, quá trình rất đơn giản, tôi tỉnh dậy trước, duỗi chân đụng phải cơ quan đang “chào cờ” của anh chồng, anh tỉnh dậy, ban đầu hơi lộn xộn một tí, ánh mắt anh mơ màng nhìn tôi, rồi dần dần tỉnh táo lại, anh nhếch môi cười. Chậm rãi bò lên người tôi, thật nhẹ nhàng hành động, thật cẩn thận tiến vào, chẳng nói gì cả, giống như chúng tôi không cần phải nói, mọi thứ là quy luật từ nguyên thủy đến nay, đầu lại vào đấy.

... Đáng tiếc đầu còn chưa thể vào đấy được, chưa được một nửa thời gian, điện thoại bên cạnh đã reng lên phá rối, không còn cách nào khác, Trần Dũng thở hổn hển cam chịu đứng dậy, mới alo nói vài tiếng, vẻ mặt đã biến giận dữ rồi lạnh lùng, đốt thuốc hít hai hơi, trả lời ngắn gọn. “Được, tôi đến ngay”.

Ngắt điện thoại, anh xoay người nói với tôi. “Ân Sinh, em nằm thêm một lát đi, anh phải ra ngoài”.

Tôi không hé răng, ngồi xuống giường, lẳng lặng nhìn anh, mở to hai mắt nhìn anh chăm chăm.

“... Là vợ anh Chu gọi tới, phải rồi, Chu Phú Xương là người anh đâm phải. Vừa rồi vợ anh ta gọi nói không có tiền, bệnh viện báo sẽ cắt thuốc, bảo anh mau mang tiền qua”.

Hô! Tôi thở phào, còn tưởng bốn củ hôm qua soạn lại, tưởng anh lại muốn...

“Ân Sinh em yên tâm, em đối với anh như vậy sao anh có thể gạt em lần nữa, sau này mặc kệ là ai, chuyện gì, Trần Dũng anh sẽ nói hết cho Niếp Ân Sinh nghe, có một nói một, có hai nói hai, nếu không làm được ra đường bị xe...”.

“Nè!”. Ngắt lời anh, anh nói thế là tôi vui rồi nhưng không thể tỏ thái độ ra ngoài được, tôi háng giọng. “Em nói anh có phiền không, chúng ta không thịnh hành ba cái trò mê tín, thím Trần, mặc quần áo đi!”.

Tra tấn người ta lâu như vậy, giờ đến lượt em trị anh đây. Không thừa nhận, không khen ngợi, đáng đời nhé!

Xuống giường, tôi mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất có thể, sửa soạn sẵn sàng đứng ở cửa cười với anh. “Đi thôi anh Dũng, em và anh cùng đi”.

Nửa giờ sau.

Ra khỏi ngân hàng, tôi mở sổ tiết kiệm nhìn vào mà phát sầu, ngược mặt nhìn Trần Dũng đi bên cạnh, đấu tranh tư tưởng mãi, ấp a ấp úng mở miệng. “Anh Dũng, chúng ta có thể chờ bên cảnh sát có kết quả rồi mới bỏ tiền ra được không?”.

Tôi không vừa lòng với cách nói của mình nhưng sổ tiết kiệm đã tụt xuống con số nguy hiểm, tôi không nói không được, lương tâm và tư tâm giằng co, một vòng luẩn quẩn, thật là buồn rầu quá đi.

“Không được, cứu người quan trọng hơn”.

“Nhưng mà...”. Trách nhiệm còn chưa xác định, cả hai xe đều có lỗi, vì sao chỉ có chúng tôi phải bỏ tiền ra?

Câu phản bác bị tôi nuốt ngược vào bụng, không phải tôi muốn giấu Trần Dũng, mà chính tôi còn cảm thấy không nên nói như thế, thà im lặng còn hơn.

“Nhưng mà ngoan ngoãn giao tiền có điểm ngu ngốc phải không?”. Anh cúi đầu, con người nhìn thẳng vào mắt tôi. “Ân Sinh, nghĩ lại chuyện mẹ anh đi”.

Tim tôi vỡ vụn, ngăn người một lúc lâu, chuyện kiêng kị lâu lắm chưa đề cập tới, tôi đã quên mất việc mẹ anh bị tai nạn mà mất. Bao nhiêu lý do tan thành tro bụi, quả thật không dễ dàng gì cho anh, vỡ bi kịch tái diễn, còn vai diễn thì đảo ngược, ác mộng năm đó hiện lên trước mắt, anh hẳn phải chịu áp lực lớn lắm, trên vai anh là cả một cây thập tự nặng nề phải không anh? Anh chẳng nói gì đâu, bao nhiêu đáng thương, bao nhiêu hảo tâm, Trần Dũng từng đau khổ vì tai nạn giao thông một lần rồi, làm vợ anh, tôi không hiểu thì còn ai hiểu?

Tôi hít sâu, chớp mắt mấy cái, cất sổ tiết kiệm vào túi, nắm góc áo của anh. “Đứng đây làm gì, đi thôi!”

Thật ra hôm qua tôi đã nhìn thấy Chu Phú Xương qua khung cửa kính phòng bệnh, là một người đàn ông trung niên gầy yếu tái nhợt, đầu cao trọc, trên người cảm đầy ống lớn ống nhỏ, nằm bẹp trên giường, miệng mở hé, nước mắt chảy xuống gò má như những dòng sông nhỏ. Bên cạnh anh ta là một người phụ nữ lặng lẽ chờ đợi, kỳ lạ là chị ta không nói lời nào, mắt không nhòe nửa giọt lệ, giống như một cây dương chết héo, hồn phiêu bạt tự nơi nào, chỉ có thân thể còn ở đó, chờ đợi, coi thường bão táp mưa sa.

Ngoại trừ người phụ nữ có vẻ như là vợ của Chu Phú Xương ra, chung quanh còn có vài người khác, bộ dạng càng bi thương hơn, người cúi đầu, thỉnh thoảng gạt lệ, thỉnh thoảng nắm tay, cầm giũa rì rầm nói gì đó, đọc khẩu hình miệng tôi tin chắc họ đang mắng chửi chồng tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi thăm hỏi tám đời tổ tông già trẻ trai gái nhà anh. Trước tình huống đó, tôi không dám vào, đầu tiên là rón rén tránh ra chỗ khác, ngăn người một mình rất lâu mới xoay người ôm túi xách chạy trốn chết. Không phải tôi nhát gan, mà là cảm giác áy náy quá mạnh mẽ, mạnh đến độ làm người ta sợ.

Vì thế, buổi thăm hỏi hôm nay thật sự là thử thách lớn với tôi, càng đến gần bệnh viện, bước chân tôi càng nhỏ, thật muốn làm theo nỗi sợ của mình, đi mãi, đi thật xa, kiên quyết không nhìn vào mặt người phụ nữ đó, nhưng đứng ở hành lang Trần Dũng nắm tay kéo tôi đi, qua quanh những tòa nhà, lấy thân thể cao lớn đó che chắn từng cơn gió Tây Bắc lạnh lẽo cho tôi, anh cởi khăn quàng cổ quàng lên cho tôi, đầu ngón tay đông cứng đỏ bừng mơn trớn khuôn mặt tôi, hơi thở anh thành khói lượn lờ, nhẹ nhàng hỏi. “Ân Sinh, có lạnh không?”.

Phút giây đó tôi không cưỡng lại được sức hút, người đàn ông của tôi dịu dàng đến không thể hiểu nổi, chẳng biết có phải tình nhân trong mắt hóa Tây Thi không nhưng trong đầu tôi chỉ có một ý niệm duy nhất : chỉ cần anh còn ở, đời này tôi không rời đi được! Khí phách ngút trời thì chắc không nổi đâu, nhưng thù mị đủ kiểu hẳn là có thể bắt chước, cũng không phải lên trời xuống đất, trèo núi lội biển, một cái bệnh viện thôi mà, không đáng nói, anh Dũng, em sẽ ở bên anh!

26. Chương 26: Một Trăm Vạn

Đây không phải thật chứ!

Đến tận lúc ra khỏi cổng bệnh viện, tôi vẫn còn khiếp sợ, câu nói vừa nghe được cứ lớn vồn trong óc, như một phát súng nổ thẳng vào đầu, một đao phóng tới chém tôi thành trăm mảnh.

Ban đầu nói chuyện rất thuận lợi : đồn tiền, tìm người nhà Chu Phú Xương viết biên lai, hàn huyên vài câu với những người trong phòng, lạnh lùng thần nhiên duy trì vẻ lễ phép. Tôi đoán không sai, người phụ nữ như cây dương chết héo đó quả nhiên là vợ Chu Phú Xương – Phùng Kiến Vân, chị ta thông báo cho chúng tôi tin tức tốt : bệnh tình của Chu Phú Xương đã ổn định, bác sĩ nói ngày một có thể chuyển xuống phòng bệnh thường. Nghe được tin này thật khiến người ta thở phào, Trần Dũng còn kích động nói muốn đi nhà thờ cầu nguyện, cảm tạ Chúa phù hộ anh Chu bình an vô sự.

Rồi sao lại nhảy ra một trăm vạn ư? Tôi ấn hai bên thái dương đau nhức, lòng loạn một đoàn, từng đoạn đối thoại lại vang lên, như những bóng ma đáng sợ.

“Tiểu Trần, rốt cuộc ý cậu là sao”. Phùng Kiến Vân nói, khi nói chuyện ngữ khí và vẻ mặt của chị ta rất bình tĩnh, chỉ có hai tay vô thức mân mê góc chăn, hết nắm lấy lại buông ra.

“Biến anh tôi thành thế này mới trả chút tiền ấy, chúng tôi không phải ăn xin!”. Em trai ruột của Chu Phú Xương nói, anh ta cao lớn trắng kiện, hùng hổ hướng về phía chúng tôi, vừa đi vừa xắn tay áo khoe ra cơ tay cuộn cuộn.

“Phú Thăng, em đừng kích động, chúng ta nói cho rõ lý lẽ. Trần Dũng, tôi hỏi cậu, vụ tai nạn này cậu muốn giải quyết chung hay giải quyết riêng?”. Anh trai của Chu Phú Xương nói, ngăn lại đứa em nóng nảy, mềm mỏng thương lượng với chúng tôi.

“Tình huống tôi không cần nói nhiều, độ nghiêm trọng mọi người có thể tự hiểu, ai cũng hy vọng bình tâm hòa khí giải quyết vấn đề, cho nên, Trần Dũng, anh cũng phải có thái độ tích cực!”. Đây là em trai của Phùng Kiến Văn – Phùng Kiến Quân, quần áo doanh nhân chỉnh tề, Tiểu Kiêm nói hẳn ta là người có tiền đồ nhất họ hàng bên vợ của nhà họ Chu, là nhân vật hô mưa gọi gió, dậm chân một cái bảy khu năm vùng đều rung ba lần.

“Trần Dũng, tôi nói cho anh biết...”.

“Trần Dũng...”.

“Trần...”.

Một lúc sau vài câu ít ỏi, cục diện từ án binh bất động chuyển sang cãi vã giáp lá cà ầm ĩ, song phương đối lập không có cách nào thỏa hiệp, nhất thời phòng bệnh ồn ào như cái chợ rau, hai bên người ngựa tề tụ, chuẩn bị tư thế bắt đầu cò kè mặc cả. Rất hỗn loạn, hỗn loạn đến hoa cả mắt.

“Đi, Trần Dũng, tôi đây ra giá cho anh, một trăm vạn, không thể ít hơn”. Cuối cùng vẫn là lời Phùng Kiến Quân khiến tôi ngây dại, nhà họ Chu tung con át chủ bài của mình ra. Bảy con số không biến thành bảy tảng băng khổng lồ, tôi hốt hoảng nghe hẳn ta nói.

“Chúng tôi chỉ là ngại phiền toái, cùng lắm thì ra tòa thôi, chẳng qua Trần Dũng à, đến lúc đó anh đừng có hối hận đấy”.

Tôi hoảng, hoảng hốt ra khỏi bệnh viện, hoảng hốt mặc anh kéo đi, cho đến lúc đứng ở góc đường nửa ngày chịu gió thổi đông lạnh tĩnh lại, tôi mới ý thức được vấn đề không đơn giản như chúng tôi tưởng, nếu chấp nhận trả một trăm vạn bất hợp lý đó, từ nay về sau chắc phải lang thang đầu đường xó chợ.

Tôi kéo kéo góc áo, luồn tay ủ ấm, mùa đông phương Bắc lạnh thấu xương. Anh Dũng, chúng ta phải làm sao bây giờ?

“Anh Dũng”.

“Anh Dũng?”.

Gọi hai tiếng, Trần Dũng trầm tư mới hoàn hồn nhìn tôi. “Ân Sinh, anh...”.

Anh không nói gì, cúi đầu hút thuốc, một hơi lại một hơi.

“Anh đừng sốt ruột, bọn họ nói gì mặc kệ, chúng ta phải tin tưởng vào pháp luật”. Tôi lấp bắp an ủi, bản thân tôi còn khó tin được chính mình, ngẫm nghĩ bổ sung thêm một câu. “Dù sao đi nữa, anh và em cũng sẽ ở bên nhau”.

Lời này sến tới buồn nôn, nói xong tôi lập tức hối hận, nhưng anh cuối cùng cũng chịu nhìn tôi, ánh mắt khô khốc dần trở nên ướt át, chậm rãi ngập nước, sắp sửa tràn khỏi bờ mi.

Sao? Lời buồn nôn hiệu quả đến vậy à?

“Đúng, Ân Sinh nói rất đúng, dù khổ sở đi chăng nữa, xe đến trước núi ắt có đường”. Anh dập tắt thuốc, lớn tiếng reo lên, tiếng nói hào sảng, vang vọng giữa lớp không khí đông đặc.

Anh xoay người ôm tôi, hít thật sâu lại nhanh chóng buông ra, dịu dàng nhỏ nhẹ. “Ân Sinh, em về nhà trước đi”.

“Anh đi đâu?”. Tôi hơi sợ, túm lấy áo anh, theo dõi về mặt anh rất khẩn trương.

“Anh đi tìm Tiểu Kiêm”.

“A?”.

“Nó là cảnh sát, hẳn có thể điều tra được Chu Phú Xương, anh phải biết pháp luật bình thường phải bồi thường bao nhiêu tiền”.

Tâm tôi hạ xuống một ít, không biết vì sao lại có chút vui sướng, kéo tay áo anh, đưa tay vén vài sợi tóc của anh. “Em đi chung với anh”.

“Không cần”. Anh thuận thế tóm lấy ngón tay của tôi, đưa đến bên miệng hà hơi ấm, hơi thở nóng hóa thành làn sương trắng, phủ lên khắp người tôi. “Trời lạnh như thế, cẩn thận cảm lạnh, nghe lời, về nhà chờ tin anh nhé”.

Lấy cơ gượng ép, liếc mắt một cái nhìn ra ngay, lạnh không lạnh cái gì chứ, rõ ràng tình thế rất nghiêm trọng, anh không muốn để tôi chạy đông chạy tây khổ, sốt ruột muốn đuổi tôi về nhà đây mà!

Đồ ngốc, Trần Dũng đồ ngốc này! Người đàn ông luôn làm mũi tôi cay, muốn ôm anh thật chặt, muốn tiến vào lòng anh mà khóc, nhưng đây là giữa đường cái, tất cả những gì tôi có thể làm là cười với anh, dùng tiếng nói nhẹ nhàng nhất. “Được, em chờ anh về”.

Đi theo cũng không giúp được gì nhiều, không bằng trở về tưới nước cho hoa, dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, sửa sang lại căn bếp nhỏ của cả hai, nấu cơm thật ngon, để khi chồng tôi về đến nhà có thể ăn những món ăn nóng sốt ngon lành.

Chuyện một trăm vạn bồi thường, tôi giao cả cho anh!

27. Chương 27: Không Có Đường Tàn Nhẫn

Canh cá đổi thành màu trắng sữa, nêm thử, hương vị vừa ăn lắm; cà hấp mặn bốc khói thơm phức, múc ra đặt lên bàn, rắc rau thơm; hạt thông già nhỏ để qua một bên, rắc lên đĩa trang trí cho đẹp mắt; trứng gà kho đổi màu đỏ au, cộng hoa tỏi non xào thịt đã xong.

Tôi vỗ vỗ tay, bốn món mặn một món canh đã xong, hoàn tất!

Nhìn thành quả to lớn, tôi vừa lòng cười tươi, cởi tạp dề, rửa tay, cầm cuốn “Giải thích về việc bồi thường tai nạn giao thông” mới mua lên, tiếp tục triển khai phương án tác chiến.

Tan nạn giao thông xảy ra, cả hai bên cầm lái đều có lỗi, dựa theo tỉ lệ lỗi mà phân chia trách nhiệm. Tiền bồi thường thì chia 4:6 hay 3:7 đây? Nếu coi một trăm vạn là mười phần, vậy một phần là mười vạn, con số lớn như vậy chẳng lẽ chỉ dựa vào một câu của bên cảnh sát sao? Phí hộ lý thì phải do bên tư pháp xem xét rồi công bố. Tôi đi làm hộ lý được không nhỉ, chỉ cần tiết kiệm được ít tiền thì tôi đi làm công nhân lao động giản đơn cũng được, mỗi ngày dọn phân và nước tiểu cho Chu Phú Xương. Phí trị liệu do bên cảnh sát giao thông cân nhắc tình huống rồi quyết định. Trần Dũng đúng là tốt bụng quá đáng, chưa thông qua cảnh sát, người ta nói thiếu tiền liền vui vẻ mang tiền đi giao, tuy rằng cũng tính vào mức bồi thường, gia đình Chu Phú Xương cũng đã viết biên lai nhưng vẫn không phù hợp theo quy định pháp luật, không làm tốt hơn. Phí nuôi nấng con của nạn nhân đến khi tròn 18 tuổi, Chu Phú Xương có hai con trai, một đứa cấp 2, một đứa cấp 3... Haizz, sao anh ta không tuân thủ quốc sách cơ bản chứ? Tôi chống cằm, suy nghĩ phân tán liên tục, đông nghĩ một ít, tây nghĩ một ít, nửa trên sách vở nửa ngoài thực tế, tôi không tập trung được.

(*Ý nói việc chỉ sinh 1 con ở TQ)

“Anh về rồi”. Tiếng mở cửa làm tôi giật mình, chạy tới cầm lấy áo cho anh, kinh ngạc khi thấy anh đang cười. Vui như vậy, chẳng lẽ có tin tức tốt?

“Anh Chu là công nhân máy tiện, ba năm trước bị hạ cương*, vợ anh ta cũng là công nhân bị hạ cương”.

(*Hạ cương : ý chỉ công nhân bị mất việc do nhà máy đang gặp trục trặc, không đi làm nhưng vẫn nhận một phần lương, ai sốt ruột nghĩ việc là khỏi nhận bồi thường – gần tương tự Pháp luật)

“Sao?”.

Tôi sững sốt một chút mới có phản ứng, viện tư pháp tối cao giải thích : phí bồi thường thiệt hại xác định căn cứ vào thời gian làm việc và mức lương của người bị hại. Những công nhân bị hạ cương có thu nhập còn cao hơn CEO tập đoàn lớn, phí bồi thường đương nhiên phải ít hơn. Mặt đang cười, tâm lại phát sầu vì cái tin tức tốt này, từ lúc nào sự khốn khổ của quần chúng nhân dân lại trở thành lợi thế của chúng tôi

chứ, họ càng khổ chúng tôi lại càng đỡ, mâu thuẫn quan hệ điên đảo, thật là người ta bất đắc dĩ quá. Vì sống, chúng tôi phải tàn nhẫn, không còn cách nào khác.

“Được, kỳ khai đắc thắng* nhé, anh Dũng, chúng ta tạm gác lại chuyện này đã, đói rồi phải không, mau rửa tay chuẩn bị ăn cơm”.

(*Kỳ khai đắc thắng = vừa đánh trận đã thắng ngay lập tức)

Không nên nói quá nhiều về tin tức chẳng thể vui cũng không thể buồn đó, tôi quay lại phòng bếp dọn chén đĩa, cố gắng đè nén cảm giác áy náy lương tâm, bưng tai bịt mắt, xóa đồng suy nghĩ đó ra khỏi não.

“Ân Sinh à?”. Anh bước qua, quay ngược tôi lại, nhìn thẳng vào mắt. “Em có chuyện?”.

“Không, không có”. Tôi chột dạ, mạnh miệng chối phắt, cúi đầu không dám ngẩng lên.

“Thật ư? Em thật sự không khó chịu chuyện anh Chu là công nhân hạ cương sao?”.

Gì chứ? Nỗi buồn bị người ta huych toẹt, tôi kinh ngạc ngẩng lên, ngơ ngác hỏi. “Anh, anh biết?”.

“Em đó, mềm lòng thật”. Anh bật cười, ôm tôi vào lòng. “Hố lửa anh đây em còn không sợ sứt đầu mẻ trán mà nhảy vào, cô ngọc lương thiện này, lòng em nghĩ gì sao anh không đoán được cơ chứ?”.

Mắt Trần Dũng nhìn tôi ươn ướt, chan chứa sủng nịch, giống vẻ mặt ngày xưa anh hay nhìn tôi, rồi có gì đó rất khác ngày xưa. “Em lúc nào cũng vậy, làm sao anh có thể...”.

Anh đang nói đột ngột ngừng lại, vòng ôm buông lỏng rất nhanh, một khắc sau đã đổi giọng. “Mau ăn cơm thôi, đừng nghĩ nữa, tối đâu hay tối đó, mình không hại người nhưng cũng không thể để người khác bị mất ức hiếp được, thật ra khi điều tra biết được điều đó anh cũng nghĩ như em vậy, nhưng sự thật vẫn là sự thật, dù em có chấp nhận nó hay không thì nó cứ là nó thôi”.

Câu này đúng, ngẫm lại chính xác là thế, tôi có chút ngượng ngùng vì cảm giác vừa nãy, hòa theo anh để che giấu nó. “Đúng, ăn cơm quan trọng hơn”.

Một trăm vạn bồi thường còn đây, có áy náy gấp ngàn lần đi nữa cũng không thể không nghĩ tới nó.

Thời gian sau đó rất an nhàn, chúng tôi từ tốn ăn cơm và tán gẫu, anh khen canh cá tôi nấu ngon, cà mặn tiêu chuẩn, tôi thêm cơm cho anh, cười khuyên anh ăn nhiều một chút, tiêu diệt hết bốn mặn một canh luôn là hay nhất. Bao lâu chúng tôi chưa ăn cơm cùng nhau rồi ấy nhỉ? Chúng tôi cứ mãi nghi kỵ nhau, phòng bị nhau, quên mất cùng ngồi ăn cơm là tư vị gì, cho tới hôm nay mới tỉnh ngộ, thì ra hạnh phúc chỉ là thế này mà thôi. Trước kia ở cùng nhau suốt nhưng sao không có chút cảm giác nào? Bình thản mới là quý giá nhất.

Cơm nước xong, chúng tôi ngồi ở sofa thảo luận, hai cái đầu chụm vào quyền “Giải thích về việc bồi thường tai nạn giao thông”, cùng nghiên cứu, cố gắng xoay quanh cách giải quyết hợp lý nhất. Nhưng đại đa số thời gian đều là tôi nói, Trần Dũng xấu xa không chịu đọc sách nghiêm túc, một bộ kẻ trộm rình nhà dân, nhìn chăm chăm tôi bằng cặp mắt không thể hiểu nổi, lúc thì ôm một cái, lúc thì sờ sờ, lúc thì vuốt tóc tôi, lúc thì nắm tay tôi...

Chán ghét, làm sao người ta chuyên tâm nghiên cứu đây! Tôi cảnh cáo nhiều lần, chẳng ăn thua, cuối cùng anh gạt sách của tôi đi, ôm tôi vào lòng, vấn đề nghiên cứu bị thay đổi, phần lớn thời gian sau đó chỉ mình Trần Dũng nói chuyện.

“Ân Sinh, em nấu ăn ngày càng ngon, hẳn là không đói được”.

“Ừ, cảm ơn khách lệ, mấy thứ đó nói sau được không, anh buông ra cái đã”.

“Trên đường về anh đi đóng phí sưởi ấm, biên lai để ở tủ đầu giường, em nhớ cất đi nhé”.

“Vậy anh buông ra đi, em đi cất”.

“Gấp gì, để anh ôm chút đã. Ân Sinh à, giấy phép kinh doanh và hóa đơn vệ sinh anh để trong ngăn kéo thu ngân nhà hàng, chìa khóa để anh đi lấy, từ nay về sau mấy thứ này do em bảo quản”.

“Đưa em làm gì, để ở chỗ anh, có kiểm tra cũng tiện”.

“Tài sản đương nhiên giao cho vợ giữ... Còn nữa, lâu lắm em chưa gọi anh bằng ông xã, mau mau, gọi hai tiếng cho anh nghe được không, đi, bà xã, được không?”.

Trần Dũng lúc này như đứa bé chờ được khen ngợi, điều bộ tội nghiệp làm người ta không từ chối được. Tôi bó tay, mở miệng gọi. “Ông xã...”.

Chưa dứt lời, thân thể anh co rúm lại, vùi đầu vào đỉnh đầu tôi, run rẩy gọi nhỏ. “Tiếp đi, tiếp đi”.

Quái lạ, một tiếng ‘ông xã’ thôi mà, sao kích động dữ vậy?

“Ông xã, ông xã, ông xã...”.

Tôi im lặng, càng lúc càng thấy có gì đó không thích hợp, biểu hiện vừa rồi của anh, anh cười, lời anh nói, sao giống như đang dằn dò? Tôi nóng ruột nóng gan, cố tránh khỏi anh, gần như đẩy đầu anh ngẩng dậy, để anh nhìn vào mắt tôi. “Anh Dũng, nói cho em biết”.

Anh vẫn cười, đưa tay vuốt ve hai má tôi. “Định tối nay kể cho em, để em bớt lo phút nào hay phút này, ai ngờ Ân Sinh của anh thông minh như vậy, phát hiện ra rồi”.

“Ai da cái anh này, nói mau lên”.

Gấp muốn chết mà anh còn rề rề, tôi sắp bị thiêu cháy luôn rồi.

“Ân Sinh, chiều nay bên cảnh sát gọi điện báo...”.

“Như thế nào?”.

“Bọn họ nói anh qua lãnh quyết định thi hành án, ở tù hành chính mười ngày, bắt đầu từ mai”.

“Ở tù?!”.

“Đúng, ở tù”.

“...”.

28. Chương 28: Em Sẽ Không Khóc

“Ân Sinh, ở tù hành chính không giống với ở tù hình sự, đừng lo lắng, anh sẽ không sao”.

Ngày hôm qua, chồng tôi nói với tôi như thế. Hôm nay, anh gói ghém vài bộ quần áo đơn giản, mặc áo bông rẻ tiền, đứng ở cửa xe cảnh sát mỉm cười, cam đoan với tôi lần nữa : nơi đó người bình thường muốn cũng không vào được, cứ coi như một nơi tôi luyện anh trong gian khổ đi.

Khi sắp đi, anh ôm tôi thật chặt, nhìn tôi cười lần chót. “Ân Sinh, ngoan ngoãn ở nhà, xem như anh đi nghỉ mát, mười ngày nữa sẽ về”.

Tôi cũng cười, vòng tay vỗ về sau lưng anh tại cái nơi thống khổ khiến người khác hít thở không thông này, gật đầu liên tục, phụ họa theo anh. “Đúng đúng, cơ hội hiếm có, người khác muốn thử nghiệm cũng không được nữa là, anh yên tâm đi, về nhớ kể em nghe, rảnh rồi nhất định em sẽ viết nó thành tiểu thuyết”.

Thật sự lúc ấy tôi biểu hiện rất tốt, không khóc không nháo không gào thét không gọi với, dù phải ly biệt trong hoàn cảnh như thế cũng không thể lay động ý chí sắt đá của người phụ nữ máu lạnh Niếp Ân Sinh tôi đây. Tôi cười vẫy tay với anh, nhìn anh ngồi vào trong xe, thậm chí không đợi nó lăn bánh tôi đã xoay người, chuẩn bị đến nơi tiếp theo – bệnh viện.

Giữa trưa, tôi bay qua bay lại hai chiến trường là bệnh viện và nhà hàng, đi thăm Lượng Lượng, đi xem anh Chu, sau đó đến khách sạn chủ trì đại cục, quyết định thực đơn, nhập hàng hóa, kết toán... Công việc vụn vặt một núi, anh Dũng “đi nghỉ mát” mười ngày, kinh doanh trong mười ngày này tôi sẽ làm thỏa đáng, không phụ sự phó thác của anh. Chờ anh trở lại, tôi phải trình lợi nhuận của nhà hàng cho anh xem!

Buổi chiều, tôi tìm được luật sư thông qua Hỉ Hoa, chàng luật sư kia muốn theo đuổi Hỉ Hoa nên rất nhiệt tâm, hỏi han tình huống xong, anh ta đưa ra hai ý kiến : một, dù có gấp gáp đi chăng nữa, khả năng hai bên phải chịu trách nhiệm ngang nhau là vô cùng lớn; hai, bốn năm chục vạn đã là nhiều rồi, một trăm

vạn bồi thường là không hề hợp lý. Mặt khác cho dù phải là một trăm vạn đi nữa, sau khi phân chia trách nhiệm cũng chỉ còn lại năm mươi vạn, tuy nói con số này vẫn lớn kinh người nhưng ít nhất bên kia cũng không thể lằng nhằng. Tin tức tốt, nên nói cho anh Dũng biết, nhưng mà... Haizz, ai bảo nơi anh ở không gọi điện được, không sao không sao, tôi ghi nhớ, anh về sẽ kể anh nghe, cho anh một bất ngờ thật lớn.

Cứ như vậy, tôi hồi hả ngược xuôi đến choáng váng, lịch làm việc dày đặc làm tôi về nhà là xụi lơ, nằm bẹp xuống giường, mệt đến nỗi không muốn nhấc tay nhấc chân, quen miệng gọi. “Anh Dũng, rót cho em ly nước”.

Gọi xong tôi giặt mình, một lúc lâu sau đứng dậy, tự mình rót nước, tự mình bật TV, tự mình gọt táo, gọt cẩn thận từng tí một, chú ý không để con dao sắc cắt trúng tay.

“Bi kịch của Xà Tường Lâm* nhắc nhở chúng ta, trình tự tư pháp chi tiết rất quan trọng với vận mệnh của bị cáo, nếu muốn bi kịch của Xà Tường Lâm không tái diễn...”.

(*Vụ án Xà Tường Lâm giết vợ – vụ án oan rúng động TQ, người đàn ông tên Xà Tường Lâm bị vu oan giết vợ, ở tù 11 năm, ngay lúc anh làm thủ tục ra tù thì vợ trở về lành lặn – Tham khảo thêm tại đây)

Tôi ngừng tay, con dao lẹm một nhát chảy máu, giọng nói chất chứa của người dẫn chương trình vẫn tiếp tục oang oang nhận xét về vụ án oan nổi tiếng, tôi chẳng muốn nghe, chuyển qua kênh âm nhạc, bùm bùm chất chất, tốt lắm, đây là thứ thích hợp nhất với tôi bây giờ.

Tôi cẩn môi ấn tăng âm lượng, cho đến khi tiếng nhạc ầm ầm khắp phòng. Ném con dao đi, bỏ trái táo xuống, tôi nằm úp sấp xuống giường, cắn chặt gối, tôi vùi đầu vào gối mà khóc, sẽ chẳng ai nghe được tiếng khóc đó.

Anh Dũng, xin lỗi, đã hứa với anh mà không làm được, nước mắt nuốt ngược vào trong nhiều quá sẽ phá nát tim em mất, nếu không khóc, em sợ đồng nước mắt đó sẽ làm vỡ bụng mình. Nhưng chồng à, anh yên tâm, em sẽ giấu nó đi, phần yếu ớt bất lực này, em cam đoan chỉ bộc phát khi không có ai, chỉ trong những đêm khuya yên tĩnh thế này thôi. Còn với người ngoài, vợ anh vẫn là kim cương vô địch, vẫn kiên cường và dũng cảm!

Thật lâu sau, tôi khóc đủ, rửa mặt, lại cầm lấy trái táo, mặc kệ vẫn đang thút thít liên hồi, tôi vừa xem phim vừa há miệng cắn nuốt nó. Ăn không được cũng phải ăn, cố gắng bổ sung vitamin, tận lực tăng thêm anbumin, thời buổi này giá trị đảo lộn hết cả, chúng ta phải duy trì thân thể cường tráng. Nếu chồng tôi phải ở trong kia chịu tội, chuyện bên ngoài tôi phải định liệu thay anh!

•

Cứ thế bốn ngày trôi qua, tôi không chịu đựng nổi nữa, cảm giác cô độc cực độ làm ý chí con người suy sụp, hình ảnh Trần Dũng bị đánh, Trần Dũng bị tra tấn, Trần Dũng không được ăn uống trở thành những bóng ma ám ảnh tôi mỗi đêm, ban ngày tôi kiên cường, ngược lại ban đêm trở nên yếu ớt, ngày nào cũng vác cặp mắt sưng to như hai quả đào đến nhà hàng, người khác hỏi phải cố sức che giấu, lấy một cái cố gượng gạo : hôm qua uống quá nhiều nước nên hôm nay bị phù thũng. Bao nhiêu lý do vụng về! Tôi có chết cũng vẫn mạnh miệng.

Ngày thứ năm, tôi quyết định đi gặp Trần Dũng, không chỉ tiếp sức thêm cho anh mà quan trọng là làm an lòng chính mình, giảm sức ép cho đầu óc. Mặc kệ có thừa nhận hay không, người đàn ông này là nguyên nhân của mọi sức ép tôi đang chịu.

Khi đến sở cảnh sát đã là mười một giờ mười lăm, tôi vội vã vượt qua cổng sắt, âm thầm mắng chửi : sớm không tắc muộn không tắc, đến lúc người ta cần đi gấp lại tắc, nghe nói trại giam không làm việc chiều thứ hai, tôi phải đi tìm ai để hỏi đây!

Dù lòng phiền muộn, tôi vẫn cố gắng chạy nhanh nhất có thể, tìm được cửa tiếp đãi thân nhân ở đại sảnh, không ngờ chẳng ai ở trong đó, tôi hốt hoảng không nghĩ được gì nữa, phải làm sao bây giờ?

Sốt ruột vô cùng, lý trí tụt về mo, nhất thời không nghĩ được biện pháp nào, tôi nắm túi xách đứng ngăn người ở cửa, ánh mắt hoang mang nhìn cái gì cũng thấy mông lung một mảnh.

Anh Dũng, nếu không gặp được anh, em, em...

“Nè, chị cũng đến thăm người thân hả?”.

Giọng nói mạnh mẽ cách tôi không xa, quay đầu nhìn bên cạnh, là một cô gái có mái tóc xài xoăn thật dày, vừa nói chuyện vừa thổi kẹo cao su Extra bôm bốp.

“Bọn họ đang nghỉ trưa”. Tôi chỉ chỉ vào khung cửa sổ không người, trả lời hữu khí vô lực. “Tôi đến chậm, xem ra lỡ mất rồi”.

“Hành chính hay hình sự?”.

Tôi sững sốt mấy giây mới hiểu ý cô ấy, cực kỳ bài xích hai chữ “hình sự”, tôi vội vàng khẳng định chắc chắn. “Đương nhiên là hành chính”.

“Chị không ăn cơm ở đây à?”.

“Sao?”. Ăn cơm? Ở trại giam?

Có thể bộ dạng của tôi rất ngốc, cô gái phì cười. “Aizz, nhìn chị là biết không biết cái gì rồi, trại giam mở dịch vụ mới : thăm hỏi giờ cơm trưa, mỗi người 138 tệ, bốn món một chai rượu, thấy cầu thang bên kia không? Lên phòng 315 lầu 3 mua phiếu, thời gian nghỉ trưa khoảng nửa tiếng, mười một giờ bốn lăm phút sẽ ăn trưa”.

Còn có chuyện này nữa? Tôi không có thời gian ngạc nhiên, thậm chí quên mất cảm ơn người ta, ba chân bốn cẳng chạy lên lầu. Vừa vặn có thể bổ sung dinh dưỡng cho anh, cảm tạ sự quan tâm đầy nhân hậu và lãnh đạo anh minh của chính phủ.

Cứ thế, tôi đáp chuyến xe cuối cùng đến nhà ăn trại giam đúng 11h45 phút, bên ngoài nhà ăn dán quảng cáo “Sửa đổi, làm lại”, chờ đợi thời gian được đoàn tụ với anh.

Thật lâu về sau Lệ Lệ nói cho tôi biết, mặt tôi lúc đó như phạm nhân chờ súng bắn, mặt banh, mắt trừng trừng, toàn thân cứng ngắc, vận sức chờ phát động. Đúng rồi, Lệ Lệ là cô gái tóc xoăn đã giúp tôi, cô ấy đến thăm bạn trai. Ai có thể nghĩ đến một cô gái gặp ở nơi như thế lại trở thành bạn thân nhất trong đời tôi sau này. Đương nhiên, đó là chuyện của sau này.

“Đến đây, đến đây”. Tiếng nói càng lúc càng lớn, mọi người trong nhà ăn đứng lên ngóng về phía đó.

Tới rồi sao? Tôi cũng lật đật đứng dậy, không biết lấy đâu ra khí lực chen chúc qua bức tường người ra phía trước nhất. Ở đó, tôi thấy anh. Đứng thứ năm trong hàng, áo bông cũ, áo may-ô đỏ, râu đã muốn dài thành chòm, Trần Dũng đang đứng đó, vẻ mặt lo lắng xem xét khắp nơi. Anh, anh, là anh?! Miệng anh bầm tím là sao? Tờ máu trong mắt là sao? Râu dài như thế sao không cạo? Chỗ bắn bắn trên áo bông kia là do cái gì?

Tim tôi đập kịch liệt, đầu ong ong nói không nên lời, chỉ có thể liều mạng huơ tay về phía anh, miệng phát ra những âm thanh vô thức. “A, a, a!”.

Dường như nghe thấy tôi gọi, anh quay đầu, cả người sững sốt, đứng chôn chân tại chỗ.

Bỗng, xung quanh chẳng còn tiếng động gì nữa. Tôi nhìn anh, mắt anh ngập nước, từng chút từng chút biến thành đại dương mênh mông.

“Nghỉ, nghiêm, giải tán!”. Theo khẩu lệnh, đám người tản ra, chồng tôi bước tới bên tôi rồi dừng lại, anh cúi đầu, đôi con ngươi u ám như biển sâu đã rửa qua bằng nước mắt nhìn tôi thật thâm tình. “Ấn Sinh...”.

Tôi vươn tay, phủ lên mặt anh, có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói lại chẳng nói được gì, lệ ào ào tuôn rơi, ánh mắt tôi gắt gao nhìn anh không dám chớp, cắn răng, môi run run và nước mắt thì ràn rụa, tôi cố nặn ra nụ cười méo mó, giọng nói gắng giữ cho khỏi nghẹn ngào. “Chào... Anh Dũng... Chào buổi trưa”.

Anh ôm tôi vào trong ngực.

Đành phải vậy, bắt chắp núm người phía sau, bắt chắp tiếng cười, bắt chắp địa điểm, bắt chắp không khí không thích hợp. Tôi cũng đưa tay, ôm anh thật chặt, chặt nhất tôi có thể, cho anh cái ôm ấm áp nhất. Anh Dũng, rốt cuộc em cũng nhìn thấy anh!

Chẳng biết qua bao lâu, anh buông tôi ra, bàn tay to vuốt vuốt tóc tôi, trong mắt ý cười tràn đầy. “Nhiều người đang nhìn kìa, Ân Sinh, ta qua kia ngồi nhé”.

“Dạ”. Tôi ngẩn ngơ nhìn xung quanh, lập tức cúi đầu, mọi người trong nhà ăn ai cũng nhìn tôi cười! Trời à, nổi tiếng lớn rồi đây.

Tôi tìm được chỗ ngồi, dọn cơm ra bàn, anh chỉ nhìn tôi cười khờ ra, tôi lau sạch đĩa, gấp thức ăn bỏ đầy vào chén của anh, hạ mệnh lệnh. “Không được nói chuyện, ăn sạch cho em, ăn rồi nói sau”.

Có thể bỏ được chút nào hay chút ấy, gầy nhiều như vậy, đau lòng tôi muốn chết.

Thời gian còn lại chủ yếu là tôi lảm nhảm, chuyện cần nói nhiều lắm, không biết phải nói từ đâu, cứ nhớ cái gì là nói cái đó, dù sao chỉ cần kể mấy chuyện tốt bỏ qua mấy chuyện xấu là được.

“Bệnh tình anh Chu chuyển biến tốt đẹp, tuy rằng vẫn vô ý thức, nhưng có thể mở mắt, còn chớp mắt được nữa”.

Thật ra trước đó Phùng Kiến Vân có đến tìm tôi đòi tiền, việc Trần Dũng vào tù chị ta chẳng những không kinh ngạc mà còn coi đó là chuyện đương nhiên, giống như một trăm vạn tới tay chị ta chỉ còn là vấn đề sớm hay muộn chúng tôi sẽ phải mang tiền ngoan ngoãn dâng cho chị ta vậy.

Chuyện này, không thể kể.

“Lượng Lượng phục hồi tốt lắm, trước khi em tới đây cậu ấy còn dặn phải làm đồ ăn ngon cho anh”. Chỉ là từ đây về sau cậu ấy vĩnh viễn không thể đụng vào món thịt kho tàu cậu ấy yêu thích nhất nữa.

Chuyện này, không được kể.

“Nhà hàng rất ổn, hết thấy đều đầu vào đấy”. Ngoại trừ có du côn đến đòi phí bảo kê, tôi không nộ, kết quả bị chúng đập gãy tám cái bàn và hơn hai mươi cái ghế dựa.

Chuyện này cũng không nói được.

“Trong nhà...”.

“Ân Sinh!”. Anh chặn tay tôi gấp thêm rau cho anh, Trần Dũng ngắt chuối thao thao bất tuyệt của tôi lại, ánh mắt như nhìn thấu mọi thứ. “Tình huống chắc chắn không thể tốt như vậy, đừng gạt anh, có gì nói đó”.

“Em...”. Thật muốn kể cho anh mọi thứ, giống như ngày xưa, anh là cây, tôi là dây leo, anh kiên cường tỏa bóng, đủ để tôi dựa dẫm thân mình nhỏ bé của tôi, anh che chắn gió mưa cho tôi, để tôi phó thác cho anh hết thảy. Nhưng mà...

“Thì có cái gì đâu mà nói, đúng rồi, em đã được triệu hồi về tổng bộ, tổng giám đốc Tống nói cho em một tuần nghỉ phép, chờ anh ra em phải đi làm lại”. Tôi búng tay anh, tiếp tục gấp đồ ăn, tôi cười cười nói, nuốt hết đắng cay vào bụng. Cho dù nói hết, khổ sở vẫn là khổ sở, gánh nặng đó, không bằng để mình tôi chịu.

“Điều động cố định luôn sao?”.

“Ừm... Vị trí đã đủ người hết rồi, em phải làm tạp vụ ít ngày trước, bắt quá tổng giám đốc Tống nói, chỉ cần có vị trí thích hợp...”. Tôi không thể giải thích đầy đủ, vì người đàn ông mẫn cảm đó đang nắm chặt tay tôi, muốn nói gì đó lại ghen ở cổ không nói được.

Sau một lúc cúi đầu, giọng anh trầm trọng. “Đều do anh, do anh...”.

Hiểu được anh đau, hiểu được anh áy náy không thể nói ra, sao ông trời trừng phạt lỗi lầm của anh tàn khốc thế, tôi chẳng đáp lại được gì, cái giá chúng tôi phải trả thật rất lớn!

Tôi hít một hơi, chớp chớp mắt, cố gắng nói giỡn. “Đồng chí sao thế này, công tác cách mạng không được phân biệt cao thấp biết không, tạp vụ thì sao, công tác thoải mái, thời gian thảnh thơi, mệt mỗi thì đi dạo phố, rảnh thì liên lạc với bạn bè, giúp đỡ đồng nghiệp làm báo cáo, kiếm thêm chút tiền”. Tôi rút tay ra, gấp miếng thịt cuối cùng bỏ vào chén anh, vỗ vỗ vai anh. “Anh Dũng đừng khổ sở, cái đó không quan trọng, quan trọng là em và anh kìa”.

“Ân Sinh...”. Lời của tôi phá vỡ không khí nặng nề, cuối cùng anh cũng chịu ngẩng đầu lên, cặp mắt âm đạm trông sáng hơn một chút, trong chúng là một đốm lửa nhỏ, tuy mỏng manh nhưng cũng tượng trưng cho hy vọng không tắt.

“Đúng! Vợ anh nói rất đúng. Trời không phụ lòng người, mặc kệ làm tạp vụ hay không làm tạp vụ, em cứ ở nhà chơi cho khỏe đi, anh ra khỏi đây sẽ liều mạng kiếm tiền, rồi rảnh chúng ta còn phải đi du sơn ngoạn thủy, trước tiên du lịch trong nước, chờ nhiều tiền chuyển qua đi nước ngoài”.

Anh ăn ngon lành, nhìn tôi cười suốt, vẻ mặt thỏa mãn, thỏa mãn đến uốn cong thành trăng. Lòng tôi xót xa, nhưng mặt vẫn cố cười, cõi lòng đầy hy vọng mỉm cười. “Đúng đúng, chuyện đâu còn có đó mà”.

Cả hai chúng tôi nuốt nước mắt vào trong, giấu đi vẻ ghen ngào và cùng cười.

“Chị Niếp, không uống rượu thì cho em nhé?”. Cô gái tóc xoăn ngồi ở ghế bên cạnh – Lệ Lệ xen giữa bầu không khí trầm thấp khó chịu đó, cô nghiêng người sang, hỏi xin tôi. “Để không cũng chẳng lấy lại tiền được, không uống thì lãng phí”.

“Gi cơ? À, được, cô cứ lấy đi”.

“Ai da chị thiệt là tốt quá đi, cảm ơn nha”. Được tôi đồng ý, Lệ Lệ vô cùng vui vẻ cầm lấy chai rượu bỏ đi, nhưng mới đi hai bước liền quay đầu, gọi Trần Dũng. “Đại ca, anh Hồ muốn em cảm ơn anh”. Rồi xoay người đi về phía góc trái nhà ăn.

“Cô ấy là gì của Tào Hồ vậy?”. Trần Dũng nhíu mày nhìn Lệ Lệ đi xa, hỏi tôi.

“Sao?”. Nghe khẩu khí của anh, cái người tên Tào Hồ đó có vẻ giống đại gia xã hội đen?.. “Em không biết, vừa mới gặp Lệ Lệ ở sở cảnh sát thôi”.

“Thì ra là vậy, anh yên tâm rồi”.

“Tào Hồ là ai?”.

“Một tên côn đồ, vào tù vì sử dụng bạo lực còn muốn xưng anh cả trong này, kết quả mọi người hợp lại cho hắn một trận... Bất quá nắm đấm của hắn cũng cứng lắm”.

Lời vừa thốt ra, tôi lập tức liên tưởng đến vết xanh tím trên mặt anh, nhưng anh không nói thẳng tôi cũng không tiện hỏi, theo bản năng nhìn về phía Lệ Lệ dò xét, phát hiện người đàn ông ngồi bên cô ấy cũng tím xanh hai hốc mắt mới an tâm, kẻ tám lạng người nửa cân, hắn ta cũng không phải không chịu thương tích! Cảm ơn trời đất, Trần Dũng “luôn nhận phần thiệt về mình” cuối cùng cũng thay đổi, đúng thôi, chuyện bị tát vào má trái còn đưa má phải cho người kia tát chỉ có Chúa Jesus mới làm được, người bình thường, dân đen, điều nên biết là : nó đánh mình một, mình trả nó một! Chỉ mong từ nay về sau, anh chồng thành thật của tôi có thể thông suốt hoàn toàn.

Nửa giờ sau.

Thời gian qua rất nhanh, dù không muốn thì giờ thăm hỏi cũng đã chấm dứt, nhìn anh quay về hàng, nhìn anh hướng tôi xua tay, nhìn anh mặt mày xám tro bận áo may-ô đỏ khuất bóng sau cửa sắt, nhất thời tâm tôi trống rỗng, nụ cười cứng đờ trên mặt, đi đứng cũng lảo đảo, cần răng ra khỏi trại giam, tựa vào chân tường thở dốc như mới chạy marathon mấy ngàn mét, thể lực tiêu tan toàn bộ.

Ngẫm lại, cố chấp áp lực quá mức cũng không phải điều tốt, tôi thôi chống cự, ngồi xồm xuống, mặc cảm xúc bị thương bao phủ, mặc ánh mắt cô đơn của mình nhìn cảnh vật lạnh lẽo xung quanh. Tôi bất lực gào khóc giữa tháng 11 đông lạnh thấu xương, bên ngoài những bức tường cao xơ xác tiêu điều. Cái gọi là kiên cường chỉ là gạt người thôi, tôi không dùng cảm, tôi rất sợ, tôi sợ Trần Dũng bị thương, sợ anh bị đau, nhìn bộ râu xồm xoàm chưa cạo khiến anh khó chịu muốn chết! Nhưng có thể kể cho ai thấu? Cuộc sống bận rộn lướt qua, người người cuốn theo dòng nước lạnh lẽo, đô thị là rừng cây không chút hơi ấm, tại thế giới tàn khốc này, hi vọng ái ố của một người vĩnh viễn chẳng thể giãi giải cho ai được!

Vài năm trước tôi có xem một bộ phim, nó nói những ai có nỗi khổ trong lòng tìm đến nói hết với cái hốc của cây cổ thụ ở Angkor Wat sẽ nhẹ gánh ưu tư, mà giờ đây tôi không tìm thấy cái hốc cây ấy, trước mặt tôi chỉ có tường cao bụi bặm, lưới sắt chằng chịt!

Vậy thì cứ ở đây mà khóc đi, ở đây mà gào đi, ở đây để nước mắt chảy lùì đau đớn, để những nỗi khổ sâu thẳm của cuộc đời tôi gắn chặt vào bức tường tôi không bao giờ muốn nhìn thấy lần nữa!

Anh Dũng, thất hứa với anh rồi, vợ anh vô dụng. Lần cuối này thôi. Thật sự, em chỉ khóc lần này là lần cuối...

29. Chương 29: Oan Gia Ngõ Hẹp

Năm ngày sau tôi gặp lại Trần Dũng, trời tuyết lớn, anh cởi chế phục đứng trước sổ cảnh sát nhìn tôi cười. Nụ cười đó như hoa hồng bờ đối diện, cách một thảm cỏ xanh, giữa kẻ nứt sâu mười trượng của cõi nhân gian, xuyên thấu qua phong tuyết sương mù cuộn cuộn, đem hương khí và nhanh sắc lạc tiền lòng người, khắc vào trí nhớ như có như không.

“Ân Sinh!”. Anh giang hai tay bày ra tư thế ôm, rồi đột nhiên buông thông, Trần Dũng xồm xoàm râu cúi đầu, giọng như cậu bé sợ hãi. “Anh bắn...”.

Tôi cay mũi, mắt cũng cay, sợ mình không nhịn nổi lại khóc, lập tức chạy qua bịt miệng anh, vùi mặt vào áo anh, hít thật sâu. Hương vị của Trần Dũng, hương vị của chồng tôi, bắn chỗ nào chứ!

“Ai da chị hai, sao chúng ta có duyên vậy chứ”.

Tiếng cười vô cùng cao hứng vang lên sau lưng, tôi quay đầu lại : ô, quả là khéo! Cô gái tóc xoăn hôm nọ đang dựa vào một người đàn ông cao lớn ngoắc tôi.

Lệ Lệ, chúng ta quả nhiên hữu duyên. Tôi hơi ngượng, thấy mình già còn chưa từng làm nghề, người ta thanh niên trai tráng còn chưa ôm ôm ấp ấp, chúng tôi hai ông bà già tình tứ sến kinh.

Tôi nhanh giẫy anh ra, đứng thẳng cất lời. “Đúng vậy, chào em Lệ Lệ”.

“Ha ha ha, chị hai đi thôi, em gái mời chị uống rượu...”.

“Nè, cô gái của anh đó hả?”. Người đàn ông cao lớn kia cắt ngang Lệ Lệ phần chần không chút lễ độ, một bên ôm cô, một bên nâng cằm liếc mắt nhìn Trần Dũng, ngữ khí dứt khoát.

“Cô ấy là vợ tôi”. Tôi cảm giác cánh tay ôm mình chặt thêm, Trần Dũng trả lời cũng nâng cằm, đôi mắt thách thức.

Không có gì hay để nói sao, cũng không phải đang đấu bò, người này tròng người kia làm cái quỷ gì? Nhớ tới lời “giới thiệu” lúc trước Trần Dũng nói, tôi vẫn có điểm sợ hãi, người này chắc hẳn là Tào Hổ – người mà ngay cả cảnh sát cũng dám đánh, giờ ra tù rồi hẳn có thượng cẳng tay hạ cẳng chân với người thường không vậy, khiêu khích nhau ngay trước đồn, muốn giằn gân cốt?

“Lệ Lệ, chào anh Dũng với chị dâu đi”.

Chị, chị dâu? Tôi cứng họng nhìn trần trời, Tào Hổ lễ phép thế này không giống với miêu tả về một trùm xã hội đen chút nào.

“Chào anh Dũng, chào chị dâu”.

“Không cần khách khí như vậy, ừm, ha ha, ờ, chào anh Tào Hổ, Lệ Lệ à, hôm nào mình hẹn nhau sau nhé, bọn chị đi trước”. Tôi lật đật nói tạm biệt, kéo tay Trần Dũng nhanh chóng rời đi. Quái nhân Tào Hổ xưng anh gọi em lộn xộn như vậy, càng ít tiếp xúc càng tốt. Người thường không nên trêu vào, lẩn tránh là thượng sách.

Chuyện sau đó lại quay về bình thường. Đầu tiên ném đồng quần áo anh đã mặc trong tù vào thùng rác, mới đầu anh không chịu, cầm khư khư cái chậu mua được ở trại giam than thở với tôi. “Ba mươi tệ đó, giữ lại được không?”.

Đương nhiên là không! Nhìn thấy đồng đồ ở trại giam là tôi lại ngọt ngào, vất vả lắm mới ra được, dù thế nào đi nữa cũng phải phá cái cũ dựng cái mới, chẳng sợ phí của, phải là diện mạo mới, thần sắc mới!

Sau đó chúng tôi đi tắm rửa, quần áo mới của anh tôi đã mang theo, cái gọi là xui thì không được vào cửa, chúng tôi tìm một nhà tắm công cộng, gội đầu, rửa mặt, thay đồ mới, Trần Dũng hỏi tôi quần áo cởi ra phải làm sao bây giờ?

Tôi nghiêng rằng hung hăng mắng anh. “Đốt sạch!”.

Nghe xong kế hoạch đó, Trần Dũng cười lớn nói tôi cực đoan, rồi lắc nhai. “Lãng phí quen tặc là không được, nhà chúng ta nổi tiếng có truyền thống cần kiệm”.

Bất quá nói tới nói lui, người nào đó dù luôn miệng lắc nhai vẫn ngoan ngoãn theo tôi vào nhà tắm công cộng, theo chính lời anh nói là : nghe vợ, đi với vợ là đúng chuẩn. Ngụy biện đấy, nhưng mà... làm người ta sung sướng trong lòng.

Không ngờ lại gặp Tào Hồ nữa! Đang thay dép, cảm giác ghế sofa trũng xuống, vài lọn tóc xoăn cọ cọ bên má tôi, giọng Lệ Lệ oang oang. “Chị, trái đất này cũng nhỏ quá trời”.

Dép lê trên tay tôi rớt bẹp xuống đất, tôi nghĩ mặt mình chắc tái mét, chỉ biết lắp bắp cười. “Hê hê hê, thật sự là quá nhỏ”.

Kết quả đành phải cùng nhau vào nhà tắm.

Tôi đi vào khu của nữ cùng Lệ Lệ, tâm thần không yên, Tào Hồ giang hồ như vậy tôi không thể không lo lắng, tôi ở đó ít nhất cũng xoa dịu được không khí, còn hiện tại bị ngăn cách, hai người đàn ông nóng nảy ở riêng có thể phát hỏa đánh nhau bầm mắt không đây? Tôi hiểu mình sợ hãi vô căn cứ, cả hai đều đã lớn rồi, chẳng lẽ rảnh tới độ đánh nhau cho vui?

Trần Dũng làm tôi thần hồn nát thần tính, thần kinh yếu ớt cực độ, lúc nào cũng căng ra, sợ anh gặp chuyện không may, sợ anh đánh nhau với mấy tên chẳng ra gì, lỡ đâu...

Sợ hãi quá lớn, an toàn quá nhỏ, tôi khó mà nói hết.

“Chị, em chà lưng cho chị nha”. Lệ Lệ cầm khăn tắm vẩy vẩy, thân thể trẻ trung như bông sen nở rộ dưới làn hơi nước, cô ấy cười rất ngây thơ, hàm răng trắng bóng như những hạt trân châu. Thật là một cô gái xinh đẹp, sao lại dính líu tới ác nhân như Tào Hồ chứ?

Lòng tôi vẫn đang tiếc rẻ dùm cô ấy, miệng tự động đáp lại. “Không cần đâu, chị tự chà được”. Phì phì phì, Ân Sinh đối trả lời đời!

“Khách khí với em làm gì, coi thường em chị yếu sao? Đến đây, đến đây nào”.

Đã đến nước này thì từ chối là xúc phạm người khác, tôi đành phải xoay người mặc cô ấy động tay, trả lời lễ độ. “Ừ, hai ta đổi chỗ, lát nữa chị chà lưng cho em”.

“Chị, da chị đẹp thật”.

“Sao, da em mới đẹp đấy”.

“Dáng người chị cũng đẹp nữa”.

“Ha ha ha, nhưng vẫn thua em”.

“Không phải đâu, nhất định có phương pháp giảm béo bí mật...”.

Đối thoại thiếu muối của phụ nữ cứ tiếp diễn, một câu lại một câu, thư hoãn tinh thần tôi. Thẳng đến khi cô ấy nói. “Chị biết không, thật ra anh Hồ với anh nhà chị không hòa thuận”.

Tim tôi nhảy lên, cơ thể vừa thả lỏng lại căng cứng.

Thấy chưa, thấy chưa, quả nhiên tôi đoán đúng, tình hình hiện tại gọi là gì? Oan gia ngõ hẹp?

“Đánh, đánh nhau?”.

“Đúng vậy, anh Hồ nói đây là lần đầu tiên có người đánh nhau bất phân thắng bại với anh ấy”.

Cũng không phải vận động viên quyền anh, bất phân thắng bại cái gì chứ? Có gì đáng khoe đâu! Tôi muốn phản bác nhưng không có lập trường, đành phải nhếch miệng cười khô khốc. “Ha ha, vậy à...”.

“Chị hai à, đừng khiêm tốn, ngang tài ngang sức với anh Hồ tuyệt đối không phải người thường. Hơn nữa anh Hồ nói anh hai đặc biệt tốt, phòng giam không có WC đâu, đáng lẽ anh hai phải ở phòng giam gần WC nhất, nhưng thấy có ông già bệnh tật, anh hai chưa nói gì cả, lập tức đổi phòng với ông ấy”.

Cô ấy vỗ vỗ vai tôi, bảo tôi đổi tư thế để cô ấy tiện chà, Lệ Lệ cười tủm tỉm tiếp tục kể. “Nước nôi trong phòng giam rất khan hiếm, có tiền mua nước khoáng, không có thì chỉ biết uống nước sông, vài ngày đó, anh hai đều chia nước cho ba người cùng phòng không có tiền mua cùng nhau uống, anh Hồ không chịu nghe, ngược lại bị anh hai giáo huấn : ai không có cái khó xử, có thể giúp thì giúp thôi. Còn nữa, có lần...”.

Tôi không dám nghe tiếp, khiếp sợ không phải một chút, bao nhiêu chuyện Trần Dũng không kể với tôi, cuộc sống ngay cả nước cũng không được uống, khổ sở còn muốn trợ giúp người khác, sao anh sống được? Đồ ngốc, sợ tôi buồn đây mà, đồ ngốc thiện lương!

“Cho nên a, anh Hồ nói anh hai tuyệt đối là một quý ông, quý ông hào phóng, đừng nhìn hai người họ đánh nhau, kết giao bạn bè phải là như vậy”.

Lệ Lệ chà nốt chỗ cuối, đến vòi sen giặt khăn tắm, cười cười liếc nhìn tôi, rồi dừng lại, mặt chuyển quái dị đến gần xem xét tôi, hốt hoảng thì thầm. “Mất chị đỏ quá, chị, chị khóc sao, em nói sai gì ư?”.

“Không, đâu có chuyện gì chứ?”. Tôi đưa đầu vào vòi sen, nhìn gương mặt đáng yêu của cô ấy, tôi chùi nước trên mặt không rõ là nước hay nước mắt, mỉm cười.

Lúc đi ra, vẻ mặt Trần Dũng và Tào Hồ thần thanh khí爽 chờ chúng tôi, Trần Dũng thì khỏi nói, người nhà tôi thì trông thế nào cũng thấy đẹp, không ngờ Tào Hồ tắm rửa sạch sẽ xong cũng dễ nhìn hơn trước, không giống style mỹ nam hiện tại, gương mặt ba phần tà khí, ba phần tàn nhẫn và mười phần lạnh lùng, xứng với dáng người cao to mạnh mẽ, không lên tiếng cũng đã làm người đối diện thấy bị áp bách, rất hợp với thân phận xã hội đen của anh ta, tăng thêm uy vũ.

“Anh Hồ!”. Thấy người trong lòng, Lệ Lệ vui vẻ chạy tới, sôi nổi lắc lắc cánh tay Tào Hồ. “Đi ăn cơm đi, hôm nay em mời, vui như vậy, bốn người chúng ta cùng đi tụ tập”.

“Coi đây là đâu chứ!”. Anh ta không kiên nhẫn nhử mày nhìn Lệ Lệ, nhưng động tác gạt đi vẫn rất nhẹ nhàng, thuận thế ôm lấy cô ấy, ngạo nghễ nói với Trần Dũng, lạnh lùng. “Ăn cơm, anh đi không?”.

Lạnh quá, có người nào mời nhau cái kiểu đó không?

“Cảm ơn...”.

Câu trả lời của Trần Dũng bị tiếng chuông di động của tôi cắt ngang, tôi thấy mặt anh cũng căng ra, môi giật giật, có vẻ muốn đối nghịch với Tào Hồ kia, cảm tạ di động vang lên đúng lúc, tôi lập tức bắt máy, chưa đầy một phút, sắc mặt đã đại biến.

Giọng cậu bồi bàn trong nhà hàng run rẩy lọt qua ống nghe. “Chị dâu mau về đi chị, đám người thu phí bảo kê lần trước lại tới nữa, hơn mười người, thẳng nào cũng cầm dao sáng choang, em sợ muốn chết!”. Thật sự lúc này không thể cùng nhau ăn cơm được rồi, tôi kể tóm tắt lại cho Trần Dũng nghe, anh vội chạy ra, bị Tào Hồ ngăn lại, cũng không giải thích gì quay đầu nói với Lệ Lệ. “Em lái xe về nhà đi”. Rồi lại xoay người vịn vai Trần Dũng, nắm khớp tay côm cốp. “Cùng đi!”.

Tào Hồ người này, một chữ đáng giá lượng vàng hay sao mà kiêu lời quá đáng!

30. Chương 30: Cảm Ơn Cuộc Sống

“Sau đó thì sao?”.

“Sau đó anh ta đưa điện thoại cho tên cầm đầu Bạch Tứ Nhi nghe, nói là anh ba có chuyện muốn nói với hắn”.

“Anh ba?”.

“Ai biết là cao nhân nào, dù sao Bạch Tứ Nhi nghe điện thoại xong, mặt hần trắng hếu, cuối cùng chẳng dám nói gì, cúi dập đầu chào Tào Hổ rồi xoay người bước đi, nhìn tư thế đó chắc sau này hần không dám quay lại đâu”.

“Cho nên anh vui quá liền chạy đi uống rượu với Tào Hổ?”.

“Ồ? À, ha ha, cái đó, cái đó, bà xã à, bỏ qua chuyện đó đi mà”.

Anh híp mắt ghé vào trên giường, xua tay, cổ họng phát ra tiếng ọt ọt kháng nghị, tứ chi thon dài duỗi ra, bộ dạng lười biếng như con báo thoải mái phơi nắng.

“Mát xa cho anh một chút đi, chỗ đó, đúng rồi, chỗ đó đó”.

“Đừng có chỉ huy, tay nghề mát xa của em là có bằng cấp đẳng hoàng, anh ngoan ngoãn nằm yên đi”.

Tôi leo lên lưng Trần Dũng, ra sức ấn huyệt cho cơ thể mát mẻ bằng của anh, nói chuyện phiếm câu được câu không, ngón tay lướt trên làn da như lụa lướt qua sắt thép, xúc cảm quen thuộc đó làm người ta bất giác thở dài thỏa mãn. Nhưng, mũi rất cay, nếu không phải đang nói chuyện thì tôi có thể bật khóc bất cứ lúc nào, không biết tôi bị cái gì nữa, chẳng lẽ vì được ở căn nhà ấm áp, dưới ngọn đèn ấm áp, được chạm vào thân thể người đàn ông của tôi, không khí bình tĩnh và an tường như thế làm tôi cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi muốn khóc? Đơn giản như vậy thôi sao? Một căn phòng, một ngọn đèn, một người, chính là hạnh phúc? Tôi lắc đầu, một chút nghĩ không thông.

“Anh Dũng anh biết không, lúc ấy Tào Hổ nói muốn đi theo, em rất lo, chỉ sợ anh ta đánh nhau với đám người kia”. Tôi hít hít cái mũi, mở lời, tay không nhàn, miệng không nhàn, chúng tôi là những người cùng khổ, xét về đạo lý không thể lý khai, xét về trách nhiệm lại càng không thể, hạnh phúc hay không hạnh phúc, đã là vợ chồng không nên quá câu nệ chuyện đó, không có thời gian khóc lóc ỉ ôi.

“Ban đầu anh cũng lo, mà không cho cậu ấy theo cũng không được, cho nên mới bảo em về trước, sợ xảy ra chuyện không hay”.

“Em thấy anh và anh ta không ưa nhau, nhưng nghe nói anh không cho anh ta đánh người, anh ta liền không đánh là thế nào?”.

“Đương nhiên, chồng em là ai chứ, nhân cách mị lực diện mạo đều xuất chúng, đừng nói mười ngày, vừa gặp giây đầu đã mê hoặc được người ta ngay”.

Ai da cái ông này, uống nhiều lắm mới nói xàm cỡ này đây! Tôi nhéo bả vai anh một cái đau điếng, nhéo xong lại xốt, xoa xoa hai lần, mắng. “Nói xàm!”.

“He he he, bà xã tha mạng”. Anh cười bắt lấy tay tôi, mạnh mẽ xoay người, thuận thế ôm tôi vào trong lòng. “Được được, không giận, nói đẳng hoàng”. Anh đằng hắng giọng, lấy về mặt chính chu chậm rãi mở miệng. “Trước kia anh cũng nghĩ như em vậy, nhưng lúc đó bước ra khỏi nhà hàng anh mới hiểu, đánh nhau là cách thức bảo hộ mình của Tào Hổ trong những thời khắc và những tình huống đặc thù, khác với những kẻ côn đồ hung tợn, khi không cần sẽ không dùng”.

Đánh giá về Tào Hổ năm ngày trước là “một tên côn đồ”, mới vài ngày, Trần Dũng đã đổi thành “phương pháp bảo hộ mình bình thường”. Ấn tượng đầu quả nhiên không chính xác.

“Biết không, từ lúc nhìn thấy Bạch Tứ Nhi, Tào Hổ liền đổi giọng gọi anh bằng ‘anh’, chẳng sợ đám du côn đó, cậu ấy vẫn gọi như thế. Ân Sinh, Trần Dũng anh đây là cái gì, không cha không mẹ, làm ăn gặp rủi ro, gây thù kết oán, đặc biệt hiện tại còn là thứ ‘phiên toái’ người gặp người tránh, vậy mà có người gọi anh bằng ‘anh’, còn ra mặt xử lý rắc rối dùm anh, Ân Sinh à, anh, anh...”.

Đây là thói quen của anh, mỗi khi kích động liền nói lấp.

“Em hiểu mà, em hiểu mà...”. Tôi vỗ vỗ lưng anh, vai trò của người vợ là trong những lúc như thế này, khi chồng mình thổ lộ nỗi sâu não, bất luận anh nói gì đều phải theo anh, trấn an anh, để anh cảm thấy có người ở bên, có người hiểu mình.

“Ân Sinh, còn sống thật là tốt”. Anh ôm chặt tôi, mùi rượu phảng phất trong từng hơi thở của anh, anh nói rất chân thành, cảm ơn, cảm ơn cực khổ, cảm ơn cuộc sống.

“Anh đó, kích động thì kích động, uống ít một chút!”. Tôi trợn mắt, nắm lấy cằm anh lắc qua lắc lại, mặt anh vừa cạo râu, sờ vào hơi thô ráp.

Người ta nói sao ấy nhỉ? À, ráp như giấy nhám! Tôi thấy thú vị, sờ tới sờ lui, thẳng đến khi bàn tay to ngừng động tác của tôi lại, mơ hồ gọi tên tôi. “Ân Sinh à...”.

Câu nói biến mất bên môi anh, động vật ăn thịt này tóm lấy ngón tay tôi bỏ vào miệng mút như mút một món điểm tâm ngọt.

“Đi đi, tránh ra!”. Tôi cười trốn, miệng anh làm tôi nhột quá đi mất, nhưng tránh tới tránh lui tránh không thoát, tôi bị nhốt dưới thân Trần Dũng, bao phủ bởi hơi thở của anh, đôi mắt tối đen sâu thẳm như đại dương. Độ ẩm trong phòng đột ngột tăng cao. Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đáy mắt anh phản chiếu bóng dáng một cô gái có khuôn mặt đỏ, miệng khép hờ, thở gấp.

Độc!

Một giọt mồ hôi từ trán của Trần Dũng rơi xuống cổ tôi. Từ đó, lửa châm, dục vọng thoát cương, lý trí bay biến!

Chấn bị đá xuống, quần áo bị thoát, hai cơ thể quấn lấy nhau như rắn, da chạm da, ngực đối ngực, chịu đựng bấy lâu hòa với khát vọng như nước đã qua giới hạn sôi, Trần Dũng và Ân Sinh là hai kẻ đối lâu ngày, giữa tình thú ngất trời, không hiểu gì là lãng mạn, chỉ biết cố chấp, bướng bỉnh giữ lấy.

Mồ hôi hòa trộn, mùi hương hòa trộn, chúng tôi biến thành một chỉnh thể, như cành mọc từ cây, cắt đứt sẽ không sống nổi.

Thời khắc kết hợp đó, tim tôi đập đến run rẩy, sự gắn kết mãnh liệt làm người ta không hẹn mà cùng thốt lên một tiếng than mỹ mãn : cuối cùng, cuối cùng cũng được bên nhau! Cảm ơn trời, cảm ơn đất!

31. Chương 31: Tình Thế Chuyển Âm

“Ân Sinh, nếu không... Em vẫn là đừng đi”. Anh nhìn tôi do dự.

“Ngày xem xét tư pháp quan trọng sao em có thể không đi, dù sao anh Chu thoát khỏi tình trạng thực vật, luật sư đã nói có tệ hơn nữa cũng chỉ dừng lại ở tàn tật cấp độ ba, xem xét là việc tốt, sớm làm xong sớm thoát khỏi”. Tôi kiểm chân, sửa lại cổ áo cho anh, tôi không cho lời anh nói là đúng.

“Vạn nhất có chuyện phức tạp”.

“Bác sĩ đẩy ra đó, có thể có cái vạn nhất gì?”. Tôi lùi hai bước nhìn anh, hài lòng với thành quả của mình, cầm túi xách ra cửa, hướng về phía người trong phòng. “Đi thôi thím Trần, thật là, mỗi khi cảm rằm là cảm rằm không dứt, nhanh lên nhanh lên, đừng để người ta chờ”.

“Rời rồi rồi, không nói nữa, cùng đi”. Trần Dũng chẳng bao giờ để ý tôi chế nhạo, ngoan ngoãn đáp ứng, cầm khăn quàng cổ bước tới thông thả cẩn thận quấn lên cổ cho tôi, động tác nhẹ nhàng, sống mắt chuyên chú như gió nhẹ đầu xuân, mưa phùn mùa hạ.

“Bên ngoài lạnh lẽo, mặc ấm một chút”. Lời nói ấm áp phà ra, nóng hừng hực bao phủ lấy tôi, tôi muốn say. Đứng ở cửa, ngón tay thon dài của anh chỉnh sửa khăn cho tôi, vén tóc tôi, lòng tôi như có hũ rượu sóng sánh sắc vàng, một lúc lâu sau, tôi xoay người kéo anh ra ngoài, khẽ dụi vào bờ vai anh chậm rãi cười.

Chồng tôi, anh rất dịu dàng, tôi không biết phải chống đỡ thế nào.

Trên đường đi đến trạm xe bus, chẳng ai nói gì, chỉ cần tiếp xúc ở cánh tay đã muốn làm người ta thỏa mãn lắm rồi, thậm chí tôi còn nghĩ thầm : nếu anh cứ ôm tôi đi thế này mãi, thì đi đến chân trời góc biển tôi cũng đi. Tôi biết là tôi như vậy thật chẳng có chút tiền đồ nào, nhưng đủ loại gian nan vất vả đã sớm phá vỡ lối suy nghĩ hình thức của tôi, tuy sự kiện tai nạn xe cộ này vẫn là tảng đá đè nặng trong lòng nhưng cảm giác hạnh phúc đã trở lại, tình yêu đã trở lại, chỉ kém hai chúng tôi còn chưa quý xuống cảm tạ ngọc hoàng, Phật tổ, Jesus, thánh mẫu...

Mỗi ngày đều rất cao hứng, áp chế không được nụ cười nở như hoa trên vách núi, cỏ kiên cường mọc trên cát bất chấp điều kiện có khắc nghiệt đến đâu, kinh sương chịu tuyết lại càng xanh tốt hơn, càng vươn cao hơn. Giống như tâm trạng của tôi lúc này, đáng lẽ nên lo sợ nhưng tôi không bao giờ sợ hãi nữa, đáng lẽ nên khổ sở nhưng tôi càng không thấy khổ sở, chẳng ai có thể nói ra cụ thể rằng tai họa lần này làm chúng tôi hiểu ra tư vị chia ly còn hơn tất cả khổ sở trên đời, chỉ cần ở bên nhau, mỗi giây mỗi phút đều là hạnh phúc.

Vận khí chuyển biến bù lại việc Trần Dũng phải vào tù, hơn hai tháng nay sống trong khổ cảnh chúng tôi vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời, sự tình đều thuận lợi, ngày qua trở nên thư sướng, tin tức tốt cứ đến liên tục. Đầu tiên, Lượng Lượng xuất viện, Trần Dũng cho cậu ấy nằm vạ tệ về nhà dưỡng thương, trước lúc đi cậu ấy còn vẫy tay chào chúng tôi rất vui vẻ, nói rằng vị trí trong nhà hàng hãy cứ giữ lại cho cậu ấy, chờ điều trị tốt rồi, cậu ấy còn muốn trở về giúp đỡ Trần Dũng kinh doanh.

Tiếp theo là tin tức Chu Phú Xương tỉnh, tuy rằng chưa thể nói hay đi đứng, nhưng đã có thể đảo mắt, có thể tự ăn cơm, nhìn thấy người nhà còn khóc, bác sĩ nói đây đều là chuyển biến tốt, cứ theo tình hình này rất nhanh anh ta có thể ra khỏi bệnh viện tư dất đỏ này và chuyển đến trung tâm phục hồi chức năng.

Mặt khác nữa, tôi bắt đầu đi làm, tuy rằng tiền lương thu vào không phải nhiều nhưng tóm lại có thu là vui rồi, phần tiền đó tôi không nói cho Trần Dũng biết, âm thầm để dành, tôi tính mua chiếc áo sơ mi mình nhắm tới đã lâu tặng cho anh vào lễ tình nhân, vừa công bố thành quả kiếm tiền của tôi vừa phục trang cho chồng tôi thành mỹ nam lạnh lùng khi ra tòa.

Vấn đề bồi thường tìm được biện pháp giải quyết : mặt tiền cửa hàng bị thu nhỏ lại, sáu vạn tiền sửa căn hộ cộng với mười một vạn tiền cưới, vay thêm tiền khắp nơi cũng gần được hai mươi lăm vạn, luật sư Tiểu Lưu nói nếu phía cảnh sát đã quyết định đôi bên cùng chịu trách nhiệm ngang nhau thì số tiền đó hẳn là đủ.

Đám du côn phiến toái được Tào Hồ hỗ trợ giải quyết dễ dàng, bọn họ không dám tới thu “tiền bảo kê” nữa, anh chàng băng sơn đó cũng thường đưa Lệ Lệ đến nhà hàng chúng tôi, vẫn chẳng nói gì nhiều thêm, thích ngồi một mình uống rượu, thời điểm ít khách thì cùng xem TV với thím Trần nhà tôi, hai ông đàn ông cởi giày da, ngồi xuống sofa nhìn màn hình như hai con mèo siêu bự lười biếng. Trần Dũng rất ít khách khí, thật sự coi anh ta như em trai : không ăn thì cứng rắn nài, hỏi về những dự định trong tương lai,... blah blah nói không dứt, Lệ Lệ vui lắm, khen tôi đặt biệt danh cho Trần Dũng thực chính xác, rồi cảm thán ngay cả người nhà của Tào Hồ cũng chưa từng quan tâm đến anh ta như vậy...

Hòa thuận vui vẻ, khổ tận cam lai? Chẳng ai đề cập tới nhưng chúng tôi đều hy vọng như vậy.

“Ân Sinh, xuống xe”. Trần Dũng kéo tay tôi xuống xe bus, vừa đi vừa cười. “Đã nói em đừng đi theo rồi mà, ngủ gật rồi nè”. Nhìn nhìn bốn phía không có ai, anh nói nhỏ vào tai tôi, ngữ điệu mờ ám. “Ngày hôm qua mất sức quá phải không?”.

Tôi đỏ mặt, chạy nhanh kéo anh đi, người gì đâu không đứng đắn, ban ngày ban mặt chẳng để ý gì cả! Nhưng mà không lên tiếng thì không lên tiếng, thật ra trong lòng kích động vô cùng, chịu sức ép thời gian dài bùng lên như lửa gặp rơm...

Nửa tiếng sau.

Tôi không ngờ! Tôi đứng sững sờ trong phòng xem xét của sở tư pháp, Chu Phú Xương bị khiêng vào, da mặt xanh trắng, môi tím tái, tứ chi nhũn ra như sắp thoát cốt, bác sĩ mở mắt anh ta ra nhìn đồng tử, chẳng thấy gì, chỉ có màu trắng đục như bong bóng cá. Đây là Chu Phú Xương hôm qua còn ăn được hơn một tô mì, nhìn vợ cười vui vẻ đây sao? Trời ơi, chỉ một đêm thôi mà, Chu đại ca đang khỏe mạnh sao lại biến thành bộ dạng như người sắp chết!

Miệng tôi hết mở lại đóng, không nói gì được. Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Bác sĩ kiểm tra, thần sắc nghiêm trọng; người nhà họ Chu đang chờ đợi, thần sắc cũng nghiêm trọng; Trần Dũng trừng lớn mắt, thần sắc vô cùng nghiêm trọng.

Sao không ai nói chuyện? Nghẹn hết rồi ư, sao không ai nói chuyện! Tôi lão đảo từng bước, thanh âm đè nặng cuối cùng cũng phát ra, tôi chỉ vào Chu Phú Xương nằm trên giường, nói nặng lộn xộn. “Không, không

đúng, ngày hôm qua, ngày hôm qua không phải như vậy, anh ta tỉnh rồi, tỉnh lâu rồi, rõ ràng tốt lắm mà, thật sự tốt lắm mà...”.

“Tiểu Niếp, sao cô có thể nói như thế, làm trò trước mặt vợ Phú Xương, chẳng khác gì đâm dao vào lòng cô ấy!”. Anh trai Chu Phú Xương ngắt lời tôi, giọng như băng, quay đầu tìm kiếm đồng minh Phùng Kiến Quân. “Kiến Quân, chú xem tôi nói có đúng không?”.

Phùng Kiến Quân thở dài gật đầu, dường như chẳng muốn nhìn tôi, nghiêng người, ánh mắt cố ý đảo tới Phùng Kiến Văn.

Chị ta đang ngẩn ngơ bỗng dưng khóc kinh thiên động địa. “Ông Chu ơi...”.

Trên giường, Chu Phú Xương mặt trắng bệch vẫn nằm yên không nhúc nhích.

32. Chương 32: Đả Kích Lớn

Dù tức giận nhưng tôi đau lòng nhiều hơn, tôi đau lòng người chồng khờ của tôi, đau lòng nụ cười của anh, đau lòng nỗi đau của anh! Đi qua, rời khỏi nơi ngọt ngào kia, ngồi bên cạnh anh, kéo bàn tay to của anh áp lên má tôi. Bàn tay dày rộng đó lạnh lẽo, phảng phất mùi khói thuốc, khô khốc, thô ráp, những vết chai chà lên má tôi, đau rát.

“Anh Dũng, khó chịu cứ nói đi”.

Không biết tôi nói gì sai lầm, anh ngẩn người, cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy tơ máu nổi bão. “Ân Sinh...”. Những từ sau đó nhỏ đến mức không nghe thấy, trong căn phòng tĩnh mịch chỉ còn lại âm thanh của hô hấp.

“Dừng!”.

Anh đột ngột hét lên, nắm chặt tay, sau đó hoảng hốt nhận ra mình lỡ mồm, liền nhếch miệng cười xin lỗi. “Nào có chuyện gì, xem bóng thôi mà, Ân Sinh nghe lời, ngoan ngoãn đi ngủ đi”.

Cứng đầu! Ông chủ Trần nên đổi tên đi, phải gọi là con lừa ương ngạnh số 1 mới đúng!

Tôi âm thầm thở dài, không có biện pháp, cúi người chen vào trong lòng anh, chẳng quản bên tai có ai đó phàn nàn, thư thư phục phục mở miệng. “VẬY ĐI, anh không có việc gì thì em có, ông xã, em khó chịu lắm, anh phải giúp em”.

“Sao?”.

Không để anh có thời gian phản ứng, lập tức thúc giục. “ĐƯỢC CHỨ?”.

“Đương... nhiên”.

“Em nói gì anh cũng phải nói theo”.

“Ừ”.

Tốt lắm, chờ mỗi câu này từ anh thôi, tôi đằng hắng, hít một hơi, chuyên viên tâm lý Niếp Ân Sinh bắt đầu treo biển hành nghề.

“Một người rõ ràng đang sống khỏe, ngày tiến hành giám định pháp lý lại biến thành hôn mê, người nhà họ Chu chơi bản, thượng đế trừng phạt bọn họ!”.

“Cái đó, cái đó...”.

“Cái đó gì, mau mau, nói theo em : trừng phạt bọn họ”.

“Này...”. Nghĩ muốn chống cự, cuối cùng khuất phục, anh gác cằm lên đỉnh đầu tôi, nửa ngày sau có tiếng nói nho nhỏ truyền đến. “Trừng phạt bọn họ...”.

“Tốc độ giống nhau, lỗi như nhau nên chịu trách nhiệm như nhau, cuối cùng biến thành lỗi chủ yếu và lỗi thứ yếu, bắt công quá bắt công”.

“Lẽ ra không phải vậy, bắt công quá bắt công”.

“Cho nên chúng ta phải làm đơn, học tập ”Thu Cúc lên tòa án*“, ra tòa, đòi lại công bằng”.

*Thu Cúc lên tòa án – bộ phim của Trương Nghệ Mưu, Cửng Lợi thủ vai chính, chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết “Vạn gia tổ tụng” của Trần Nguyên Bân. Nội dung rất dài, nói 1 dòng ko hết nên thôi ko nói :P Mọi người tự search GG nhá

“Đúng, nhất định đòi lại công bằng!”.

“Nhưng cũng không thể bỏ mặc kinh doanh, nên chuyện này giao hết cho Ân Sinh, anh Dũng làm hậu thuẫn, Ân Sinh đứng mũi chịu sào”.

“Đúng, để Ân Sinh...”.

Lập lại theo quán tính, Trần Dũng ngơ ngác nhận ra, “phanh” khẩn cấp, mặc dù vậy vẫn còn lưu lại mấy từ xiêu vẹo.

“Anh, choáng váng?”. Tôi xoay người, cười cười búng lên trán anh, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của anh thật đáng yêu.

Tôi cho anh thời gian tự cân nhắc.

“Bà xã!”. Hơn nửa ngày, Trần Dũng khờ khạo cuối cùng cũng hiểu ra, con người đen bóng ngấn nước, cánh tay siết chặt lấy tôi, một câu thốt ra đã nghẹn ngào khôn kể. “Em, em...”.

“Anh Dũng”. Nắm bờ vai anh, hy vọng cánh tay gầy yếu của tôi có thể chuyển hết sự săn sóc vô hạn. “Chuyện hai người đừng gánh hết một mình”.

“Nhưng mà, nhưng mà...”. Anh do dự, ngập ngừng cắn môi, cuối cùng thở dài thành tiếng. “Anh là đàn ông!”.

Đây chính là vấn đề, nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, nước mắt đàn ông không rơi thành giọt, nhưng mọi đàn ông đều quên tục ngữ còn có câu này : chưa đau chưa biết mùi. Vốn thôi, lòng người không phải sắt thép, có cứng rắn mấy thì lúc nên nói hết phải nói hết.

Tôi vỗ vỗ anh, thuận tay sửa sang lại tóc anh, tạm ngưng một chút lại tiếp tục lên một lớp tâm lý khỏe mạnh cho chồng tôi. “Biết mình là nam tử hán, sao không giấu lại một nửa thể giới là phụ nữ? Thêm nữa vợ chồng chẳng lẽ là người đứng sao? Có đau nói ra, khóc cũng muốn khóc cùng nhau, ít nhất làm bạn của nhau”.

“Anh sợ em đi theo vất vả”. Tiếng nói rầu rĩ vang ở bên tai, ngôn ngữ rất bình thường nhưng tôi lại nghe ra tư vị đau khổ. “Ân Sinh, anh, anh sợ...”.

Tôi đứng thẳng dậy, Trần Dũng nhìn tôi, biểu tình đau đớn. “Từ lúc kết hôn tới nay, em cười được bao nhiêu lần? Lừa em, không tin em, làm em tức giận bỏ đi, cãi nhau với em... Nhìn xem, chuyện tốt thì ít, chuyện xấu thì nhiều vô kể! Ông trời biết anh muốn làm em cười, Ân Sinh, lẽ ra anh phải làm cho em cười hạnh phúc, nhưng hiện tại...”.

Anh nghẹn ngào, cúi đầu, ngón tay bấu mạnh vào vai tôi, thân mình run rẩy như phiến lá trong gió.

Tôi hít sâu, cố gắng áp chế cảm xúc phức tạp, nâng đầu anh dậy, bắt anh nhìn thẳng vào mắt tôi. “Anh Dũng, em không phải không vui. Anh nuông chiều em như vậy, thật sự cho tới bây giờ chưa ai yêu em nhiều như anh”.

Giọng tôi hơi nức nở, phải dừng lại thở, nghỉ một chút rồi nói tiếp. “Cả đời, em chỉ chọn anh, em muốn ở bên anh, cho dù gặp khó khăn cũng vẫn muốn ở bên anh. Cho nên anh đừng tự trách, cũng đừng bỏ em lại, được không?”.

Thật sự không thể tiếp tục, ánh mắt nhòe ướt lệ, cô gái vừa rồi còn thề son sắt lên lớp khai thông trí tuệ cho người ta lập tức biến thành nhu nhược, muốn làm nũng với người đàn ông của cô ấy, muốn òa khóc trong lòng anh. Vì hiện giờ cô ấy thực cảm động, rất cảm động!

“Ân Sinh...”.

Thở dài thật dài và vòng ôm thật chặt, đã quên những gì vừa nói, tôi lại tựa vào lồng ngực ấm áp quen thuộc của Trần Dũng, khóc nức nở.

Là ai khuyên ai? Là ai thuyết phục ai? Không quan trọng, thật sự không còn quan trọng nữa. Cho đến bây giờ chúng tôi vẫn là những đứa ngốc đơn thuần, mở to mắt nhìn bầu trời mà không biết nó là gì, giữa cuộc đời mênh mông, tin tưởng tính bản thiện của người khác, luôn nghĩ cái ác chỉ tồn tại trong cổ tích, cuộc sống này chắc chắn có hoa nở khắp nơi. Nhưng sự thật là sách giáo khoa tốt nhất, nó buộc chúng tôi phải thừa nhận lòng người hiểm ác, thừa nhận lợi lấy hại bỏ, tính mạng con người vốn nên nặng nhất cuối cùng lại là thứ nhẹ nhất! Sự thật đều tàn khốc như vậy sao? Hay do chúng tôi xui xẻo gặp trường hợp cá biệt?

Cắn răng kiên cường, tôi tự nhủ với bản thân đây chỉ là cá biệt, tự nhủ rằng thế giới vẫn có rất nhiều người tốt. Bằng không sao Phùng Kiến Vân lại cụp mắt nói nhỏ “xin lỗi” trước khi chúng tôi đi lãnh án, vì sao chị ta luôn gào khóc chỉ một câu. “Ông Chu à, tôi không còn cách nào, không còn cách nào khác!”.

Chị ta, hẳn là cắn rứt. Người chồng hy sinh để cả gia đình được sống tiếp, cả gánh nặng chị ta không thể gánh cho nên dùng một người hy sinh đổi lấy cả gia đình gắn bó, mua bán này thật có lời! Về phần những người khác, thời xa xưa thánh hiền còn cảm khái “thân thích hoặc dư bi, tha nhân diệc hĩ ca”*, huống hồ xã hội hiện đại lạnh lùng mới là thái độ bình thường, đã chấp nhận đánh đổi người thân của mình, ai có thể bi sầu nữa?

*Có thể hiểu là nỗi bi ai của người này là niềm vui của người khác.

Chẳng ai sai, chỉ có Trần Dũng là khổ – lòng tốt bị chà đạp và Chu Phú Xương – bị người nhà đánh đổi. Đương nhiên tôi không phục, cũng từng nghĩ đến việc đệ đơn xin khám nghiệm lần hai, nhưng Chu Phú Xương nằm bẹp trên giường như miếng vải rách, khám nữa, chữa nữa mà được sao? Chúng tôi là người, chúng tôi không đành lòng! Vì vậy chỉ có thể phân chia nhau ra hành động, giãy giụa trong tuyệt vọng : anh tìm cảnh sát phá án, tôi tìm viện trưởng, anh thềm cảnh sát trưởng chính ủy, tôi tìm đội trưởng cảnh đội...

Cầu hết quan hệ người này đến người khác, lời hay nói hết, tươi cười nhẫn nhịn, chỉ hy vọng trách nhiệm được phán xét công minh. Nhưng, vô ích. Phía cảnh sát nói : tôi đã làm hết sức, hạng mục công tác cụ thể đều do lãnh đạo định đoạt. Viện trưởng nói : báo cáo giao lên, ê-kíp đang nghiên cứu. Chính ủy nói : phân công quản lý khác nhau, việc này anh ta không biết. Đội trưởng nói... Anh ta không nói gì, chỉ phụng phịu trình bày pháp luật rất công bằng, sau đó quay ra nơi khác tiếp điện thoại, cao giọng nhận chúc mừng từ bạn bè, mừng anh ta mua được căn hộ mới, giao thông tiện lợi, cảnh trí tao nhã.

Nghe đến đó, tôi cảm thấy mình có tiếp tục cũng chẳng được tác dụng gì, nhét lại vào túi phong bì hai ngàn tệ, tôi sợ hãi như chó chết chủ. Hôm trước đọc báo, nhớ không lầm thì khu căn hộ đó chủ thầu chính là Phùng Kiến Quân!

Không có trì hoãn, trách nhiệm lập tức được phân định : tai nạn lần đó Trần Dũng chịu trách nhiệm chủ yếu, án theo tỉ lệ 3:7, bồi thường sáu mươi vạn.

Cầm tờ giấy đóng dấu đỏ đó, tôi và Trần Dũng không nói gì, mắt mờ sương khói, bả vai suy sụp, mặc dù không có nước mắt nhưng nhìn nhau cũng đủ hiểu hết tư vị cực khổ trong lòng.

Tiểu Kiếm vừa nói. “Anh Dũng, em có thể xin cấp trên xem xét lại”.

Hỉ Hoa và bạn trai luật sư của nó cũng đề nghị. “Ra tòa đi, cảnh sát không thông chúng ta ra tòa giải quyết!”.

Lệ Lệ ồn ào. “Mặc kệ lũ người đó, đầu năm nay thiếu nợ không trả, thích làm gì làm thử coi!”.

Tào Hồ bình tĩnh xắn tay áo. “Bao nhiêu người? Nói cho em biết tên là được!”.

“Hồ!”. Trần Dũng ngăn anh ta lại, cúi đầu hít một hơi sâu lại ngẩng lên, vẻ mặt tràn trề tự tin. “Đừng xúc động, quyết định của cảnh sát, em muốn tính sổ với ai? Hơn nữa, ra tòa nào có dễ như vậy, bất quá là bước đầu tiên của ngàn dặm trường chinh, chớ sợ, năm ba năm nữa chúng ta cứ từ từ trả!”.

“Anh Dũng... Anh thật... nghĩ như vậy?”. Tiểu Kiếm sững sờ, không thể trách cậu ấy, ngay cả tôi còn không tin Trần Dũng chịu đả kích lớn có thể phục hồi nhanh như vậy.

“Tiểu tử thói xem anh là gì, anh của em mà không vượt qua được chuyện này sao?”. Anh vỗ vai Tiểu Kiếm, cười nhạt. “Được rồi, tâm ý mọi người tôi hiểu, mau trở về nhà nghỉ ngơi cả đi, binh đến tướng chặn nước đến đất chặn, ai sợ ai!”.

Không thể nào, này cũng nghĩ quá thoáng đi! Miệng há hốc thành hình chữ O, nhìn mặt mày anh hơn hớn mà lắc đầu.

Tôi không tin anh! Cả buổi tối, Trần Dũng giống như hoàn toàn quên mất phần trách nhiệm đã phân, khi bạn bè còn ở đó thì nói chuyện phiếm không ngừng, vừa nói vừa pha trò; họ vừa đi, anh vùi đầu làm việc nhà, quét dọn nhà cửa, tẩy rửa khói dầu trong bếp, rồi tính toán chi tiêu, không cho tôi hỗ trợ, bảo “ngày mai em phải đi làm, không thể mệt”.

Nhìn anh bận rộn, tôi chỉ thấy lòng chua xót, anh thật khổ quá, chướng ngại ngay trước mắt nhưng không muốn làm người mình quan tâm nóng ruột cho nên nuốt vào toàn bộ khổ sở, dùng nụ cười thay cho nước mắt, dùng lao động đổi phiên nào, tuy rằng cũng là một kiểu xả stress nhưng thống khổ ghen trong bụng ai nói sẽ không bị thương thân?

Tôi lo lắng, lại không biết khuyên giải an ủi thế nào.

Ngày hôm đó ngủ không ngon, mơ hết cái này đến cái khác, mơ Phùng Kiến Quân ôm đội trưởng cảnh đội cười ha hả, mơ Phùng Kiến Vân chích thuốc độc vào tay Chu Phú Xương, rồi mơ Trần Dũng đứng ở vách núi đen nhìn tôi, sắc mặt bi thương, lặp đi lặp lại : Ân Sinh, em chính là điều tốt nhất anh từng có.

Kết quả tôi giật mình tỉnh dậy, đưa tay sờ, bên gối không có ai, chỉ có ánh sáng mờ mờ hé ra sau cửa phòng khách, ánh sáng lạnh lẽo của màn hình TV.

Tổng vệ sinh chưa đủ, nửa đêm còn dậy xem TV! Tiêu rồi, đã nói chịu đựng là không tốt mà, thím Trần điên rồi, ngủ cũng không ngủ!

Tôi quơ vội cái áo mặc vào, xoay người đi vô phòng khách, mơ mơ màng màng không nghĩ nhiều, chỉ muốn ấn anh về giường, cho tên mệt chết người này mau mau nghỉ ngơi.

“Anh Dũng, ngủ”. Đẩy cửa ra, vừa dụi mắt vừa nói chuyện. “Trẻ thế này rồi anh còn làm gì...”.

Tôi im lặng, không khí ngập đầy khói thuốc ập vào mắt làm tôi tỉnh hoàn toàn, mở to hai mắt tìm cẩn thận, sau đó, tôi phát hiện ra anh.

TV không có tín hiệu, Trần Dũng suy sụp ngồi đó, khuôn mặt anh tiêu tụy, vẻ mặt mệt mỏi, ánh sáng lạnh lùng chiếu lên mặt anh như màu phấn quỷ dị tô vẽ từng tầng tuyết vọng, vai anh thật nhiều gánh nặng quá.

“Ân Sinh?”. Anh thấy tôi, trở mắt vài giây ngẩn ngui, nhanh chóng phục hồi, lặng lẽ giấu giếm dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn, cười cười nhìn tôi. “Cái đó, cái đó, hôm... Hôm nay có trận bóng”.

Than khẽ, nhẹ nhàng mở miệng, dùng tiếng nói dịu dàng bình thản. “Ngủ không được?”.

“Ừ”.

“Em cùng anh”.

Rất muốn khuyên anh, chỉ là không thể nói, đàn ông có tự tôn đàn ông, không thể phá vỡ, trừ phi tự anh muốn nói, nếu không cho dù rất thân mật cũng không được đề cập. Nếu anh khổ sở, tôi chẳng có cách nào chia sẻ, vết sẹo cũ của anh tôi càng không thể đàm luận, vậy đi, cứ cùng anh, im lặng đứng bên người chồng tôi, dùng độ ấm của bản thân làm ấm tay anh, ấm lòng anh, yên lặng duy trì vòng ôm.

Phòng nhỏ không tiếng động, chỉ có khói mờ bốc lên, càng lúc càng dày đặc, cảnh mộng buồn bã.

Thật lâu sau, anh thu tay lại, rót cuộc tựa đầu lên vai tôi, anh ôm chặt tôi, cúi đầu khóc...

Khóc đi, khóc ra được là tốt rồi.

33. Chương 33: Kẻ Ác Một Nửa

Chúng tôi quyết định không trả tiền. Cách này lu mờ lương tâm. Nhưng chúng tôi không phải Đào Uyên Minh hay Chu Tự Thanh*, cũng không phải thánh nữ hay đại giáo chủ, chúng tôi không cao ngạo thanh cao, không thể méo mặt yêu hòa bình, càng không yêu người khác hơn yêu bản thân. Đối mặt với bất công mà sinh tồn, chúng tôi chỉ nghĩ : sắp chết đói tới nơi, ai giảng lương tâm ở đây?

*Hai thi nhân nổi tiếng thanh liêm trong sạch, Đào Uyên Minh vì không muốn quy lụy trước cường hào ác bá mà chấp nhận bỏ mũ từ quan về sống ẩn dật.

Vậy mới nói, vật bị ép đến cùng cực ắt sẽ bật lại, bức người đến lúc nào đó lương dân cũng hóa điều dân. Giống Phùng Kiến Vân : chỉ biết khóc thê thảm gào thét chị ta chẳng còn cách nào khác. Tương tự, chúng tôi cũng chẳng còn cách nào.

Khi đã nghĩ thông suốt, cuộc sống trở nên dễ chịu hơn, tục ngữ nói lợn chết không sợ nước sôi phồng, phía cảnh đội điều đình vô ích, chúng tôi chờ ra tòa. Dù sao người nào đệ đơn trước sẽ lấy phí tố tụng trước. Một năm, hai năm, ba năm... Mặc kệ tòa muốn xử đến lúc nào, người nằm chờ chết cũng không phải Trần Dũng, chúng tôi có thời gian, từ từ kéo dài. Lệ Lệ nói rất đúng, đầu năm thiếu tiền là đại gia, quốc gia chủ nghĩa xã hội khoa học, chẳng lẽ vì người ta không trả tiền bồi thường mà cưỡng chế người ta ra đường ỉ?

Tôi có tự trách, cảm thấy suy nghĩ của mình thực xấu xa, nhưng nhà họ Chu bắt nhân bắt nghĩa thì tôi cũng chỉ biết đối xử bất nhân bất nghĩa lại vậy thôi, tiếc nuối duy nhất của tôi là lúc trước muốn đi hầu hạ Chu đại ca đồ bộ, không tiền thì lấy nhân lực bồi đắp nhưng cuối cùng lại không đi, chúng tôi đều không can đảm đi gặp Chu Phú Xương, từng thử qua vài lần nhưng không thể, nhìn thấy anh Chu nằm đó sẽ chột dạ, cái cảm giác này xâm nhập tận xương tủy, mỗi lần đều đào hết mớ mặc cảm tội lỗi lên, vô vậ mình, khiến mình uể oải muốn khóc.

Cứ như vậy một tháng qua đi, rốt cuộc chúng tôi không chịu đựng nổi nữa, chỉ có thể làm kẻ ác một nửa, Ân Sinh và Trần Dũng nhìn nhau im lặng, chuyển nhà xuống ở một căn hộ nhỏ hơn, bán căn hộ lớn, thu hồi được mười vạn cộng với hai mươi lăm vạn đã chuẩn bị tốt, cuốn sổ tiết kiệm mỏng manh là toàn bộ gia sản của chúng tôi, cẩn thận đặt trong ngăn kéo chờ nhà họ Chu đồng ý hòa giải tới lấy.

Cực hạn chính là như vậy.

Một chiều chạng vạng mùa đông rét lạnh, tuyết rơi cả ngày vừa mới ngừng lại, thành phố bị bao phủ trong tuyết trắng, hai bên đường tuyết vẫn chưa cạo hết, mặt trời mất dạng, ánh nắng không một chút độ ấm chiếu lên người những kẻ gian nan bốn ba, khắc họa nét đặc trưng của mùa.

“Cái gì! Để mặc Chu Phú Xương trước cổng đồn cảnh sát sao?”.

Trong điện thoại, Lệ Lệ hô to gọi nhỏ. “Bọn họ không phải người, hôm nay nhiệt độ là -10! Trời ơi, em phải tố cáo bọn họ!”.

Tôi bất đắc dĩ cười khổ, tôi hiểu Lệ Lệ bất bình, tố cáo kêu oan cũng tốt, cố chấp làm lì cũng vậy, người ta đã làm thế thì chúng tôi biết phải làm sao. Tôi còn nhớ lần đầu tiên bọn họ ném người trước cửa tòa án, tôi và Trần Dũng lập tức chạy qua, anh Chu nằm dưới đất rơi lệ, thứ nước mắt vẫn đục rớt ra khỏi đôi mắt như có như không, lăn dài xuống cần cổ gãy xơ xác, sắc mặt anh ta lúc đó tái nhợt như tro. Lần đó, Trần Dũng canh giữ bên Chu Phú Xương một ngày một đêm, vừa giao tiền vừa kêu gào người nhà Chu Phú Xương đến đón anh ta. Bây giờ, phải cần bao lâu?

“Đừng lo, anh em đi qua đó rồi, vừa rồi có gọi điện thông báo Chu Phú Xương đang được tiếp đãi trong văn phòng đồn, không đông lạnh cũng không bị đói đâu”.

“Phùng Kiến Vân thật sự nhẫn tâm quá mức, ‘lòng lang dạ sói’ cũng không bằng chị ta, chị ta đang gây áp lực với chính phủ đây, chẳng phải đã nói sẽ im lặng qua năm mới sao, mới quay đi là lại gây chuyện bất nháo buộc cơ quan nhà nước cưỡng chế anh chị. Chị cẩn thận, nói anh hai cách xa ông Chu kia một chút, người nhà ông ta đã muốn vứt bỏ ông ta thì mình liên quan gì? Đúng rồi, chị chờ em, để em nói anh Hồ mang vài anh em qua đó, tăng thêm nhân chứng”.

Lệ Lệ nói đúng, nhưng chủ ý đó không được : Tào Hổ từng sử dụng bạo lực với phía cảnh sát, mặt khác, một đám người hung dữ tốp lớn tốp nhỏ đứng bên cạnh Chu Phú Xương, ai da, không dọa anh Chu bất tỉnh nhân sự đã là may.

Tôi nhu nhu hai bên thái dương, nhăn mày, xin miễn ý tốt của Lệ Lệ, hẹn cô ấy và Tào Hổ hôm nào đó đến nhà hàng ăn cơm, nhàn nhàn nói chuyện phiếm vài câu rồi cúp máy, bỏ di động vào túi xách, thở ra một hơi, tiếp tục đi về nhà.

Không biết Trần Dũng khi nào có thể trở về, chạy đến đồn cảnh sát thêm phiên, không bằng trở về nhà làm cơm hộp đưa qua, coi như tắm bổ thêm cho thể xác và tinh thần mệt mỏi của anh. Ngẫm lại thật bất lực, đại sự trước mặt, tôi làm vợ chỉ có thể giúp được nhiều đó...

Trời chẳng biết tối đen từ lúc nào, đèn đường mờ nhạt. Tuyết vẫn rơi nhẹ chưa dứt hẳn, dầm lên kêu sột soạt, tôi mang túi khoai tây và củ cải trắng về nhà, cả người hoàn toàn chìm vào miên man suy nghĩ : củ cải trắng xắt mỏng xào với khoai tây cục, thêm món củ cải trắng khoai tây hầm chắc là đủ nhỉ? Thức ăn mùa đông thật đắt đỏ, sớm biết như vậy tôi đã trữ nhiều đồ ăn một chút, mùa thu tôi đã nghĩ cái gì? À, lúc đó tôi còn đang trốn chạy đến nơi khác, đang nháo ầm ĩ đòi chia tay với Trần Dũng.

Hít hít cái mũi, tôi cười nhếch miệng, cảm thấy mình lúc trước sao ngốc nghếch cố chấp đến vậy, từng yêu từng oán chẳng còn là gì trước đại nạn, thì ra vợ chồng yêu nhau không chỉ đơn giản có bấy nhiêu, hai người nếu chân chính đến bên nhau, cam tâm tình nguyện ấn dấu đỏ vào giấy đăng ký kết hôn thì phải dựa vào nhau mới gọi là hôn nhân, tình yêu lùi về vị trí thứ yếu, tình thân, tình bạn, ân tình trộn lẫn với nó khiến nó trở nên mơ hồ. Tôi yêu anh? Anh yêu tôi?

Không có ý nghĩa gì, vụ án xử xong rồi nói sau, cửa nhà ngay trước mắt, vẫn nên chạy nhanh về nấu cơm quan trọng hơn.

“Niếp Ân Sinh?”

Ai gọi tôi? Ngẩng đầu tìm kiếm, bất ngờ bị ai đó quật ngã xuống đất. Đau quá, say à! Tôi ôm bụng, định đứng lên mắng cho tên đó một trận nhưng không cách nào đứng dậy được, bụng đau nhói, nóng rực như có lửa.

“Lần này là chút lòng thành, nói với chồng mày nhanh trả tiền cho người ta, bằng không lần sau anh ba không khách khí như vậy đâu!”

Người va vào tôi ẩn phía sau góc chết của đèn đường, tôi mở to mắt cũng không thấy rõ mặt hắn ta. Cảm giác ẩm ướt lan ra khắp bụng, tôi đưa bàn tay ôm bụng lên, ngẩng ra nhìn, toàn là máu. Tôi không phải chỉ bị va trúng, là bị người ta đâm ọt dao. Suy nghĩ trì độn, đầu óc biến thành gỗ, theo bản năng nhìn bốn phía run rẩy hết lên. “Cứu mạng... Cứu mạng với... Bắt... Bắt người xấu...”

Phí công vô ích, bóng đen đánh úp tới, túi xách bị hất cướp đi, tôi kiệt sức tê liệt ngã xuống lòng đường đóng tuyết. Nắm chặt túi cơm hộp trong tay, ý thức cuối cùng còn lại trong đầu tôi chỉ là tiếc nuối : anh Dũng, không kịp mang cho anh đồ ăn em làm rồi.

34. Chương 34: Phiên Phức Chấm Dứt

Ba ngày sau, tôi tỉnh lại, thứ đầu tiên nhìn thấy là cặp mắt đỏ ngầu của Trần Dũng, lúc ấy anh đang thấm khăn ướt lên môi tôi, động tác cẩn thận mềm nhẹ như quét một cọng lông chim lên người. Thấy tôi tỉnh, mặt anh mừng rỡ như điên rồi lại biến mất trong vài giây, lông mày nhíu lại, hốc mắt cuộn sóng, từ từ nắm lấy tay tôi áp lên má anh, thật lâu thật lâu không buông ra.

“Ân Sinh, đau không?”

Đây là câu đầu tiên anh nói với tôi, âm lượng khổng lồ chế xuống mức nhỏ nhất, giống như tôi là búp bê giấy, chỉ dùng sức một chút thôi là tôi sẽ vỡ tan. Đường nhiên tôi đau, nhưng nhìn vẻ mặt anh còn đau hơn tôi, bao nhiêu nỗi đau chợt trở nên nhỏ bé không đáng kể, tôi muốn an ủi anh gì đó mà chẳng thể nói được gì, vì thế tôi cười, hy vọng có thể dùng nụ cười này xóa đi tự trách và áy náy của anh.

Anh cũng cười, môi lướt qua mu bàn tay của tôi rồi in một dấu son lên tim tôi, hơi ẩm và tình cảm không lời của anh chậm rãi thấm vào da. Như vậy thật tốt, phải biết rằng trên đời này ngôn ngữ là nhạt nhất, nhìn hành động của anh, ánh mắt của anh, bao nhiêu lời nói cũng không thể so sánh với chúng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, anh quay ra nơi khác, cúi đầu, tấm lưng gầy phập phồng run rẩy như có gió lốc đang lắc nó. Em không khóc, em không khóc, vì nước mắt của em đã có anh khóc thay...

.

.

.

Sau đó cảnh sát đến, cầm cái túi xách rách bươm hỏi có phải của tôi không. Một nỗi là đúng, mở ra, chứng minh nhân dân và vân vân đều ở trong, chỉ mất mỗi tiền trong bóp, năm trăm bốn mươi hai tệ và tám xu lẻ. Mọi thứ bỗng trở nên vô cùng đơn giản : cướp tài sản, tôi bị đâm, chỉ vì năm trăm bốn mươi hai tệ và tám xu lẻ. Tôi biết đó không phải sự thật, cũng muốn giải thích, nhưng chẳng có chứng cứ nào xác đáng.

Vài ngày sau cảnh sát thông báo cho tôi biết, “anh ba” – chính là Trần Tam Kiều – nhân vật nổi tiếng thương trường của thành phố, hoàn toàn có thể chứng minh sự trong sạch của ông ta.

Tất nhiên là ông ta trong sạch! Giám đốc công ty kiến trúc, ông chủ câu lạc bộ đêm, nhà cái cho vay nặng lãi lớn nhất thành phố, sao mà không trong sạch cho được!

Chẳng ai tin tôi, trừ bỏ bạn bè bên cạnh, một đám người nhỏ bé yếu thế! Tào Hổ nghe tin, sắc mặt xanh mét đến đáng sợ, siết nắm đấm định đi tìm “anh ba” nói cho ra lẽ, cuối cùng vẫn bị Trần Dũng ngăn lại, sống chết túm lấy anh ta, hai người chạy ra ngoài cửa to nhỏ gì đó.

Tôi không biết bọn họ nói gì, nhưng tôi biết Tào Hổ là đàn em của ông ta, làm việc ở câu lạc bộ đêm, một phần trong sản nghiệp của Trần Tam Kiều. Vậy nên tôi ủng hộ Trần Dũng, anh làm vậy là đúng, không thể để người anh coi như em ruột vì bên vực kẻ yếu mà hủy hoại cuộc sống của chính mình, không công bằng cho anh ta.

Đến đêm, Tào Hổ biến mất trở lại phòng tắm, con người anh ta vốn ít nói âm trầm giờ lại càng lạnh lùng, đi đến bên giường tôi nói một câu. “Chị dâu, xin lỗi chị”. Liền xoay người rời đi, thật lâu sau cũng không xuất hiện.

Lệ Lệ nói anh ta cảm thấy hổ thẹn, bắt bình thay cho tôi, bình tĩnh rồi tự khắc sẽ trở lại. Tôi cảm động lắm, nhưng không cho là đúng, Tào Hổ cố chấp như Trần Dũng vậy, trên đời này có thứ đạo lý dễ tìm như vậy sao, thế lực cường bạo đó chúng tôi muốn chống lại cũng không thể chống lại được, chỉ có thể chấp nhận. Đây là cuộc sống.

.

.

.

Hôm nay là ngày tôi xuất viện, làm xong thủ tục, thanh toán viện phí, cuối cùng tôi cũng rời khỏi nơi lẽ ra tôi không nên đến.

“Ân Sinh, anh dìu em”. Cánh tay bị quàng lấy, thắt lưng được nâng dậy, dưới sự giám sát nghiêm mật của Trần Dũng, tôi lảo đảo đi ra cửa bệnh viện.

“Xe đậu bên kia, chị dâu đừng gấp, mình từ từ đi”. Tiểu Kiềm mang chăn màn chậu rửa phía sau ồn ào.

“Không có việc gì, không có việc gì, sắp cắt chỉ rồi mà, có gì to tát đâu”. Tôi quay đầu cười cười nhìn Tiểu Kiềm, rồi vỗ tay Trần Dũng. “Dìu gì chứ, em cũng đâu phải người giấy, vài bước cũng đi không được? Mau, buông em ra, tự em đi”.

Tâm tình rất tốt, buồn bực mấy ngày liền trở thành hư không, tôi đắc ý dào dạt ngậm nga, chỉ thiếu đường chạy tới nhà họ Chu khoe ra : nhìn đi nhìn đi, uy hiếp tôi thì sao, không cụt tay cụt chân, tôi là gián giết mãi không chết đâu!

“Tiểu Kiếm à, buổi tối có hoạt động gì cứ từ chối hết cho chị, chờ chị gọi bọn Tường Tân đến, chị dâu em làm chủ, đến nhà hàng anh em ăn đồ ngon đi”. Tôi vui vẻ nói, trong lòng tính toán phải khao mọi người, bồi bổ chính mình.

“.....”. Chẳng ai trả lời tôi, một chút tỏ vẻ cũng không có?

Xoảng! Chậu rửa rơi xuống đất, tôi lập tức quay đầu, Tiểu Kiếm đang chặt vật thu lượm.

Tiểu tử này, tay chân vụng về!

“Đường trơn, cẩn thận một chút, có hư hỏng gì không?”.

Một câu hỏi rất bình thường đổi lại Tiểu Kiếm nhìn tôi quái dị, thậm chí không kịp tỉnh táo đánh rớt đồ dùng xuống nền tuyết, lấp bắp. “Không có gì, em, em, em đi mở cửa xe”. Rồi mang đồ bỏ chạy.

Sao kì lạ như vậy?

Trên đường về nhà tôi vẫn rất hưng phấn, khung cảnh quen thuộc mới đáng yêu làm sao : con đường đầy tuyết bản nhưng vẫn rất phong cách, những ông khói lăm lem bụi bặm mờ ảo nên thơ, ai da! Vào cửa rồi, tôi vẫn không quên dặn Tiểu Kiếm.

“Buổi tối nhất định đến nhé, mang bạn gái em theo luôn”.

“Ân Sinh mệt không, lên giường nằm một lát đi?”. Giúp tôi cởi áo bông, Trần Dũng lấy khăn nóng lau mặt cho tôi.

“Không mệt gì cả, anh đi đi, đúng rồi anh Dũng, mấy ngày em nằm viện nhà họ Chu thật biết điều, không đến quấy phá cũng không có nửa điểm tin tức, anh nói thử xem có phải bọn họ nghĩ thông rồi, muốn giải hòa không?”. Tôi tiếp nhận khăn, tự lau, hỏi thẳng vào chủ đề.

“Ừm... Muốn ăn gì, anh nấu cho em”.

“Không cần, buổi tối mình còn đến nhà hàng ăn không phải sao?”. Tôi đưa khăn mặt cho anh, thư thư phục phục đầm ấm thất lưng, chậm rãi đứng lên đi vào phòng.

“Ân Sinh”.

“Dạ”. Tôi đáp, quay đầu nhìn Trần Dũng.

“Mấy ngày trước em nằm viện, có chuyện này chưa nói cho em”. Anh không nhìn tôi, vắn vắn cái khăn, tuy rằng ngữ khí nhẹ nhàng nhưng dường như mỗi chữ anh nói ra miệng đều rất gian nan.

“Sao?”. Tôi có dự cảm chẳng lành, hơn nữa càng lúc càng thấy tệ hơn.

“Nhà hàng... Nhà hàng anh đã...”. Khăn sắp bị vò nát, anh ngừng lại, hít sâu một hơi cuối cùng dồn sức nói luôn một lần. “Anh bán nhà hàng rồi, vừa đủ hai mươi lăm vạn, cho nên...”. Anh đi tới ôm lấy tôi, tên ngốc làm người ta đau lòng, anh nhìn chằm chằm vào tôi mà nói, từng chữ đều chắc như chém đinh chặt sắt. “Ân Sinh, anh gom đủ sáu mươi vạn, nhà ông Chu sẽ không bao giờ đến nữa, bọn họ vĩnh viễn không bao giờ tìm chúng ta gây phiền toái nữa đâu”.

35. Chương 35: Phấn Đấu – Tri Ân Không Cần Hồi Báo

“Đưa chuột bán bao nhiêu?”.

“Bảy đồng sáu”.

“... Đậu sừng nhìn ngon quá, bao nhiêu tiền?”.

“Chín đồng năm, sao? Lấy hai cân nhé?”.

“.....”.

“Ai da chị hai còn do dự cái gì, chị thử đi hỏi giá xem, trời tuyết lớn làm gì có đồ ăn rẻ, đường gió lớn không vận chuyển đồ ăn được, tôi là tôi bán rẻ lắm rồi đây, chị mà đến ban ngày còn đắt hơn giá này”.

“Thôi, vẫn là quên đi, cảm ơn chị”. Tôi xấu hổ cười cười, không để ý đến người bán hàng rong nài ép, cất nhanh tiền trong tay, bước đi. Đắt quá tôi ăn không nổi.

Đẩy cửa chợ rau bước ra ngoài, bông tuyết tấp vào mặt, người thành phố vội vã trong guồng quay tiền tài, dọc đường có vài du khách cười đùa và chụp ảnh không ngừng, dù lạnh đến răng va lập cập vẫn xuýt xoa cảnh phố xá : đẹp quá, đẹp quá!

Đúng vậy, hiện tại là mùa đẹp nhất của phương Bắc, nhưng một người đã ở lâu như tôi không có tâm tư thưởng thức cảnh tuyết. “Hôm nay ăn cái gì?” mới là mối quan tâm hàng đầu của tôi. Trong nhà còn nửa củ cải trắng, đậu hũ trong tủ lạnh có thể nấu món hầm, mua thêm hai trái lê ướp lạnh là giải quyết xong vấn đề hoa quả, trước đó vài ngày Trần Dũng ăn cơm cần trụng lưỡi, sưng một cục thật to, người ta thường nói đó là do “thiếu thịt”, nhưng hiện tại thịt mắc quá chùng, tôi không cách nào mua nổi thì biết dùng gì để bù lại “thịt”?

Sờ sờ tiền trong túi, một tờ giấy nhám nhám vậy mà quý giá, vừa mới đầu tháng, khấu trừ tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền sinh hoạt chỉ có năm trăm, chi nhằm một đồng là cuối tháng thiếu hụt ngay, huống chi còn phải để dành cho những tình huống cấp bách. Tôi nghĩ đến đầu đầu mà không ra cách giải quyết, nhìn đồng hồ, kim đồng hồ đã sắp qua số 6, nếu không trở về sẽ có người nổi nóng đây. Dừng suy nghĩ, lắc đầu, cất kỹ tiền, tiếp tục bước gian nan trên tuyết. Quên đi, lưỡi sưng mấy cục không tính là chuyện lớn, giữa tháng cải thiện thức ăn sau.

Khi tôi về nhà thì Trần Dũng đang chờ ở đầu phố, thân mình anh cao ngất như cây tùng, mặc áo đen đứng dưới ngọn đèn đường, thật là, chẳng biết đội mũ gì cả, mặc cho tuyết rơi dày trên đầu trên người, tên ngốc này không chịu ngấm lại nếu anh bị bệnh thì tôi phải khổ sở.

Đi ba bước chạy hai bước, chưa chào hỏi, trực tiếp đưa tay phủi tuyết đọng khắp trên tóc anh. “Lần sau đừng đón em, em cũng đâu phải con nít ba tuổi”.

“Sao lại không đón, nếu không phải về trễ thì anh đã đến công ty đón em rồi”. Dỡ lấy túi xách, thuận thế nắm lấy tay tôi, bàn tay thô ráp bao lấy các đầu ngón tay của tôi cho vào túi áo. “Em xem tay em lạnh cóng, chắc bệnh mất”. Quàng tay qua cho tôi nép chặt vào bên người anh. “Về nhà thôi, về nhà ấm hơn”.

Tôi ngẩng đầu nhìn sang mặt anh, trong lòng không biết phải cảm tưởng sao nữa : tay anh so với tay tôi còn lạnh hơn, anh đã đứng bao lâu? Mỗi ngày dù ưa gió vẫn chờ tôi về nhà, khúc mắc gì khiến anh phải khăng khăng làm việc đó?

“Anh Dũng...”.

“Ừm?”. Rũ mắt xuống nhìn tôi, hàng mi đen của anh dính vài đốm tuyết nhỏ, lay động khe khẽ.

“Ồ, ừm...”. Chẳng nói được gì, bao nhiêu giáo huấn đã chuẩn bị lại nuốt vào trong bụng, cổ họng tôi như có tảng đá mắc ngang đó, không khạc ra được, cũng không nuốt xuống được.

“Ân Sinh, có việc thì nói ra đi”. Rốt cuộc vẫn là vợ chồng lâu năm, anh thật biết tạt xấu hay ậm ừ của tôi.

“Lần sau anh mà không đội mũ, để đầu dính đầy tuyết, em, em sẽ phạt anh khóa thân chạy vòng vòng đó!”. Phù! Nói xong, tuy rằng không diễn tả hết ý nhưng cũng coi như thét ra lửa. Mà sao anh lại cười? Tiếng cười ha ha đầy sung sướng vang vọng khắp bầu trời lả tả tuyết, những cơn gió mang tiếng cười đó đi xa thật xa.

“Bà xã, chồng em thân thể cường tráng, đừng nói chạy khóa thân, bơi mùa đông cũng không vấn đề gì, chỉ là...”. Dừng lại chỉnh tư thế, ôm tôi càng chặt hơn, cúi người nói thầm bên tai tôi. “Chỗ đó, em có dám cho người ngoài nhìn thấy không?”.

Xì xì xì! Người này bại hoại không đứng đắn! Nhưng mà... Đúng là tôi không nữ....

“Dính tí tuyết thôi, mùa này trời tối nhanh, nếu anh không ra đón em, lỡ xảy ra chuyện gì...”.

Anh bỗng ngập ngừng, cánh tay ôm tôi cứng lại, sau một lúc mới đổi giọng trở về trạng thái thoải mái. “Lần này sót ruột quên mang, Ân Sinh đừng giận, lần sau ông xã nhớ đội mũ”.

Tôi biết làm sao, dù anh chưa nói hết nhưng có kẻ ngốc mới không nhận ra, sợ hãi và áy náy đã biến thành tâm bệnh của anh, và vì anh, tôi cũng vậy. Anh Dũng, đừng tự trách nữa được không, đừng căng thẳng nữa, sự chăm sóc đó không phải thứ em muốn, chúng ta chỉ là những người bình thường thôi, không cần cử án tề mi như vậy, tình cảm mà quá câu nệ sẽ khiến người ta không thoải mái.

“Xí, em mới không thêm tức, anh mà cảm thì tự kiểm tiền đi khám đó”. Võ túi tiền, bổ sung thêm. “Em không có tiền đâu, không có đồng nào hết trơn!”

Tôi là người rất xấu, có lòng dút cho tôi ăn tôi còn ngại mệt, tôi mặc kệ, tôi ghét không khí thiếu tự nhiên, tôi thích nói thẳng.

“Rồi rồi rồi, đến lúc đó tự anh đi khám, chỉ cần em không giận thì cái gì cũng được”.

Ai da còn cười nữa, đúng là bó tay với anh mà. Bất đắc dĩ nhún vai, hoàn toàn buông tha chống cự, anh thuộc loại gián đánh không chết, da mặt sạm dày hơn tường đồng, nói cũng thế. Miễn đừng để anh bị cảm là được. Niếp Ân Sinh khẩu xà tâm phật, mày đó, hết thuốc chữa!

Hai mươi phút sau, trời nổi gió, tuyết rơi dày, trong căn phòng nhỏ ấm áp như xuân.

“Ờ tiền đó vừa thấy là biết ngay tiền giả, còn dám bỏ vào nộp, rõ ràng là cố ý lừa ông chủ không hiểu tài vụ”. Từ từ bày đồ ăn ra bàn, nhàn nhã, tôi kể cho anh nghe chuyện hôm nay đi làm gặp phải.

“Cũng không hẳn, chẳng phải em nói hai vợ chồng họ nháo ly hôn sao, ai biết còn có gì trong đó”. Anh gọt lê, đáp. Trần Dũng cũng giống tôi, rất nhàn.

“Lệ Hoa nói nó có thể giúp em liên hệ một công việc khác, em tính hoàn tất công việc tháng này rồi nghỉ, đỡ phải dính vào rắc rối, mất công mình lại trở thành người chịu thiệt”.

“Cũng nên nghỉ, nhưng người em còn chưa bình phục toàn bộ, bình thường đi làm đã là nhiều rồi, kiếm việc khác làm gì, lỡ đâu mệt hỏng rồi thì biết làm sao”.

“Em khỏe rồi mà”.

“Phải không, anh không thể mạo hiểm, em vẫn ngoan ngoãn làm công việc hiện tại thì hơn”.

Tôi biết ngay đề tài này không được hoan nghênh, thím Trần nhà tôi chim sợ cành cong, cực lực phản đối tất cả những công việc khiến tôi vất vả, chỉ cần nhắc tới là giống như đập trứng đuôi của anh vậy.

Tôi bĩu môi khinh thường, ghét bỏ lý do thoái thác của thím Trần, người này gần đây giữ tôi chặt lắm, không được nhảy không được xào rau không được lau chùi nhà cửa, thậm chí ăn uống điều độ giảm béo cũng không cho, tóm lại một câu : đồng chí Trần Dũng đang muốn vỗ béo tôi thành heo. Nằm viện nửa tháng mà lên tới bốn kí, cứ theo đà này thì đến mùa thu là xuất chuồng được rồi.

Cúi đầu, tự giễu : người ta cung phụng mình như lão thái gia mà mày còn chưa thỏa mãn, Niếp Ân Sinh, có ai không biết tốt xấu như mày không?

Thôi bỏ đi, từ từ sửa sai, đổi đề tài, chúng tôi tiếp tục.

“Anh Dũng, hôm nay em gặp Lệ Lệ”. Tôi vắn nước rửa đồ ăn, tay không ngừng miệng cũng không ngừng, kể từng thứ nhỏ nhặt trong suốt một ngày, mặc kệ nó thú vị hay vô vị, hữu dụng hay vô dụng, cứ nói. Thật nhàm chán phải không? Nhưng đây là trao đổi, là thứ quan trọng nhất của cuộc sống vợ chồng. Trước kia tôi không hiểu, cứ nghĩ vợ chồng trao đổi hẳn là lãng mạn như trong tiểu thuyết vậy : không cần nói không cần làm, sinh nhật bạn, chỉ cần một ánh mắt của bạn là anh ấy sẽ hiểu – à, sinh nhật vợ, nên tặng vợ chiếc váy tím cô ấy từng liếc mắt thấy trong lần dạo phố trước. Chồng bạn là tổng biên tập tạp chí Mode sao? Hay bạn nghĩ anh ấy là giun đũa trong bụng bạn? Nếu không thì phải thành thật nói ra : anh đi cửa hàng X, quầy X chuyên bán váy áo, là chiếc áo ABC, khi đi nhớ mang thẻ thành viên có thể tiết kiệm 10%.

Đàn ông rất chậm hiểu, bạn phải chỉ dẫn cho anh ấy từ từ. Chẳng ai là con giun trong bụng ai cả, sống lâu dần mới thành thói quen, tình huống gì cũng phải kể, tâm sự chuyện nhà, từng chuyện từng chuyện cứ kể hết đi, đừng giấu giếm gì cả. Đó mới là cuộc sống thật.

“Lâu quá không gặp, cô ấy thế nào rồi?”. Anh nhận lấy đồ ăn trong tay tôi, đứng giữ bên vòi nước, vừa hỏi vừa rửa, chỉ một lúc là nước lạnh đã muốn đông cứng tay anh thành củ cải. Nước hẳn là rất lạnh? Từ lúc

chuyển đến căn hộ nhỏ này, không có tiền lắp máy nước nóng, mỗi ngày chúng tôi đều tranh nhau làm mấy chuyện nhà rửa đồ ăn giặt giũ quần áo phải tiếp xúc với nước lạnh, lần nào Trần Dũng cũng đoạt ngay việc khi tôi làm, tôi hiểu anh sợ tôi lạnh, nhưng chẳng lẽ anh cứ cương làm giàu đỡ, coi bản thân là mình đồng da sắt, ngâm nước không thành vấn đề sao?

Tôi cụp mắt, lòng chua xót khôn cùng, lặng lẽ mang bao tay cao su rồi chen vào vòi nước giành lấy. “Không tốt lắm, nghe nói đang cãi nhau với Hồ”.

“Cái thằng, cũng không biết nhường Lê Lệ, đừng chuyện gì cũng nổi sùng, đúng là tuổi trẻ khí thịnh”. Anh rung đùi đắc ý cảm thán, cúi người, lại che trước tôi.

Lại đoạt việc của người ta? Cố gắng chen, lại chen, tôi và bồn rửa bị ông Phật to lớn Trần Dũng ngăn cách, đẩy hết nửa ngày cũng không tới được.

“Em mang bao tay, để em rửa cho, có nghe không, anh Dũng anh tránh ra xem nào... Ê ê ê, anh muốn làm gì?”.

Anh trực tiếp ôm lấy tôi, bế ra phòng khác đặt xuống đất. “Nói hoài, nghe lời đi, ngồi yên đó cho anh”. Xoay người, tiếp tục. “Rửa rau mà cũng mang bao tay phiền toái? Nhìn chồng em thu phục nó đây”.

Người này! Ý cao hơn tôi! Nhìn bóng dáng anh tôi đành bó tay, vừa hay nhớ ra một chuyện, không cãi nữa, quay vào phòng lấy một viên thuốc đưa qua, ra lệnh. “Há miệng!”.

“Ừm”. Nhìn cũng chưa nhìn, anh ngoan ngoãn há miệng nuốt viên thuốc, động tác vô cùng bình thản làm tôi lấy làm lạ. Anh không hỏi tôi cho anh uống cái gì sao?

Tôi im nửa ngày, rốt cuộc vẫn không nhìn được, giải thích. “Anh, anh bị nhiệt miệng, uống viên B2 cho nhanh khỏi”.

“Ừ”.

Cái thái độ gì thế này!

“Anh Dũng, anh không sợ sao?”.

“Sợ gì?”.

“Lỡ đâu... Em cho anh uống thuốc chuột?”.

Anh đặt đĩa thức ăn lên bàn, quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt buồn cười. “Trong đầu em có thứ gì ở trong vậy?”. Nhắc tay định sờ mặt tôi, nhưng chợt nhận ra tay mình rất lạnh, anh vòng cánh tay khoác qua vai tôi thật chặt. “Tại sao tại sao tại sao, có nhiều lý do như vậy ư. Đúng rồi, thuốc này bao nhiêu tiền?”.

“Ồ? À, có 8 xu thôi, tiền chi tiêu thuốc thang”.

“Để dành đi Ân Sinh, lần sau đừng tiêu tiền cho anh, vài cục sưng thôi, không uống thuốc cũng chẳng sao, tiền thuốc để đó, đủ thì mua ít thuốc bổ mà uống”. Anh cúi đầu, hơi thở nóng hằm hập kề sát bên tai tôi. “Đừng nghĩ nhiều, vợ cho anh ăn cái gì anh sẽ không từ chối cái đó, cho dù là độc cũng nuốt xuống”.

Cảm giác ướt át phẳng phất qua trán, như có làn gió ẩm nhảy múa qua những chiếc lá khô.

“Chúng ta đã bị thời gian thử thách bao lâu rồi em, sinh mệnh cả hai đã gắn chặt vào nhau, dù em có mưu sát chồng đi nữa cũng là có nguyên nhân, cho nên chồng nhận mệnh, cùng lắm thì chết cũng chỉ là một giấc ngủ vui mà thôi”.

Buông ra ôm ấp, anh xoay người, vui vẻ ngâm nga. Còn tôi, đứng chôn chân, khó chịu, cảm giác không đúng. Chướng tai! Tại sao “dù em có mưu sát chồng đi nữa cũng là có nguyên nhân”, hai người ngang hàng, ai giết ai mà không phải phạm pháp?

Anh Dũng, anh hà tất phải như vậy? Chẳng lẽ tự ngược bản thân để lấy lòng người khác ư, khiêm cung gần như hèn mọn, lòng anh mới thanh thản, tình cảm mới biểu đạt được? Anh cho em là gì, ình, là gì...?

36. Chương 36: Tổn Thương Tự Tôn

157 cộng với 239 bằng...

Làm sao mới cử án mà không tề mi đây, còn tiếp tục thế này sớm muộn tôi cũng nổi điên.

Thu nhập của doanh nghiệp giảm, thu chi của công ty...

Hôm nay trời ẩm, quên nói anh ấy mặc ít áo hơn, thím Trần chắc sẽ không ngốc đến độ còn mặc áo bông dày cộm ra ngoài chứ, tuy rằng không được bị cảm lạnh, nhưng cảm nóng cũng không được luôn.

Phí đãi khách vượt quá mức, nếu để cục thuế tra ra...

Trên lưng mẫn ngứa còn chưa khỏi hẳn, lát nữa đi ngang hiệu thuốc phải mua tuýp thuốc mỡ, chẳng thể nào khuyên được anh đến bệnh viện thì phải buộc anh bôi thuốc.

Tổng lợi nhuận...

Trần Dũng...

Rầm! Đập bút xuống bàn, tôi không thể viết tiếp nữa, trong đầu toàn là chuyện nhà, thế này mà làm việc chỉ sợ tính luôn cả chi tiêu trong nhà vào doanh thu công ty mất.

“Ân Sinh, ngăn ra làm gì, về thôi”.

Nếu không có đồng nghiệp nhắc nhở, tôi còn không biết mình sẽ ngơ ngác đến lúc nào, lắc lắc đầu, thu hồi suy nghĩ xa xăm, cười cảm kích nhìn đồng nghiệp, cất báo biểu vào túi xách, mặc áo khoác đi ra ngoài. Báo biểu cuối cùng vẫn không thể xong, biết sao được, tối về làm tiếp vậy.

Vừa ra khỏi cửa công ty, chợt nghe còi xe, không cần rướn cổ cũng thấy được chồng tôi đang ngồi trong xe taxi, đeo kính râm đội mũ lưỡi trai che che giấu giấu khuôn mặt, ngoắc tôi, chậm rãi cười.

Đúng vậy, Trần Dũng tìm được việc mới – taxi lái ca đêm – công việc hiện tại của anh.

“Ân Sinh! Ân Sinh!”. Đè thấp giọng, anh gọi tôi, nhìn đông nhìn tây, trờ xe tới, cẩn thận tùy thời tôi lên xe là anh lập tức nhấn ga vọt đi. Thật là, một người đàn ông hoàng đón vợ tan tầm sao lại giống đi cướp ngân hàng thế này.

“Anh Dũng, anh...”. Chưa ngồi ngay ngắn, nói còn chẳng dứt được câu, xe đã ‘két’ một tiếng chạy đi, hậu tri hậu giác câu ‘chậm một chút’ cũng đã muộn, quay đầu nhìn lại công ty đã cách rất xa.

“Ân Sinh, hi hi hi, anh, anh tranh thủ thời gian, tiết kiệm thời gian thôi mà”. Nhìn vào gương chiếu hậu, anh cười cầu hòa, bỏ kính râm và mũ đi, Trần Dũng trầm tĩnh mân mê đầu ngón tay của tôi, tự giễu. “Thật như phim vậy, lái xe taxi phải vội vàng lắm mới có thể nắm được tay vợ thế này”.

Một sắp chết còn có tâm tình đùa giỡn, người này nếu không phải lạc quan quá độ thì chắc chắn trong lòng có việc, muốn cố ý che giấu. “Vậy anh còn đi làm làm gì, lại nhận ca đêm?!”. Rụt tay về, hờn dỗi, không thể trách tôi được, ai bảo Trần Dũng không chịu nghe tôi khuyên, bất luận thế nào cũng phải vất vả kiếm tiền bằng cái nghề này, một tháng nay cuộc sống của anh mất cân đối, chúng tôi lại biến thành Ngưu Lang Chức Nữ, anh đi làm tôi tan tầm, nếu không phải mỗi ngày anh đều kiên trì đến đón tôi thì ba mươi phút ngắn ngủi này cũng tan thành mây khói.

“Hiện tại việc khó tìm, em cũng biết chạy không biết bao nhiêu trung tâm việc làm rồi, bằng cấp của anh khó có được công việc lương cao, làm lái xe là kiếm tiền nhanh nhất rồi...”. Anh tựa vào ghế, lập tức đứng phải mẫn ngứa phía sau lưng, đau đến xuất xoa nhưng vẫn không han thở, chỉ nắm chặt lấy tay lái, hít sâu, quẹt mấy giọt mồ hôi trên mặt. “... Cho nên Ân Sinh đừng bực, kiên trì thêm chút nữa, chờ có đủ tiền, anh sẽ, anh sẽ...”.

“Anh Dũng!”. Ngắt lời anh, tôi không muốn nghe nữa, giọng nói cật lực nhấn nạt run rẩy đánh vào lòng tôi, khiến nó đổ máu, đau thay cho anh. Anh Dũng, anh có thể không làm, có thể không phải chịu đựng mà!

Tôi quay đầu, chớp chớp mắt nhìn xuống sắp khóc, vừa hay nhìn thấy phía trước có hiệu thuốc, hô lên. “Dừng xe, dừng xe!”. Thậm chí chưa kịp chờ xe dừng hoàn toàn liền tiện tay mở cửa vội chạy ra ngoài, một

lúc sau, ôm thuốc mỡ, cồn, i-ốt, bông băng gạc chạy trở về, không nói gì, trực tiếp lật áo anh lên, hạ lệnh cầm anh kéo nó xuống. “Ngồi yên! Không cho phép nhúc nhích!”. Phải bôi thuốc, một khắc cũng không thể chờ, anh Dũng, em lập tức bôi thuốc cho anh.

Năm phút sau.

“Em xem, chỉ là nổi một vài mụn nước thôi mà, em mua thuốc dấp tiền như vậy, tiền thuốc men chi loạn lên, giờ thì hết rồi, biết tới khi nào mua thuốc bôi uống được?”. Chậm rãi kéo áo xuống, thím Trần vẽ mặt nhăn nhó lên cơn như thường lệ, lải nhải bên tai không yên.

“Mụn cái gì, đó là nổi mẩn ngứa đó, hơn nữa mọc khắp cả lưng cực kỳ nguy hiểm, nếu còn chần chờ không bôi thuốc, em sẽ thành bà, bà, bà... gì đó, lại càng không hay ho”.

Tôi chẳng thể nào nói ra miệng hai chữ “quả phụ” được, ngẫm nghĩ.. Xùy xùy xùy, đại cát đại lợi, chồng tôi thân thể cường tráng, nhất định khỏe mạnh trường thọ trăm tuổi! Mà... từ khi nào Trần Dũng biến thành “của tôi” ấy nhỉ, tự dưng lại nghĩ ngay ra thế, quái dị!

“Tóm lại lần sau không được tiêu tiền loạn, da anh thô, không tắt yếu bôi thuốc tốt”.

Nghe đấy, Trần Dũng tự ti lại chuẩn bị xuất hiện bệnh tự ngược, anh mà lên cơn thần kinh là thế nào cũng nghĩ ra vài chủ ý ngu ngốc, có thể sẽ xúc động nói với tôi rằng đồng chí Trần Dũng dễ nuôi, sống không cần ăn cơm ngũ cốc gì, hấp thụ ánh sáng và hít khí trời, thêm chút trấu là ổn? Càng nghĩ tôi càng tức, tên đàn ông này thật vừa đáng thương vừa đáng giận, sự hèn mọn rõ ràng đó xuyên thấu qua ngôn ngữ và động tác tiến đến đầu óc tôi, như ốt khô, nghe thấy mùi là đã ngạt chịu không nổi.

Chỉ là trời biết, tôi chẳng hề nghĩ như vậy chút nào, tôi là một người vô cùng bình thường, tôi chỉ nguyện cầu chồng tôi có thể đình đặc cau mày hướng tôi chỉ đạo : vợ, anh bị mẩn ngứa, mau đi mua cho anh ít thuốc. Còn nguyện cầu anh có thể chỉ sau lưng rồi nói : vợ, chỗ này ngứa quá, gãi dùm anh.

Bất quá, tức thì tức, người ta luôn miệng tiết kiệm tiền dùm mình, tôi mà nói cái gì thì chỉ giống như chẳng biết phân biệt tốt xấu, một bụng ý kiến không có cách nào biểu đạt, thôi không nói nữa, hằm hừ quay về chỗ ngồi, hơn nữa ngày mới ghen ra một câu. “Chú ý lái xe, ngày mai về nhà nhớ uống nhiều nước đậu xanh vào!”.

Bà nội tôi từng nói nước đậu xanh lọc máu trừ độc, mụn nhọt mẩn ngứa uống nó là tốt nhất.

Tôi cúi đầu, thở dài ngao ngán, tật xấu của thím Trần nhà tôi thật là bó tay!

Xe vững vàng chạy về phía trước, thời gian rất lâu, chúng tôi chẳng ai nói gì, có thể cảm giác thấy tầm mắt nghi hoặc thỉnh thoảng lướt qua người tôi, miết thoáng nhìn, rồi lại dời đi. Tôi nghĩ anh biết tôi đang bực. Quả nhiên, không lâu sau Trần Dũng bắt đầu bắt chuyện.

“Ân Sinh à, hôm nay công việc có nhiều không?”.

“Không nhiều”.

“Cơm anh nấu xong rồi, em về nhà cắm điện hâm lại là được”.

“Ừ”.

“Bạn anh có giới thiệu cho anh mấy quán bar, sau nửa đêm trên đường vắng vẻ, anh phải đến đó cắm chốt chờ khách”.

“Ừ”.

“Anh thường chở khách đến mấy khách sạn, taxi luôn hỗn loạn, anh cân nhắc mấy ngày nay đi tìm người phụ trách của bọn họ, lại liên hệ thêm vài lái xe nữa, lập một tổ tự quản, nhận việc lại chia nhau, lượng khách cũng cố định”.

“Ừ, anh làm đi”.

Mặc kệ anh, tôi đáp hững hờ, cũng không phải không hiểu ý anh, nhưng trong lòng vẫn bị cái gì đó đè nặng trĩu, có chút khó chịu.

“Aizz, bà xã, đừng phớt lờ anh như vậy chứ”.

Thái độ lãnh đạm như thế, có kẻ ngốc mới không nhận ra. Trần Dũng rút cuộc cũng chịu không nổi than vãn, ngừ khí ngưng ngưng đến tội nghiệp.

“Bà xã, bà xã?”.

“.....”.

“Bà....”. Đột nhiên, anh ngừng lại, im thin thít, giây lát trở nên lo lắng vạn phần. “Ân Sinh, mau, mũ của anh!”. Trong khi nói chuyện anh đã đeo kính râm lên, cầm lấy mũ tôi đưa, đội ngay lên đầu.

Làm cái quỷ gì, lại chuyện gì nữa đây? Chẳng thể hiểu nổi, dạo này anh càng lúc càng lạ, buổi tối mà còn đeo kính râm đội mũ, người dân lương thiện, giả làm xã hội đen?

“Nè, anh làm cái gì vậy?”. Tôi tức giận hỏi anh.

“Không có gì, vừa rồi thấy một người quen”.

Trời! Đây cũng là lý do?

“Người quen gặp thì chào một tiếng đi”.

“Không được, là tổng giám đốc của em và vợ ông ta”.

Anh vừa nói làm tôi nhớ ra, hôm nay xe của tổng giám đốc bị hỏng, sáng sớm lái xe đã mang đi sửa. Nhưng mà, cái đó và việc đội mũ có liên quan gì với nhau?

“Vậy vừa lúc xe ông ấy hỏng, anh có muốn đón khách không, hai chúng ta qua đưa họ”.

Không thấy có vấn đề gì, tôi tìm thân ảnh sếp tổng, quay kính cửa xe xuống hết nhìn đông rồi nhìn tây.

“Ân Sinh!”.

“A?”. Thắng kít, xe ngừng lại ven đường, Trần Dũng nhào qua phía tôi gần như làm cửa kính rung lên bần bật. “Không, không thể chờ được!”. Ai da còn động tay? Văn nhân biến võ nhân, Trần Dũng, anh sao vậy? Đùng một cái tắt xe lại, không ở cửa, không cho chào hỏi, cuộc sống vốn đã vất vả căng thẳng khiến thần kinh của Trần Dũng loạn, đủ, quá đủ, tất cả phải chấm dứt, điên thì điên, tôi không về nhà, anh cũng đừng hòng đi làm, có cái gì thì nói hết trong đêm nay đi, chúng ta nói luôn một lần cho rõ!

Tôi hung hăng giẫy tay anh ra, cầm nó lắc như điên, không cho chứ gì, tôi cứ mở, cứ mở đấy!

“Ân Sinh!”. Anh gào, tôi không nghe, tóm lấy cái mũ trên đầu, mạnh tay đoạt luôn cả kính râm.

“Ân Sinh, em làm gì vậy!”. Bắt lấy tay tôi, định ngăn tôi lại, đôi mắt ngập đầy hoảng hốt và mịt mờ, vẻ mặt vô tôi là đáng ghét nhất, thật muốn, thật muốn... tát cho anh một cái!

“Buông ra!”.

“Không buông, Ân Sinh, nói đi, ai chọc giận em, em nói đi!”.

Biết rõ còn giả vờ, muốn chọc tôi tức chết mà!

“Anh giả trang cái gì, không phải anh thích nổi điên sao, được, cả hai cùng điên luôn đi!”.

“Anh giả trang?”. Anh sưng sốt, ánh mắt nhìn tôi giống như rất bi thương.

“Anh dám nói anh không có?”. Cấn chặt răng, trừng trừng nhìn anh, nhưng sâu trong đáy lòng tôi chợt nhận ra : tiêu rồi, tôi hình như đang sợ anh.

Đúng vậy, Trần Dũng trong mắt đầy tơ máu, mái tóc lổm đổm sợi bạc, sắc mặt xanh xao, cặp lông mày đen nhũn chặt lại đang làm tôi sợ, tôi sợ anh giận đến bệnh, giận đến thương, giận đến cao huyết áp. Nhưng việc đã đến nước này thì không có đường lui, lời nói ra như bát nước đã hắt đi, mấu chốt là không được nhận thua, dù thế nào cũng phải kiên trì hướng về phía trước.

Tôi bị buộc xuống nước. “Dù sao, dù sao thì anh cũng điên rồi! Không có việc gì cứ đi kiếm chuyện!”. Tuy nói thế nhưng sự hung hãn đã teo nhỏ rất nhiều, Trần Dũng nổi giận rất đáng sợ, sắc mặt vô cùng khủng bố.

“Anh giả trang? Ha ha, anh giả trang ư...”. Chưa xót, anh đang cười, tiếng cười khô khốc như muốn nôn ra máu không chừng. Ai da má ơi, đừng có tức quá hộc máu ra đó nha.

“Ân Sinh, anh còn không phải vì em sao!”. Nhìn chăm chăm tôi, anh nói, ngữ khí giống như con chim cô độc kiệt sức, thống khổ, yếu ớt, mất mát.

Thở dài, Trần Dũng buông cánh tay tôi ra. “Anh, anh chỉ không muốn em mất mát”.

Mất mát? Mất mát! Tôi thôi giãy giụa, im lặng, chìm trong câu nói đó, lẳng lặng nhìn môi anh mấp máy, phản ứng chập chạp.

“Em làm việc gì, anh làm việc gì, còn ngốc nghếch giới thiệu anh cho người khác biết, cũng không ngấm lại anh căn bản không xứng đáng với em”. Lùi một bước, lùi hai bước, trong không gian nhỏ hẹp, anh tận lực tránh đi tôi. “Bây giờ ai cũng ham phú, nếu bọn họ biết chồng em lái taxi, thì sau lưng sẽ đàm tiếu em thế nào”.

Ngẩng đầu, đôi tròng mắt nhìn tôi khẩn thiết. “Ân Sinh, anh không có bản lĩnh, anh chỉ có cách đó bảo vệ em thôi. Anh không có giả trang, không có, hoàn toàn không!”.

Đập hai tay xuống vô lăng, “rầm” một tiếng chấn động cả chiếc xe, người tựa vào tay lái, anh chẳng nói gì, chỉ gục đầu, buông thông cánh tay.

37. Chương 37: Hư Vinh Đoàn Bà

Tôi làm tổn thương anh, tôi biết. Khi anh dâng tấm lòng mình cho tôi, tôi thật ngu dốt không nhận ra. Tôi mắng anh, cay độc với anh, hạ thấp anh, như một đứa trẻ bốc đồng, không vừa lòng sẽ chẳng thêm để ý tới món đồ chơi rồi ném nó đi.

Tôi có tư cách gì không vừa lòng! Người ta không tốt với tôi sao? Không thương tôi, không chiều chuộng tôi?

Không phải....

Không toàn tâm toàn ý đối đãi mình sao? Tôi đúng là ngốc!

Tôi từng nghe một câu chuyện cười thế này : Thượng đế muốn thỏa mãn nguyện vọng của một ông lão sáu mươi tuổi nghèo khổ, trước tiên là cho tiền, sau đó là cho nhà, cuối cùng ông lão cầu xin Thượng đế cho ông ta một người vợ trẻ hơn mình ba mươi tuổi. Vì thế, Thượng đế liền phát tay, ông ta biến già chín mươi tuổi. Đây, kết cục của lòng tham. Bây giờ tôi cũng bị trừng phạt như ông già tham lam kia vậy, Trần Dũng không thêm để ý tới tôi, cố gắng bắt chuyện tới mấy anh vẫn tránh né tôi, lúc nào cũng vậy.

Mỗi ngày tỉnh giấc buổi sáng, liền thấy khi thì vài trăm khi thì vài chục tệ đặt trên tủ đầu giường, đó là số tiền mồ hôi nước mắt anh vất vả suốt đêm, chính anh lại vừa đặt lưng xuống ngủ, rất nhiều lần tôi đều muốn hỏi anh có mệt không, nhưng anh phải nghỉ ngơi, im lặng.

Anh không còn đến đón tôi nữa, mà nhờ một lái xe khác quen biết đến đón tôi về nhà, hỏi anh vì sao thì anh bảo công việc bận rộn, cố nài cho được thì anh quay đi chẳng nói thêm gì. Về nhà rồi tất nhiên là đã có sẵn cơm, một mặn một canh, nóng sốt có thể ăn ngay, đây đều là Trần Dũng cắt xén thời gian ngủ ra để nấu, tôi nói anh không cần phiền toái như vậy, anh chỉ cười cười tiếp tục làm, lại lặng im.

Cứ như thế, tôi bị vây hãm trong sự dịu dàng của anh, hối hận không thôi, mà cũng không giải thích được.

Đầu mùa xuân, ngã tư đường tuyết đọng đầy đất, gió quét lên mặt lạnh thấu xương cốt. Thời điểm trời rét buốt đến mức đông lạnh người ta thì lại có một cô em mặc váy mỏng, thân ảnh lả lướt lay động đi ngang qua, đôi bốt cao gót dẫm lên đường kêu cộp cộp giòn tan, từ từ bước qua con đường lầy lội trong một ngày đẹp trời, thật không lòng dạ bận tâm người khác.

Cú điện thoại vừa nhận làm lòng tôi vốn đã hỗn loạn lại càng thêm ba phần chật vật. Sao lại là anh ta? Lâu không gặp, lâu không nghĩ tới, một con người lại đi ra từ căn hầm cũ kỹ phủ đầy bụi đất : Lý Hải Phi.

Anh ta gọi điện nói gì?

Anh ta nói :

“Ân Sinh, đã lâu không gặp, em thế nào?”.

“Có rảnh không, đi uống ly trà”.

“Không có ý gì khác, mau ra đi, chỉ là muốn gặp lại bạn cũ”.

Anh ta nói... Anh ta nói rất nhiều, tôi chỉ tiếp thu được rất ít, nhưng da đầu vẫn căng ra, tâm tình phức tạp.

Tôi không cách nào tránh mặt được. Thời điểm tạm biệt nhau, Trần Dũng rơi vào quần cảnh, hề nhớ đến vẻ mặt Lý Hải Phi lúc đó đầy thương hại, ánh mắt hèn mọn lại đè nặng lòng tôi, một vết thương ngầm chỉ đợi gặp lại cổ nhân sẽ lập tức rỉ máu. Là ai nói tương phùng cười một cái mãi tiếc hận, là ai nói gặp lại sẽ làm bạn? Cổ nhân là cổ nhân, dù cho tóc bạc da môi, thời gian lưu vết, vẫn cứ là thế thôi.

Lòng tự ái khiến tôi phải đến, muốn trả thù khiến tôi phải đến, tôi không chịu thua, tôi nhất định đến! Tôi muốn cho anh ta thấy tôi sống vô cùng tốt, trước mặt anh ta, tôi vĩnh viễn hạnh phúc như hoa. Tôi sẽ cho anh ta biết : vàng anh không cần, mất rồi mới hối, hiện tại vô dụng. Nhìn đi, đây là hư vinh đàn bà, rất nhỏ nhen, rất hẹp hòi.

“Ân Sinh, nhìn khí sắc em không tồi”. Nhấp ngụm trà, đáy mắt anh ta có tia cười yếu ớt. Lý Hải Phi mặc áo khoác màu vàng nhạt ngồi ở đó, nhả nhặn không ngờ, hết như người trong tranh vẽ bước ra.

“Đúng vậy, anh trông cũng khỏe”. Hai tay khê đặt lên bàn, hôm nay tôi mặc chiếc váy đẹp nhất mình có, giả làm thực nữ, trong lòng âm thầm mắng chửi : thất sách! Thật sự thất sách! Xinh đẹp phải trả giá – lạnh quá đi mất! Hư vinh một hồi khiến tôi muốn biến thành thịt đông lạnh!

“Công việc có bận lắm không?”.

“Sao? À, bận lắm, rất rất bận”. Đương nhiên là bận, bận đầu tắt mặt tối kiếm tiền mua nhà.

“Khó trách hơi gầy một chút, thì ra em cũng không phải là...”.

“À, lời này em thích nghe à nha, Hải Phi anh không biết chứ, giảm béo được mấy cân này tốn không ít công phu, yoga đạp xe chèo thuyền tập không biết bao nhiêu”. Tôi ngắt lời anh, huyền thuyên thay cho hoài niệm. Hoài con khỉ niệm, làm người phải không ngừng hướng về phía trước, chuyện xưa thỉnh thoảng sang một bên đi. “Em với anh xã cùng đi phòng gym, kết quả em tập còn nhiều hơn anh ấy mà giảm béo không bằng người ta, ảnh tụt cân ào ào, em tập hút hơi mà chỉ giảm vài cân, aizz, cho nên á, đời đúng là không công bằng tí nào...”.

Huyền thuyên không đủ gạt người, tôi bắt đầu ba hoa khoe khoang. Trần Dũng sụt cân là thật, tôi gầy đi cũng chẳng có gì, nhưng phòng gym, nghe qua xem thấy đi ngang, chỉ thiếu mỗi cái đi vào.

Tôi nói dối mặt không đổi sắc. “Nghe người ta nói đi spa giảm béo hiệu quả, em định mấy ngày nữa sẽ đi, nhưng chưa quyết định được tắm nóng hay xông hương, đúng rồi, Hải Phi, An Kỳ bình thường chọn cái nào, nói em nghe một chút, để tiện so...”.

“Bọn anh chia tay rồi”.

“.....”. Tay treo giữa không gian, tôi cứng đờ, cúi đầu im lặng uống trà.

Người đó một câu phá bỏ một trăm câu của tôi, cái gọi là trứng mà đòi khôn hơn vịt là chỗ này đây.

“Ân Sinh, thật ra em... không tất yếu phải như vậy”.

“Gì cơ?”. Nước trà đột ngột chui vào khí quản, tôi ho khan vì sặc, ngẩng đầu, hai mắt hơi ướt nhìn anh ta.

“Trước khi về anh đã gọi điện cho Hỉ Hoa”.

Xoẹt! Tiếng nói nhẹ nhàng mà như sét đánh ngang tai, không cần giải thích thêm, Hỉ Hoa là bạn chung của tôi và anh ta, năm ngoái đưa người nhà đi khám bệnh còn tìm anh ta mà, chỉ cần câu đó, chẳng cần nói thêm gì nữa. Cẩm bào hoa mỹ bị người ta lật mở, lòng tự ái hư vinh nhỏ nhen của tôi bị vạch trần trước mắt người ta, trên người như có kiến bò, chạt vật bất lực.

“Ân Sinh, theo anh đi đi”.

Chẳng biết từ lúc nào anh ta đã chuyển qua ngồi cạnh tôi, áo khoác dày bao kín hai bờ vai tôi, lời nói ôn nhu mỉ người. “Sớm nghe lời anh thì tốt rồi, kết quả nhìn xem, chịu khổ bao nhiêu. Thay hẳn gánh vác, cùng hẳn chịu khổ, Ân Sinh, sao em lại khờ như vậy, cũng không giấu lại em hoàn toàn có thể bứt ra, em không nợ hẳn gì cả”.

Cầm tay tôi soi dưới ánh đèn, soi đến soi đi một lúc lâu mới buông. “Gầy sắp thiếu máu đến nơi còn ương ngạnh bảo mình giảm béo, em bắt đầu nói dối khi nào vậy, trời sinh không có tế bào dối trá thì đừng có cố”.

Nhắc chén trà, xoay xoay, anh ta hít một hơi hương trà, neho mắt, định liệu trước. “Lần trước em không nên trở về, lẽ ra anh phải cản, nhưng ai bảo Ân Sinh của chúng ta thiện lương, không thể bỏ đạo nghĩa. Bất quá chịu khổ cũng có thời hạn thôi, nếm mùi đau khổ đến đây cũng đủ rồi, nhìn em bây giờ, lúc trước đáng ra anh phải trói chặt em lại, cho em không thể đi”. Nắm chặt cái chén, anh ta gương mặt liếc qua tôi, trong ánh mắt chắc chắn kiên trì. “Cho nên lúc này em phải nghe anh, Ân Sinh, đi theo anh đi, để anh mang em ra khỏi nơi vất vả này”.

Nhìn anh ta, đầu tôi loạn, biểu tình trên trán Lý Hải Phi viết bốn chữ : quay đầu là bờ. Xa xa trong quán bài hát Hoa xuân trên sông trăng đổi thành Thập diện mai phục, tiếng nhạc bị thương vang lên xúng cùng cảnh, không chệ vào đâu được. Lý Hải Phi và chủ quán thông đồng nhau trước? Càng nghĩ càng buồn cười, cười nho nhỏ rồi bật cười lớn lên, sau đó uể oải nằm úp sấp trên bàn, không ngẩng đầu lên.

Sắc mặt Lý Hải Phi bây giờ chắc là gớm lắm.

“Em!”.

Tiêu, Lý Hải Phi tức tới á khẩu.

“Ân Sinh! Niếp Ân Sinh!”.

Anh ta chụp lấy bả vai tôi, lay như điên, giữa lúc lắc lư đến hoảng loạn đó, tôi mở miệng, giọng nói nhỏ xíu rầu rĩ.

“Hải Phi, tôi không vất vả gì cả”.

Thân mình đứng sững, Lý Hải Phi tao nhã rồi cuộc phát hỏa, anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, nghiêng răng nghiêng lợi. “Niếp Ân Sinh, cô, cô vô tâm không phé!”.

Vô tâm không phé? Tôi cũng không phải cố ý phụng cưỡi mà, không vất vả thì nói không vất vả, nếu Lý Hải Phi cứ nhất định phải trách cứ tôi vô tâm không phé, vậy OK, tôi vô tâm không phé. Trề môi, chẳng sao.

Thì ra Lý Hải Phi tìm tôi là vì chuyện này, thôi thì vô phúc hưởng, tôi còn ngồi đây làm chi, về nhà, tôi phải về nhà. Nắm túi xách, khách khí có lệ. “Hải Phi, hì hì, tôi còn có chút việc, hôm nay chúng ta cứ vậy nhé, chờ lần sau gặp lại...”.

“Một tên tài xế quèn tốt như vậy sao?”.

Gì? Nói gì? Anh ta vừa mới nói cái gì đó? Tôi mơ mơ màng màng đứng tại chỗ, không tiếp thu được câu anh ta nói.

Xoảng! Chén trà đập mạnh xuống bàn, anh ta ngẩng đầu hướng tôi quát điên cuồng. “Niếp Ân Sinh, đầu cô mê muội rồi sao?”.

Ô? Là đang nói tôi đấy à? Đầu tôi mê muội ư? Chầm chậm xoay người, nhìn anh ta, mông nhắc lên lại đặt xuống ghế, cẩn thận suy ngẫm, trả lại anh ta ba chữ. “Tôi nguyện ý”.

Đúng vậy, không có câu nào có thể hình dung tâm tình của tôi hơn ba chữ này. Tôi nguyện ý, nguyện ý cùng Trần Dũng ăn cải trắng hầm đậu phụ, tôi nguyện ý cùng Trần Dũng chen chúc mua hàng giảm giá,

tôi nguyện ý cùng người đàn ông trân trọng cả thể xác lẫn linh hồn tôi sống hết quãng đời còn lại, cho dù nghèo, cho dù khổ, tôi vẫn chấp nhận!

“Ân Sinh, cô sẽ phải hối hận!”.

“Hắn cho cô được cái gì? Không bằng cấp, không bản lĩnh, một con ma nghèo với hai bàn tay trắng, hắn có thể cho cô được cái gì?”.

Lời này quá phận, tuy rằng tâm tình Lý Hải Phi tôi có thể thông cảm, nhưng anh ta dựa vào cái gì miệt thị Trần Dũng là con ma nghèo? Bỏ qua cho anh thì tôi sẽ tức mà chết!

“Anh ấy cho tôi hạnh phúc”. Tôi cũng lớn giọng. “Chỉ chỗ đó thôi anh đã kém hơn anh ấy nhiều lắm rồi!”. Nắm chặt tay, nghiêng người về phía anh ta, trừng mắt. “Mọi thứ của anh ấy đều do chính anh ấy kiếm được, tại nạn xe cộ thì sao, đứng dậy vẫn là hảo hán, có được người chồng như thế, tôi kiêu ngạo! Hải Phi, anh nghe cho kĩ đây, tôi chẳng cần quan tâm Trần Dũng là con ma gì, chỉ cần theo anh ấy, tôi lặp lại, chịu khổ chịu tội đến đâu. Tôi. Nguyên. Ý!”.

Chộp lấy túi xách, giấu lại chưa xả hết giận, dừng lại lần hai, nhìn gương mặt biểu tình quái dị của anh ta, mỉm cười. “Dù sao, anh Dũng nhà tôi hiện tại không phải là tài xế quèn nữa, anh ấy là đội trưởng, quản đến ba đội xe!”.

Hừ, tôi nói một chút cho hả dạ hư vinh, dù sao cũng không phải lần đầu.

“Ân Sinh, em lắm rồi, bốn đội, thật là bốn đội, vừa bàn xong, là bốn”.

Di? Là ai? Tiếng nói này nghe quen tai lắm?

Ngây ngốc quay đầu lại, kinh hô, Trần Dũng chồng tôi đang đứng sau lưng, cười tủm tỉm.

38. Chương 38: Không Anh Thì Còn Ai

Trần Dũng tới để bàn chuyện đội xe với người ta, may mắn thế nào đụng phải tôi. Tất nhiên tôi xấu hổ, chồng mình gặp người yêu cũ thì vui nổi gì. Tôi choáng, trơ mắt nhìn chồng mỉm cười vui vẻ, tay chân bắt đầu luống cuống.

Trần Dũng biểu hiện rất tốt, thần thái tự nhiên, nhưng khi bắt tay Lý Hải Phi thì siết cực kỳ chặt, tôi biết điều đó là do vô tình phát hiện ra trên bàn tay trắng trẻo của anh ta in nguyên năm dấu tay đỏ chết. Chắc chắn, anh Dũng không biết tiết chế gì cả, vạn nhất siết người ta gãy xương tay thì tiêu!

Đến đây sự tình càng ngày càng hấp dẫn kịch tính, Trần Dũng ngồi nói đôi ba câu khách sáo rồi vòng qua eo tôi cáo từ Lý Hải Phi, mắt lim dim, một bộ ngoài cười nhưng trong không cười. “Vây nhé, hai ngày nữa mời anh Hải Phi đến chơi, vừa lúc đội xe cũng gần Khải Duyệt, mình cứ đặt một bàn gần hồ bơi đi, rượu nhạt thức ăn chay, tôi mời khách”.

Khải, Khải Duyệt? Khách sạn năm sao trong nội thành thành phố?

Không để tôi nhiều lời, anh ôm lấy tôi đi ra ngoài, cúi đầu phóng đại tiếng nói. “Em thích sĩ diện, quên mình mà uống trà vô sẽ không ngủ được? Trở về tỉnh lại đi, đừng quên viết kiểm điểm. Ai da tay bẩn quá đi, bà xã vừa rồi em đụng vào cái gì vậy, lớn đầu rồi mà không biết chỗ nào bẩn chỗ nào sạch, về nhà mau nào, để ông xã rửa tay cho sạch nha”.

Ày, thím Trần em bé tiểu học quả nhiên không cho người ta đắc ý mà.

Vừa ra khỏi quán trà, Trần Dũng liền khôi phục vẻ im lặng, tôi hiểu đây mới là trạng thái thật của anh, cử trọng nhược khinh ban nãy chỉ là diễn thôi, giống như một con thú rít gào đe dọa con thú khác xâm phạm lãnh thổ của nó, một cách tự vệ.

Tôi vô cùng mất hứng, cảm thấy bản thân hết hi vọng rồi, vấn đề còn chưa giải quyết lại phình to ra, trong lúc hai vợ chồng lục đục thì tôi đi gặp cố nhân, có người đàn ông nào dung được hành vi này? Có lẽ ngày tôi và Trần Dũng làm lành trở lại là rất xa xôi.

Cúi đầu đi về phía trước, định ngồi xe bus về nhà thì anh nói. “Em ăn mặc phong phanh quá”. Ngăn tôi lại, nhét vào taxi.

OK, trên đường chạy trốn bị bắt lại, trực tiếp dẫn ra pháp trường!

“Trong bếp có há chảo đông lạnh, nhân cá, buổi tối nhớ hấp lại rồi ăn, nhớ rõ sôi thì thêm ít nước vào, tiếp ba lần nước để sôi lại mới được tắt bếp”. Xuống xe, anh nắm tay tôi đi, cũng chẳng buồn nhìn tôi, chỉ thản nhiên dẫn dò như dẫn một đứa bé. “Anh còn mua ít táo đặt ở phòng bếp, nhớ ăn, ngày mai về anh kiểm tra”.

“VẬY, anh lên lầu đi, hai ta cùng ăn?”. Tôi khép nép giương mắt, khép nép nói chuyện, nhìn mặt anh vô cảm lo lắng đề phòng. Anh Dũng, đóng vai tiểu bạch nửa ngày rồi, anh tha cho người ta đi mà.

“Không được, hôm nay lão Ngũ lái ca sáng bận việc nhà, anh phải qua trước nhận ca”. Đứng ở dưới lầu, anh dừng lại. “Em đi lên đi, anh chờ em mở cửa lại đi”.

Trần Dũng bắt đầu đuổi người, chỉ là, cứ đi như vậy sao? Chẳng giải thích gì, cứ đi vậy thôi? Bước chân lên lầu ngày càng chậm, rốt cuộc tôi xoay người lại gấp gáp chạy xuống.

“Anh Dũng!”.

Cộp cộp cộp chạy xuống lầu, Trần Dũng quả nhiên vẫn đứng đó, ngược bóng nắng, cao lớn, anh tuấn.

“Là, là anh ta gọi cho em, em chỉ nghĩ, mình, mình phải đi...”.

Không đủ dũng khí, tiếng nói từ to biến nhỏ, vẽn vẽn kéo dài được hai giây rồi nín thình, cúi đầu thật thấp, nắm lấy vạt áo anh không buông tay.

Anh Dũng à, em không biết nên nói sao nữa!

Một giây.

Hai giây.

Ba giây...

Trần Dũng cuối cùng cũng chịu nói, thanh âm mất thăng bằng, tràn đầy bất mãn. “Muốn đi chộc tức anh ta?”.

Ồ, đoán chuẩn dữ vậy trời?

“Em đó!”.

Ôm chặt lấy tôi, tiến vào hiên nhà, tiếng đóng cửa vang lên, đèn cảm ứng bật sáng, ngọn đèn vàng vọt chiếu lên đầu chúng tôi như một mặt trời bé nhỏ.

“Ân Sinh ngốc nghếch, anh không sống cho hần ta xem, em mặc phong phanh như vậy lỡ bị cảm lạnh vào bệnh viện, họ Lý kia cũng mặc kệ”.

Cái gì? Chẳng lẽ suốt từ lúc đó tới giờ anh bực bội chỗ này? Rất kinh ngạc, đến nỗi quên mất mình đang cầu hòa, ánh mắt tròn xoe xem xét anh, sau đó trong con ngươi đen tôi nhìn đến đầy tràn ôn nhu.

“Sao? Thấy anh còn đang giận không?”. Anh nở nụ cười, xoa mặt tôi. “Giận cô ngốc theo anh đứng mũi chịu sào? Vợ, anh lại không ngốc đến thế”.

Môi in vào má, hôn một cái thật kêu, khóe môi anh đẩy lên cao, xéch lên lộ ra hàm răng trắng. “Lần sau còn gặp chuyện này nhớ mặc quần áo ấm mà đi, quần áo đẹp để ở nhà mặc cho chồng thấy là tốt rồi, về phần con người mắt toét không biết nhìn hàng kia, hần ta không xứng”.

Giương miệng, chớp chớp mắt, lòng tôi có một tư vị rất khó nói, rất vui, rất thỏa mãn, hàng hiên lạnh lẽo như biến thành biển hoa, tôi bơi bì bõm trong đó vô cùng vui sướng.

“Anh này, anh nói ai là hàng chứ!”. Ngón tay động chọt chọt vào ngực anh, ngẩng đầu nhìn người đàn ông của tôi, hơi ngượng ngùng, còn có chút ít làm nũng, ánh mắt phóng điện mê hoặc anh.

“Ai da, bà xã em không biết mỗi lần em làm nũng như vậy, đặc biệt đáng yêu”. Lại hôn lên mặt tôi, rồi buông tay. “Ngoan, lên lầu đi, chờ anh trở lại rồi nói chuyện tiếp”.

Cánh tay nghịch ngợm túm lấy mũi tôi, nhìn tôi cười ám muội. “Nhớ rõ ăn những thứ kia, ngoan ngoãn chờ anh”.

Tôi cũng cười, lảng lảng lên lầu, quay đầu nhìn anh làm ra vẻ tiểu nữ nhi, cảm thấy mình rất hạnh phúc, hạnh phúc không thể đánh đổi dù bằng một tòa nhà vàng.

Anh Dũng, thật ra anh không cần dặn, em không đợi anh, thì đợi ai?

39. Chương 39: Kiên Định Chờ Đợi

Sau cơn mưa trời lại sáng là thế nào? Cứ nhìn chúng tôi sẽ biết. Ngâm nga một bài hát trong phòng, cầm cây lau nhà luyện điệu Tango, cứ nghĩ về chuyện vừa xảy ra là tôi lại cười ngây ngô mãi, gần đi ngủ vẫn không ngừng được, lôi áo ngủ sexy dưới đáy tủ ra mặc vào, nhìn gương tập pose vài kiểu hấp dẫn nhất.

Hiểu chứ? Cái này gọi là trời quang mây tạnh đấy nhé. Anh nói ngoan ngoãn chờ anh. Anh nói, ngày mai trở về sẽ tiếp tục. Anh cười làm mất tôi hoa lên, tôi say đắm giữa mỹ nam kế hoàn toàn không biết đường ra.

Nằm trên giường, lòng mỹ mãn, xoa tung chăn bông đắp lên người, giữ cho hai tay ấm áp. Ngày mai là ngày đoàn tụ, anh Dũng và Ân Sinh – Ngưu Lang Chúc Nữ cuối cùng cũng có thể đoàn tụ, hiểu lầm tan biến, nghi kỵ giải tỏa, hợp lại chẳng biết tình huống sẽ mãnh liệt cỡ nào?

Củ khô bốc lửa? Hay nhu tình như nước? Niếp Ân Sinh sắc nữ quả nhiên suy nghĩ bất lương, vùi đầu vào trong chăn, cắn bao gối cười nham hiểm.

Ring ring ring điện thoại vang, dây số là của Lệ Lệ, nha đầu này gần đây gây tới gây lui với Tào Hổ, làm chúng tôi cũng bận rộn theo – năm ba ngày lại đi làm người hòa giải, giúp đỡ giải quyết những chuyện không ai hiểu nổi. Lúc này lại sao nữa đây? Tôi nhắc má, lưỡi biếng chẹp miệng, thoải mái.

“Alo? Lệ Lệ à”.

“Chị!”. Lệ Lệ gấp gáp, trong điện thoại ồn ào như đang chạy đi đâu đó, có vẻ cô ấy đang xuống lầu, thở hổn hển.

“Chạy đi đâu vậy, lại cãi nhau với Hổ nữa?”.

“Ai da, anh Hổ còn chưa đi công tác về, chị khoan nghe đã, số xe của anh có phải là XXXX không?”.

“Đúng rồi”.

Tôi vừa dứt lời, bên kia lập tức truyền ra tiếng hút khí, hơn nữa, giọng Lệ Lệ run rẩy. “Chị, chỗ chị có radio không? Mau mở kênh giao thông, anh, xe anh bị người ta cướp, mới vừa ra khỏi trạm thu phí phía Đông, cao tốc số 3”.

Cái gì? Tôi bật dậy, đầu óc hoàn toàn trắng xóa, trời quang mây tạnh bỗng chốc biến thành khói sương mù, bầu trời rung động rồi không sụp đổ không thềm báo trước!

Khoảng thời gian sau đó vô cùng hỗn loạn, chờ tôi tỉnh táo trở lại, người đã đứng tại cổng ra vào đường cao tốc. Sau này Lệ Lệ mới kể cho tôi biết, lúc đó biểu hiện của tôi bình tĩnh đến đáng sợ, không khóc không kêu, không run không nháo, hỏi có nên gọi 110 không, hỏi số điện thoại cảnh sát giao thông là bao nhiêu, nhấn gọi rồi lại cúp máy, thậm chí còn an ủi Lệ Lệ : đã hỏi cục công an, hỏi qua cả trạm giao thông, làn đường cao tốc bố trí phức tạp, rất nhiều cảnh sát đang truy bắt, yên tâm, anh Dũng không có việc gì, người xấu nhất định bị bắt.

Tôi có dũng mãnh phi thường như vậy sao? Chẳng cần nghĩ ngợi, tôi phì cười : miệng cộp gan thả trôi.

Giờ phút này, trên đường không một bóng người, những chiếc xe chạy trên đường cao tốc phóng vút vút qua, tôi đứng lặng bên đường, ôm chặt radio như ôm kho báu, ngón tay đông lạnh đến đỏ bầm, nhưng chẳng hề thấy lạnh chút nào, ánh mắt gắt gao nhìn về một phía, không chớp dù chỉ một cái.

“Chị, vô trong xe ngồi đi, chị xem chị ăn mặc phong phanh quá”. Lệ Lệ đứng bên phải tận tình khuyên bảo.

“Cô gì ơi, lên xe ngồi đi, hôm nay buổi tối âm mười độ đấy, đừng để chồng cô về thấy cô cảm lạnh chứ”. Anh lái xe bên trái chêm vào.

Nhưng tôi nghe không lọt, thậm chí lời họ nói như đánh vô ích vào một bức tường, mà tôi thì ở bên trong bức tường đó, chui vào thế giới riêng tối đen như mực, không mưa không gió.

Anh nói tôi hãy chờ anh. Nếu người đàn ông này đã cam đoan, tôi phải tin tưởng. Tôi không hâm mộ mấy ngũ sắc, càng không hiểm lạ kim giáp thánh y, tôi chỉ nhớ kỹ anh Dũng đã nói nhất định sẽ giữ lời, anh chắc chắn trở về mạnh khỏe trước mặt tôi, mỉm cười như mọi lần. Cho nên, không cần lo lắng gì cả, chẳng sợ nguy hiểm phía trước, chẳng sợ sinh tử, Trần Dũng sẽ trở về, nhất định sẽ trở về!

“Các bạn thân mến, hiện tại đã có hơn một trăm chiếc taxi tự gia nhập hàng ngũ tìm kiếm đội trưởng Trần, cái gọi là xã hội hài hòa, chính nghĩa cử của những bác tài đó mới diễn tả hoàn hảo nhất cụm từ xã hội hài hòa”.

“Tin mới nhận về chiếc xe bị cướp : lái xe của xe mang số XXXX đã phát hiện chiếc xe bị cướp, nếu phụ cận có bác tài nào xin phụ giúp một tay hỗ trợ cảnh sát”.

“Các bạn, tin tức mới nhất vừa nhận được, chiếc xe bị cướp...”.

Radio không ngừng báo tin về tình huống mới nhất, thời gian chậm rãi trôi qua. Đã bao lâu rồi? Tôi không có khái niệm. Áo khoác trên vai là Lệ Lệ phủ thêm, vốn định cởi xuống nhưng cô ấy sống chết không cho. Thật ra Lệ Lệ không hiểu, tôi bây giờ sao mà lạnh nổi, ngọn lửa bên trong tôi đang hùng hực cháy, nó đốt nóng da thịt tôi, đốt nóng thần trí tôi, quay cuồng giữa hơi nóng, mặt đỏ rực, miệng khô lưỡi khô.

Anh Dũng, anh ở đâu? Anh có bị thương không? Anh có lạnh không? Anh, giờ anh thế nào rồi?

“Chị, chị, phía trước có xe cảnh sát!”.

Lệ Lệ reo lên phá vỡ yên lặng, theo thanh âm, tôi cũng thấy được ánh đèn chớp nhá, Trần Dũng đã trở lại sao? Mở lớn hai mắt cẩn thận xem xét, nhưng trời tối đen như mực, tôi không thấy được bên trong xe.

Nóng ruột, muốn chạy qua chặn đầu xe lại, nhưng vừa động lại phát hiện ra chân tê cứng đến không còn cảm giác, chỉ có thể gào thét như điên về phía nó. “Ông xã, ông xã...”. Nhưng định mở miệng thì giọng đã nghẹn ứ, cổ họng sưng lên không nói được.

Cạch! Cửa xe mở ra. Cuối cùng tôi cũng thấy rõ bên trong, nhưng chồng tôi không ở trong đó. Tại sao lại như vậy? Radio rớt xuống đất, tâm như bị ai đâm ột phát, không chịu đựng nổi sự thật, tôi lao đảo chuẩn bị ngã xuống đất.

Anh Dũng, anh sẽ không, sẽ không... Nếu như vậy, em, em...

“Chị đừng nóng vội, chị mau nhìn phía sau, phía sau kia!”.

Tôi ngơ ngác nghe lời, chết lặng ngẩn đầu, nhòm người dấy nhìn theo hướng Lệ Lệ chỉ, một mảnh đèn xe thoáng hiện. Sau đó, chúng sáng rực rỡ hắt lên, tôi nhìn thấy một đoàn taxi mở đèn pha như một dòng sông ánh sáng, Trần Dũng ở vị trí thứ nhất, anh đang lái xe về phía tôi.

Tôi rũ bỏ áp lực, nhắm mắt lại, gào khóc. Tôi nghĩ Trần Dũng sống lại lần nữa. Tuy rằng đầu anh bị thương, khoe miệng chảy da, quần áo rách bươm, trên cánh tay bầm tím, nhưng ít nhất còn có thể đứng trước mặt tôi, còn có thể cười với tôi, còn có thể nắm tay tôi mà nói. “Bà xã, anh không sao”.

Tôi thấy quá đủ. Ngày mai nhất định tôi phải đi mua xổ số.

Lẳng lẳng cùng anh về cục cảnh sát, lẳng lẳng cùng anh đến bệnh viện, rất nhiều người tới, an ủi, ghi chép, xử lý miệng vết thương, vì thế tôi lùi ra ngoài, kiễng chân lên nhìn anh, thỉnh thoảng dụi mắt, sợ tất cả chỉ là ảo giác chứ thật ra tôi chưa rời khỏi cổng ra vào đường cao tốc, sợ hãi chờ đợi sự trở về của anh. Nghĩ mà sợ.

Bất quá chen qua giữa khe hở, ánh mắt của tôi và Trần Dũng cuối cùng cũng chạm vào nhau, anh nhìn tôi, trong đáy mắt sâu thẳm chan chứa nhiệt liệt, giống như có thiên ngôn vạn ngữ. Ngại nhiều người, cũng

không có cơ hội nói chuyện, chúng tôi chỉ nhìn nhau như vậy, rồi nhếch miệng, anh cười, tôi cũng cười, mắt đối mắt đồng thời, mỉm cười.

Thật vất vả chịu đựng được về đến nhà, cách xa cảnh tượng ồn ào, cảm giác cả thế giới thanh tĩnh trở lại. Đưa mắt nhìn chung quanh, căn hộ nhỏ vẫn là căn hộ nhỏ thường ngày, ngọn đèn vẫn là ngọn đèn thường ngày, vậy mà trong lòng cứ như vừa cách xa nơi này một năm trời, một con thú ngủ đông, ngủ qua mùa đông giá buốt, đợi phong sương qua đi, đợi mùa xuân tiết ấm, mở mắt nhìn vạn vật bắt đầu thay đổi.

“Ông xã, lúc đó, anh có sợ không?”. Chúng tôi đứng ở cửa, chẳng ai động đậy, tôi đưa tay chạm nhẹ lên vết thương ngay miệng anh, ngây ngốc hỏi, thật đau lòng.

“Lúc đó anh, anh...”. Anh thì thào, vẻ mặt có chút hoảng hốt, ánh mắt nhìn tôi chăm chú lóe sáng.

Không khí bỗng nhiên căng thẳng.

Anh không nói gì nữa, vừa trải qua đại nạn, anh ôm cổ tôi, bàn tay nóng bỏng bắt đầu xé rách quần áo tôi, đôi môi vội vàng cuồng dã âu yếm cái gáy. Đến đó, mọi sự không theo logic nào nữa. Tựa như một chén trà, khúc dạo đầu hơi đắng gắt. Chúng tôi quấn lấy nhau, nghiêng ngã lão đảo ngã xuống giường.

Áo tại sao phải có nút nhỉ? Quần sao lại phải mang thắt lưng nhỉ? Mau lên, mau nữa, ngôn ngữ không tài nào biểu đạt được suy nghĩ trong lòng, trải qua kiếp nạn, ai cũng khát cầu an ủi thể xác, chúng tôi sợ hãi, chúng tôi kinh hoàng, chúng tôi chỉ biết dùng da thịt tiếp xúc, dịch thể trao đổi để chứng minh mọi thứ không phải hư ảo, anh còn sống, tôi còn sống, chúng tôi – hai đứa trẻ ngốc nghếch – đều còn sống!

Không có dịu dàng thăm thiết, không ôn nhu săn sóc, Trần Dũng và Ân Sinh là hai con người của xã hội nguyên thủy, anh hung dữ ngậm lấy vành tai tôi, tôi cắn bờ vai anh, anh cậy mạnh giật phăng áo tôi, tôi xé rách quần đùi của anh. Cho đến khi hoàn toàn trần trụi, thỏa mãn than nhẹ một tiếng, tiếp xúc xác thịt lấp đầy trí nhớ, xụi lơ, tiến vào lòng ngực cường tráng của anh, như một đóa hoa mới nở, ứa mật tràn trề.

Bàn tay thô ráp mơn trớn bộ ngực của tôi, khiến nó cứng rần đứng thẳng, như mỗi vị trí trên cơ thể anh, trong không khí ngọt ngào của buổi đêm, lan rộng, chờ mong, xao động, hy vọng được ấm áp, chờ mong được yêu. Chờ đến nóng lòng, tôi đưa tay ôm lấy vai anh, đứng dậy nghênh đón anh, phút giây khi chúng tôi kết hợp, kêu lên một tiếng mềm nhẹ, cảm giác phong phú thích thú không thôi.

Tôi là của anh, anh là của tôi, mỗi một đường vân đều in khớp, mỗi một thớ da đều phù hợp, anh trầm ổn kiên định tiến tới mang theo pháo hoa bùng nổ trong thân thể tôi, từng quả từng quả pháo hoa bùng nổ!

“Ân Sinh, Ân Sinh của anh...”. Anh lầm rầm, lặp đi lặp lại.

“Anh Dũng, anh Dũng... Hôn, hôn em đi...”. Bấu víu lấy bả vai anh, tôi ngẩng đầu cầu xin.

Nhưng anh không làm, chỉ ôm chặt tôi, hô hấp nặng nề ở bên tai tôi, nhẹ nhàng vòng quanh, mang ít sợ hãi. “Không... Không được... Ân Sinh... Anh không xứng”.

Lời này thật sự tôi không thích nghe, nhưng không có cách nào, anh đè tay tôi xuống, di động nhanh hơn, tăng tốc độ, tôi phân tâm một hồi.

“Không hôn... Có em là đủ... Anh không xứng, không xứng”.

Thầm thì sắp biến thành tiếng gầm, anh thống khổ, quỳ bái sự tự ti thâm canh cố để, cánh tay trên đầu buông ra, đổi lại nắm chặt lấy thắt lưng của tôi, đôi mắt đẹp lóe sáng như sao, mồ hôi chảy dọc khuôn mặt, rơi xuống môi, tròn trịa như một giọt sương, câu dẫn người ta đến nút thắt nó.

Nhìn bộ dáng anh, tôi bị cuốn hút, nghe anh nói bực mình không chịu được, không phải đã khỏi bệnh rồi sao? Sao gặp nạn một lần lại quay về trạng thái cũ?

Mơ hồ không rõ, tôi vô tình đã làm một chuyện đúng đắn – giữa mãnh liệt va chạm thân thể, cảnh tượng hấp dẫn của Trần Dũng, tôi đặt môi mình lên môi anh. Phải, tôi hôn anh, hôn người đàn ông vì sủng tôi mà sợ xúc phạm đến tôi, ngay cả hôn cũng không dám hôn. Thôi thì, vẫn là tôi chủ động đi. Trải qua nghi kỵ, trải qua tai nạn xe cộ, trải qua thương tích, trải qua kiếp nạn... Trải qua vô số sự kiện, nếu Trần Dũng vẫn cố chấp cho rằng anh không xứng đáng với nụ hôn thì cứ để tôi chủ động đi, chủ động trao cho anh, hôn người đàn ông làm tôi luôn bận tâm, làm tôi chấp nhận bỏ đi hết thấy.

Một cử chỉ bé nhỏ.

Anh dừng lại, nóng như lửa chôn sâu bên trong tôi, thân thể cực nóng phủ lên bên trên, bình tĩnh nhìn tôi không nhúc nhích.

Sau đó, vẻ mặt nghiêm trọng thay đổi dần, anh nhắm mắt, cúi đầu thở ra, hé miệng, hôn xuống. Hôn tôi, anh hôn như một kẻ khát gặp được nước. Cảm giác hạnh phúc ngập đầy, tôi mặc anh hôn, mặc cho đầu lưỡi anh tham lam tiến vào khoang miệng mình, mơn trớn răng nanh, liếm từng tắc da thịt bên trong, cái lưỡi mềm mại quấn quýt, như thân thể của hai chúng tôi lúc này, gắt gao quấn lấy nhau, tuy hai mà một.

Không khí thật loãng, không sao, dường như tôi cần đều có ở nơi anh. Môi sưng lên. Không sao, môi anh hẳn cũng sưng lên như môi tôi, chu lên đỏ au, thật đẹp.

Hôn dần rộng ra, hạ thể gắn kết càng thêm chặt chẽ, anh di động nhanh hơn, mỗi một lần lại vào thật sâu bên trong hoa tâm.

Tôi kêu không ra tiếng, cả người như bị sóng biển điên cuồng vùi lấp, dập xuống, rồi lại dập xuống, rồi bị ném lên trời thật mạnh, trợn mắt nhìn ánh sáng huy hoàng lóe lên.

40. Chương 40: Tiền Riêng

“Anh Dũng, sau này, đừng nhận những chuyến ra khỏi thành phố nữa”.

“Ừ”.

“Anh Dũng, sau này nhớ thủ sẵn dao trong người”.

“Ừ”.

“Anh Dũng, sau này nhớ gọi điện thoại báo bình an cho em hằng ngày”.

“Ừ”.

“Anh Dũng, sau này...”.

Thư giãn cơ thể, người đàn ông sau dục vọng tựa vào ván giường hút thuốc, chỉ im lặng nghe tôi nói lung tung, rõ ràng anh đang suy nghĩ chuyện gì đó, đáp ậm ờ cho có, không yên lòng.

Trong bóng tối, không thấy rõ mặt, chỉ thấy được đốm lửa nho nhỏ đầu điều thuốc, lờ lờ rồi dập xuống, như tâm của anh lúc này, rồi rầm vòng quanh, thấy không rõ, đọc cũng không được.

“Anh Dũng, sau này lúc nào cũng phải hôn em”.

“....”.

Kế hoạch dự dõ thất bại, anh ừm nhỏ xíu rồi lại lặng thinh, lẳng lặng suy tư, không nói không động, sau đó dập thuốc, lại chồm lên người tôi thì triển ma thuật, cái lưỡi mềm mại quấn quýt triền miên, khôi phục sự cường tráng tìm đến con đường nhỏ ẩm ướt, trầm thấp lưng tiến vào...

Anh lại hôn tôi, có lẽ tâm vẫn còn chống cự, nhưng những thứ Ân Sinh muốn, cho tới bây giờ chưa có gì anh Dũng không làm được...

Trong lòng chưa chất, tư vị khôn kể, không thể tiếp tục được, thừa dịp cảm giác còn chưa hoàn toàn thành hình, nhanh phải bỏ nó đi. Tôi ngồi dậy nhìn trời, tinh không vạn lý, chân trời bằng phẳng, buồn bực gì? Một người chồng nói hôn liền hôn, nói gì nghe nấy, tôi còn oán giận gì đây.

Về nhà về nhà, về nhà an phận sống, tình yêu không thể thay thế cơm ăn nước uống, phụ nữ tỉnh táo phải biết cái gì là quan trọng nhất, hôn môi không thể đổi ra củi gạo dầu muối, lời lẽ tương giao nhiều hơn thì cũng có bằng một chút cơm rau dưa không...

Xe bus lắc lư, như tâm trạng của tôi lúc này, buổi chiều ba giờ, tôi ngồi một mình trên xe bus, suy nghĩ bay xa hàng vạn nghìn dặm.

Đưa tay vuốt tóc, chiếc nhẫn sapphire lóe sáng dưới ánh mặt trời đầu xuân, đây là quà mấy ngày hôm trước Trần Dũng tặng tôi, vỏ 18K, một viên đá nhỏ nhỏ khảm trên mặt như giọt nước mưa nhỏ bé màu xanh. Rất tinh xảo, thật tiện nghi, đúng là làm cho người ta thích.

Một mảnh thành ý của người chồng làm việc gian khổ đương nhiên vô cùng quý giá.

“Ngày kỷ niệm, anh muốn mua gì đó cho em”.

Hôm đó anh nói như vậy, trên khuôn mặt tươi cười hàm hậu, cầm lấy tay tôi đeo chiếc nhẫn vào, vừa lòng khen tới khen lui. “Ừ, đoán tay em mang màu xanh sẽ rất đẹp, da vợ anh trắng trẻo, tăng thêm vẻ đẹp cho chiếc nhẫn”.

Tôi cũng cười, xì một tiếng, châm biếm anh mèo khen mèo dài đuôi, anh không phản đối, kéo tôi cười một tràng, biện hộ : xinh đẹp không thể biến xấu được, mèo khen mèo dài đuôi thì mèo khen mèo dài đuôi vậy.

Cười đủ, anh lại cúi đầu, một lúc sau mở miệng, thanh âm uể oải. “Ân Sinh, hiện tại tạm chấp nhận, chờ anh có tiền nhất định sẽ đổi cho em một cái hai carat”.

Khi ấy anh nhìn tôi, sâu trong con ngươi đen tuyền là biết bao xin lỗi cùng áy náy, làm cho tôi đau đớn chẳng biết nói gì chống đỡ.

Anh Dũng, làm gì trách móc mình nặng nề, vợ chồng đồng cam cộng khổ, có quà thì vui, sao còn so đo lớn nhỏ. Huống chi nếu đổi thành hai carat, tôi sợ mình không dám mang ra ngoài, kẻ trộm nhòm ngó thêm. Chiếc nhẫn này nhỏ gọn, vừa tay. Viên đá nhỏ nhỏ như một giọt nước đọng mới thích hợp với tôi nhất.

“Đã tới trạm khu phố 4, những ai xuống xe mời đi cửa sau”.

Radio trên xe truyền tin, tôi đứng lên đi ra ngoài, đầu hơi choáng váng, ngửi phải mùi khói xăng xe thổi ngang qua càng thêm buồn nôn, cho đến khi đứng dưới đường chịu nửa ngày gió lạnh mới tạm ổn, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước. Gần đây thức đêm liên tục, tổ chức thân thể giảm xuống, hít chút khói cũng say xe, đây không phải phản ứng tốt, đầu năm nay đi bệnh viện tốn bao nhiêu tiền ấy nhỉ? Chúng tôi là người nghèo, mà người nghèo thì không được bệnh. Tôi hơi lo, lập tức nhắc nhở chính mình, Niếp Ân Sinh, phải chú ý rèn luyện thân thể.

Nhác thấy phía trước có hiệu thuốc, tôi tiện chân quẹo vào, hỏi mua. “Chị ơi, làm ơn bán cho tôi một hộp Euthyrox* và một lọ dầu hoa hồng”.

*Euthyrox chữa rối loạn nội tiết và tuyến giáp.

Vừa hạ quyết tâm liền nuốt lời?

Không phải, tôi mua thuốc cho Trần Dũng. Vừa trải qua vụ cướp vừa rồi, đội xe của Trần Dũng xuất hiện vấn đề : ba khách sạn hủy bỏ hợp đồng xe, mà tính chất công việc của anh chỉ đàm phán qua hợp đồng miệng, không ký giấy tờ, trơ mắt nhìn người ta lật lọng mà không có biện pháp.

Về lý mà nói, chúng tôi hiểu công việc lên xuống thất thường là chuyện thường tình, nhưng mất mát về tình cảm thì khó chấp nhận, tuy Trần Dũng chẳng nói gì, nhưng chỉ cần nhìn hai bả vai suy sụp, thường xuyên im lặng, ngẫu nhiên thất thần, đủ loại phản ứng... tôi biết, anh rất khó chịu, rất khó chịu...

Cuối cùng, thời gian điên đảo ngày đêm và đã kích vì công việc kém thuận lợi đã làm anh sinh bệnh, anh mắc chứng viêm tuyến giáp, một căn bệnh nhỏ nhưng giày vò người ta.

Lúc biết tin, tôi không phản ứng gì nhiều, chỉ chờ Trần Dũng đi làm rồi mới dám ôm mặt khóc lớn, sau đó lau nước mắt, mọi sự trở lại như cũ. Có thể oán ai đây? Cuộc sống dù có thế nào vẫn phải tiếp tục, nghèo khó hay ốm đau thì vẫn phải tiếp tục. Cho nên hai chúng tôi chẳng oán hận gì. May mắn là bệnh này không khó chữa, giải phẫu hay uống thuốc đều được. Giải phẫu rất tốn kém, chúng tôi chọn cách uống thuốc, bác sĩ nói Trần Dũng bệnh không nặng, chỉ cần liên tục uống thuốc trong 2 năm, hiệu quả tương đương giải phẫu. Động dao thương thân, uống thuốc thoải mái hơn, cứ nghĩ như thế cũng lạc quan.

Về phần dầu hoa hồng, đó là để xoa bóp cơ xương, mấy hôm trước tôi phát hiện ra hai vai anh ửng xanh tím, hỏi anh anh không biết va phải chỗ nào, tôi thật dễ khóc dễ cười, thiên hạ có ai trì độn như vậy không? Cho dù da dày thịt béo một lần chưa chắc làm anh ngứa gáy nhưng anh không sao, chứ tôi đau lòng.

Thừa dịp hôm nay nghỉ nửa ngày, về sớm thoa dầu cho anh, thuận tiện học làm thợ massage, khiến anh thoải mái hơn. Ai cũng nói massage hữu ích, không có tiền thuê người thì để tôi đảm đương cho.

“Chị Ân Sinh?”. Có ai đó gọi tôi, quay đầu nhìn, mặt có chút xa lạ.

“Anh là...”.

“Chị quên rồi sao, em là Đại Hải trong đội xe, có hôm giao ban chúng ta đã gặp qua”.

Nghĩ tới cậu ta là đàn em của Trần Dũng, hai ngày trước vừa tự mua xe, thắng cấp làm ông chủ.

“Ai da, ha ha ha, cậu xem trí nhớ tôi kém quá”. Thiếu chút nữa đắc tội với người, mau ân cần thăm hỏi.

“Sao rồi, gần đây tốt chứ?”.

“Dạ, rất tốt, chị đi mua thuốc à?”.

“Không có, Đại Hải mua thuốc sao?”.

“Không có không có, em hơi ngứa cổ, mua ít viên ngậm thôi”.

“À ra vậy, vậy mau mua đi, chị đi trước, thông thả nhé, ngày khác có dịp tới nhà chị ăn cơm”.

Tôi cáo từ, xoay người định đi, Đại Hải lại đuổi theo. “Đúng rồi chị, bác Hai nhà em gửi lời cảm ơn anh Dũng”.

“Gì kia?”.

“Một đồng hàng, ổng đi tìm người coi, nếu không có anh Dũng, hơn nửa đêm chắc không thể kiếm nổi nhân viên bốc vác, em lái xe ở thành phố khác, ổng ở Sơn Đông không kịp về, không ai quản không ai hỏi, bao nhiêu linh kiện máy tính để chỉnh ình ngoài đường là toi”.

Gì thế này? Tôi nghe không hiểu, nhìn Đại Hải hào sảng cảm tạ, tôi chóng mặt.

“Cái đó, cái đó, đừng khách khí”.

Cũng đừng quản nhiều, dù sao Trần Dũng làm ơn cho người ta là chuyện tốt, tôi thay anh tiếp nhận lòng cảm ơn của người ta là được.

“Chị, năm trăm đồng có đủ không?”.

Ồ? Còn có tiền sao?

“Cũng không biết anh Dũng tìm bao nhiêu người, không đủ ngàn vạn lần nói cho em một tiếng, em không thể để anh tự bỏ tiền túi ra được”.

Công việc tìm bao nhiêu nhân công mà tính tới năm trăm đồng? Đại Hải rõ ràng muốn khách khí, tôi nghe ra, nhưng mà... Năm trăm đồng? Sao anh không nói cho tôi tiếng nào? Trần Dũng vốn thành thật đi tàng tiền riêng?

Tôi nắm chặt túi thuốc, ngăn người.

41. Chương 41: Quà Từ Tiền Riêng

Trần Dũng có quỹ đen, tin này chưa chắc, nhưng tôi vẫn hoảng.

Đại khái khi tôi còn học cấp 2, đôi vợ chồng nhà hàng xóm tính tình rất bạo lực, tôi tận mắt thấy cả hai cãi nhau, ông chú bỏ ra ngoài với cái miệng tóe máu, vợ ông ta mở cửa chạy theo, ném hết quần áo của ông ta ra ngoài vườn, sau đó ngồi bệt xuống đồng quần áo mà há mồm gào khóc : trời ơi đất ơi, tôi không muốn sống nữa...

Sau tôi nghe người lớn kể lại, cặp vợ chồng này đánh nhau thành như vậy vì bà dì dọn dẹp nhà cửa, phát hiện cái hòm dưới ngăn tủ áo khoác, tá hỏa ông chú giấu một trăm đồng quỹ đen. Không lâu sau, hai vị hàng xóm hung hân đó chuyển đi, sự kiện đánh nhau sút đầu mẻ trán đó bị khu phố quên lãng, hiện giờ

trong ấn tượng của tôi chỉ có gương mặt nhún nhúm khó coi của ông chú và đồng quần áo tả tơi ngoài hàng hiên.

Cũng có quỹ đen, liệu tôi có đánh Trần Dũng đến nổi tôi bởi hoa lá thế không nhỉ?

Tôi rụt cổ, tự nổi da gà lạnh sống lưng vì ý nghĩ này.

Về đến nhà đã là hai giờ chiều, Trần Dũng ngái ngủ dụi mắt ghé vào trên giường nhìn tôi cười, vẻ mặt như một cậu bé con, tinh thuần và khờ dại. Người như thế sẽ tồn quỹ đen sao? Tôi thật mê muội. Vậy năm trăm đồng đó đi đâu? Ngày xưa Trần Dũng luôn thành thật kể hết mọi chuyện lớn nhỏ cho tôi nghe sao lại bỏ quên điều này? Chẳng lẽ tiền tự mọc cánh bay mất? Tôi rất muốn biết.

Thay quần áo rửa tay chân, lấy thuốc, xoay ngược anh lại rồi ngồi lên hông anh. “Nằm yên, nằm yên”.

“Bà xã, sao hôm nay em về sớm vậy?”. Anh chưa biết tôi định làm gì, mặc tôi đùa nghịch, mái tóc hỗn độn xù lên, như con vật nhỏ đáng yêu nhu thuận.

“Tám tháng ba, công ty cho nhân viên nữ nghỉ nửa ngày, em về sớm”.

“Ế, vậy em nghỉ ngơi chút đi, đợi lát nữa chồng nấu đồ ăn ngon cho em, bà xã, em muốn ăn... Ai da, đau, đau!”.

Tràng lải nhải bị tiếng la đau cắt ngang, tôi không trả lời anh, chỉ mãi nghĩ tới cái quỹ đen đó, lòng bực bội, không muốn nhẹ tay, ai bảo tự máu phải đánh tan chứ, ông xã, anh ráng mà chịu đi.

“Ân Sinh, nhẹ chút, nhẹ chút”.

“Dầu hoa hồng không xoa bóp không hiệu quả, đúng rồi, mua thuốc hết năm mươi đồng, anh trả!”. Lấy có thôi, nhưng tôi ghen không xả không chịu được.

“Tiền trong túi quần, tự em lấy đi”. Nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu, quệt miệng tội nghiệp xin tha. “Bà xã, chừa chút ít để tối thổi tiền cho khách”.

Có lý quá nhỉ! Tôi không phản đối. Hít hít vài hơi, cố gắng áp chế xúc động muốn bóp chết anh, hai tay đặt lên lưng anh, quyết định nói thẳng.

“Anh Dũng, hôm nay em tình cờ gặp được một người”.

“A. Ai?”. Đầu tiên hỏi hời hợt, tiện đà anh xoay người, hỏi tôi. “Có phải họ Lý không?”.

Nhìn trộm người đàn ông luôn mồm không thêm để ý, hiện tại biểu hiện thế nào? Lòng tôi thoải mái hơn, kiên quyết ăn anh nằm trở về, trong lời nói pha chút tiếng cười, vừa như trách móc vừa như giận hờn. “Nghĩ đi đâu, là Đại Hải”.

“.....”. Cơ bắp trên lưng tự dưng cứng lại. “Em... Tình cờ gặp cậu ta?”.

“Đúng”. Tôi giả bộ hồ đồ. “Bác Hai nhà cậu ấy còn hỏi thăm anh đó”.

“A, haha, có gì đâu, chỉ là giúp đỡ chút xíu, ổng rất khách khí”.

Còn giả bộ, giả bộ chết anh đi! Cục tức vừa xẹp xuống lại phồng lên, cứ cái kiểu này không thuốc đắng không dã tật.

“Cậu ấy còn hỏi em năm trăm đồng có đủ không, không đủ nói người ta, người ta đưa thêm”. Ngừng lại, tay xoa bóp nhẹ nhẹ. “Anh Dũng, mượn cái gì mà một lần những năm trăm đồng?”.

“.....”.

Ồ, biến thành người điếc, không phản ứng tôi.

“Anh Dũng”.

Anh im lặng. “.....”.

“Ông xã?”.

Anh vẫn im lặng. “.....”.

“Nè!”

Vẫn tiếp tục im lặng. “.....”.

“Em đang hỏi anh đó!”. Tôi lên giọng, xoa bóp nhẹ chuyển sang nhéo thật mạnh, dám làm đà điều với tôi, nghĩ không nói lời nào sẽ không sao? Không nói, đánh tới khi nào anh nói mới thôi!

“Anh người này, sao lại như thế, chỉ là năm trăm đồng thôi, dùng hay không nói cho em biết, em có thể ăn anh sao?”.

“.....”.

“Trần Dũng, em hỏi anh lần nữa, có nói không?”.

“.....”.

Uy hiếp vô dụng, người ta hạ quyết tâm làm hén, nằm ở đó không nhúc nhích. Còn có thể thế nào, đánh thật ư? Tôi chắc chắn là không đánh được, trong lòng rất rõ ràng, thật ra chỉ cần anh không nói tôi cũng không có cách nào. Nghĩ ngợi, cả người uể oải, tự giác leo xuống khỏi lưng anh, qua một bên ôm đầu gối, hai tay dính đầy dầu hoa hồng không biết đặt ở đâu, cứ hươ qua hươ lại như hai nhánh cây, tuy rằng vươn lên nhưng ủ rũ chẳng chút tinh thần.

“Trải qua nhiều chuyện như vậy, em còn tưởng, còn tưởng...”. Câu nói kế tiếp tôi nuốt trở về bụng, tưởng cái gì? Tưởng thổ lộ tình cảm rồi sẽ là một thể không thể phân tách? Tưởng tôi có thể cùng anh sống cả đời này? Tưởng... Từ “tưởng” này chỉ do chủ nghĩa cá nhân của chính mình, không đáng nhắc tới. Từ “ám ức” bất quá cũng thuộc về chủ nghĩa duy tâm, không đáng giá nói ra.

“Ân Sinh, Ân Sinh, em... giận sao?”. Trần Dũng đưa tay vuốt tóc tôi, thật cẩn thận vuốt từng lọn tóc, một chút, rồi rời đi.

Giận ư? Tự mình kiếm tiền tự mình xài, hành vi xã hội công bằng, tôi giận được sao.

Không hé răng, tôi bò xuống giường, yên lặng tiến vào phòng vệ sinh, rửa tay bằng xà phòng. Dầu dính trên tay, dính dớp đến phiền, cảm giác mập mờ ái muội này không thích hợp với tính cách rõ ràng của tôi, tôi muốn rửa thật sạch nó đi.

“Ân Sinh, em, em đừng giận”. Anh đi theo, đứng ở cửa buồng vệ sinh, vóc dáng cao ngăn chặn khung cửa, làm cho không gian vốn nhỏ càng thêm chật hẹp.

“Muốn đi toilet? Đi đi, em đi ra ngoài ngay đây”. Tôi không tranh với anh, nếu quần không được thì tội gì giận, muốn làm gì mặc anh. Xoay người muốn ra lại không có đường ra, cái tên tay dài chân dài này thật đáng giận, anh giữ cửa, tôi phải ra ngoài, va ngay vào lồng ngực anh. Mới không thèm cho anh ôm đầu! Tôi đứng lại, oán giận trừng anh, lạnh lùng. “Tránh ra!”.

“Số tiền đó, anh... Anh có cầm, còn về phần tiêu xài, em tin anh đi, anh không dùng loạn đâu”.

Anh vừa nói ra, tôi lập tức vui vẻ : xem, cuối cùng cũng chịu nhận. Nhưng làm cái gì thần bí vậy? Một người bình thường sống qua ngày bình thường cần tiêu tiền vào thứ gì mà không thể nói với vợ anh ta? Tôi bỗng trở nên cố chấp, anh giải thích như vậy tôi càng muốn biết năm trăm đồng đó dùng để làm gì.

“Vì sao không thể nói cho em biết, anh Dũng, có chuyện gì hai chúng ta không thể thương lượng?”.

“Anh...”. Anh nheo mắt, nhìn tôi có điểm kích động. “Ân Sinh, em đừng hỏi”.

“Vì sao!”. Tôi phát cáu, người này lằng nhằng không chịu được, thím Trần mãi mãi chẳng thể sửa nổi tật xấu đó, dứt khoát một lần không được ư, làm người ta giận đến ngứa răng. Cáu tiết lập tức tụ lại, tiện thể miên man suy nghĩ : chẳng lẽ anh lại đưa năm trăm đồng đó cho Lâm Mi?

Tôi biết ý niệm này thực vớ vẩn, nhưng nó tự nhiên xuất hiện trong não, muốn xóa bỏ cũng không xóa bỏ được. Kể có tiền như Lâm Mi cần gì năm trăm đồng lẻ tẻ này? Nhưng nếu là năm trăm đồng của người yêu cũ, ý nghĩa phi phạm, sao lại không cần? Tiêu rồi, càng nghĩ càng bốc hỏa, cái gì dính dáng tới Lâm Mi là dính tới một cái tổ ong, tôi ngồi ngay trước lỗ cửa của nó cũng sắp phát điên.

“Ân Sinh, anh dùng đúng chỗ thật mà”.

“Đúng chỗ?”. Lỗ mũi phun khói, thật kỳ quái. “Em nghĩ chắc chắn có quỷ trong đó”. Vừa dứt lời, tôi tự giác mình quá phận, thấy mặt Trần Dũng càng lúc càng ngưng trệ, tôi cảm giác tình thế có chút không ổn.

“Anh tránh ra, em phải đi ra ngoài”.

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, lần trước hòa hảo chưa được bao lâu, hơn nữa chỉ là tiền mà thôi, người vẫn bảo toàn, nếu có thể không tranh cãi thì thôi đừng tranh.

“..... Ân Sinh, em có ý gì?”. Anh không cho tôi đi, thân mình chắn phía trước, như một bức tường lạnh lẽo.

“Tự trong lòng anh hiểu được”.

“Anh không hiểu!”. Nắm lấy cằm tôi, anh buộc tôi ngẩng đầu lên. “Giải thích đi, giải thích”.

Muốn giết ai đây, tôi đã xuống nước trước rồi anh còn muốn khơi chuyện!

“Ai biết anh đưa tiền đó cho cô nào!”. Tôi gạt tay anh đi, mọi thứ âm trầm khiến người ta phát run.

Trong giây lát, một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi : Niếp Ân Sinh, mày cần quái gì số tiền đó, cảm giác này rõ ràng là ghen! Tôi, tôi ghen? Ghen vì cái gì? Vì cái gì?

Lảo đảo, lung lay sắp đổ dưới ánh nhìn chăm chú của Trần Dũng, trong lòng muốn tìm đáp án, nhưng những suy nghĩ trong đầu hoàn toàn hỗn loạn không thể liên kết nổi.

“Ân Sinh, em à...”. Anh thở dài, chậm rãi dựa vào cửa, cả người dường như rất mệt mỏi, tay vắt ngang mắt, rất lâu không hạ xuống.

Còn tôi, cứ đứng mãi như thế, nhìn anh không chuyển mắt, đầu óc ngơ ngẩn.

“Tiền đó, anh không tiêu cho ai cả”. Rốt cuộc anh chịu nói chuyện, ngữ khí thâm trầm, hơi khàn khàn. “Mỗi một đồng, một cắc, đều là cho em”.

“Nói hươu nói vượn, muốn người bộ không cần tiền sao?”. Thật muốn vả chính mình một bạt tai, tích cực truy hỏi chi vậy, cũng chẳng phải việc tốt gì.

“Không muốn ai cả”.

“Gì?”.

“Hơn một trăm bộ linh kiện máy tính đó, là mình anh khiêng từ hai giờ đến năm giờ sáng”. Anh khoanh tay, ngẩng đầu nhìn tôi. “Hiện giờ tiết kiệm tiền, muốn thêm người thì anh lấy gì mua nhẫn cho em?”.

“Ân Sinh, quà anh mua cho em, đối với em...”. Anh quay đầu đi, biểu tình thống khổ. “Bỏ việc lái xe, anh chỉ tiết kiệm được có năm trăm đồng, năm trăm đồng đáng thương!”. Nắm đầm lặc tới cánh cửa đánh “rầm” một tiếng, Trần Dũng đưa lưng về phía tôi, không biết anh thế nào, chỉ nhìn được tấm lưng xanh tím.

Tôi bỗng hiểu ra vì sao anh cứ mãi không chịu nói lý do của những vết bầm tím, những vết bầm đã qua nhiều ngày vẫn chưa tan, mỗi một vết bầm đều là mỗi lần anh vác một kiện hàng! Có ai đó vừa đóng đinh vào não tôi, thậm chí tôi còn chưa nhận biết được đau đớn đã đổ máu, mất hết xúc cảm, lặng im nhìn chăm chăm vào những vết bầm tím đó, tôi nhìn chúng che phủ da thịt anh, tim nhói lên từng nhịp. Lòng chân thành của Trần Dũng.

“Anh Dũng anh...”.

Bàn tay run rẩy, muốn đặt lên vai anh, chưa đợi da thịt tiếp xúc, nước mắt đã không kìm chế được, lăn lăn rơi.

Chồng à, em thật xin lỗi.

42. Chương 42: Con Ơi Con

Sợi dây mảnh dễ buộc ngang cổ, lồng chiếc nhẫn vào đó, nằm trên ngực, lẳng lẽ tỏa sáng. Tôi đưa tay vuốt phẳng sợi dây bạc, nhìn gương cười, người trong gương cười ngọt như mật, nhưng trong mắt đã gợn sóng u buồn.

Tiểu thuyết nước ngoài nói thế nào ấy nhỉ : người vợ bán đi mái tóc dài, mua sợi dây đồng hồ bỏ túi thật đẹp, người chồng bán chiếc đồng hồ bỏ túi, đổi lấy cây lược tinh xảo, cả hai cầm lấy món quà giờ đã vô dụng, nhìn nhau không nói gì. Bây giờ, màn kịch “The Gift of the Magi”* diễn ra chân thật ngay tại nhà tôi, chẳng qua lần này nam chính đơn phương hy sinh, ngoại trừ nghi ngờ, phận làm vợ như tôi chẳng có quà gì cho anh, một đôi tất, một cái khăn tay cũng không có...

*The Gift of the Magi – O. Henry : tên tiếng Việt là “Món quà của những người thông thái”, đọc thêm tại ĐÂY

Một giọt nước vô tình rơi xuống chiếc khăn, lăn dài, thấm vào da thịt, có chút chua xót.

Tôi âm thầm thở dài, nhanh chóng mặc xong quần áo, cuối cùng nhìn người đàn ông đang ngủ say trên giường, nhẹ nhàng ra cửa. Có áy náy nữa cũng chẳng thay đổi được chuyện đã xảy ra, cái tôi có thể làm bây giờ là ra sức bù đắp những ngày về sau thôi.

“Ân Sinh, Ân Sinh...”

Đang đi xuống lầu, chợt nghe tiếng bước chân chạy tới gần, là giọng của Trần Dũng, vừa rồi tôi cố gắng nhẹ nhàng, sợ đánh thức người vừa về nhà lúc sáu giờ sáng, sao cuối cùng anh vẫn tỉnh, vẫn chạy theo?

Chuyện lớn gì cần phải chạy theo để nói?

“Mang khăn trùm theo chưa?”. Anh thở gấp hồng hộc, chân đi dép lê, mặc áo ngủ, tóc rối bời vừa chạy lại vừa hỏi.

“À?”. Chuyện đó thôi? Một cái khăn trùm cũng chạy theo hỏi? “Cái đó, dường như không...”

“Biết ngay em sẽ quên mang”. Lấy lại hơi, anh nhìn tôi, giọng nói mang chút oán trách, y như ảo thuật lôi một cái khăn từ sau lưng ra, dúi vào tay tôi. “Bên ngoài bụi lắm, không mang dễ mắc bệnh”. Ngẫm nghĩ, cầm trở về, tự tay quần lên cho tôi. “Để anh mang cho, chờ em tự mang thế nào cũng quên”.

Dây đeo bị thắt nút, gỡ không ra, anh cúi đầu kiên nhẫn lần mở, không quên dặn dò. “Công ty chết tiệt, ngàn chọn vạn chọn vậy mà chọn cái ngày kiểm tra sức khỏe như thế, nhân viên chưa kịp kiểm tra đã bị bệnh hô hấp hết toàn bộ, ai mà bị thế thì có tính tai nạn lao động không, hừ, từ tổng giám đốc tới bảo vệ, ai cũng ho khan...”

“Anh Dũng, khó thở...”. Thanh âm nho nhỏ ngắt lời anh, tôi bị anh buộc kín sắp thành cá mè hoa*, kéo kéo góc áo anh, chỉ vào mặt mình.

*Cá mè hoa : trông nó thế này này – HÌNH

“Khó thở? Sao lại thế, đến đây anh xem”. Híp mắt đánh giá tôi, cuối cùng xì cười một tiếng. “Vợ anh nhìn y chang người Á Rập”.

Còn cười! Người Á Rập chưa chắc quần kín như anh đâu!

“Kiên nhẫn một chút, ra ngoài em sẽ thấy, khó thở còn hơn bị bệnh”. Vỗ vỗ đầu tôi, anh đẩy tôi ra ngoài. “Mau đi đi, kiểm tra xong rồi về, không phải sẽ lấy mẫu máu sao, anh nấu nước táo đỏ cho em, nếu lúc về anh đi làm rồi thì em nhớ uống đó”.

“Ừm”. Tôi rầu rĩ đáp ứng, ngây ngốc đi ra ngoài, cách rất xa quay đầu lại, anh vẫn còn đứng bên hàng hiên, mỉm cười nhìn theo tôi đi xa.

Người này, chỉ sợ làm tổn thương anh lần nữa, anh vẫn rất tốt với tôi.

Ba giờ sau.

“Gần đây mỗi chiều tôi đều phát sốt, bắt quá chỉ mấy tiếng, hơi choáng váng, bác sĩ nói thử xem là do tôi thiếu máu hay bệnh khác?”. Ngồi trong phòng khoa Nội, tôi tỉ mỉ kể triệu chứng, thật ra cũng không phải việc gì to tát, nhưng nếu đã kiểm tra sức khỏe vẫn nên thông báo đầy đủ một chút, dù sao cũng chẳng phải tiêu tiền của mình.

“Nghẹt mũi, ho khan?”.

“Vẫn chưa thấy”.

“Có buồn nôn không?”.

“Tôi hay bị say xe, coi như thường thường bị”.

“Kinh nguyệt tháng này đã tới chưa?”.

“Chưa có”.

“Lần trước kinh nguyệt đến vào ngày nào?”.

“À...”. Hơi đắn trí, ngày 9 hay ngày 19 nhỉ?. ”Hình như ngày 9 .

”Hôm nay là ngày 21 .

Đúng vậy, đã là ngày 21 rồi sao vẫn chưa thấy tới?

“Tình huống của chị nên đi khoa Phụ sản kiểm tra một chút”. Khép báo cáo sức khỏe, nữ bác sĩ đặt bút xuống, ngữ khí bình thản. “Kiểm tra sức khỏe không bao gồm cái này, chị đi bên trái trung tâm, lên lầu hai đăng kí khoa Phụ sản xét nghiệm nhé, tôi nghĩ là chị đang mang thai”.

Gì? Mang, mang thai?

.
. .

Kết quả, thật sự là mang thai.

Khi bác sĩ nói ra hai chữ đó, tôi không biết lòng mình phải nghĩ muốn cái gì nữa. Mang thai rồi, có một sinh mọt bé nhỏ đang chậm rãi lớn lên bên trong cơ thể tôi, thằng bé sẽ có gương mặt của Trần Dũng, hay làn da của tôi? Hoặc là di truyền cách thể hệ, thừa hưởng gene của ông bà nội, ông bà ngoại, sẽ giống ai trong bốn người ấy? Nó sẽ nhu thuận nghe lời, dần lớn lên thành một cậu bé đáng yêu, nhút nhát vươn tay đòi bế, ngọng nghịu gọi ba mẹ.

Đôi lúc thằng bé sẽ làm sai, mỗi lần đều bị Trần Dũng đánh mông, còn chưa tụt quần đã cầu tôi ngăn anh lại, ôm nó vào lòng, mắng Trần Dũng. “Ba nó, không được đánh cục cưng”.

Thằng bé là con của chúng tôi, là tương lai cả đời này của chúng tôi, chúng tôi sẽ thương yêu nó, không giới hạn, vô điều kiện, dù mưa gió bên ngoài có to lớn đến đâu, chúng tôi sẽ vì con mà che một mảnh trời, đến khi nào con dang cánh chim bay ra phương trời xa nào đó, nhìn con bay đi, xông xáo lao vào thế giới rộng lớn, mang theo hy vọng và mong đợi của chúng tôi tiến vào cuộc sống của riêng con.

Mà tôi và Trần Dũng khi đó, hai ông bà già tóc bạc, có thể thỏa mãn nhìn những bức ảnh con chụp ở nơi xa xôi gửi về, im lặng ngồi xích đu uống trà đêm hoa quế bay...

“Chị này? Chị ơi?”.

“À?”. Bác sĩ gọi tỉnh tôi, vội vàng hoàn hồn, thái độ cung kính. “Bác sĩ nói gì cơ?”.

“Giữ hay phá?”.

“.....”.

“Nếu giữ thì tôi sẽ phát cho chị một sổ tay theo dõi thai, không giữ thì chị ra khoa Kế hoạch hóa gia đình, tiểu phẫu, uống thuốc, không đau, tự chị chọn một cách”.

“Tôi... giữ”. Nghĩ lại nghĩ, tôi vẫn hạ quyết tâm giữ, tuy rằng đứa nhỏ này tới vào thời điểm không đúng lúc, nhưng nó là cốt nhục của tôi và Trần Dũng, tôi không muốn bỏ nó.

“Được rồi”. Bác sĩ gật đầu, đẩy một cuốn sổ qua phía tôi. “Điền thông tin vào đây, à, chị có uống vitamin B11 không?”.

“Vitamin B11?”. Đó là cái gì vậy?

“Ba tháng đầu mang thai phải uống”. Bác sĩ liếc mắt nhìn tôi, vẻ mặt không hài lòng. “Tôi kê cho chị hai bình, về nhà nhớ uống hằng ngày. Gần đây có uống thuốc gì khác không?”.

“Không có”. Nghĩ kĩ lại, vội vàng bổ sung. “Thuốc thoa bên ngoài có tính không? Tôi có bôi dầu hoa hồng dùm người khác. Còn nữa, chồng tôi bị viêm tuyến giáp, uống Euthyrox đều đặn”.

“Là vậy à...”. Động tác viết chậm lại, đắn đo. “Chị này”. Bỏ đơn thuốc qua một bên, ông bác sĩ nhìn tôi, ánh mắt sau mặt kính trở nên sắc bén. “Cái thai này chị tốt nhất nên suy nghĩ giữ hay không nhé”.

“Tại, tại sao?”. Tôi bắt đầu đổ mồ hôi, bỗng nhiên lại nói thế này, tôi sợ.

“Chồng chị uống thuốc thuộc loại kích ứng mạnh, sẽ ảnh hưởng gián tiếp đến sự phát triển não bộ của thai nhi, nhưng tôi không ép buộc, mấu chốt là chị lựa chọn, có lẽ sinh ra đứa trẻ lại không có việc gì, tuy nhiên...”.

Xoạch! Sổ tay khám thai chưa điền xong đã rơi xuống đất, tôi cúi người nhặt, vô ý đập đầu vào bàn. Một tiếng “cốp” thật to, không ngừng đầu lên nữa.

Ôm túi xách, cầm quyển sổ, tôi ngồi bệt xuống, khóc nức nở. Không được, tôi không thể nào tiếp thu cái tin tức tàn khốc này được. Chắc chắn là ông bác sĩ của bệnh viện đó rất biến thái, mặt mũi nhìn hiền lành là thế mà rắp tâm bất lương.

Tôi chạy đến bệnh viện khác. Nhưng cả ba bệnh viện chỉ có một đáp án : sự tình không cách nào thay đổi được, đề nghị bỏ cái thai đi.

Cầm ba tờ giấy xét nghiệm, tôi không biết làm cách nào bản thân có thể sống qua ba lần hy vọng rồi lại thất vọng, nước mắt khô cạn, đôi mắt tối tăm, chỉ cảm thấy tâm hồn trở lạnh, không một chút hỉ giận bị thương.

Cuối cùng, tôi nghe thấy giọng nói chết lặng của mình vang lên bên tai.

“Bác sĩ, tôi muốn uống thuốc lưu sản”.

“Vậy chắc chị đã nghĩ thông, thuốc lưu sản có khoảng 20% không thể bỏ sạch sẽ, chúng tôi có thể tiến hành nạo thai cho chị miễn phí lần đầu, sẽ không đau đâu”.

“Không sao, tôi uống thuốc, uống thuốc cũng chẳng sao”.

Thật sự, tôi không có ý kiến, đau đớn ư? Đối với một hung thủ giết người mà nói, đau đớn là thứ trốn không thoát nổi.

Lảo đảo đứng dậy, mang đơn thuốc đi, phía sau truyền đến tiếng thì thào khinh thường.

“Nạo không đau thì tốt hơn chứ, sao lại không làm, chắc, lại là một người không có tiền”.

Không có tiền? Đúng, tôi xác thực không có tiền, thân xác này không dùng được kỹ thuật tối tân đó đâu, nếu nạo thai không quá phiêu lưu tôi đã chọn nó thay vì uống thuốc. Tiết kiệm tiền cho người cần tiền tiêu đi.

Lấy thuốc, tôi không về nhà, mua bình nước khoáng, ngồi xuống đại sảnh bệnh viện, ngơ ngác nhìn đồng thuốc trong túi, tay chân cứng lại, một lúc lâu sau mới dám mở ra. Lấy một viên, viên thuốc màu trắng nhỏ xíu nằm trong lòng bàn tay, như thạch tín trong phim vậy.

Bác sĩ nói thuốc này sẽ có tác dụng sau ba ngày, được, thật hợp ý tôi, chậm rãi lắng trì, chậm rãi cắt xẻ, tôi muốn phải nhớ kỹ nỗi đau này, khắc sâu cảm giác này vào xương cốt, để mỗi lần nó ra nhấm nháp thật kĩ.

Tôi là người có thù tất báo, ai ngược đãi con tôi, tôi sẽ trả trở về, ngược đãi cô ta gấp đôi.

Bảo bối con yên tâm, mẹ sẽ không để người đàn bà độc ác Niếp Ân Sinh này sống tốt đẹp đâu.

Nhắm mắt, bỏ viên thuốc vào miệng, uống một ngụm nước lớn, che miệng lại, ép mình nuốt xuống!

43. Chương 43: Bảo Bối Trên Trời

Căn nhà khổng lồ trống rỗng và vắng lặng, tôi mở cửa từng phòng u ám thần bí, cố chạy vượt qua nó, lại mở ra một cánh cửa khác, kéo rèm lên, lo lắng tìm kiếm.

Người ở đâu, người ở đâu?

Tôi thở hồng hộc, trong lòng như có lửa đốt, sắc trời đã tối muộn, không tìm ra anh thì không xong rồi!

Ủ rũ, người lão đảo, tập tễnh bước qua tấm bình phong, tôi nhìn thấy một đứa trẻ ngồi trên chiếc giường lớn màu trắng, thằng bé hết như thiên sứ đưa tay về phía tôi, giọng ngọng nghịu đáng yêu của trẻ con nhẹ nhàng kêu. “Mẹ, ôm!”.

Đứng sững bất động, tôi si mê nhìn gương mặt tròn trịa như trái táo đỏ của đứa trẻ, lòng tràn đầy kiêu ngạo : thằng bé thật đáng yêu, ánh mắt đen bóng, lông mi dày hết như của Trần Dũng, mái tóc mềm mại phất qua trán, hơi xoăn xoăn, cánh tay tròn ửng như ngó sen, các đốt ngón tay múp míp, dễ thương như A Phúc trong tranh Tết ôm thỏ vàng.

“Cục cưng, sao con lại ở đây?”. Tôi mở miệng, tự nhiên sải bước đến gần, tôi nói rộng cánh tay ôm lấy cơ thể bé nhỏ của nó, cố gắng ôm nó vào trong ngực. Chỉ là, sao tay thằng bé lạnh thế? Cơ thể đứa nhỏ không một chút ấm áp, tôi ôm nó, lạnh đến thấu xương.

Bảo bối, con sinh bệnh sao? Luống cuống ôm cục cưng, đứng ngồi không yên. “Bé cưng, có chỗ nào không thoải mái, nói ẹ biết mau mau”.

Thằng bé không đáp lời tôi, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo nắm chặt lại, thanh âm mềm mại đâm vào lòng tôi như một cái dùi sắc nhọn. “Mẹ, vì sao mẹ không cần con?”.

“Mẹ.....”.

Tôi không biết nói sao, cứ như thể nhìn đôi mắt sáng trong của con dần dần khép lại, rồi chậm rãi, chảy ra hai hàng nước mắt đỏ.

Đã chết? Con của tôi, đã chết!

Sợ hãi như một tấm thảm quăn quắt lấy tôi, nước mắt máu nhỏ xuống tay, thấm xuống giường, biến cả chiếc giường trắng tinh thành biển máu, tôi sợ hãi quá, khóc gào lớn tiếng. “Bé cưng đừng chết, mẹ yêu con, mẹ chưa từng không cần con!”.

Nhưng, chẳng ai đáp lại, chỉ có tiếng gió gào thét, như khóc như nuốt.

“Ân Sinh, Ân Sinh....”.

Ai đang gọi tôi? Giọng nói thực ấm áp. Là anh đến giúp tôi có phải không? Cứu lấy con tôi, chỉ có như thế mới cứu được tôi. Đột nhiên mở mắt, túm lấy áo người kia hét lên. “Cứu mạng, cứu mạng!”.

“Bà xã....”. Anh gọi tôi là bà xã? Thần trí dần dần quay trở lại, ánh mắt vô thần tụ lại vài phần sáng, tôi nhìn thấy Trần Dũng đang cầm ly nước, khom người tựa vào đầu giường. “Gặp ác mộng? Đừng sợ, có anh ở đây”.

Đầu ngón tay quẹt mồ hôi trên trán cho tôi, kê ly nước vào bên miệng. “Nào, uống ngụm nước đi”.

Sao lại là anh? Chẳng hiểu vì sao, người tôi không muốn gặp nhất bây giờ chính là Trần Dũng, nhưng đêm hôm khuya khoắt, còn ai có thể lôi tôi ra khỏi cơn ác mộng đó ngoài anh? Ngoài Trần Dũng ra cũng chỉ có Trần Dũng. Nhân quả lòng vòng, chính là nan giải.

“Lau nước mắt đi, đừng sợ, mơ đều ngược với hiện thực, ban đêm khóc, ban ngày nên cười”. Anh mỉm cười, hàm răng trắng ánh lên dưới ánh đèn, không chút nghĩ ngợi gơ tay áo lên lau mặt cho tôi, đây là thói quen từ lâu của anh, không mang khăn tay, chuyên dùng áo lau nước mắt cho người ta, dù là ông chủ nhà hàng hăng hái thật lâu thật lâu trước kia hay người lái xe phần đầu trong cuộc sống áp chế đau khổ, điểm này vẫn vậy không thay đổi.

“Anh, anh về sớm”.

“Xe đưa đi bảo dưỡng, dù sao ông Hoàng cũng không thu phần tiền hôm nay, để dành đủ một trăm đồng, anh đem xe tới xưởng sửa chữa lắp ráp rồi tự về nhà”.

Ông Hoàng là chủ chiếc xe Trần Dũng lái, mỗi ngày Trần Dũng đều phải nộp lại bảy mươi đồng, tuy rằng ông ta đối xử với Trần Dũng tốt lắm, nhưng trên mặt tiền tài không có anh em ruột thịt gì cả, cái gì tính phải tính, người ta bỏ ra cũng không phải ít.

“Ừm, về là tốt rồi, về là tốt rồi”. Tôi ngờ nghệch lặp lại, tâm hồn lại bắt đầu bay xa, theo bản năng ôm lấy cánh tay của Trần Dũng, cố gắng dựa vào, mau qua đi, qua nhanh lên đi.

“Uống nước không?”. Thấy tôi lắc đầu, anh đặt ly nước sang một bên, cúi người ôm tôi, chậm rãi hỏi. “Rốt cuộc em nằm mơ thấy gì mà sợ hãi đến vậy?”.

“Em.....”. Rất muốn rất muốn nói cho anh hết mọi nỗi sợ cũng như đau đớn đang chất chứa trong lòng tôi, chỉ là nhìn thấy anh, khóe miệng lại bất giác nhếch lên, thản nhiên một câu. “Không có việc gì, em cũng quên hết rồi”.

Không thể cho anh biết, tuyệt đối không thể cho anh biết!

“Quên thì được rồi, mất vui, đừng nhớ làm gì, mau ngủ đi, anh đi rửa ráy đã”. Anh rút cánh tay, dịch kín góc chăn cho tôi rồi vào toilet rửa mặt. Nhìn theo bóng dáng anh, tôi vùi đầu vào chăn, trộm khóc.

Ngày thứ tư.

Hôm nay là ngày thai thoát ra ngoài, vài ngày trước đó thuốc bắt đầu có tác dụng, hạ thân có chảy ít máu, tôi biết đứa nhỏ này coi như đã mất. Vậy, tôi còn do dự cái gì, viên thuốc còn lại trong tay có là thứ gì đâu?

“Chị, chúng ta, chúng ta vào bệnh viện nhé”. Lệ Lệ sợ hãi ngồi xổm trước mặt tôi, tay chân luống cuống. “Thật phải uống sao chị, không uống không được à, anh Hồ cũng không ở nhà, nếu có chuyện gì, biết, biết sao đây?”.

Khó trách Lệ Lệ sợ hãi, tôi chẳng nói lời nào chạy thẳng đến nhà cô ấy, mở miệng câu đầu tiên là chuẩn bị phá thai, ai nghe mà chẳng choáng váng.

“Nếu không, em gọi anh tới nha?”.

“Không được!”. Tôi vội ngăn cản, chớp lấy điện thoại di động của Lệ Lệ, bội phục bản thân đến nước này còn có thể mỉm cười, bình tâm tĩnh khí dặn dò. “Lệ Lệ, chuyện này ngàn vạn lần không được nói cho anh Dũng biết”.

“Vì sao? Chuyện lớn như vậy, một mình chị...”.

Vì sao? Còn vì sao cái gì nữa? Khổ sở một mình tôi chịu là được rồi, tôi không nỡ để Trần Dũng đối mặt với cuộc sống mất đi đứa con ruột thịt của mình, tôi sợ anh không chịu đựng nổi.

“Anh của em cũng khó khăn lắm rồi, chị không muốn... để anh ấy thêm ngột ngạt, bác sĩ nói uống thuốc phá rất đơn giản, bắt quá chảy ít máu mà thôi, Lệ Lệ, chị ở nhà em một ngày, chỉ một ngày thôi, đến muộn chắc chắn chị sẽ đi”.

“Chị, em không phải có ý đó, em chỉ định...”.

Lệ Lệ không nói thêm gì, vì hai tay tôi đặt lên bả vai cô ấy, ánh mắt khẩn cầu. “Lệ Lệ, giúp chị đi”. Ngoại trừ cô ấy ra, chẳng ai có thể giúp tôi nữa.

“Chị ơi...”. Mũi cô ấy bắt đầu đỏ lên, tròng mắt ngập nước, cuối cùng ôm chầm lấy tôi, tóc rối cọ vào hai má tôi, òa khóc. “Đã nói ở hiền gặp lành, hai người đều là người tốt, sao mệnh lại khổ như vậy chứ?”.

Khổ ư? Chết lặng, tôi không cảm nhận được thế nào là khổ nữa. Đẩy cô ấy ra, an ủi một chút, buồn cười thật, người phá thai là tôi, sao Lệ Lệ còn phản ứng mãnh liệt hơn cả đương sự nhỉ? Mặc kệ, thời gian không còn sớm nữa, nếu còn trì hoãn, chuyện hôm nay không thể xong.

Nước trong chén đã nguội lạnh, thôi bỏ đi, vẫn há miệng cắn răng nuốt thuốc xuống.

Sau đó, kết quả đến rất nhanh.

Cảm giác nôn mửa kịch liệt cuộn cuộn dâng lên từ những cơn co bóp dạ dày, bên dưới nóng nóng, nhìn xuống, toàn là máu, máu ầm đĩnh sền sệt tuôn ra không ngừng, nội tạng bóc ra, chảy ra ngoài thành từng mảng, thân thể như bị xé mở, tôi như nghe thấy được tiếng cốt nhục chia lìa tí tách giòn vang, giữa cơn mê sảng, đứa bé trong giấc mơ như ẩn hiện trước mắt, nhưng đưa tay nắm bắt chẳng được lại càng cách xa hơn. Con ơi, con!

Môi cắn đến nát, lưỡi nếm được mùi tanh nồng của máu, bàn tay không ngừng run rẩy nắm chặt lại, cường ngạnh nhét vào miệng, tôi chỉ có thể nhìn xuống, ngăn chặn tiếng đau thương, ngăn chặn lòng mình vỡ vụn. Không được khóc, phải chịu đựng, tôi là Niếp Ân Sinh kiên cường, tôi nhất định có thể chịu đựng!

“Hu hu hu, chị ơi, chị sao rồi, chảy nhiều máu như vậy, em, em có cần gọi cấp cứu không, chị ơi, chị...”

Tiếng Lệ Lệ kêu gào tê tâm liệt phế, nhưng tôi chẳng cách nào đáp lại cô ấy được, dần dần, tiếng khóc biến mất, hồng, tôi dọa Lệ Lệ bỏ chạy rồi. Bất quá, hoàn cảnh máu me thế này, cô gái đơn thuần như thế ít thấy thì tốt hơn.

Mờ mịt ngồi trên bồn cầu, không khí đầy mùi máu, túi thai đã ra chưa nhỉ? Tôi không biết, mất một lượng máu lớn khiến cơ thể bị sốc, mơ mơ màng màng, mất hết cảm giác, chẳng phiền não gì nữa...

Rầm! Có vẻ cửa bị đập mở, Lệ Lệ cũng thật là, tính cách xúc động nhất thời không sửa được, mở cửa không cũng thô bạo quá chừng.

“Ân Sinh!”

Tiếng nói quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu, tôi cố mở mắt, một giây, cả người lập tức thanh tỉnh. Trần Dũng, người trước mặt tôi là Trần Dũng!

“Anh, anh Dũng, anh...”. Tôi không biết đối mặt với anh sao, càng không biết phải che giấu tình huống này thế nào, dè dặt nửa ngày, gương gào cười một cái, đau đến chẳng thể nói nhiều được, liền giả nhăn nhó, cúi đầu ôm bụng pha trò. “Anh ra ngoài đi, không được nhìn lên người ta đi vệ sinh”.

Anh Dũng, ra ngoài đi, đừng nhìn gì cả, cũng đừng hiểu gì cả, đừng nghĩ thấy mùi tanh trong không khí, đừng nhìn hình dạng tiêu tụy của Ân Sinh, tạm thời đừng làm người đàn ông miễn cảm anh đã làm bao năm nay được không, đừng đau lòng, đừng khổ sở, nhé?

“Lệ Lệ nói em ở đây”. Anh không nghe lời, ngược lại còn bước tới gần, vạt áo vội mặc hở toác ra, gương mặt bị lóa không hiểu đang có biểu tình gì, âm điệu bình thản, chỉ có đoạn cuối khẽ run một chút. “Có xin phép công ty chưa? Bệnh án có mang theo không? Đợi một lát chúng ta đi bệnh viện”.

Bàn tay to xốc nách tôi lên, nhẹ nhàng dùng sức, anh định đỡ tôi đứng dậy. “Đừng ngồi trên bồn cầu nữa, đến nằm trên giường”.

“Không...”. Tôi cảm quá muộn, anh đã nâng cơ thể tôi lên, sưng sốt, ngây ngốc nhìn một bồn máu loãng dưới thân tôi.

Xong rồi, không giấu được nữa!

Há miệng, cắn chặt môi dù nơi đó cũng đã tứa đầy máu, móng tay cắm vào lòng bàn tay, tôi nhắm mắt lại, nuốt nước mắt vào bụng. Anh Dũng, đừng nhìn, anh đừng nhìn!

Tôi đẩy anh, nhưng anh không động đây, thân thể chẳng còn chút khí lực nào có hô quát cào cào cũng chỉ như một con mèo nhỏ kêu gào, đột nhiên bụng co thắt dữ dội, cuối cùng một thứ bị áp lực đẩy vọt ra ngoài, máu cộng với niêm mạc nội tạng trào ra, chảy xuống chân thành dòng thành dòng, nhỏ giọt xuống đất, đập vào mắt người ta.

“Ân Sinh!”. Đường như bị màu máu làm bừng tỉnh, Trần Dũng cúi người, bàn tay to vuốt lên chân tôi, không ngừng chùi máu chảy, cho đến khi hai tay đều nhiễm màu đỏ tươi mới ngừng đầu nhìn tôi, đôi môi tái nhợt cong lên thành một góc độ quái dị, ánh mắt trong suốt thoáng hiện. “Ân Sinh, có đau không? Nói cho anh biết, em có đau không?”.

Một giọt nước lăn dài trên má anh, chảy theo khuôn mặt xuống cằm, rơi xuống lòng bàn tay dính toàn máu, như một cảnh phim quay chậm. Anh cúi đầu nhìn thật lâu rồi vội vàng đứng dậy, chạy đến vòi nước, mạnh

mẽ chà rửa.

“Rửa tay trước đã, anh phải rửa tay trước đã”.

Anh cứ lẩm nhẩm liên tục, tấm lưng to lớn che đi biểu tình trên mặt anh lúc này, chỉ có âm điệu bi thương luẩn quẩn, hốt hoảng và bất lực. Có lẽ anh sẽ bị đau khổ bức điên mất!

“Anh Dũng, anh Dũng!”. Tôi chịu không nổi, cố gắng thều thào, định nói gì đó dời lực chú ý đi, nhưng nói gì? Nghẹn và nghẹn, cũng chỉ nghẹn ra một câu.

“Trên móc áo có treo cái túi xách, anh mau giúp em lấy”.

Sau đó khi anh mở cửa đi ra, tôi giãy giụa đứng lên khóa cửa. Tội gì phải đau đớn theo tôi? Đừng vào nữa anh Dũng, đừng vào nữa! Nhưng mà...

“Ân Sinh!”. Trần Dũng không chấp nhận, anh đập cửa, tiếng gào ngày càng lớn. “Mở cửa, mở cửa ra!”.

“Anh ở ngoài đó chờ em đi”.

“Không được, Ân Sinh, em mau mở cửa cho anh!”.

“Chỗ này chật lắm, lát nữa em sẽ ra, ra liền ngay lập tức, thật mà, ra liền”.

“Mở cửa đi!”.

Anh nhất quyết không đồng ý, tiếng rít gào như sấm đánh đau nhức lỗ tai. Tôi sợ hãi, nước mắt lăn chã rơi xuống, sao anh không hiểu tôi, tôi còn không phải muốn tốt cho anh sao? Thật sự âm ỉ, cảm giác trong trời đất không có con đường nào là dành cho tôi cả, mặc kệ, cho dù đến nơi tối tăm tận cùng cũng chỉ có mình mình thôi!

Tâm buồng thông, không còn cố kỵ, tôi ngồi xuống bồn cầu, ôm ngực, khóc hết nước mắt.

“Anh Dũng, anh ép em!”. Bụng ần ần đau, nước mũi ràn rụa, cả mặt đầm đìa nước, vẫn khóc, khóc như muốn nôn hết cả ruột gan ra ngoài. “Anh ép em làm gì? Hả?”.

“... Ân Sinh, em... khóc sao?”. Anh càng khấn trương, tôi càng giận dữ : hỏi vô nghĩa, tiếng nức nở này có giống người đang cười không?

“.....”.

“Ân Sinh, em, em đừng khóc”.

“.....”.

“Chẳng phải, chẳng phải chỉ là một đứa nhỏ thôi sao, chờ anh hết bệnh rồi, em muốn bao nhiêu anh cho em bấy nhiêu”.

Hừ, lại còn “muốn bao nhiêu”, luật Quốc gia còn rành rành ra đó, chỉ có nước một hơi sinh ba mươi ra chính phủ cho qua.

“Thật ra anh rất ghét trẻ con, chúng nó đều đáng ghét, suốt ngày khóc nháo, nghịch ngợm không nghe lời, cuộc sống chỉ có hai chúng ta thoải mái hơn, không bị quấy rầy”.

Ghét con nít? Là ai ôm con chị hàng xóm mỗi ngày không muốn buông tay? Bị tè lên người còn vô cùng cao hứng nói nước tiểu con nít đại bổ?

“Ân Sinh, mở cửa đi, thân thể của em lúc này không được khỏe, mình còn phải đi bệnh viện, đi trễ xếp hàng rất đông người”.

Thân thể? Đứa nhỏ đã mất, thân thể tôi còn để làm gì, khóc cho phá hư luôn đi, chết luôn càng tốt!

“Ân Sinh, anh không ép em, em cứ mang túi xách vào trước có được không, vừa rồi anh mở ra thấy bên trong có băng vệ sinh, em xem chồng em có ngốc không, có nhiều đó cũng không hiểu, đúng là già mà còn ngốc!”.

Anh vừa cười vừa tự giễu mình, tựa vào cánh cửa, thanh âm càng gần, thật nhẹ nhàng, thật cẩn thận, phảng phất bên tai.

“Ân Sinh, em ác thật, sao em không nghĩ nếu em xảy ra chuyện gì, anh biết phải sống thế nào đây? Anh chỉ có mình em thôi”.

Tiếng nói bỗng tiêu tán, cách cửa truyền đến tiếng thở dài, vừa sâu vừa nặng nề.

Tay gạt nước mắt dừng lại, tiếng than của anh làm người ta đau lòng : đúng vậy, anh chỉ có tôi, tôi chỉ có anh, còn âm ỉ mà làm gì? Làm gì cơ chứ? Chúng tôi là chính thể không thể phân đôi, ai gặp chuyện không may đều liên lụy, tan nát. Người khó chịu không chỉ có mình Niếp Ân Sinh tôi, tôi có thể bộc phát, mà Trần Dũng chỉ chịu đựng, anh tổn thương biết bao?

“Mở cửa đi, được không Ân Sinh? Bể vệ sinh này làm thế nào? Em dùng nó đi, chúng ta quay về giường nằm, nhé?”.

Anh lại cầu xin, ngữ điệu mềm, hơi thở mỏng manh nhỏ giọng.

Tôi dần buông lỏng phòng thủ, có hơi động lòng vì lời khẩn cầu của anh, mở cửa thử xem?

“VẬY... Anh không được nhìn, không được nhìn gì cả”.

“Ừ, anh không nhìn”.

“Không được khó chịu”.

“Ừ, em nói không khó chịu anh sẽ không khó chịu”.

“... Được rồi”.

Chậm rãi vươn tay mở chốt, hé mở cửa một chút. Ngay lập tức tôi bật ngược trở lại, kẻ lừa đảo không biết giữ lời kia xông vào trong, siết chặt lấy tôi, không quan tâm ôm tôi vào lòng.

“Niếp Ân Sinh, em muốn hù chết anh!”. Anh quát giận dữ, rõ là đang trách móc, làm người ta khiếp đảm. “Bổn sự lớn rồi có phải không, còn học khóa cửa, tình huống bản thân còn không biết, khóa cửa cái gì, đùa nhỏ mất đi có thể có lại, em mà xảy ra chuyện thật thì anh... anh...”.

Thôi mắng, cánh tay ai đó sắp bị tức chết niết lấy hai vai tôi, anh run rẩy, toàn thân từ từng cọng tóc đến các đầu ngón tay đều đang run lấy bầy, một lúc lâu sau, có tiếng nói khàn khàn phát ra. “Ân Sinh, em muốn anh chết có phải không!”.

Tiếp theo, từng giọt nước nóng hổi, rơi xuống như mưa. Anh khóc, nước mắt ràn rụa, không kìm chế được. Thật ra nếu không để ý đến tiếng khóc rầm rứt trên đỉnh đầu thì dựa vào lòng anh thật sự ấm áp, nước mắt cứ chực trào ra, mắt thì xót, giữa vòng ôm đó, cả người thư thái chỉ muốn ngủ, nhưng vết máu dính trên chiếc áo khoác xanh của anh tôi có nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Anh Dũng thích sạch sẽ, trên người sao có thể mặc áo bẩn? Không nên, người vợ tốt không được để chồng mình lôi thôi.

Tôi đưa tay muốn chùi nó đi, chỉ là chùi thế nào cũng không sạch.

“Anh Dũng, máu...”.

Thanh âm mềm nhũn vô lực, cánh tay vẽ loạn trong không trung, sau đó, suy sụp hạ xuống.

“Ân Sinh!”. Bên tai có tiếng hét lên, tôi thật quá mệt mỏi rồi, mệt đến không động đậy nổi, từ từ nhắm mắt lại, cúi đầu, mất quá nhiều máu, tôi cuối cùng bị bóng đêm vô tận nhấn chìm, nặng nề té xỉu.

44. Chương 44: Kiên Kỵ

Tôi rất nhanh tỉnh lại, lúc ấy Lệ Lệ đang lau nướ mắt thay quần áo cho tôi, còn Trần Dũng cầm một cái hộp nhỏ đứng bên cạnh chờ đợi, biểu tình trên mặt xơ xác tiêu điều, hai mắt mông lung nhìn chằm chằm vào phòng, có chút dữ tợn, có chút hung hãn, có chút... giống muốn ăn tươi nuốt sống.

Đến tận lúc tôi gọi anh, anh mới hoàn hồn, cơ thể cứng ngắc lập tức buông lỏng, không nói gì, anh bế tôi xuống lầu, một bàn tay còn nắm chặt chiếc hộp nhỏ kia, Lệ Lệ định đỡ lấy nhưng anh không cho.

Tôi hơi tò mò, bên trong đó là thứ gì? Đáng tiếc đầu thì choáng bụng thì đau trường, tôi không có khí lực hỏi nhiều, ngẫm nghĩ : thôi quên đi, là gì cũng được.

Sau đó, ngồi trong phòng khám, tôi mới biết được — Trần Dũng mở hộp ra, bên trong là một khối màng thịt màu trắng tròn tròn như quả trứng, bác sĩ nhìn nhìn, vừa lòng gật đầu. “Đúng rồi, là nó, phải như vậy mới là sạch hoàn toàn”.

Tôi hiểu ngay, thứ đó, chính là túi thai của tôi!

.

.

.

“Hu hu hu, chị nói thử anh Hồ tại sao lại chia tay với em, em không tốt chỗ nào, người đâu suốt ngày bỏ đi biệt, em mới nói ảnh hai câu ảnh liền đòi chia tay, ảnh, trong lòng ảnh căn bản không có em! Nhìn anh Dũng đi, vì không muốn ảnh hưởng đến việc khám bệnh của bác sĩ, không quản một bồn máu đưa tay vớt cái kia, cái thai gì gì đó, ngược lại anh Hồ thì sao, bất quá chỉ muốn ảnh về nhà sớm một chút thôi tự nhiên nổi khùng la mắng người ta không muốn về nhà, đòi chia tay, đó, đó có phải người không!”.

Giữa khung cảnh ồn ào, tiếng Lệ Lệ trong điện thoại xen lẫn tiếng thông báo đến trạm, tiếng kiểm phiếu vang lên từ radio lơ mơ không rõ.

“Chị, chị đừng khuyên em, ảnh không nghe điện thoại thì em tới cửa tìm ảnh, trực tiếp nói cho ảnh biết, chia tay qua một cuộc điện thoại? Không dễ như vậy đâu! Thôi, không nói nữa, chị bảo trọng, em sẽ đến thăm chị sau, em cúp đây”.

Rụp! Lệ Lệ hấp tấp ngắt điện thoại, ngàn dặm đi tìm chồng, để lại tôi một câu tạm biệt cũng chưa nói xong.

“Bà xã, em lại ngẩn ra làm gì? Mau, uống canh đi”. Giọng nam cắt ngang tiếc nuối của tôi, quay đầu nhìn, Trần Dũng mặc tạp dề cầm một chén canh đang đứng sau lưng, mỉm cười nhìn tôi.

“Ai gọi vậy?”. Nhắc ghế ngồi vào bên giường, vừa hỏi vừa thổi canh cho nguội, múc lên đưa đến tận miệng tôi. “Mau uống, tranh thủ lúc canh còn nóng”.

“Là Lệ Lệ gọi”.

Mùi này là mùi canh gà, mấy ngày nay bà bữa cơm đều là nó.

Tôi chán ghét nhứt mảy, thật sự không muốn ăn, giường đôi mắt tội nghiệp năn nỉ Trần Dũng. “Ông xã, không uống không được sao?”.

“Không được, mau uống đi, anh hỏi rồi, phụ nữ sảy thai uống canh gà là tốt nhất, mau uống một miếng đi”.

Muống cọ cọ lên môi tôi, nhìn tôi đau khổ há miệng, vẽ mặt anh hài lòng, tiếp tục vừa múc vừa động viên, vô cùng cao hứng dứt cho tôi. “Lệ Lệ nguôi giận chưa? Hồ cũng thật là, lời chia tay sao lại nói tùy tiện thế không biết, đều là người lớn cả rồi, không biết nặng nhẹ chút nào”.

Múc chân gà ác ra, anh bỏ vào đĩa rồi đẩy về phía tôi. “Ăn nó đi”.

Không cần đâu, canh uống đã ngán lắm rồi, lại ăn thịt nữa chắc tôi nôn ra mất.

Kiên quyết kháng cự, vùi mặt vào chăn trốn tránh. “Uống một đồng canh rồi, no nước, anh Dũng ăn chân gà đi, coi như là, chân gà yêu nước, không ăn không được”.

Phì! Anh phụt cười, bàn tay to vỗ vỗ đầu tôi. “Chân gà yêu nước thì em cũng phải có phần chứ? Được, không ăn thì thôi, chồng để dành cho em, anh tan tâm rồi nói sau”.

A? Còn phải đi làm!

Mau chóng chui ra khỏi ổ chăn, vẻ mặt nịnh nọt, ngữ điệu thành khẩn. “Ông xã thực vất vả, cho nên anh ăn đi, hai ta cùng nhau bổ”.

“Cảm tạ!”. Anh cười, ánh mắt híp lại hiện ra bốn chữ “thật là hiếm lạ”, đứng dậy thu dọn bát đĩa đi hướng phòng bếp, chỉ bỏ lại một câu nói nhẹ nhàng vờn quanh. “Anh không ăn thịt”.

Từ ngày tôi sảy thai lần đó, Trần Dũng bắt đầu kiêng thịt, cơm vẫn ăn, nhưng không đụng vào tí đạm nào, hỏi anh vì sao anh không nói, bức đến cùng thì chỉ một câu “không muốn ăn” qua loa cho xong. Động vật sống quen ăn thịt đã ba mươi năm đột nhiên đột biến gene chuyển qua ăn cỏ? Hoặc là Trần Dũng tiên sinh giác ngộ, hiểu chốn hồng trần cuộc đời là ảo ảnh, tính xuất gia làm hòa thượng?

Vớ vẩn, tôi nghĩ tôi biết vì sao Trần Dũng đổi tính : từ nhỏ tôi luôn thấy mẹ tôi là một người cổ quái, bà không ăn cá do mình làm, nói ghê tởm, thịt kho tàu thơm ngào ngạt trong mắt bà là một đồng tanh tưởi. Lúc ấy tôi không hiểu, cảm thấy bà rất lập dị, đến tận khi lớn rồi, tự mình làm thức ăn nấu cơm tôi mới phát hiện thì ra mẹ nói rất có lý, có lẽ bản thân tôi hơi mẫn cảm, hơi cẩn thận quá đáng, nhưng khi nhìn thấy sinh vật vẫn còn sống lúc mình chạm vào nãy chình ình trên bàn cơm mình ăn thì dù có bỏ thứ quý lạ nào vào miệng cũng nhặt đi một phần ý vị. Cứ nhớ đến mình đã cắt nó, đã mổ xẻ nó, đã rửa hết máu, hết dịch trong nội tạng... thì ngay lập tức đĩa thức ăn ngon lành biến thành tảng thịt sống, tôi không cách nào ăn nó được, giống như đa số người không thể ăn đồ ăn sống vậy. Trần Dũng từng thay tôi chùi máu ướt đầm chân, lại tự tay vớt lấy túi thai, có lẽ đây là lý do. Tuy nói bề ngoài mọi thứ vẫn như cũ, nhưng bên trong vẫn tổn thương nhiều lắm, giấu giếm – cách chối bỏ hữu hiệu nhất, tổn thương lại càng lớn hơn.

Tôi thở dài, một tiếng thở dài cho cả hai chúng tôi. Hạ thất lưng, lại quay về ổ chăn, tùy tay tìm kiếm remote TV, nhàn nhàn nhìn màn hình không yên lòng.

Phải làm sao mới có thể phá vỡ kiêng kị của anh? Tôi rất muốn, nhưng không biết cách nào.

“Sinh mệnh là một quá trình kì diệu, từ lúc trứng kết hợp với tinh trùng cho đến khi em bé cất tiếng khóc chào đời, mười tháng, cơ thể trải qua một loạt thay đổi về chất lẫn về lượng”. Tiếng TV oang oang ảnh hưởng đến suy nghĩ của tôi, TV đang chiếu gì đây? Động lỗ tai, chuyển ánh mắt, sau đó sững người mắt hờn.

“Bà xã em trước ngủ một lát đi, anh đi mua nước trái cây. Xem gì vậy? Chuyên tâm quá nhỉ”.

Giường bỗng lún xuống, tôi biết Trần Dũng đã cởi tạp dề và ngồi bên cạnh mình, nhưng tôi không rảnh tiếp đón anh, toàn tâm toàn ý nhìn chương trình đang giải thích sự huyền bí của sinh mệnh trong TV, nghe người dẫn kể về việc phôi thai phát triển thành một đứa trẻ như thế nào. Anh Dũng anh xem, một cơ thể nhỏ bé, làn da mỏng đến trong suốt, thì ra bảo bối khi còn nằm trong lòng người mẹ đã đáng yêu như thế này rồi.

Bụp!

TV bị tắt, tôi nghiêng đầu, Trần Dũng rất không hài lòng.

“Nè, sao anh tắt, xem đang hay”.

“Ân Sinh, xem TV nhiều sẽ bị ngu đầu, đừng xem nữa”. Giọng anh nghe qua thật khấn trương, thật là, tôi cũng đâu có xem phim cấm, chỉ là một tiết mục khoa giáo, khấn trương cái gì?

“Không sao, không phải ai xem TV cũng bị ngu đầu, nếu ngu thì phải ngu hết không riêng gì em”. Tôi giật lại remote, mở TV, mong mỗi chờ màn hình bật lại.

“Cái đó, cái đó, TV vô nghĩa, Ân Sinh, để ông xã hát cho em nghe, đến đây, em muốn nghe cái gì, nói anh hát cho”.

Bóng dáng cao to đứng che trước TV, như một tấm bình phong đen thùi, tôi bĩu môi, không biết làm sao với sự kiên trì của anh, đành phải buông remote ra, được rồi, muốn hát thì hát, thật ra không có tiền đi KTV không quan trọng, ở nhà hát có khi còn vui hơn, không cần nhạc đệm mới biết được giọng thật ra sao.

“Anh Dũng, em muốn nghe bài Trên đời này mẹ em là tốt nhất”.

“Bài này... Anh không biết”.

“Vậy hát Hôn bé ngoan của mẹ”.

“Cái đó... Anh quên lời rồi”.

“Hoa Lupin?”.

“... Không nhớ bài đó”.

Anh Dũng ngu ngốc, bài gì cũng không biết! Tôi trừng mắt liếc anh một cái, kéo anh ngồi xuống. “Rồi, em dạy cho anh, hát theo em... Sao trên trời chẳng nói lời nào”.

“... Sao trên trời chẳng nói lời nào”.

“Bé ngoan dưới đất chỉ muốn mẹ thôi”.

“... Bé ngoan dưới đất chỉ muốn mẹ thôi”.

Anh hát, chỉ là âm điệu hơi vỡ, tiếng khàn khàn hòa với giọng run, như nghẹn ngào trong cổ họng, không hay cũng chẳng dở.

“Hằng đêm nhớ mẹ, hoa Lupin lờ lờ nước mắt”.

“.....”.

Anh Dũng, hát đi, nhìn em làm gì, câu đơn giản như vậy không hát được? Thôi thôi, gỗ mục không thể khắc, tự em hát là được rồi.

“Ok, anh không hát, em hát”.

Điều chỉnh hô hấp, tôi nhẹ nhàng hát cho Trần Dũng nghe.

”Sao trên trời chẳng nói lời nào

Bé ngoan dưới đất chỉ muốn mẹ thôi

Hằng đêm nhớ mẹ, hoa Lupin lờ lờ nước mắt...”.

Kỳ quái, sao tôi cũng bị lạc giọng, Trần Dũng trước mắt dần dần mơ hồ, dụi mắt, tay ướt nhẹp, tôi hơi hoảng, quay đầu che giấu hít hít cái mũi, rồi lại quay về cười với Trần Dũng. “Vừa rồi không chuẩn bị tốt, đồng diễn, đồng diễn”.

”Sao trên trời chẳng nói lời nào

Bé ngoan dưới đất chỉ muốn mẹ thôi

Hằng đêm...”.

Lại nghẹn, thanh thanh giọng, tôi bơm hơi cho bản thân, không sao hết, thất bại là mẹ thành công.

”Sao, sao trên bầu trời không nói lời nào

Bé ngoan dưới đất, dưới đất...”.

“Sao trên bầu trời, bầu trời...”.

Ngắn ngủn bốn câu mà tôi không hát được trọn vẹn, tôi cứ hát lại hết lần này đến lần khác, mỗi lần càng cố gắng hơn, nhưng giọng hát không nghe lời, nó phản bội ý chí của tôi, không chịu hát cho hết. Đến tận lúc anh ôm tôi vào lòng, găm nhẹ thổng khổ bên tai. “Đủ rồi, Ân Sinh, đủ rồi!”. Tôi mới dừng lại, như một con rối gỗ mặc cho năm đầu ngón tay run rẩy của anh vuốt ve mái tóc, mặc anh ôm tôi khóc, lớn tiếng nói. “Đừng hát nữa, Ân Sinh!”.

Ánh mắt rất cay, nhưng không có nước mắt, tôi tựa vào lòng anh, ngực phập phồng như một chiếc lá khô, bất lực và tuyệt vọng đong đưa.

“Ân Sinh, anh biết em khổ sở, khóc đi, đừng nhẫn nhịn, cứ khóc đi”.

Khóc? Thứ chất lỏng xa xỉ này sớm đã bị tôi dùng cạn, tôi chỉ có một vấn đề, nó làm tôi phiền não không thôi, làm tôi mỗi ngày nôn nóng, ăn không ngon ngủ không yên. Tôi ngẩng đầu, nắm tay áo anh giặt giặt.

“Anh Dũng, anh nghĩ cục cưng có nhớ em không? Hằng đêm nó có hận em không?”.

“Ân Sinh!”. Nắm lấy cằm tôi, Trần Dũng hét lên, không thể tiếp tục nữa, anh đau đớn nhìn tôi, hai giọt nước mắt chảy dài từ hốc mắt, nhỏ lên má tôi, ẩm ướt và nóng.

Anh Dũng, như vậy không đúng, đàn ông đàn ông, sao lại khóc thế? Đầu óc hơi hỗn loạn, tâm tư của tôi dần tập trung đến hai hàng nước mắt, càng nhìn càng chướng mắt. Tay bị anh nắm chặt, không dùng được, nghĩ nghĩ, tôi sát lại gần, mặt dán mặt, cọ cọ. Chùi hết nước mắt của anh, chà sát vết thương cho anh, tôi nói vào lỗ tai của anh thật nhẹ nhàng, dụng tâm an ủi. “Anh Dũng, đừng khóc, đừng khóc...”.

Thời gian lặng lẽ trôi, anh ôm tôi, tôi ôm anh, người trong lòng người, cho nhau an ủi.

“Đúng, không khóc, không khóc”. Đường như qua rất lâu, lại dường như chỉ ngắn ngủi vài giây, anh buông tôi ra, quay đầu lau nước mắt, khi anh quay lại trên mặt đã là ánh dương rực rỡ. “Ân Sinh đừng nghĩ loạn, tiểu tử thôi nếu dám hận em, anh là ba nó chắc chắn là người đầu tiên đét đít nó!”. Kéo tôi, anh cố chấp lại nhét tôi vào lồng ngực lần nữa. “Chưa kể cho em, mấy bữa trước anh nằm mơ”. Anh kéo cao chân, cuốn tôi lại. “Anh nằm mơ thấy con chúng ta, nó mặt áo trắng, hai cánh thiên thần bé tí sau lưng hăng hái đập đập, nó nói với anh : ‘ông già này, Thượng Đế bận rất nhiều việc, con phải đi về trước giúp đỡ, bất quá con khảo sát thấy nhà mình không tồi, chờ mấy ngày nữa xong việc con nhất định lại đến, ông già nhớ nói với mẹ, dặn mẹ thoải mái đi, đừng nghĩ nhiều. Còn nữa, trong lúc con không ở, ông già nhớ chăm sóc tốt ẹ, nếu lúc con về mẹ gây nhom con sẽ tìm ông già tính toán sổ sách’ ”. Kể xong, Trần Dũng nhăn mày. “Bà xã, em thấy không, sinh con trai có gì tốt đâu, nó gọi em là mẹ, nhưng gọi anh là ‘ông già’! Hơn nữa còn dám uy hiếp anh! Ai nha trong nhà này anh còn địa vị gì nữa chứ, bà xã à, em phải làm chủ cho anh”.

Cúi đầu, một chiếc hôn ôn nhu đặt lên trán, anh nói chuyện, thanh âm như nước suối reo giữa đêm. “Ân Sinh, cục cưng hiện tại đang ở trên trời chờ đợi, chắc chắn thằng bé sẽ quay lại, ông xã cam đoan với em, chờ thêm vài năm điều kiện đúng lúc, nó nhất định sẽ trở về, cục cưng không thể hận em, vì nó biết em là muốn tốt cho nó, thằng bé rất yêu em, thực yêu em, thực yêu...”.

Tiếng nói nhỏ vụn trộn vào những cái hôn lên tóc tôi, cảm giác mọi thứ đều tan ra, tôi ở trong lòng người đàn ông của tôi, sắp tan thành một bầu nước xuân.

Cục cưng thật sự không trách tôi sao? Thằng bé thật sự báo mộng cho Trần Dũng, nói rằng vài năm sau sẽ quay về? Thật thoải mái, thoải mái đến muốn ngủ, đầu óc rí sét bắt đầu lay không động nữa rồi, thay vì tự hỏi mãi vấn đề thâm thúy này không bằng lựa chọn tin tưởng chồng tôi, tin tưởng người bị thương chắc chắn không thể thua kém tôi, còn tự tin mạnh mẽ vui cười, là người ôn nhu săn sóc tốt nhất thế giới – Trần Dũng.

Ngẩng đầu, tôi cũng hôn nhẹ cằm anh. “Ông xã, từ hôm nay trở đi anh phải ăn thịt, cộng thêm mỗi ngày phải rèn luyện thân thể, không như vậy không được, bảo bối tiểu tử đó, không cường tráng thì cứ đợi nó ăn hiếp anh đi”.

“A?”. Anh cười, ánh mắt mị mị nheo lại thành hai vầng trăng khuyết. “Ân Sinh, em nghĩ thông suốt?”.

“Vậy, anh chịu ăn thịt?”.

“Được, anh ăn, chỉ cần em không có việc gì, anh ăn thứ gì cũng ăn”.

Thì ra ba chữ Niếp Ân Sinh rất có hiệu lực, vì tôi, khả năng tiềm tàng của anh có thể được mở khóa. Sớm biết đã dùng nhiều hơn rồi, anh nên may vài bộ đồ mới, nếu vừa rồi nói ra không biết có bị cho là vô phép không nữa. Ánh mắt tôi dần khép lại, khoe miệng bất giác nhếch cao, tôi muốn ngủ, ngủ trong chăn đệm mềm mại, trong một vòng ôm, như một cô công chúa vô ưu vô lự.

Con yêu, vài năm sau gặp lại, mẹ chờ con.

45. Chương 45: Tình Ca Đường Phố (phần Đầu)

Thời tiết vô cùng tốt, ngã tư đường nhuộm nắng vàng, lấp lánh hết như ánh đèn được nhìn xuyên thấu qua một miếng giấy kính gói kẹo, cả thế giới cùng ngả một màu vàng ngọt, mọi thứ đều xinh đẹp. Tôi xách túi dung dăng đi ở đầu đường, tâm tình thật nhẹ nhàng, túi dù nặng cũng không thấy mệt, ngân nga đi về phía

trước, thỉnh thoảng đứng lại nựng con chó nhỏ của người tản bộ, thấy nó tiến tới ngửi ngửi túi của tôi, tôi cười giải thích. “Ngoan nha, những thứ đó không phải cho cưng ăn đâu”.

Ông xã nhà mình còn đói bụng kìa, thực xin lỗi chó cưng nhé, chị không có phần cho cưng ăn rồi.

Phải, tôi đang đưa cơm cho Trần Dũng, anh đang bán ở một tiệm đồ nướng nhỏ cách đó không xa, cố gắng phần đầu vì gia đình nhỏ của chúng tôi.

Một tháng trước, Trần Dũng bỏ công việc lái xe, ban đầu ở nhà chuyên tâm chăm sóc người vừa bị sảy thai là tôi, nhưng miếng ăn núi lở không phải biện pháp, tính tới tính lui, chúng tôi quyết định : anh Dũng xuất núi, trở về công việc ban đầu, khởi đầu bằng việc bán thịt xiên nướng.

Thật ra kế hoạch này đã dẫn đo bấy lâu nay, dựa vào phía phân phối hàng hóa quen biết cộng với nhiều năm kinh nghiệm Trần Dũng dốc sức làm việc, chúng tôi hẳn có thể bắt đầu buôn bán, chỉ là lúc trước trong tay một đồng cũng không có, toàn bộ tinh lực đều đặt ở vấn đề giải quyết ẩm no, hiện giờ trong thời gian này cố gắng, tuy vẫn chưa thể nói là giàu có, nhưng tiền mua thịt và gia vị vẫn còn có phần để dành được, ban đầu cả hai tính tích góp nhiều một chút, ít nhất thuê được một mặt bằng nhỏ treo bảng hiệu. Nhưng trải qua bao phong ba chuyện sảy thai, không còn cách nào, phải thi hành phương án bán thịt xiên nướng trước, mua hai chiếc xe đẩy ba bánh nhỏ, chúng tôi bắt đầu bán vỉa hè. Trần Dũng nói đây là tích tiểu thành đại, hôm nay xe ba bánh, tất có ngày thành nhà cao tầng.

Nuốt xuống chua xót, tôi cười ngọt ngào với anh, biết nói gì với một người đàn ông kiên cường như gián đánh mãi không chết? Chỉ có ba chữ “Em tin anh” mà thôi.

“Thêm hai mươi xiên nữa? OK! Mọi người thấy thịt xiên của tôi không tồi chứ, ha ha ha, đúng vậy đúng vậy, đương nhiên là có công thức bí phương độc nhất vô nhị, đây là độc quyền của tôi, thấy ngài biết quý hàng tốt, Dũng tặng không ngài hai xiên, chúng ta kết làm bạn bè, ăn được lần sau lại đến”.

Tiếng vang náo nhiệt cách đó không xa, vừa nghe đã nhận ra đó là tiếng chồng tôi, ông chủ nhỏ Trần Dũng đang tiếp khách đây.

Sải nhanh hơn bước chân, quả nhiên, cách đó không xa, tôi thấy anh đứng trên vỉa hè. Trời chiều hạ, khói sương lượn lờ phía sau vỉ nướng, chồng tôi mặc tạp dề đen đứng sau chiếc xe ba bánh, cười đến sang sảng.

Tôi bất giác cắn môi, muốn đùa một chút, xoay người trốn vào góc, si ngốc dõi theo anh, như một người hâm mộ đến hoa mắt.

Có ai đẹp trai thế không, mi đen, mắt sáng, dáng người cao lớn như thân cây tùng, động tác như gió, tư thế nướng phong độ vạn phần, ngay cả thói tiền lẻ cũng suất khí vô cùng.

“Lưu Đức Hoa là đẹp trai nhất”.

“Lưu Đức Hoa tính cái gì, Châu Kiệt Luân mới đẹp trai”.

Vài giọng trẻ con ngắt hứng tôi thưởng thức, quay lại nhìn thì ra là bên cạnh trạm xe bus có hai cô bé tiểu học đang bênh vực thần tượng, phiền thật, ngôi sao ngôi siếc tính là gì, chân nhân để nhìn ngay trước mắt, mấy đứa nhóc này không thấy?

Nghĩ mãi không cam tâm, tôi nghiêng đầu qua, tôi phải sửa đúng quan điểm của chúng mới được.

“Bạn nhỏ, Lưu Đức Hoa lỗ mũi to, Châu Kiệt Luân thì mắt hí, có gì đẹp đâu, nhìn chú bán thịt dê nướng phía trước kìa, đẹp trai đúng không?”.

“.....”.

Ể? Bọn chúng vì sao nhìn tôi với ánh mắt như đang gặp quái thú vậy? Đang định làm rõ thì xe đến, không đứa nào thêm ngó ngang đến phản ứng của tôi, thẳng bước lên xe, ngay lúc sắp đóng cửa, cô bé lên sau đột nhiên xoay người, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng hét lên. “Châu Kiệt Luân, Châu Kiệt Luân là đẹp trai nhất, mắt ảnh không có hí đâu!”.

Nhìn đi, mặt nóng tiếp mông lạnh, đây là tự tìm mất mặt mà. Nhún nhún vai, tôi lại quay về, nhìn thấy xa xa Trần Dũng đang thăm thì, đẹp trai chứ bộ, người khác sao không thừa nhận? Chẳng lẽ tình nhân trong mắt thật sự hóa Tây Thi sao? Anh chồng Trần Dũng nhà tôi vượt qua mọi ngôi sao điện ảnh, trở nên

đẹp nhất trong lòng tôi? Cái gọi là đẹp nhất thì còn tùy, mà tình nhân... Cách xưng hô cuốn hút, mập mờ, nhục dục này không thể hoàn toàn đại biểu ới quan hệ giữa tôi và Trần Dũng, còn rất nhiều thứ hơn thế : kiên định, nâng đỡ, dễ dàng tha thứ, cùng chung hoạn nạn, v.v... tạo thành một khái niệm mới phức tạp, cái khái niệm này tập hợp toàn bộ tác phẩm nghệ thuật xuất sắc tới cây nhà lá vườn, là mùi của củi gạo dầu muối, mặc dù thô tục nhưng khiến người ta không thể cách xa.

Chúng tôi là vợ chồng, không phải tình nhân.

“Nhẹ nhàng đánh thức tâm hồn đang say ngủ của em, chậm rãi mở ra đôi mắt em...”. Tiếng ca du dương vang lên bên tai, đây là chuông điện thoại mới Trần Dũng đặt cho tôi : Ngày mai sẽ tươi đẹp. Anh nói anh và chuông điện thoại này là một thể, đi theo anh, ngày mai nhất định sẽ tươi đẹp.

Nghĩ đến anh, tự động tôi mỉm cười, cúi mặt tiếp điện thoại. “Alo, anh Dũng”.

“Bà xã, hôm nay thế nào?”.

“Rất tốt, đúng rồi anh Dũng, công việc của em có điều chỉnh, hôm nay tổng giám đốc cho em biết cuối tuần này có thể quay về bộ phận kế toán, quản lý xuất nhập lần nữa”.

“Oa! Thật tốt quá, anh đã nói chúng ta sẽ tốt hơn mà, bà xã, chờ ngày mai ông xã chúc mừng em thật long trọng”.

Khoảng cách không xa, tôi dễ dàng nhìn thấy biểu tình vui sướng của Trần Dũng là xuất phát từ nội tâm, cười khoe hết cả hàm răng, mắt cũng híp lại không thấy trời đất, tay nướng xiên thịt thì nhảy điệu Tango.

“Anh Dũng, không phải đã nói hôm nay đô thị đi tuần tra sao?”.

Tin tức này là Tường Tân tiết lộ, không còn cách nào, phía đô thị và người bán vỉa hè tuyệt đối là quan hệ mèo VS. chuột, không tìm một người đứng bên trong căn bản kinh doanh không được, chúng tôi ưu thế ở chỗ Tường Tân là quản lý của bộ phận đô thị, cậu ấy chiều cổ tự nhiên buôn bán thuận lợi rất nhiều, cho nên nói quan hệ mỗi người rất quan trọng, nói dài quan hệ cũng vậy. Ai mà không muốn an phận làm ăn, cố gắng làm gì thì cuối cùng đích đến vẫn là tiền, không có tiền mọi thứ đều không thể vận hành, hành động cũng bất đắc dĩ.

“Không có việc gì, Tường Tân nhắn tin cho anh nói rằng bọn họ hôm nay tập trung sửa trị khu phía Đông, cách chỗ này ba trạm”.

“À ra vậy, Tường Tân thật là ý tứ”.

“Chứ sao, bạn bè anh toàn đạt đến một trình độ nhất định, chờ về sau cuộc sống tốt hơn, nhất định cảm tạ người ta”.

“Còn để anh phải nói, một viên ngói đắp lỗ thủng mái nhà cũng phải đắp tịt, khi chúng ta khó khăn họ giúp chúng ta đều phải nhớ kỹ”.

“Ai da thiếu chút nữa đã quên chính sự, bà xã, cơm ở trong lò viba, hâm nóng có thể ăn, anh bên này khách về hết sẽ trở về”.

“Em đến phụ nhé?”.

“Không cần không cần, thân thể em chưa khỏi hẳn, vẫn là ở nhà nghỉ ngơi đi, Ân Sinh nghe lời, anh...”. Dừng lại, giọng anh rất nhanh chuyển nhiệt tình, giống như lần đầu chúng tôi gặp mặt, ông chủ nhà hàng đẹp trai, gặp mặt ba phần cười, khách khí lại chu đáo. “Bốn xiên cá mực, tổng cộng tám đồng, chịu khó chờ tí nhé, xong ngay đây, a chị này chị gọi gì?”.

Cầm di động chờ anh, nhìn phía trước, bóng anh kẹp điện thoại vào cổ bận rộn, nướng thịt, gói thịt, lấy tiền, hết thấy chỉ có một người, thật rõ ràng người cứ cậy mạnh này đang giận không có thêm vài cánh tay nữa. Anh là vậy, điển hình tính cách con bò già, không thích nhờ vả ai, cho dù vội đến chết cũng không mở miệng nhờ người khác, sao không nghĩ người trong nhà giúp đỡ thu xếp thì đỡ biết bao nhiêu? Thật là, chẳng đáng đồng tình tí nào!

“Anh đang vội, em cúp máy”.

“Đừng cúp, sắp thối tiền xong rồi... OK! Hai mươi xiên sườn lợn nướng, chờ chút... Bà xã, hôm nay buôn bán đắt khách, anh cũng chưa đếm nhưng chắc phải hơn bốn trăm rồi, mới vài giờ, đến lúc đóng quán nhất định được một ngàn đồng!”.

Ngữ khí kiêu ngạo khoe công, con người đen bóng lóe sáng giữa làn khói mịt mù, cười sáng khoáy hết như một đứa trẻ.

Nhìn anh như vậy, sự buồn bực nhen nhúm lên lập tức tắt lụi, tôi có điểm áy náy, cảm thấy mình đúng là quá phận, Trần Dũng vất vả, tôi rảnh rỗi còn ưa giận dỗi, thật là tự đi tìm mệt. Vẫn là bảo trì quan tâm, cổ vũ quan trọng hơn nén giận.

“Có mệt lắm không?”.

“Không mệt, một người nên hơi bận thôi”.

“Thật không?”.

“Đương nhiên là thật, không biết chồng em là ai sao, mười cái bàn cũng chưa là gì, bán thịt xiên, dưa muối... Thịt bò nướng xong rồi, ai gọi thịt bò! Ai gọi thịt bò đâu!”.

“Để ý một chút, mấy xiên sườn lợn bên kia anh quên thêm đường kìa”.

“Không phải chứ, anh xem xem... Aizz, đúng là quên thêm”. Ngừng lại, giọng anh trở nên nghi hoặc. “Bà xã, sao em biết anh quên thêm đường?”.

Câu hỏi ngốc nghếch làm tôi chỉ biết cười, chồng tôi là vậy đấy, ngày thường khôn khéo bao nhiêu gặp vợ mình liền biến thành ngốc tử, tôi không núp nữa, trực tiếp bước từ trong góc ra, ngoắc ngoắc Trần Dũng. “Ông xã, em ở bên này”.

Ai thèm nghe anh, chồng vất vả vợ đau lòng, không đủ người, tôi không phụ thì ai phụ! Cửa hàng dù nhỏ, nhưng đã hai người không có đạo lý một người bận.

“Ấn Sinh, đã nói em đừng tới mà, không nghe lời!”. Cách làn khói bốc lên, anh nhếch miệng cười, vừa nói không cho tới, tay lại vươn ra đỡ túi, kéo tôi qua đứng bên cạnh anh. “Mấy túi này không nhẹ, làm sao em mang tới được?”.

“Ngồi taxi”. Tôi nói dối mặt không đỏ không trắng, tên xót vợ siêu cấp này nếu nghe được tôi tự cuộc bộ tới thể nào cũng nổi khùng lên, cho nên một lời nói dối thiện ý bảo vệ toàn cục.

Xoay người mở túi ra, lấy thịt đã xiên xong bỏ lên xe ba bánh, nhàn nói. “Em sợ không đủ bán, lại cầm thêm thịt ở nhà ra, món nướng anh mới nghiên cứu em ăn thử rồi, thêm ít mè nữa là ngon lắm, mấy xiên này là ướp tiêu, anh nhớ chú ý quan sát biểu hiện của khách nhé”.

“Nào, để anh thử xem, Ấn Sinh, em mệt không, ngồi xuống nghỉ một chút?”.

“Vừa tới, mệt cái gì, anh đói bụng không?”.

“Anh ăn rồi... Sườn lợn nướng xong rồi, chị gọi sườn lợn phải không!”.

Biết ngay là nói như vậy mà, tôi bĩu môi không nói nữa, mở hộp cơm ra, nhét vào tay anh. “Nhìn mũi anh sắp dài đẹt đất rồi kìa, dám nói dối, cẩn thận sỏi tha đi mất, ăn cơm đi! Em coi dùm cho”.

Đoạt lấy xiên sườn lợn trong tay anh, chen chen chen, đẩy anh ra khỏi chỗ, cười với khách. “Tổng cộng ba mươi đồng, chị ăn ngon miệng, có muốn thêm bia không?”.

Nhiều lời với người như thế là lãng phí nước miếng, với anh thì hành động có tác dụng hơn là dụ dỗ.

“Bà xã, em cũng quá dã man”. Anh cầm hộp cơm, miệng sắp cười đến toét ra, vẻ mặt sáng rỡ như mặt trời, ôm bả vai khoe khoang với mấy người khách ngồi trước. “Ha ha ha, đây là vợ tôi, nhìn thấy không, vợ tôi đấy”.

Đợi mọi người cũng hô hào. “Không tồi không tồi, cô dâu mới thật ân ái nha”. Anh mới ngồi xuống mở hộp ra, ăn mần thầu rau xào tôi mang cho anh, bật ngón cái khen ngợi : ăn ngon, ăn ngon!

Món này ai bày tôi nấu chứ, giáo dục là phải cổ vũ, xem ra anh thông thạo hơn tôi.

46. Chương 46: Tình Ca Đường Phố (phần Cuối)

Một lát sau.

“Bà xã, mệt thì nghỉ tay chút đi, anh đến thay”.

“Không có mệt”.

“Bà xã, anh này là khách quen, nhớ bớt tí đỉnh”.

“Ừ”.

“Bà xã, đừng quên bỏ ớt vô xiên thịt dê của mấy nhóc học sinh kia”.

“Ừ”.

“Bà xã, bỏ thêm hai muỗng bột không sao, em thiệt là keo kiệt quá đi à”.

“.....”.

“Bà xã.....”.

Keng! Tôi ném đĩa xuống đất, tại tôi sắp bị anh lải nhải đến chai mắt rồi, nhìn anh hơn hở cầm bánh mì mình hươ tới hươ lui, tôi bĩu môi, ai nha anh Dũng à, anh không chê phiền em còn ngại mệt đó!

Chỉ là, thấy nụ cười không tắt dù vẫn đang gặm dở bánh mì, lửa giận tôi phát không ra, tròng mắt liếc cuối cùng vẫn ngưng ngưng nhặt đĩa lên, giải thích. “Em biết rồi, đừng nói nữa, em tự biết phải làm thế nào, anh bớt cầm rầm đi!”.

Người lải nhải là anh, ngược lại sao tôi phải xin lỗi chứ??? Thật là, đúng là chuyện đau đầu của tôi, kết hôn càng lâu càng ầm ức nha ~ Ở mặt ngoài, tôi là Thái hậu trong nhà, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, chồng sủng, chỉ thiếu điều gờ hai tay cho tôi cười lên đầu tác uy tác phúc nữa thôi, nhưng mà, có thật là thế không?

Anh cười, tôi chẳng biết làm sao, anh ngăn người tôi cũng không có biện pháp, thậm chí anh trầm ngâm thả một tiếng thở dài, tôi càng bó tay. Tính tình bướng bỉnh bị san bằng, chịu người ta dễ dàng rồi cuộn lại trong lòng người ta, mặc anh chải vuốt, dần dà nhận ra, tất cả những thứ tôi từng kiên trì đều đã thay đổi : thật lâu trước kia, tôi mua quần áo là vì anh nói tôi mặc vào sẽ rất đẹp, mua vé số 7 là vì anh nói số 7 là con số may mắn của anh, ăn sủi cảo là vì anh nói người phương Bắc ăn mì phổ chính yếu, xem bóng rổ vì... Nếu tranh chấp thì Niếp Ân Sinh có thể là bại tướng sao? Xí! Cẩn thận ngẫm lại tôi còn không phải y tâm của anh, thuận ý của anh ư? Niếp Ân Sinh ăn mềm không ăn cứng, chỉ là một con hổ giấy, Trần Dũng chỉ cần hà hơi một phát đã tiêu tán, ảnh hưởng của anh đến tôi không thể nhận thức được.

“Ân Sinh, em như vậy là không được”. Thấy tôi biểu tình bình tĩnh, anh gạt bỏ sự tức giận vừa rồi, lấy giấy ăn đưa cho khách, quay đầu quở trách tôi. “Giấy ăn không đủ dùng”.

Anh quá hào phóng, giấy cũng dùng tiền để mua đấy, buôn bán nhỏ, tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Tôi không đồng ý, nhưng trước mặt khách không thể nói ra, chỉ có thể kéo áo anh nháy nháy mắt. “Anh Dũng, ngồi yên ăn bánh mì đi!”.

Giờ không tiện, để về nhà tôi tính sổ sau.

Vùi đầu nướng thịt, tôi chuyên tâm buôn bán. “Tổng cộng ba mươi sáu đồng tám xu, thối ngài mười ba...”.

“Khoan đã”. Tay đưa ra bị người nào đó ngăn lại, tôi quay đầu nhìn Trần Dũng, kinh ngạc. “Ân Sinh, tính ba mươi lăm thôi, bớt một đồng tám xu đi”. Cười cười, không để ý tôi tròng mắt, anh trực tiếp lấy mười lăm đồng thối cho khách. “Anh hai bữa sau nhớ ghé nữa nha, giới thiệu bạn bè ủng hộ Dũng luôn”.

Aizz, đúng là tự ình giàu có! Tám xu lẻ không nói, bớt luôn một đồng tám, anh Dũng, tên anh đáng giá bao nhiêu tiền?

Không thể nhịn được nữa, khách vừa đi, tôi gõ que nướng, bắt đầu tiến hành giáo dục. “Giấy rất đắt, anh có biết không?”.

“À, không có bao nhiêu”.

“Một đồng tám là hết ba xiên dê nướng, anh biết không?”.

“Biết, nhưng sao đâu”.

Đó, đây còn không phải khiêu khích nhau à!

“Cái gì cũng tặng, cái gì cũng bớt, anh nhiều tiền lắm có phải không?”.

“Ân Sinh, đừng quá hẹp hòi, buôn bán là phải như vậy, hưởng hồ cũng không bao nhiêu tiền”.

“Có thể tiết kiệm thì tiết kiệm đi, mới phát lên được, không chịu nổi phô bày giàu sang kiểu đó đâu”. Càng lúc càng tức, người này lúc nào cũng thích đối đầu với tôi, uống công vừa rồi tôi khen anh đẹp trai hơn Lưu Đức Hoa, Niếp Ân Sinh đúng là sắc nữ mà!

“Anh đâu có phô bày giàu sang”.

“Không phô bày giàu sang thì vừa rồi anh mới làm gì?”.

“Đó không phải phô bày giàu sang”.

“Anh, anh bại gia tử, đi theo anh sớm muộn gì cũng ăn không khí!”. (Oops! Lỡ lời rồi nha :-

47. Chương 47: Phiên Ngoại - Trần Dũng (1)

“Anh Dũng, sao lại là anh?”.

Tôi xoay người, thấy 1 cô gái mở to mắt nhìn chăm chăm tôi. Ngón tay trắng trẻo chỉ vào tôi vội vàng hạ xuống, dường như biết mình thất lễ, cô ấy cúi đầu, khi ngẩng lên, đã làm mặt nghiêm trang cười. “Em là bạn của Lê Văn”.

Lê Văn là ai? Mỗi ngày nhà hàng nghênh đón cả mấy trăm lượt khách, nhớ từng người rất khó, trong đầu mơ hồ hiện lên gương mặt 1 cô gái, nhưng thật sự không rõ lắm, không thèm cổ nữa, tôi tìm bậc thang leo xuống*, cười ha ha vài tiếng, giả vờ quen biết luôn. Khách hàng là Thượng đế, mà Thượng đế tiềm năng này tất nhiên tôi không thể đắc tội. Tôi là thương nhân giáo hoạt mà.

(*tự gỡ rối)

Ngày đó tâm tình không tốt, Lâm Mi không biết lái từ đâu ra chiếc xe Mercedes Benz chạy đến khoe khoang với tôi, giải thích là đi mượn, tôi không tin, cô ấy vừa lấy được giấy phép lái xe mới 3 tháng, có người tùy tiện đem loại xe “sát thủ đường trường” này cho 1 đứa ngốc mượn ư? Kết quả vừa nói ra, cô ấy đỏ mắt, vùng vằng bỏ đi, trước khi đi còn quay đầu, mắng tôi 1 tiếng. “Không biết thương thức!”.

Tôi không cãi lại, lạnh lùng đứng 1 chỗ hút thuốc, ngắm bóng dáng Lâm Mi. Cô ấy đúng là 1 mỹ nhân hiếm có, ngay cả bóng dáng cũng xinh đẹp như vậy, giống ngôi sao thần tượng, càng ngày càng không giống bạn gái của tôi. Xoay người, Tiểu Kiếm và Tường Tân chỉ xấu hổ nhìn tôi cười. “Anh Dũng, chị dâu có tính cách thật mạnh mẽ”.

Mặt tôi đông đá, nhưng không thể hiện ra, đây là chỗ làm ăn, phải giữ khí chất của 1 ông chủ. Tôi chỉ có thể cười gượng. “Để mọi người chê cười rồi, 3 ngày không mắng là lại gỡ chứng, chờ anh về nhất định phải dạy bảo cô ấy 1 hồi!”.

Dạy bảo ai? Người ta vì công việc đã sớm dọn ra ngoài ở, dạy chỗ nào được!

.

.

“Anh Dũng?”. Có người gọi tôi, mới giật mình phát hiện ra bản thân đang thất thần, nhanh chóng tỉnh lại, quay đầu tìm kiếm, hóa ra là cô gái tên Niếp Ân Sinh.

“Anh có mang dư bút không?”.

“À, để anh tìm thử”. Cúi đầu tìm bút, kết quả : tôi không mang dư. Nghĩ nghĩ, đem bút của mình đưa cho cô ấy. “Em lấy viết đi”.

Cô ấy không chịu nhận, tôi kiên trì, vốn ngồi thất thần hơn nửa buổi học, nghe cũng không có hiệu quả, không bằng cho người chăm chú học mượn bút ghi bài, cây bút còn hữu dụng hơn.

Cuối cùng, cô ấy cũng cầm, còn tôi thiện lương giúp người, 1 cây bút mở ra 1 mối quan hệ mới, từ đó về sau nha đầu kia chăm sóc tôi khắp mọi nơi, giữ dùm ghế ngồi, chép bài hộ, mượn sách tham khảo,... Tới sau này, ngược lại tôi bắt đầu thấy ngượng.

Cho nên tôi quyết định mời cô ấy đi ăn cơm trưa. Thật lâu về sau tôi còn nghĩ, nếu ngày đó tôi không mời cô ấy đi ăn cơm sẽ thế nào? Sợ là chúng tôi cũng như những bạn học bình thường : học thì đến học, có duyên thì chạm mặt, chạm mặt thì chào qua loa, bình thường chẳng hỏi han nhau làm gì.

Nhưng mà nhưng mà, thời gian không thể quay ngược trở lại, cảm tạ ông trời đã khiến tôi có 1 lựa chọn thực sáng suốt, mà chính tôi lúc ấy cũng không biết.

Ân Sinh là 1 cô gái kỳ lạ. Bình thường luôn có vẻ thanh thản, tựa hồ lãnh đạm với mọi thứ, nhưng đôi lúc những tử kính trong cửa hàng quần áo, những quán xá ven đường, thậm chí 1 bó rau chân vịt cũng có thể khiến cô thất thần hơn nửa ngày, hỏi cô cô cũng không nói, ánh mắt mờ sương mù nhìn tôi, dường như đang ngắm cảnh núi sông xa xôi đâu đó. Bởi vậy, thử vài lần sau, tôi không hỏi lại, cuộc sống vốn đâu dễ dàng, mỗi người đều có chuyện cũ, như tuyết rơi trước cửa, có nhiều chuyện, quản không được, cũng không có cách nào quản.

Vừa mở nhà hàng vừa lo thi cử quả thật mệt, nhưng tôi phải kiên trì. Ngày xưa mẹ vẫn rất hâm mộ kế toán viên cao cấp, nói bọn họ là thành phần tri thức thuần lương được trả lương cao, nếu bà đậu được, mức sống của gia đình mình nhất định sẽ cao hơn rất nhiều, đừng nói thi đại học, cho dù tôi có muốn xuất ngoại du học bà cũng kham nổi.

Chỉ tiếc, không đợi cuộc thi đến, người đã đi xa.

Nay nhaoáng 1 cái đã vài năm trôi qua, tuy nói bằng cấp bây giờ đã không còn sơn thiếp vàng như xưa, tôi vẫn muốn thi đậu, lý do rất đơn giản : tôi phải hoàn thành giấc mơ của mẹ.

Khi đó tôi thật sự bận đến sứt đầu mẻ trán, 1 bên thì bếp trưởng yêu cầu tăng lương, bên kia thì quan hệ của tôi và Lâm Mi sắp sửa tới điểm đóng băng, không hề thấy nhớ, gặp mặt là cãi nhau, chúng tôi biến thành oan gia, thành 2 kẻ thù truyền kiếp, nhưng niệm tình cảm thành ra tiến thoái lưỡng nan, tiến cũng không tiến tới được, mà bỏ cũng không bỏ được. Không phải không nghĩ tới việc chia tay, mà mỗi khi nghĩ tới, lại nhớ về những kỷ niệm 3 năm, 5 năm về trước, cùng trải qua biết bao chuyện : lần đầu tiên đánh nhau là vì cô ấy – cô gái nhỏ bị đám lưu manh khi dễ, giãy dụa cầu cứu trong ngõ nhỏ; lần đầu tiên của tôi cũng là với cô ấy – cô gái yêu kiều có đôi mắt long lanh như lúc nào cũng lưu luyến, quen được hầu hạ; lần đầu tiên uống rượu cũng là vì cô ấy – chỉ vì tôi không mua nổi hàng hiệu Prada, chỉ đủ tiền mua cho cô ấy quần áo thoải mái vài trăm tệ...

Tuy rằng cãi nhau, tuy rằng tổn thương, nhưng cô gái cười với tôi, khóc cũng với tôi, vẫn là cô gái của đời tôi.

.

.

.

Một hôm uống quá chén, Tường Tân đập vai tôi. “Anh Dũng à anh Dũng, anh đúng là con người quá chân thật, rất nghĩa khí, rất niệm tình, người ta đều đã muốn...”. Chưa nói xong, rầm 1 tiếng, ghé gáy, nó đã

nằm đơ dưới sàn nhà không động đậy.

Tiểu Kiêm đá ghế, ngẩng đầu nhìn tôi cười lấp liếm. “Tiểu tử này say rồi, anh Dũng, em đưa nó về nhà”.

Lúc ấy tôi không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy người uống say thì không nên so đo với nó chuyện gì, ghế hư cũng hư rồi, chỉ đáng giá vài đồng, cùng lắm ngày mai mua cái mới.

.

.

.

Cũng không ngờ, chính bởi vì đi mua ghế, tôi mới hiểu được hết hàm nghĩa trong câu Tường Tân nói : ở cửa khách sạn, Lâm Mi ôm chặt cứng ông già, hôn nồng hôn nhiệt khắp mặt ông ta!

Nói không nên lời tôi có cảm giác gì, đứng tại chỗ, tay cầm ghế, đột nhiên nhớ tới nam nhân vật chính trong phim truyền hình vì vợ đi ngoại tình mà đội cái nón xanh lên đầu, màu xanh bóng bẩy.

Tôi bắt giắc sờ tay lên đầu, nhìn vào gương thật kĩ, hình như, cũng có 1 cái nón xanh.

Gió thổi qua, tóc tôi bay lên, nhẹ nhàng tự tại.

Cái nón đã rơi.

“Anh Dũng, phép chia này anh làm sai rồi, nếu so qua bên đây, đẳng thức 2 bên làm sao bằng nhau được?”. Cô giáo nhỏ Ân Sinh cau mày, chỉ trở vào bài tập của tôi. Ánh sáng mặt trời rơi xuống mặt cô ấy, tỏa sáng như dát vàng, giống ngôi sao điện ảnh trang điểm phấn kim tuyến lấp lánh.

Đáng tiếc, cô giáo giỏi không gặp được học sinh ngoan, cô ấy cứ giảng khí thế ngất trời, còn tôi được phụ đạo lại không nghe được chữ nào, hồn chuồn ra 800 dặm ngoài kia, tâm trí chỉ nghĩ về Lâm Mi nhẩn tâm, Lâm Mi đáng giận, Lâm Mi vô ơn bạc nghĩa...

Chất độc “thất tình” rót cuộc phát tác, tôi bị bệnh, bệnh mơ mơ màng màng, bệnh thất hôn bát tố. Nhưng mà bệnh là bệnh trong lòng. Tuy nói đàn ông khóc không phải là tội, nhưng tôi còn nhà hàng, còn vài chú nhân viên chờ được trả lương, sự thật xã hội tàn khốc, tôi không có thời gian chữa thương, không rảnh buồn bực, không rảnh than thở, không rảnh thương tâm nhỏ nước mắt. Đàn ông, phải ra dáng đàn ông.

Mọi việc đều có 2 mặt tốt – xấu, gieo hạt tình cảm, tình đi là thất bại, tình đến là lúc mùa vụ thu hoạch.

Trong khoảng thời gian này, ở bên Ân Sinh cực kỳ vui vẻ, tôi đưa cô ấy đi ăn cơm, giúp cô ấy đuổi gián, cô ấy khóc trong lòng tôi, nước mắt thấm vào ngực tôi, vì cô ấy bị Lâm Mi uy hiếp, tôi thấy thẹn trong lòng, thật muốn bồi thường cho cô ấy, người con gái luôn luôn lặng im, tôi coi cô ấy là em gái, là bạn bè, là... không rõ. Dù sao không muốn cô ấy bị đói, bị lạnh, bị khi dễ, khổ sở, hết thấy đều không được.

Tối hôm qua họp mặt bạn bè, tôi dẫn Ân Sinh theo, cô ấy không chịu, đứng 1 mình ở trạm chờ xe bus, biển quảng cáo phía sau vẽ 1 mặt cổ xanh, 1 vũng sữa nhỏ, cô lẩn vào bức họa, áo xám cô đơn đứng tựa vào tường, trông như 1 chú mèo đi lạc.

Tâm bỗng nhói đau, đột nhiên nhớ tới cô ấy chưa từng đề cập đến chuyện tình cảm của mình với tôi, 25 tuổi, không phải nên là 1 bông hoa dưới trăng, hưởng thụ thời gian đẹp đẽ nhất đời sao? Em gái Ân Sinh à, cũng nên tìm đối tượng thôi. Thế nên, sống chết gì tôi cũng phải túm cô ấy đi, tôi nghĩ trong bữa ăn sẽ có vài chàng trai tham gia, mượn cơ hội này giới thiệu đối tượng cho cô ấy . Không ngờ lúc tới bữa tiệc rồi, tôi liền thay đổi suy nghĩ : Mấy tên tiểu tử thôi này, không ổn trọng, thiếu khí chất, hóa ra đám bạn tôi quen biết thực nhiều năm, thế nhưng tất cả đều là 1 đám đầu trâu mặt ngựa, bọt văng lênh bênh, nói cũng lạ, trước kia sao mình không phát hiện ra?

Bọn họ xứng với em gái Trần Dũng này ư? Không xứng, tuyệt đối không xứng! Sau khi bữa ăn kết thúc, Tiểu Kiêm vẽ mặt thần bí hỏi tôi. “Anh Dũng, sao ai mời rượu Ân Sinh anh cũng không cho?”.

Tôi lười trả lời, còn vì cái gì nữa, cái tên ngớ ngẩn này, sao trước đây tôi không nhận ra là nó ngốc đến thế kia chứ? Cô gái đơn thuần tốt tính như thế, tuyệt đối sẽ không uống rượu, tôi không chán thay cô ấy thì ai chán. Còn ẩn ý khác trong câu đó, tôi đắn lăm, nghe không ra.

“Anh Dũng, anh Dũng?”. Bàn tay trắng trẻo bé nhỏ lay lay vai tôi, Ân Sinh vẽ mặt bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn tôi. “Ai da cái anh này, lại thất thần”.

Bị phát hiện! Nhức đầu, tôi ngượng ngừng cười. “Lần sau sẽ chú tâm, lần sau sẽ chú tâm”.

“Thật lần sau chú tâm?”.

“Nhất định, nhất định”.

Thái độ thành khẩn nhận sai, đương nhiên đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, cô ấy gật đầu, mắt mở to, như đóa đình hương đương nở. “Được rồi, thử tin anh 1 lần”. Vừa lòng đứng lên, chậm rãi thu dọn sách vở. “Đi thôi, bữa học sau em giữ chỗ dùm anh”. Đi 2 bước lại quay đầu, lấy trong túi ra 1 cái hộp nhỏ. “Đây là thuốc giải rượu, rượu uống ít được thì anh cố uống ít thôi, nếu không được thì nhớ ăn lót dạ trước, tốt xấu gì cũng có thứ bỏ vào bụng”. Ngừng một chút, tiếp tục nói. “Bạn em mượn sách tham khảo, nói là tỷ lệ trúng đề cao lắm, sáng mai em photo cho anh 1 bộ, anh Dũng nhớ nhất định phải làm đó”.

Nói hết lời, cô đẩy cửa, nhẹ nhàng rời đi. Còn tôi, cầm hộp thuốc, miệng cứng ngắt, đứng tại chỗ, bộ dạng có thể nói là : như cái chày gỗ. Ngoài mẹ tôi ra, cho tới bây giờ chưa có ai mua thuốc cho tôi, chưa từng có!

Ngày hôm sau trong lòng thủy chung có cảm giác hưng phấn, rảnh rỗi thì đọc sách, còn chăm chỉ làm bài tập, thật sự chăm chỉ, giống như quay trở về làm cậu học sinh ngây ngô, toàn tâm toàn ý học hành, mong có thể gặp lại cô giáo xinh đẹp vậy. Chờ mãi mới đến lúc đi, nắm chìa khóa xe, tôi vừa ngậm nga hát khe khẽ vừa bước ra ngoài, nghe thấy 2 cậu bồi bàn phía sau xì xầm nói chuyện.

“Anh Dũng tâm trạng tốt lắm, ngậm nga bài gì ấy nhỉ?”.

“Để tui nghe coi, đúng rồi, là ‘Tôi có ước hẹn với mùa xuân’”.

Khóe miệng bất giác nhướn cao, mấy cái thằng nhóc này, nói gì đâu không à!

Đẩy cửa xuống đường, cách quán ăn vài ba bước, tôi nhìn thấy Lâm Mi mắt đỏ hồng đứng đó, vết sẹo cũ như chân rết bông sống dậy, phập phồng, lúc nhúc ghê người. Ồ! Như bị ai tạt chậu nước đá vào người, trời đất đang tiết tháng 4 trong giấy lát biển thành đêm đông giá lạnh, tôi tỉnh lại từ giấc mơ ngọt ngào, mạnh mẽ nhận ra thì ra cảm giác đả kích vì bị phản bội và buồn bã thất tình trong tôi chưa hề tiêu tan.

Lâm Mi tới là muốn quay về, nhưng tôi không thể đáp ứng cô ta, cuối cùng cô ta khóc lóc rời đi, tôi nghĩ, lần này cô sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc đời tôi. Bàn tay hơi đau, tôi gơ lên xem, đỏ rực và nóng rát, ngay cả vân tay cũng đỏ, giống hệt dấu vết đã in trên mặt Lâm Mi, không phải màu sắc bình thường mà da nên có. Tôi đánh cô ấy, trong cơn tức giận tột độ tôi đã đánh cô gái mình yêu nhiều năm, luôn nghĩ sẽ kết hôn, nắm tay nhau đến già!

Tôi, khổ sở quá. Nhớ lần trước cô ấy đến, vừa khóc, vừa cười với tôi. “Anh Dũng, anh từng vì cứu em mà bị thương, có phải nếu em cũng bị thương vì anh thì anh mới tin em thật lòng không?”. Nói xong, cô găm dao xuống, máu văng khắp nơi, Lâm Mi cố chấp, cách làm cũng tự cho là đúng, nhưng cô ấy không biết, máu tươi và tình cảm không thể sánh ngang nhau, cũng như tình yêu của tôi dành cho cô ấy và tình yêu của cô ấy dành cho tôi cũng không giống nhau, cái cô ấy cần tôi không thể cho, còn cái tôi muốn cô ấy khinh thường không cần.

Tôi tâm niệm mở quán ăn sinh sống, dù không có được tên tuổi lớn cũng thỏa mãn rồi, không cần cô ta lấy sắc lừa tiền, làm người ta khinh thường, cho dù cô ta có lấy máu ra thề trên danh nghĩa tình yêu cũng thể cả thôi. Chúng ta không phải đạo tặc sống mái với nhau trên phim ảnh.

Nhưng mà, sao tôi lại có thể kéo cả Ân Sinh liên lụy vào chuyện này? Không có thời gian suy nghĩ vấn đề đó. Cơ thể trong lòng mềm mại thơm tho, làm người ta ý loạn tình mê, trong không gian sức nức mùi rượu, tôi hôn lên gương mặt cô ấy, lên ngực cô ấy, mơ màng nghĩ : uống không giới cái gì, thì ra là chân nhân bất lộ tướng. Xem, cô ấy tỉnh thế kia cơ mà, tôi cũng không có say đâu! Tôi biết hiện tại mình chuẩn bị làm gì. Tiểu Mi, đường cô cố cứ đi. Xa cô rồi, tôi vẫn có thể hạnh phúc như cũ, rất thoải mái, rất... vui vẻ.

Chân khóa ở thắt lưng tôi, cánh tay vòng ôm lấy tấm lưng tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng diễm lệ, Ân Sinh thì thào trong vô thức, nhịn không nổi nữa, thẳng lưng, vừa mới chiếm đất công thành, sự mềm mại chặt chẽ vây quanh làm tôi rên rỉ thành tiếng, ý thức tan rã, thú tính trỗi dậy, tôi muốn nhanh hơn, tôi muốn chiếm lấy. Động tác từ chậm chuyển nhanh, thân thể xinh xắn đó làm tôi điên cuồng, nhân cái gì, quả cái gì, thiên trường địa cửu cái gì, dịu dàng thắm thiết lãng mạn là kẻ ngốc nói mê, ngay lúc này chỉ có 2 con thú bị thương liếm miệng vết thương cho nhau. Thời điểm cao trào, trước mắt tôi là 1 mảnh trắng sáng, tôi nhìn gương mặt tinh xảo của Lâm Mi dần dần đi xa, như ánh sáng của màn ảnh TV, chậm rãi, chậm rãi biến mất không còn dấu vết. Hoảng hốt, tôi vẫy tay với cô. “Tiểu Mi, tạm biệt”.

.

.

.

Tôi tỉnh lại, Ân Sinh vẫn còn đang ngủ, thân mình trắng trẻo trần trụi cuộn tròn trong tư thế bào thai. Trên mặt cô ấy vẫn mang theo 1 tia dấu vết sau khi lên đỉnh, tôi muốn chạm vào gương mặt ấy, nhưng cuối cùng vẫn không làm, xoay người xuống giường, đi mua đồ ăn sáng.

Không phải tôi muốn chạy trốn, chỉ là, không biết đối mặt với cô ấy như thế nào.

Khi tôi trở về vẫn rón ra rón rén, không ngờ cô ấy đã dậy, rất tỉnh táo và dường như cũng rất cao hứng ngồi trên ghế, cánh tay chống thân, chân mỏng vắt ngang người, ánh mắt sáng long lanh nhìn tôi, gọi. “Anh Dũng à”.

Đầu tôi bùm 1 tiếng nổ tung, tiếng gọi đó như có ma chú, lôi toàn bộ ác cảm bồ nhào xuống đầu tôi, tôi không còn là “anh Dũng” đơn thuần của cô ấy nữa, quan hệ của chúng tôi từ nay về sau từ anh em hóa tình nhân! Trần Dũng, mày đã làm cái gì! Nhìn tấm drap giường dính máu, đầu choáng váng, tình huống này không thể mượn cớ là rượu say khó kiểm soát, tôi nhớ rõ từng chi tiết, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ vẫn cố ý lảng tránh bỏ qua vấn đề, rốt cuộc trốn không được : Mỗi quan hệ mới này, xử lý làm sao?

Nhớ lần đầu tiên cùng với Lâm Mi, lúc rời giường, nàng ôm lấy tôi làm nũng. “Anh Dũng à, em đã là người của anh”. Lúc ấy tôi cũng rất tự hào, rất có ý thức trách nhiệm, cảm thấy mình là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, từ nay về sau có người thân cần chăm sóc. Nhưng hiện tại, đối mặt với cô gái trên giường, cái đầu lộn xộn của tôi ngoại trừ áy náy ra thì cũng chỉ là áy náy. Chăm sóc cô ấy là đương nhiên, nhưng mà cô ấy ngoài nhận sự chăm sóc của tôi, còn phải nhận cả tình cảm ngay cả tôi còn không để ý sao?

Ân Sinh, em có hận tôi không?

Nhìn cô ấy ra khỏi phòng tắm, dựa vào tủ, chân trần không dép, ngọt ngào như kẹo, áo ngủ của tôi ôm lấy đường cong của cô ấy, cặp đùi hấp dẫn lúc ẩn lúc hiện sau làn vải, cổ áo mở rộng, lệch một bên vai, lộ xương quai xanh tinh xảo... Hực! Nhiệt khí dưới bụng xông lên, thẳng “em trai” rục rịch, tôi vội xoay người, xấu hổ che giấu, chết tiệt, còn dám có phản ứng!

Ngồi ăn cơm, không nói được 1 lời, tôi biết nói cái gì? Tôi là đồ quỷ háo sắc, không có quyền lên tiếng. Loại thái độ này chắc ai cũng phải bực mình. Cô ấy đẩy chén, trở về phòng im lặng sửa soạn, tôi đi theo sau, trong lòng rõ như gương : đều là tôi sai, đều là tôi sai... Vụng trộm hươ tay, vẽ thân thể của cô ấy trong không khí, đẹp như thế, tinh tế như thế.

Một ý tưởng đen tối không hề báo trước nhoi lên : Cô gái này, cô gái như yêu tinh này, có thể hay không, có thể là của tôi không? Ý nghĩ một khi đã lóe lên trong đầu, giống như cỏ dại gặp đất tốt, một bên tôi tự hổ thẹn cho lòng tham của bản thân, một bên vui mừng khôn xiết vì viễn cảnh tốt đẹp mà ý tưởng này mang lại. Cái lý do khôn nạn gọi là tình một đêm thì không cần chịu trách nhiệm, với cô gái tốt như Ân Sinh, tôi tuyệt đối không muốn sử dụng nó. Đã vậy thì nam chưa hôn nữ chưa gả, ai nói em gái không thể biến thành người yêu? Đối với cô gái dù có thể nào tôi cũng phải có trách nhiệm, mặc kệ cảm giác phức tạp, thứ duy nhất tôi có thể làm là học cách yêu cô ấy. Không hề suy nghĩ, tôi bước lên ôm lấy thân hình bé nhỏ, xin lỗi liên tục. “Xin lỗi em”.

Xin lỗi em, hãy để anh bồi thường cho em nhé.

Xin lỗi em, hãy để anh che chở cho em nhé.

Xin lỗi em, hãy để anh được yêu em nhé.

Lòng tĩnh lặng xuống, giữa cơn khoái cảm khiến người ta mê muội, tôi cẩn thận phân chia rõ ranh giới. Không hôn lên môi cô ấy, vì tôi từng dùng nụ hôn cuồng dại nhất hôn 1 cô gái khác, chứng tỏ động tác tình cảm điên cuồng đó không phù hợp với Ân Sinh đơn thuần tốt đẹp của tôi, đối với cô ấy, tôi muốn trân trọng mở từng chút một.

Đính sát vào đường cong mềm mại, dục vọng như rồng lửa gào thét, giữa nhiệt liệt đam mê, tôi âm thầm hạ quyết tâm : không yêu còn có tính*, không tính còn có tình. Ân Sinh cô gái tốt của anh, từ nay về sau em và anh sẽ ở bên nhau.

Cuộc sống như chuyến tàu bạn không thể khống chế, chở thẳng bạn về phía trước. Nhiều năm qua đi, sân ga vẫn xa vời như đường chân trời, phiêu đảng đủ, cô đơn đủ, cô gái trong ngực tôi, là bến đỗ cuối cùng.

48. Chương 48: Phiền Ngoại - Trần Dũng (2)

“Anh Dũng, anh hẳn là biết lựa chọn như thế nào”.

Tôi bị câu này đập tỉnh, khó thở suốt nửa ngày mới hồi phục bình thường, đầu hơi choáng, Lâm Mi trong cơn ác mộng biến thành bộ xương khô như còn đang ở trước mắt, lòng tôi phiền muộn ghê gớm, cảm thấy thế giới dơ bẩn không chịu nổi, muốn hút thuốc, nghiêng người thiếu chút nữa đụng phải cô ấy.

Cô ấy là Ân Sinh, cô vợ trẻ còn đang say ngủ của tôi. Cúi đầu, tôi cẩn thận quan sát, dưới ánh trăng, làn da trắng nõn của cô ấy thật xinh đẹp, hàng mi mảnh dẻ, bàn tay nhỏ nắm lại đặt bên miệng, ngón tay cái cách đôi môi màu hồng phấn không xa lắm, khi hít thở có tiếng mũi rất nhỏ... Không được, tôi cảm thấy hốc mắt mình cay cay, lửa gạt cô gái như thiên sứ thể này, Trần Dũng, sao mày có thứ tâm địa độc ác thế?

Tôi cẩn thận đứng dậy, ra phòng bếp hút thuốc, khói thuốc hít vào rồi lại nhả ra, mùi thuốc lá thực hợp với tâm trạng của tôi bây giờ, vừa đắng vừa cay. Cánh tay trần chạm vào vách tường, cảm giác lạnh lẽo lập tức truyền tới, chạy suốt sống lưng, kích thích thần kinh thanh tỉnh. Tốt lắm, tôi phải ra quyết định, vượt mặt, tập trung lực chú ý, chuyện đã xảy ra hôm nay tôi phải bình tĩnh suy nghĩ một chút.

Chịu ảnh hưởng từ truyền thống gia đình, tôi vẫn cho rằng phòng bếp là nơi rất hợp để suy nghĩ, trước đây khi còn trẻ bú sữa mẹ, làm không ít chuyện trêu mènh chọc chớ, mỗi lần gây họa, mẹ đều gọi tôi vào phòng bếp để phạt, mặc tôi nhìn đồ ăn ứa nước miếng, chỉ đến khi nào hiểu được sai thì mới được động đũa, nếu chết vẫn không hối cải thì bà sẽ cùng nhịn đói với tôi. Có lúc vấn đề nghiêm trọng hơn, nhận sai bằng miệng không đủ, tôi phải viết kiểm điểm, lỗi nhỏ hai trăm từ, lỗi vừa vừa ba trăm, lỗi lớn thì năm trăm đến một ngàn từ. Lúc này đây, tôi phải viết bao nhiêu từ kiểm điểm? Nhiều thật nhiều rồi, nhưng khi Ân Sinh phát hiện, liệu cô ấy có thứ tha được không?

Lại hít vào một hơi, sặc ho thành tiếng, nhanh chóng bịt miệng, nha đầu ngốc mết mồm cả ngày rồi, đừng đánh thức cô ấy.

Tôi ngồi bệt xuống, con tim tan nát, tôi nghĩ phải nói về sai lầm của mình từ đâu đây, nếu viết ra giấy thì có lẽ cũng dài bằng một cuốn tiểu thuyết.

Từ đầu đã sai.

Nếu năm đó tôi không cãi nhau với Lâm Mi vào Lễ tình nhân, cô ta sẽ không buộc tôi phải mua đồng hồ Omega gì gì đó, nếu tôi có thể lập tức từ chối rằng tôi không mua nổi thứ đó, cô ta sẽ không thể cố chấp hơn thua với bạn bè, nếu cô ta không mất mặt, chúng tôi đã không cãi nhau, nếu cãi nhau xong tôi không mềm lòng thì tôi đã chẳng vì lời dụ dỗ của cô ta mà viết tờ giấy vay nợ đó...

Đúng, là giấy vay nợ, rõ ràng mạch lạc, có chữ ký của tôi trên nó, dấu tay của tôi ấn lên rồi, nó viết tôi thiếu Lâm Mi mười vạn nguyên! Khốn kiếp! Sự ngu xuẩn đã quên mất tám trăm năm trước bỗng âm thầm kết quả đắng, tôi chìm vào vũng lầy nông cạn của tuổi trẻ, vô vọng thoát thân.

Cứ nghĩ tình hết hợp lại tan, tôi tưởng mình và Lâm Mi từ đó nước sông không phạm nước giếng, ai có thể ngờ cô ta âm thầm thủ thế, chờ đợi thời khắc bạn vui sướng nhất, hạnh phúc nhất mà ra tay đảo lộn đất

trời của bạn.

Không thể biểu đạt được suy nghĩ trong lòng tôi lúc này, tuy rằng tôi không muốn dùng từ điên rồ, ác độc hay gì đó để diễn tả người con gái tôi từng yêu thương, nhưng cô ta là người thủ đoạn như vậy đấy, lời cô ta nói, mỗi chữ mỗi từ đều làm người khác thấy khinh bỉ.

Cô ta nói. “Anh Dũng, anh là sĩ diện đến chết, một ngày nào đó anh sẽ biết em chỉ muốn tốt cho anh thôi”.

Cô ta nói. “Chờ ông già bên này chết, anh ly hôn với cô ta đi, đến lúc đó chúng ta tái hợp sống sung sướng”.

Cô ta nói. “Em chẳng ngăn cản việc hôn nhân của anh, coi như thế với anh cũng công bằng”.

Còn nói. “Em không muốn lôi nhau ra tòa, nếu cô vợ của anh mà biết chắc anh không thể sống vui vẻ rồi”.

“Ở bên em, anh vừa không phải ly hôn, tiền nợ lại có thể xóa bỏ, lợi cả đôi đường, anh nên mừng thầm đi mới đúng”.

Giận dữ vì tất điều thuốc, ngay cả muốn trong ý nghĩ còn thấy kinh tởm, Lâm Mi cô không còn hiểu tôi nữa, cuộc sống là một vòng luẩn quẩn bất đồng, giá trị quan cũng không giống nhau, chuyện cô thấy lợi cả đôi đường thì tôi thấy kinh tởm lắm, mừng thầm cái gì, cảm giác duy nhất của tôi chỉ có thầm nôn ọe vào đó thôi!

Không buồn cân nhắc, đương nhiên tôi từ chối, chính là từ chối rồi thì phải làm sao? Sở tiết kiệm trong nhà sau khi đăng kí kết hôn liền đưa cho Ân Sinh quản, tôi còn nhớ lúc tán gẫu với mấy anh em về chuyện này, bọn họ còn cười nhạo một hồi, có người còn vỗ vai tôi thật kêu. “Thằng Dũng này, chú em không giữ lại chút vốn riêng, từ này về sau muốn có tiền tiêu coi bộ hơi khó đó, viết báo cáo đệ lên cũng chưa chắc được phê chuẩn”.

Lúc ấy ai cũng cười, tôi cũng cười, nhưng ngoài mặt mặc dù cười trong lòng vẫn không cho là đúng, họ làm sao hiểu được Ân Sinh của tôi, dù có bao nhiêu người đến trước mặt tôi nói Ân Sinh sẽ biến thành Sư tử thì đánh chết tôi cũng không tin. Vợ chồng quan trọng nhất là thể hiện sự tin tưởng, hành vi có quỹ đen, giấu tiền riêng không phải việc nên làm.

Vả lại, kiếm tiền để nuôi ai? Chẳng phải nuôi vợ sao, nam tử hán đại trượng phu, cái này gọi là dưỡng gia! Bất quá việc gì cũng có hai mặt, lúc đưa cho cô ấy sở tiết kiệm, làm sao tôi có thể nghĩ tới tương lai còn có những lúc như thế này, túi tiền bó buộc chân tay, bên kia đòi, bên này rầu rĩ không yên, tiền ở đâu ra? Tiền lấy chỗ nào bây giờ?

Kể cho Ân Sinh nghe mọi chuyện ư? Để cho người vợ tôi cưới hỏi hàng hoàng phải trả tiền cho người yêu cũ của chồng, bù đắp cho sai lầm ngu ngốc hoang đường trước kia của anh ta ư? Tôi không mở miệng nói.

Có rất nhiều lúc, tôi có cảm giác Ân Sinh hơi kì lạ. Không biết phải chứng minh cụ thể sao đây, đôi lúc ánh mắt cô ấy chìm vào mộng lung, hay khi cô ấy phản đối mạnh mẽ không cho tôi mặc áo sơ mi trắng, có thể tôi quá đa nghi, nhưng tóm lại là cô ấy có gì đó không thích hợp, làm tôi bất an ghê rợn. Muốn tìm tôi đến cùng mà nha đầu này lại quá kín miệng, làm tôi không tra ra được chút gì, phiền não như uống phải thuốc độc, không thể bộc phát trước mặt Ân Sinh, chỉ dám kể khổ cho Lượng Lượng và đám nhóc bồi bàn ở nhà hàng, đến tận lúc tôi nghe được câu thành ngữ trên kịch truyền hình – quan tâm nhiều sẽ bị loạn, tôi mới hiểu ra, đúng vậy, tôi đây là quá quan tâm nên mới khổ sở.

Sợ cô ấy tỏ ra khác thường là vì tôi chẳng có bằng cấp, sợ cô ấy im lặng là vì cử chỉ của tôi quá thô lỗ, nói trắng ra là sợ thân phận con buôn của mình không xứng với cô ấy. Cho nên tôi cố gắng hoàn thiện mình, cẩn thận thái độ, vất vả lắm mới lấy được cô ấy về nhà, từ từ rồi năm tháng qua đi tôi sẽ thay đổi được ấn tượng của cô ấy về mình. Ai ngờ lại xảy ra chuyện này, một cái rẽ không nhỏ tận gốc có thể làm cho tất cả cố gắng đổ sông đổ bể ngay lập tức.

Hít thật sâu, tôi đứng lên, không thể do dự nữa, vì cuộc hôn nhân của chúng tôi, vì chính tôi, tôi phải nói dối cô ấy.

Mấy năm trước xem bộ phim “Lời nói dối chân thật”, nam diễn viên phải lừa vợ anh ta đúng là khổ sở, kết quả khi cô nàng phát hiện ra đánh đắm túi bụi, hóa thành hồ cái. Ân Sinh có biến thành như thế không nhỉ? Hay giống kết thúc phim, nắm đầm biến thành nụ hôn nồng nhiệt, hai người ôm nhau quay trở về nhà?

Nằm xuống giường lần nữa, cẩn thận ôm lấy cơ thể mềm mại còn say ngủ, vuốt ve làn da nhẵn mịn, tôi cười khổ trong lòng, quên đi, đừng mãi nghĩ về tương lai u ám, vẫn là mai đi mua cây nhào bột to to một chút, chỉ cần đến lúc đó Ân Sinh chịu tha thứ cho tôi, tôi sẽ mặc cho cô ấy đánh.

49. Chương 49: Phiên Ngoại - Trần Dũng (3)

1. Cô ấy đã về, trong lúc tôi sa sút tinh thần nhất. Cảm thấy mình thực vô dụng, rõ ràng tôi muốn ôm cô ấy đến phát điên lên được, nhưng chỉ có thể lẳng lặng nhìn xuống, xuyên thấu qua làn khói mỏng manh, nhìn vào mắt cô ấy.

Bao lâu tôi chưa nhìn chúng rồi ấy nhỉ? Tôi ghen, cực kỳ ghen, tôi nghĩ mình tìm được nguyên nhân vì sao cô ấy luôn u buồn, chắc là người đàn ông nhà nhận trên chiếc xe đắt tiền đó, cái tên mặt áo sơ mi trắng, sắc mặt đạo mạo!

Ân Sinh thích hần sao? Hay hần sống chết quán lấy Ân Sinh? Vấn đề này là quả bom tôi không dám cưa, cũng không muốn cưa. Dù gì đi chăng nữa Ân Sinh cũng đã kết hôn, họ tên người chồng trên giấy đăng ký kết hôn là Trần Dũng tôi, tôi cho rằng mình hoàn toàn có quyền ghen : dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà tên khốn kiếp Lý Hải Phi này còn dám câu dẫn phụ nữ đã có chồng nhà tôi chứ? Dựa vào cái gì hần còn đây dựa với vợ tôi?!

Nếu có thể, tôi sẽ đâm một cú thật mạnh vào mặt hần! Nếu có thể, tôi sẽ trét đất lên cái áo sơ mi trắng của hần cho hần giặt mãi không bao giờ ra! Nếu có thể, tôi muốn chỉ vào cái mặt đểu giả trơn bóng của hần mà hét lớn rằng : thằng nhóc này cút qua một bên đi, tránh xa vợ tôi ra!

Nhưng mà, hết thấy đã thành mộng tưởng, tôi không có tư cách, từ lúc gây ra tai nạn xe cộ, à không, phải là từ lúc tôi âm thầm gạt cô ấy, tôi đã không còn tư cách nữa. Cô ấy nên ở bên hần ta, hần ta sẽ không khiến cô ấy thương tâm khổ sở, cũng có thể cho cô ấy một cuộc sống giàu sang yên ổn. Còn có thể gặp được ai có tương lai hơn nữa kia chứ?

Được rồi, cố gắng cũng vô ích, ả nhần không hiệu quả, tôi dang tay ôm chặt lấy cô ấy, cô ấy đang nổi nóng, thân thể run run, tai nạn xe cộ không phải lý do, tinh thần sa sút không phải lý do, ông trời biết, tôi không thể bỏ cô ấy, tôi không thể bỏ Ân Sinh, một cô gái như thế!

Vài ngày sau Tiểu Kiếm đến tìm tôi, câu đầu tiên sau khi nhìn thấy tôi là. “Anh, chị dâu có nguôi giận chưa?”. Tôi mới vỡ lẽ thì ra người đi bép xép đúng là nó, tung một quyền qua muốn trừng phạt nó vì để vợ tôi bị cuốn vào vòng lũ này, nhưng khi tay chạm đến, nắm đấm đổi thành bàn tay chụp lên vai, nhỏ nhẹ. “Em trai tốt, cảm ơn em”.

Lời này tuyệt đối là thật lòng, tuy rằng đến giờ phút này tôi không biết giữ Ân Sinh lại là đúng hay sai, nhưng tôi hiểu rõ thời gian vắng bóng cô ấy tôi đã là cái xác không hồn, khi cô ấy quay trở lại rồi tôi mới được trọn vẹn.

Ngày đó Tiểu Kiếm còn nói một câu, nó nói. “Anh Dũng, về sau có gặp chuyện gì cũng nên bàn bạc với chị dâu, người ta đối với anh thế nào thì khỏi nói, nếu cũng có ai đó đối đãi với em như vậy em tuyệt đối không phòng bị không lường gạt, cung phụng cô ấy như Bồ Tát, cho dù không đến được vậy thì tối thiểu cũng là bảo bối trong lòng”.

Tiểu Kiếm thích khoa trương, nó không biết Ân Sinh theo đạo Thiên Chúa, không thờ Bồ Tát. Nhưng nó nói không sai, tuy rằng phương pháp có khác, tuy rằng tôi đã làm ra bao nhiêu chuyện ngu xuẩn, Niếp Ân Sinh ngay từ đầu đã luôn là bảo bối trong lòng Trần Dũng.

Buổi tối khi cô ấy quay lại, khóc quá giận quá, đi ngủ với đôi mắt sưng vù, khuôn mặt nhỏ nhắn kẻ sứt, ngón tay bầu chặt lấy góc áo tôi không buông. Lúc ấy nhìn, lòng tôi ấm áp không biết nói cái gì cho phải, thậm chí tôi không dám tin, tôi đã tích bao nhiêu đức mà Ân Sinh có thể quay về giúp tôi đối mặt với tương lai khó lường, chẳng sợ con đường phía trước nhấp nhô chông gai, quyết nắm chặt không buông tay!

Tôi thề, tâm ý mình đã sáng tỏ : đời này tôi sẽ không bao giờ dối lừa cô ấy, tôi xin thề với toàn bộ tâm can, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy cả đời. Bất quá tôi hơi mâu thuẫn, thế nào là đối xử tốt? Tôi từng nghe trong một bài hát rằng : người đàn ông tốt không để cho cô gái mình yêu phải chịu thương tổn. Tôi nghĩ chắc tôi

làm được, nếu nói giữ cô ấy lại là có tư tâm thì có lẽ một ngày nào đó, tôi hẳn là nên... chủ động buông tay, chủ động trả lại cuộc sống tốt đẹp cho cô ấy. Ngay cả nhạc sĩ cũng viết “Có một tình yêu gọi là chia tay”, đường đường là nam tử hán đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, nếu ngay cả vợ mình còn không bảo vệ chu toàn thì có còn thể diện nữa không, thà đứng ở xa ngắm nhìn người mình yêu hạnh phúc còn hơn trăm lần giữ cô ấy ở bên mà để cô ấy chịu khổ sở.

Chỉ là, Đông Phương Bất Bại có buông tay được cho Tuyết Thiên Tầm*? Đến lúc đó thật sự tôi có thể chấp nhận sao? Vô cùng phiền não, tưởng tượng đến là tìm lại quần thắt, quên đi, bước một bước nhìn một bước, nghĩ ngợi những thứ vô dụng này làm gì, Ân Sinh tan tằm năm giờ, tôi phải đến đón cô ấy, thứ khác thì cái gì đến lo cái đấy.

*Nàng là ái thiếp 1 thời của Đông Phương bất bại, dẫu chàng đã mất tích khỏi giang hồ, song nàng không cam tâm, giả trang làm Đông Phương Bất Bại quyết không để tên tuổi chàng bị lu mờ. Dù gặp bao nhiêu chuyện, dù có mất mạng cũng không hối tiếc – Nguồn : dienanh.net

2. “Dững, không xong rồi, vợ em bị người ta đâm một nhát trước cổng chung cư, đang cấp cứu, phòng số 2 bệnh viện thành phố, nhanh đến đây mau, nhớ mang theo...”.

Cạch!

Di động rớt xuống đất, nhưng tiếng nói vẫn vang vọng bên tai trái. Tôi ngơ ngác nhìn chằm chằm vào một vũng huyết đỏ lôm phia trước, trong óc chỉ có một câu : thì ra, đây là máu của Ân Sinh...

Khi vừa kết hôn, cô ấy từng bị bút đâm vào tay một lỗ nhỏ, thật rất nhỏ rất nhỏ, nửa ngày mới chảy ra được giọt máu như hạt châu màu hồng san hô lấp lánh, ở đầu ngón tay trắng nõn của Ân Sinh, đáng thương đến đau lòng. Lúc ấy tôi vừa nói dối cô ấy nên biểu hiện ra khoa trương mười phần, nào là bạch được Vân Nam bơi bơi xức xức, vội đến vội đi, chỉ cầu vợ nở một nụ cười tương đối cũng khiến tâm mình bớt hờn không.

Còn lần này thì sao? Một vũng máu lớn, từ đâu chảy xuống? Là bụng nhỏ, hay ở ngực, hay đôi chân dài duyên dáng? Lần này, tôi phải làm sao mới có thể cứu cô ấy, cứu cả chính mình nữa?

Xử lý xong hết cũng là nửa đêm, vốn Lê Lê ở lại canh nhưng tôi không cho, Tào Hồ đi công tác chưa về, không thể để nó làm việc xong còn phải chạy đến bệnh viện, ai cũng có cuộc sống gia đình riêng.

Hiện tại phòng bệnh chỉ còn tôi và Ân Sinh. Đứng ở cửa sổ nhìn về phía giường, môi của cô ấy không một chút hồng hào nào, hết như búp bê sứ. Búp bê sứ bị người ta đập vỡ! Tôi không dám đi qua, sợ tiếng bước chân đánh thức cô ấy, cứ để giấc mộng của thuốc tê kéo dài chút đi, ngủ còn tốt hơn tỉnh dậy đối mặt với tôi, đối mặt với một thằng đàn ông vô dụng mang đến cho cô ấy chẳng thứ gì ngoài bất hạnh ra.

Tôi tự trách, tự trách ghê gớm. Tôi không hiểu tên cướp đó muốn gì ở Ân Sinh, áo bông sơ sài, túi xách giá rẻ, cô ấy có điểm nào đáng cướp chứ? Muốn cướp thì đến cướp tôi đây này, điện thoại của tôi, tiền trong túi tôi, quần áo của tôi hẳn muốn gì cũng được, dù sao đàn ông da dày thịt béo, phải chịu đâm dao cũng không thành vấn đề.

Vậy mà, hẳn lại cố tình chọn Ân Sinh, Ân Sinh mảnh mai nhỏ bé của tôi!

Rầm! Nắm đấm đánh lên tường, tôi không thấy đau, vì người phụ nữ làm tôi đau hơn một ngàn một vạn lần đang thống khổ, bụng cô ấy bị băng bó, phía dưới lớp băng đó là miệng vết thương sâu hoắm! Đạo này đầu tắt mặt tối, xe không có, nhà không có, giờ Ân Sinh còn nằm viện, sao lại thành thế này cơ chứ? Chẳng lẽ mọi thứ tôi quý trọng, tất cả đều sẽ có kết cục bi thảm sao? Chẳng lẽ tôi chính là vị thần xui xẻo trong truyền thuyết? Nếu là như thế, tôi nghĩ đã đến lúc phải quyết tâm cắt đứt. Tôi phải để Ân Sinh đi.

Mặt tôi lạnh toát, giống như vừa bị hắt nước đá, tay bắt giắc đưa lên sờ, một mảnh ẩm ướt.

Khóc cái gì? Tôi hai bàn tay trắng, tài cán gì có thể níu kéo cô ấy, cách xa tôi, cô ấy sẽ hạnh phúc, rất hạnh phúc, được người ta che chở không phải chịu một vết thương nào, những chuyện tôi không thể làm sẽ có người khác làm được, có thể đặt lại trên môi cô ấy nụ cười rực rỡ như hoa thuở ban đầu. Chuyện ấy rõ ràng là chuyện đáng mừng, tôi phải cao hứng mới đúng. Nhưng sao lòng tôi đau lắm, như bị ai đó rút xương mổ bụng. Xoay người, nước mắt khó nén.

“Anh Dững, chạy, chạy đi...”.

Là giọng Ân Sinh, cô ấy tỉnh rồi sao?

Tôi lập tức quay đầu lại, cô ấy vắn vẹo thân mình một cách khốn khổ, mồ hôi ướt đầm trán. Tôi lặng người, đến nước này rồi còn quan tâm an nguy của tôi, nhà đầu gối, anh biết làm sao với em mới tốt đây!

Nhúng ướt khăn mặt, định lau mồ hôi cho cô ấy, nhưng vừa đi lại gần, cô ấy đột nhiên hét lên. “Không có, không có sáu mươi vạn đâu... Trầm Tam Kiều, ông đánh chết tôi đi... Anh Dũng mau chạy!”.

Sửng sốt, Trầm Tam Kiều không phải sếp của Hồ sao, nhà buôn nổi tiếng, chưa kể câu lạc bộ đêm và hoạt động cho vay nặng lãi, ông ta chuyên lo thầu công trình xây dựng, còn có nhà cửa. Ân Sinh liên quan gì đến ông ta?

Dường như có gì đó sắp bị lật mở, tôi cẩn thận nghĩ, cẩn thận cân nhắc. Sáu mươi vạn, Trầm Tam Kiều, công trình, Phùng Kiến Quân, văn phòng nhà đất... Thì ra!

Từ từ khuyu ngã, tôi đỡ lấy khung cửa sổ, tôi hiểu rồi, Ân Sinh bị thương không phải ngoài ý muốn, cô bé xui xẻo của tôi, cô ấy vốn là chịu thay cho tôi. Chân như nhũn ra, tôi sắp đứng không vững, bọn họ đang ép chúng tôi! Năm tay rằng rắc vang, phần nợ bao trùm trước mắt tôi một màu đỏ lờm.

Tôi muốn phát điên. Tôi phải báo thù cho Ân Sinh, áy náy với Chu Phú Xương giờ đã chuyển hận, chạm đến Ân Sinh của tôi, Trầm Tam Kiều là cái gì, Phùng Kiến Quân là cái gì, chúng còn không xứng với hai chữ “khốn kiếp”, tôi muốn giết bọn chúng!

“Anh, anh Dũng...”. Thanh âm nhỏ gọi thần trí tôi quay về, Ân Sinh đang gọi tên tôi, tìm kiếm tôi.

Đi qua, nâng tay cô ấy lên thật nhẹ nhàng, vuốt ve bàn tay ấy, người phụ nữ của tôi, người vợ đáng thương của tôi.

“Đau...”. Cô ấy nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vắn vẹo, hàng lông mày nhíu lại. Nhìn cô ấy tôi càng không thể nén giận, muốn ngay lập tức chạy đến đâm cho hai tên đó mỗi tên một nhát vào bụng.

Ân Sinh em chờ đi, anh sẽ báo thù cho em!

Tôi dợm chân bước, ngón tay bị nín lại. “Anh Dũng, đừng đi, đừng đi mà...”. Trong đêm tối, tiếng nói của cô ấy như nước, hành vi vô thức lại khiến tôi dao động : thời điểm Ân Sinh cần mảy mảy, Trần Dũng, mảy không được mạnh động, mảy đi báo thù thì cô ấy phải làm sao bây giờ? Vợ kẻ giết người, hoặc vợ của tội phạm hình sự, những cái tên đó dán lên người, bảo cô ấy sống sao đây?

Vấn đề này thật nghiêm trọng, thận trọng, phải thận trọng, phải nghĩ cho thấu đáo. Hít sâu hít sâu, phải thay đổi phương án, tôi buộc mình bình tĩnh lại, xả giận không phải mục đích tốt, bảo hộ mới là cần thiết nhất, xử hai tên chó má đó không vội, nhưng những ngày sau này tính sao đây? Không thể, tôi không thể kéo cả Ân Sinh cùng nhảy vào hố lửa. Vậy tôi nên làm thế nào? Chỉ còn một cách là trả hết tiền. Ngoài trừ nhà hàng, tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, lấy cái gì trả? Đúng rồi, nhà hàng!

Tôi chưa bàn với Ân Sinh về nó, tựa hồ không cũng không cần nói vì chúng tôi đều hiểu, nhà hàng phát triển đến trình độ bây giờ không dễ dàng, bạn bè cũng biết trước khi kết hôn câu tôi hay nói nhất là : nhà hàng là mạng sống của tôi, ai động đến nó phải bước qua xác tôi cái đã. Huống hồ nếu không xảy ra tai nạn lần này, tôi tính sẽ mở rộng quy mô, phát triển thành chuỗi cửa hàng. Mà hiện tại... Nhà hàng không thể so sánh với Ân Sinh, tôi chẳng phải hiệp sĩ, chẳng cần cắt cổ tay cũng có thể quyết đoán : tôi cần Ân Sinh, chỉ cần một mình cô ấy là tốt rồi. Thậm chí tôi còn tham vọng xa vời : nếu trả hết tiền, tôi lại vô năn, Ân Sinh sẽ ở lại bên tôi mãi chứ? Tuy rằng nghèo khó, sẽ vất vả lắm, nhưng tôi sẽ không lâu đâu, tiền tài sẽ kiếm lại được.

Càng nghĩ càng thấy hy vọng hơn, là đây, vì Ân Sinh, vì chính mình, tôi sẽ bán nhà hàng!

Khi đã quyết định, tôi thấy nhẹ nhõm, đi đến ngồi bên giường cô ấy, nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấy lần nữa, tôi khẽ vuốt tóc cô ấy, cúi người xuống thì thào. “Vợ yêu, anh không đi, anh không đi đâu cả...”.

Tôi không đi, không bao giờ đi nữa. Ân Sinh của anh, chẳng sợ mất đi tất cả, anh muốn ở bên em trọn đời.

50. Chương 50: Ngoại Truyện - Nếu Hạnh Phúc Có Dáng Hình

“Qua trái một chút, đúng rồi, hướng lên trên, hướng lên trên”. Đứng dưới thang chỉ huy Trần Dũng treo biển hiệu cửa tiệm, bốn chữ “Quán nướng Dũng Ân” đỏ tươi lóa mắt dưới ánh mặt trời. Tôi bất tri bất giác thất thần, si ngốc nhìn tấm biển trong tay anh, khoe miệng kéo cao, tâm tình như mây bay giữa trời xanh, phiêu phiêu.

“Ân Sinh, đã được chưa?”. Anh cúi đầu hỏi tôi.

“Được rồi, cứ như vậy đi”. Tôi vung tay, vừa lòng với vị trí của biển hiệu, nhìn anh cười híp cả mắt leo xuống thang, sóng vai đứng bên cạnh, cùng ngẩng đầu ngắm.

“Đúng là vợ anh, em chọn màu này quả thật rất đẹp”.

“Có đỏ lắm không nhỉ?”. Không nhận cái vuốt mông ngựa của anh, tôi cẩn thận quan sát bởi lòng tìm vết, điều tốt đẹp tôi hy vọng cuối cùng cũng đã đến rồi.

“Không có, màu đỏ này tươi, đỏ bầm nhìn không vui mừng gì cả”.

“Màu tôi nhìn sang hơn”.

“Quán nướng thôi mà em, bà xã, anh vẫn thích nó bình dân một chút”. Trần Dũng cười, bàn tay to ôm lấy thắt lưng của tôi, dùng sức kéo tôi lại gần thêm. “Ân Sinh à, trước cứ vậy đã, chờ chồng em mở nhà hàng món Tây, tất sẽ sang trọng”.

Biết anh nói hươu nói vượn, miệng rộng nuốt được cả xe lửa, tôi buồn cười lắm. Nhưng khi thấy mắt anh lóe sáng, biểu tình trên mặt tràn đầy hy vọng, dưới trời chiều, tôi cảm thấy dường như tương lai đó không quá xa xôi, vì thế tôi chìm đắm trong mê hoặc, cũng bắt đầu nói hươu nói vượn phụ họa theo.

“Em thích trường phái hiện đại ấn tượng”.

“Không thành vấn đề, anh sẽ tìm kiến trúc sư tốt nhất, nguyên vật liệu tốt nhất, theo trường phái nghệ thuật ấn tượng luôn”.

Lại còn nghệ thuật ấn tượng! Thím Trần, suy nghĩ của anh quả thực rất quái dị.

Nghen cười, tôi thuận theo lời anh. “Nhưng hiện đại mấy vẫn nên thêm một chút cổ đại vào”.

“Cứ như vậy đi”. Trần Dũng gật đầu, nghiêm trang như đang bàn chuyện quốc gia đại sự. “Nghệ thuật ấn tượng phối hợp với mỹ thuật Trung Quốc cổ đại đời Ngô Đường, muốn ấn tượng có ấn tượng, muốn cổ điển có cổ điển, bà xã đã nói anh sẽ chấp hành, nhà hàng món Tây của chúng ta kiêm luôn món Trung Quốc, Đông Tây kết hợp”.

Hợp chỗ nào chứ! Tôi không nhịn nổi nữa, phụt cười ha ha như vừa bị ấn trúng huyệt, Trần Dũng cũng cười theo, cứ thế anh kéo tôi co, nháo đến nháo đi, cả hai đứng trước mặt tiền cửa hàng diễn tạp kỹ, góc ghéech giống nhau, vui sướng giống nhau.

Một lúc sau, cuối cùng cũng ngừng cười, chẳng ai nói gì với ai, ngón tay thô ráp của anh vuốt ve mặt tôi, cúi đầu lại gần cẩn thận nhìn. Anh nhìn gì thế? Trong phút chốc tôi không hiểu, chỉ biết mùi đàn ông của anh tiến vào xoang mũi, hơi thở của anh phả vào làn da, tôi bị anh bao phủ, từ ngoài vào trong, từ thân thể đến tâm hồn. Lại muốn hôn tôi đấy à? Đang đứng trước đám đông, thật là ngượng. Bất quá... Hôn thì... Cũng không phải không được!

Tôi nghĩ nghĩ, ngó xung quanh, môi anh gần trong gang tấc, màu môi gợi cảm, hình dáng mê người. Tôi ngược lên, chu môi, hôn đi hôn đi...

“Ân Sinh, em có nếp nhăn kìa”.

Giờ??? Một câu xóa sạch thế giới phần hồng của tôi, Niếp Ân Sinh sắc nữ đáng xấu hổ!

Gục đầu ừ ừ. Chưa đến vài giây lại ngẩng lên thật mạnh : vừa rồi anh mới nói cái gì? Nếp nhăn! Nếp nhăn! Tôi nhảy dựng lên, xoay người ra chỗ khác. Mới U20 đã có nếp nhăn rồi! Tôi sờ soạng mặt mình, miệng hỏi liên tục. “Ồ đâu ở đâu? Anh Dũng mau nhìn giúp em xem, thâm không, sâu không?”.

Sao lại không sợ cơ chứ. Tuy rằng tôi rất rõ ở bên anh qua bao sóng gió bão táp, trên mặt dính phong sương cũng là chuyện bình thường, nhưng lòng phụ nữ rất quán đản, vừa trưng bộ mặt rồi mù rồi xù lên cho chồng xem mà không hoảng, vừa hy vọng trong mắt chồng mình luôn là phượng hoàng xinh đẹp nhất tươi tắn nhất, dù cho diện mạo thật sự xấu như Chung Vô Diệm cũng không chịu thừa nhận, phụ nữ có cổ chấp riêng của phụ nữ, các bà đều cho rằng chồng mình phải tin tưởng vợ đẹp hơn Dương Ngọc Hoàn, giỏi hơn Triệu Phi Yến. Đây là cổ chấp ngàn đời bé nhỏ không đáng kể của phụ nữ : dù mặt chẳng chịt nếp nhăn thì cũng không tới phiên anh nói!

“Ha ha ha, bà xã, làm như có ai bật trúng công tắc điện trên người em vậy đó”. Anh vòng tay nhìn tôi nhảy tưng tưng, cười xấu xa.

“Cười gì, cười gì!”. Tôi bực bội dậm chân, chỉ vào anh, lấp bắp mắng. “Trần Dũng anh, anh đồ trướng thối!”.

“Ha ha ha, rồi rồi rồi, anh là trướng thối”. Dang tay ôm lấy tôi, ngữ điệu tràn đầy sủng nịch. “Đùa một câu thôi mà em đã vội như vậy rồi. Đến đây anh nhìn lại xem, ai da, làm gì có nếp nhăn, là nếp cười thôi”.

Thì ra là nếp cười. Tôi đã nói tôi còn trẻ mà, trút đi gánh nặng, thân thể thả lỏng, Trần Dũng đúng là đáng ghét. Tôi lườm anh một cái, tiến vào vòng ôm của anh, vẫn còn bực mình, tôi uy hiếp. “Dám dọa người, thím Trần, phạt anh đêm nay ngủ sofa”.

Tôi suy nghĩ một chút, còn có điểm lo lắng, lập tức đứng thẳng, vươn ngón tay dí vào trán anh. “Biết không, không bao giờ được bỏ mặc vợ già, đừng nói chi nói xấu, có xấu có già cũng là vợ anh, dám động em, em liều mạng với anh luôn”.

“Rồi, đừng giận nữa, chồng em đã xin tha rồi bà xã còn liều mạng nữa? Với lại nếu anh ngủ sofa thật thì, Ân Sinh, em đừng hối hận đó nha”. Chớp chớp mắt, Trần Dũng cợt nhả nhìn tôi.

Tôi lập tức ngẩn người, mặt nóng lên, đầu bắt đầu ảo tưởng đủ kiểu, ngơ ngác nhìn anh vào nhà lấy nước ra kê bên môi.

“Mệt không, uống miếng nước”.

“Ồ...”. Lại đỡ đầu uống nước, đỡ đầu mặc anh quẹt bọt nước dính quanh miệng ỳnh, nâng cằm tôi lên, anh dịu dàng nói.

“Ân Sinh, sao lại nghĩ thế chứ. Còn nữa, dù có tóc bạc thì vẫn là anh có tóc bạc trước, già trước, đến lúc đó em không chê anh chứ? Em dám tự xưng mình là người làm công tác văn hóa nữa, không được nói vợ xấu vợ già, nhớ kỹ, chúng ta phải gọi là vợ chồng son!”. Anh vò vò đầu, bứt vài sợi tóc. “Em xem, tóc anh ngắn quá, bằng không nhất định cắt một đoạn buộc cùng với tóc em, cắt vào tủ sắt ngân hàng”.

Gió nhẹ thổi, tóc theo gió bay xa, vài sợi tóc nhỏ bé trong giây lát lẫn vào không khí, biến mất không thấy bóng dáng.

“Nếp nhăn hay không nếp nhăn, Ân Sinh của anh vẫn đẹp nhất, hiện tại là cô vợ bé nhỏ đáng yêu, sau là quý bà xinh đẹp, anh chỉ sợ em không cần anh, đến lúc đó anh liền thối, một ông già trải chiếu hát rong trên vỉa hè, du thủ du thực”.

“Em mới không bỏ anh đâu”. Nhìn anh nói thực đáng thương, tôi nhanh chóng khẳng định lập trường.

“Tất nhiên là vậy rồi”. Chụm tay tôi, anh cười sảng khoái. “Em tất nhiên không thể bỏ anh, anh càng không thể bỏ em”.

Lại ôm tôi lần nữa, không quấn xung quanh có người hay không, anh hôn nhẹ lên trán tôi, hôn một cái nữa lên tóc. “Nhìn em vui đến nỗi cười ra nếp nhăn, ông xã rất hạnh phúc, Ân Sinh, em có biết đã bao lâu rồi em mới lại cười như vậy không? Vừa rồi anh nghĩ, từ nay về sau a, anh nhất định sẽ làm cho Ân Sinh cười mỗi ngày, cười thật vô tư vô lự”. Anh nhìn về phía biển hiệu đỏ chói, thật lâu sau quay đầu lại, nhìn tôi, vui vẻ gọi to. “Ân Sinh, chúng ta lại khai trương cửa hàng, lại khai trương cửa hàng được rồi!”.

Đúng vậy, lại khai trương được cửa hàng, sau vô số sóng gió vui dập, vô số mưa bão dạt qua, chúng tôi rốt cuộc có thể thẳng lưng ưỡn ngực đối mặt khê cười với khó khăn, vô cùng cao hứng mà hét lên : khai trương được rồi!

Tôi im lặng, nhìn thái độ của Trần Dũng, ngôn ngữ đều trở nên dư thừa. Tăng nhanh bước chân chạy vào trong.

Đi tới cửa, tôi nói với anh. “Tối nay về nhà sớm một chút, vừa mua bốn bộ chăn nệm mới, hai chúng ta cùng nhau dọn giường”.

Ai nói để anh Dũng ngủ sofa? Tôi á? Còn lâu mới thừa nhận :P

51. Chương 51: Ngoại Truyện - Đi Du Lịch

“Hai trăm ba, thế nào?”. Tôi đẩy nón, neho mắt, nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, làm như không quan tâm.

“Không được không được, em gái này nói giống với anh đây mà, hai trăm ba còn chưa hồi nổi vốn, vậy đi, anh coi như nể tình hai ta đều là đồng hương, bớt cho cô em thêm chút nữa, bốn trăm, thấp nhất rồi đây”. Anh ta phất tay, có vẻ đang nhịn đau từ bỏ thứ mình yêu thích.

“Bốn trăm? Đại ca, may kiểu này mà giá bốn trăm sao được”.

Tôi đưa áo qua, chỉ chỉ mấy sợi vải tưa ra cho anh ta xem toàn bộ chứng cứ.

“May có sao đâu, vải ai may chẳng tưa vài sợi chỉ. Ai nha em gái mặc cả tốt đấy, anh không giấu giếm nữa, bỏ đi, ba trăm rưỡi, ít hơn không được”.

“Ba trăm rưỡi? Còn tình đồng hương đâu, giết người cũng phải biết cách giết, bớt nữa đi em mua liền”.

“Ba trăm, giá chót”.

“Vẫn đắt, vậy đi, em thêm hai mươi... Aizzz, vậy không được, đại ca, hai trăm bốn mươi lăm, cả hai chúng ta đều thoải mái”.

“Thôi mà cô em, thêm chút đi, thêm chút đi”.

“Thêm không được, anh xem được không, không được thì em đi chỗ khác”. Bỏ lại áo đi ra ngoài, chưa tới mười bước tôi đã nghe thấy người bán hàng rong gọi lại.

“Quay lại đi, bán cho cô”.

He he, tôi đã nói mà, ngoài tài quản gia và vai trò làm vợ, Niếp Ân Sinh còn là Đại vương mặc cả, ra tay thế nào cũng có thu hoạch, đặc biệt ở xứ sở du lịch, trả được bao nhiêu tất tiết kiệm được bấy nhiêu.

Xách một cái túi thật to đi dưới nắng hạ miền Nam, nhìn bóng cây lắt lư hai bên đường, tôi càng thấy chiếc áo trong tay mình giá trị, thù thủ công tinh xảo, cho dù ở bản địa thì hai trăm ba cũng là cái giá không thể ngờ. Hơn nữa, tuy anh Dũng mặc màu tối rất đẹp, nhưng luôn mặc màu đen không khỏi buồn tẻ, áo này có thể danh chính ngôn thuận bắt anh mặc màu hồng, cho dù anh không tình nguyện thì bốn chữ “nhập gia tùy tục” cũng đủ để anh phải mặc.

Anh Dũng, anh cứ đợi mà nhận mệnh đi.

Đầu hoa mắt si, tôi che miệng cười ngây ngô, cười một hồi lại dừng lại, đột nhiên nghĩ đến : nếu thêm một chiếc quần cộc và đôi dép đi biển thì hiệu quả chắc chắn còn tốt hơn? Ý niệm một khi đã xuất hiện trong đầu thì rất khó vứt bỏ, cước bộ chậm dần, nhìn ngó xung quanh, nhất thời những cửa hàng ven đường đột nhiên có mị lực vô hạn, tôi nhìn nhìn nhẩn nhẩn, cuối cùng không chịu nổi, shoppaholic sống dậy chạy qua, phố buôn bán – chờ ta a a a~ Mua rất nhiều đồ? Không có việc gì, cùng lắm gửi vận chuyển về!

Một giờ sau.

Lắt lư dẫn theo túi lớn túi nhỏ trở về khách sạn, cách thật xa đã thấy Trần Dũng đứng ở cửa hết nhìn đông tới nhìn tây. Tôi cao hứng, vui vui về về chạy về phía trước, thầm nghĩ khoe “chiến lợi phẩm” của tôi cho anh, đang định phất tay chào hỏi, anh cũng phát hiện ra tôi, ba bước chạy hết hai hướng lại đây rống to. “Niếp Ân Sinh, em đi đâu vậy!”.

Bắt lấy tôi, sắc mặt anh xanh mét, mồ hôi túa ra từ hai bên thái dương, sau lưng đã ướt nhẹp một mảng áo sơ mi.

“Em, em đi mua này nọ”.

“Mua này nọ? Vừa nãy không phải em nói với anh là em ra siêu thị góc đường mua khăn mặt sao!”.

“Cái đó, cái đó...”.

Tôi không phản bác, vì lúc tôi ra ngoài đúng là đã nói với anh như vậy, nhưng mà có ai ngờ ngay góc siêu thị quẹo vào lại là một tiệm quần áo, mà cứ tiệm này nối tiếp tiệm kia.

Đoạt lấy túi xách, anh vội túm cánh tay tôi, kéo tôi về phía anh.

“Á, á, đi đâu?”.

Tự biết đuối lý, biên độ giãy giụa của tôi cực kỳ nhỏ.

“Đi đâu?”. Anh không dừng lại, gân xanh trên trán phồng lên. “Em còn dám hỏi đi đâu! Hướng dẫn viên đã nói qua, hai giờ ăn cơm, ăn cơm xong lại tiếp tục đi?”.

“A?”. Phản ứng chậm chạp.

Đến khi bước lên xe du lịch rồi mới hậu tri hậu giác hiểu ra, tôi thấp giọng kháng nghị. “Mới đi có một chút, em, em cũng đâu có về trễ đâu”.

“Tiểu Niếp nha, cháu về trễ gần một tiếng đồng hồ đó, nếu về trễ tí nữa chắc Dũng nó báo công an quá”. Bác ngồi bên cạnh bắt đầu chỉ vào đồng hồ. “Nhìn xem mấy giờ rồi”.

Về trễ đến vậy sao? Tôi nghiêng đầu nhìn, lập tức há hốc mồm, không mang đồng hồ, không mang di động, ai biết thời gian lại trôi nhanh như vậy.

Cúi đầu, tôi còn biết thế nào nữa, nhanh chóng cúi đầu nhận sai đi.

Sau buổi trưa, anh làm lơ tôi, mặc kệ tôi có giải thích thế nào Trần Dũng vẫn ngậm chặt miệng, không nói một câu. Sau anh rời khỏi chỗ, chạy ra trước tán gẫu với cô hướng dẫn viên rất vui vẻ, bỏ lại tôi ngồi phía sau, như một con vịt ngốc.

Tôi cực kỳ bức bối, lẽ ra anh Dũng không nên làm thế chứ, tuy là tôi sai trước, nhưng đi du lịch cần tâm tình tốt, sao lại có người khó chịu rồi làm lơ người khác như thế chứ! Nhìn anh cùng cô hướng dẫn viên trẻ trung cười đến híp mắt, công nhận cô gái trẻ tốt hơn nhiều so với một cây củ cải trắng già khom đã kết hôn lâu năm, xanh xanh nõn nà, bả đậu như tôi làm sao bì kịp!

Bực thì bực, vị dấm chua rõ ràng bay tận ngàn dặm nhưng không được để người ngoài chế giễu, chỉ phải uất ức chính mình nhắm mắt ngủ quách đi, ngủ thì không suy nghĩ, tối thiểu mắt không thấy lòng không phiền.

Kết quả tôi ngủ thật, ngay cả việc làm sao mình vào khách sạn được cũng không biết, khi tỉnh lại Trần Dũng đang đưa lưng về phía tôi ngồi xổm dưới đất thu thập hành lý, trong không khí thoang thoảng mùi xà phòng, áo sơ mi đã giặt sạch vắt ngay trên ghế, đong đưa như một lá cờ đen.

“Anh Dũng”. Tôi thay đổi sắc mặt ngồi xuống, mở miệng nói chuyện, thanh âm cố ý lấy lòng. “Anh tắm xong rồi hả?”.

“Ừ”. Anh quay đầu nhìn tôi rồi lại quay trở về, không nói gì, chìa hộp đựng cơm qua. “Ăn đi”.

Tôi hơi cảm động, tức thì tức, ít nhất anh vẫn quan tâm tới ẩm no của vợ, nhất thời tôi cao hứng, tiếp nhận hộp cơm đặt lên bàn, nhảy xuống giường bắt đầu lục tìm.

“Anh Dũng, số đồ em mua hôm nay đâu?”.

“Cất rồi”.

“Cất chỗ nào?”.

“Ăn cơm đi”.

“Em không đói bụng. Tìm không thấy, anh Dũng, mau tìm phụ em”. Tôi không để ý, tiếp tục tìm, nhưng tay bị ai đó ngăn lại. Ngay sau đó, túi cũng bị hung hăng giật đi.

“Ân Sinh, cả ngày nay em cứ tìm tìm mua mua, chỉ biết mua, không chịu đón xe, giờ giờ lắm, cơm cũng không ăn!”. Anh đứng thẳng, nóng giận mắng tôi, ném cái túi lớn xuống đất, tiếng loảng xoảng lập tức vang lên.

“Anh Dũng...”. Tôi nhìn anh, không dám tin, để bụng thì chớ, còn dám quăng đồ! Đây là Trần Dũng sao, Trần Dũng của tôi?

“Lần sau cho dù đi WC cũng phải anh đi cùng mới có thể đi, biết chưa, không được tự ý ra ngoài một mình!”. Ác thanh ác khí hạ lệnh, chụp lấy hộp cơm nhét vào tay tôi. “Nhanh ăn cơm đi!”.

“Anh...”. Chưa từng thấy Trần Dũng hung dữ như vậy, tôi giận đến lặng người, cầm hộp cơm run run, vừa định há miệng, nước mắt đã rơi xuống, tiện đà càng không thể ngừng được.

“Anh đồ tồi!”.

Nghẹn mãi rồi cuộc cũng nói ra tiếng lòng, đặt hộp cơm lên tủ đầu giường, đặt mông quay về giường, khóc hu hu, vừa khóc vừa ồn ào. “Đánh người chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại, người ta đã biết sai rồi, Trần Dũng anh còn muốn thế nào nữa”.

Ấm ức đến cực điểm, bất chấp lau nước mắt, tôi đẩy tay anh ra. “Chê đồ tôi mua, vậy sao anh không nhìn xem tôi mua cái gì!”. Dùng sức kéo túi qua, đem đồ bên trong ném ra ngoài. “Kính râm, của anh, mũ, của anh, áo, của anh, giày, của anh, quần cũng là của anh nốt!”.

Cả một túi căng phồng bị tôi đào hết ruột ra ngoài, tôi ngừng, nhìn anh nắc nức. “Trần Dũng anh nhìn thấy chưa, tôi có mua gì ỉnh không, có không!”.

“Anh đâu có thiếu...”.

“Đúng rồi, anh không thiếu, cho nên đồ tôi mua cho anh đều bị coi thường!”.

“Bà xã, anh, anh không có ý đó...”.

“Anh cái gì mà anh, anh thoải mái lắm, tay chân lại hoạt bát lanh lợi, không có việc gì thì đi tán gẫu với mấy cô gái trẻ, cười như hoa ấy, chỉ có bà già tôi đây nghĩ mua thêm cho anh này nọ, sợ anh phờn nắng bị cảm nhiệt, anh nghĩ đến tôi không, có nghĩ đến không!”.

Càng nói càng thấy mình như bà chị dâu điêu ngoa, ngồi không xong, nổi giận dưng dưng đứng dậy, cầm áo sơ mi vừa mua, chạy qua chạy lại trong phòng.

“Ân Sinh, em, em làm cái gì vậy?”.

Giọng nói cẩn trọng vang lên phía sau, tôi biết anh đi theo tôi, nhưng tôi không muốn dừng lại.

“Tìm cây kéo!”.

“Á?”.

“Sửa quần áo, đổi nó thành cho nữ mặc”.

Tìm mãi trong phòng không thấy kéo, tôi bắt điện thoại định gọi cho phục vụ phòng, không có chứ gì, tôi phải làm sao cho có!

“Chào, đây là phòng...”.

Chưa nói hết, cụp một tiếng, điện thoại đã bị gác. Tôi nhắc lên ấn tiếp, nhưng chẳng nghe thấy gì, ngẩng đầu nhìn, hóa ra Trần Dũng chết tiệt dám giật đứt luôn dây điện thoại.

“Bà xã, đừng gọi nữa”. Cánh tay rắn chắc thừa dịp tôi ngây người ôm chặt lấy tôi, không để ý tôi quyền đầm cước đá, nói gì cũng không buông tay.

“Buông ra”.

“Không buông!”.

“Buông tay ra!”.

“Không buông!”.

Lượn về mấy trò xấu lắm kiểu này, tôi chưa bao giờ là địch thủ của Trần Dũng, hơn mười phần chung giằng co rồi cuộc tôi mệt mỏi, rất mệt mỏi, phụ nữ thể lực xuống cấp bị khổng chế, xụi lơ ngã xuống giường, ngoan ngoãn nằm.

“Em xem, anh vừa mới nói em hai câu em liền nổi nóng, Ân Sinh đừng bực mình, chúng ta đi du lịch là chuyện vui vẻ, cứ cái gì mà không đáng giá”.

Trời thì nóng, hơi thở anh càng nóng hơn, người vừa rồi còn lòng đầy cảm phần đối giọng nhẹ nhàng nói chuyện với tôi, cái mũi cọ cọ qua lỗ tai tôi như một chú cún con làm nũng.

“Anh biết là chúng ta đi du lịch luôn đấy”.

Tôi né tránh mặt anh, cục tức chưa tiêu.

“Đương nhiên là biết, quên nói với em, hôm nay Lượng Lượng gọi điện báo, trong quán có cậu ấy hết thầy đều bình thường, để cho chúng ta đi thêm hai ngày không sao cả”.

“Chơi cái gì mà chơi, sắp tức chết đến nơi còn có tâm tình chơi bởi gì nữa”.

“Được rồi, nhưng đừng chết, em chết anh không sống nổi”.

Tôi nhìn anh, há hốc miệng, lời này nói ra ai chẳng mát dạ, thật là trời sinh dẻo miệng!

“Vây cũng tốt, trung niên góa vợ ai chẳng vui, nhà có xe có, sự nghiệp đi vào quỹ đạo, thân thể khỏe mạnh, muốn một em gái hướng dẫn viên nho nhỏ còn không dễ như trở bàn tay”.

Tự tôi còn nghe được mùi dấm chua lờm, hơi hối hận, nhưng lương tâm mách bảo đây là sự thật.

“Nói hươu nói vượn cái gì sống chết, miệng xui xẻo”. Quay mặt tôi lại, không cho tôi né tránh. “Ân Sinh, em không biết trưa nay anh muốn phát điên, tìm phía trước phía sau không biết bao nhiêu lần, người sống sờ sờ mà không thấy bóng dáng, bên kia hướng dẫn viên nói anh dời xuống đoàn sau, đừng chậm trễ thời gian của mọi người, ai cũng nhìn anh khó chịu, nên giận đường đường đàn ông đàn ông ngay cả vợ mình cũng không trông giữ không xong. Đương nhiên mấy thứ này thì đáng gì, chủ yếu là sợ hãi, nơi xa lạ Ân Sinh đi đâu được chứ? Lạc đường? Sinh bệnh té xỉu? Bị cướp? Bị bắt cóc?”.

Anh nhìn chăm chăm tôi, trong con ngươi đen bóng hiện lên một tầng sương mỏng. “Em hù chết người, Ân Sinh, Trần Dũng anh cả đời này chưa từng sợ đến như thế”.

Lật nghiêng, cánh tay lại nắm thật chặt, vẫn bảo trì tư thế mặt đối mặt, hô hấp giao hòa, anh rút khoảng cách đến mức ngắn nhất. “Nếu để anh còn nhìn thấy em người đầy máu nằm trong bệnh viện lần nữa, anh nghĩ anh sẽ bị thần kinh, cho nên lúc ấy anh liền hạ quyết tâm lần này sẽ không dễ dàng tha thứ cho em, để em nhớ kỹ giáo huấn, lần sau nhớ không được làm nữa mới tốt, nhưng ai ngờ...”. Ngập ngừng, anh cười khổ. “Anh hư lắm phải không?”.

Hôn nhẹ lên trán tôi, ngữ điệu của anh thật dịu dàng. “Ân Sinh, nể mặt ông xã hoàn toàn có ý tốt, em đừng giận nữa nhé?”.

“Vây anh còn giáo huấn em không?”.

“Vừa mới nói xong đã hối hận rồi, bà xã làm gì chẳng là để cho anh?”.

“Còn dám cái giận nóng nảy không?”.

“Tiểu nhân biết sai, không dám không dám”.

“Còn cười cười nói nói với hướng dẫn viên nữa không?”.

“Ai da, anh đâu có!”. Anh chu miệng, một bộ làm như oan ức lắm. “Vốn nghĩ nói vài câu khách sáo thôi, giờ nói xong rồi, ông xã coi cô ấy là không khí”. Cười một cái, Trần Dũng bắt đầu giở trò nói năng ngọt xớt. “Ai cũng không xinh đẹp bằng Ân Sinh nhà ta, nhìn cái mũi nè, cái mắt nè, không tính chim sa cá lặn cũng là hoa nhường nguyệt thẹn”.

Miệng thì nói, tay bắt đầu dờ xuống dưới đồ hạnh kiểm xấu, xóc vạt áo lên, cởi khóa quần.

“Còn....”.

“Ừm! Ân Sinh, đừng nói, đừng nói”.

Tình thế này cộng thêm mỹ nam kế, ai còn tức giận được nữa? Nghĩ muốn quở trách anh thêm hai câu, nhưng hành động của anh quấy nhiễu ý nghĩ của tôi nghiêm trọng, thử vài lần cuối cùng không có hiệu quả, đành buông tha, đang định ôm lấy đầu anh hôn lên, khéo mắt lại liếc thấy áo sơ mi để bên cạnh nhăn nhúm nhăn nhó.

Ai da, không được, quần áo của tôi.

Tôi giãy giụa thoát khỏi, Trần Dũng bắt mẫn kháng nghị, anh định nói gì nhưng vừa thấy áo sơ mi trong tay tôi, lời nói bên miệng lập tức đổi thành. “Bà xã, anh... Chiều nay anh hỏi thăm hướng dẫn viên mới biết, chỗ chúng ta ở hai ngày nay là tổ hợp khu ẩm thực, cửa hàng, quảng trường, có cho thuê xe, đêm mai anh và em đi dạo phố, lần này nghe em, toàn bộ mua cho em, trong ngoài ba lớp sắm mới hết”. Anh nhảy lên, đoạt lấy quần áo lật đặt tròng vào người. “Cái này vốn là đồ cho nam, nhìn hình dạng nó nè, bà xã đừng tranh với anh, sửa thành đồ nữ xấu hổ lắm”.

Tôi cười khúc khích ra tiếng, tranh chấp vừa rồi tan thành mây khói, tôi cảm thấy mỹ mẫn nhìn ông chồng ngốc nhà mình vội vàng vàng mặc đồ mới, nhàn nhã dựa vào đầu giường, lấy hộp cơm đáng thương bị bỏ quên này giờ, mở ra ăn, thỉnh thoảng chỉ huy một chút. “Ông xã, còn có giày nữa, aizz, đúng rồi, mang kính mát vào xem nào”.

Mỹ thực trước mặt, bên cạnh còn có mỹ nam diễn show thay quần áo miễn phí, cuộc đời đúng là đầy niềm vui, lần này cãi nhau có lời!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-cui-gao-khong-vuong-khoi-bep>